

นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้
แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์
ปีการศึกษา 2569
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้
แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์
ปีการศึกษา 2569
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

วิทยานิพนธ์ เรื่อง "นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อป
ของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ"

ของ ชานน สืบสม

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(ศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิษณุ บุญรอด)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธรรศ อัมโร)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ เชิดชู)

อนุมัติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.เกสัชกรประยุทธ ภูวรัตน์าวีธ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ผู้วิจัย	ชานน สืบสม
ประธานที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี สาขาวิชาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2569
คำสำคัญ	กีตาร์ไฟฟ้า, ชุดแบบฝึกทักษะ, นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้, หลักสูตรร็อกและป๊อป, วิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน, การบรรเลงเดี่ยว

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการจัดวางเทคนิคการบรรเลงและแนวคิดทางทฤษฎีที่ใช้ในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าระดับ Initial ถึง Grade 8 ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน 2) ออกแบบและพัฒนานวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าเพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ 3) ประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าที่มีต่อนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้น การวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนาดำเนินการ 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนระดับ Initial ถึง Grade 8 เพื่อสังเคราะห์องค์ประกอบด้านทักษะเทคนิคการบรรเลง และแนวคิดการพัฒนาผู้เรียน ระยะที่ 2 การออกแบบและพัฒนา โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ทฤษฎีการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ และทฤษฎีแกนระดับเสียงเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนา และระยะที่ 3 การประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบวิเคราะห์เนื้อหา แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนมีการจัดลำดับการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าอย่างเป็นระบบจากระดับพื้นฐานสู่ระดับสูง โดยบูรณาการทักษะการปฏิบัติ ความรู้ทางทฤษฎี การฟัง การอ่านโน้ต การดันสต และการสื่อสารทางดนตรีเข้าด้วยกันอย่างสมดุล ผู้วิจัยจึงพัฒนานวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับเริ่มต้น ระดับกลาง และระดับสูง โดยจัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปสู่ยากอย่างต่อเนื่อง ครอบคลุม

การพัฒนาทักษะทางเทคนิค ความเข้าใจทางดนตรี ความคิดสร้างสรรค์ และการประยุกต์ใช้สู่ การบรรเลงเดี่ยวอย่างเป็นระบบ ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยพบว่า มีค่าดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 แสดงให้เห็นว่า เครื่องมือมีความตรงเชิงเนื้อหาและมีความเหมาะสมสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการประเมิน ความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า จำนวน 10 คน จากมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาควิชาดนตรี 10 แห่ง พบว่า โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.44, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.70) โดยข้อที่ได้รับคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ แบบฝึกหัดประกอบ ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.80, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.42) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมต่อ การจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และสามารถส่งเสริม การพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ความรู้ทางทฤษฎีดนตรี และการบรรเลงเดี่ยวได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย คือ Integrated Sequential Electric Guitar Skill Development Model ซึ่งเป็นรูปแบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าแบบบูรณาการตามลำดับขั้น ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการสังเคราะห์แนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตี แห่งลอนดอนร่วมกับแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ทฤษฎีการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน แนวคิด การเรียนรู้ฐานสมรรถนะ และทฤษฎีแกนระดับเสียงเพื่อสร้างระบบการเรียนรู้กีตาร์ไฟฟ้าที่เชื่อมโยง ทักษะทางเทคนิค ความรู้ทางทฤษฎี การฟัง การตัดสินใจ และการบรรเลงจริงเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ โดยมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การพัฒนาทักษะตามลำดับขั้น 2) การบูรณาการทฤษฎี ดนตรี 3) การฝึกการฟังและการรับรู้ทางดนตรี 4) การตัดสินใจและความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี และ 5) การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง องค์ความรู้ใหม่นี้มีลักษณะสำคัญในการจัดลำดับพัฒนาการของ ผู้เรียนจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูงอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งพัฒนาศักยภาพทางดนตรีอย่างเป็นองค์รวม ทั้งด้านทักษะปฏิบัติ ความเข้าใจทางดนตรี การรับรู้ทางการฟัง ความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออก ทางดนตรี

Title	INNOVATION IN ELECTRIC GUITAR SKILLS TRAINING EXERCISES: BASED ON THE ROCK & POP SYLLABUS OF TRINITY COLLEGE LONDON AS A FOUNDATION FOR SOLO PERFORMANCE AT RAJABHAT UNIVERSITIES IN NORTHEASTERN THAILAND
Author	Chanon Suebsom
Advisor	Assistant Professor Sasinut Phongnil, Ph.D.
Academic Paper	Ph.D. Dissertation in Music, Naresuan University, 2026
Keywords	Electric Guitar, Skills Training Set, Instructional Innovation, Rock & Pop Syllabus, Trinity College London, Solo Performance

ABSTRACT

The research entitled “Innovation in Electric Guitar Skill Exercise Sets: From the Concepts of the Rock and Pop Curriculum of Trinity College London as a Foundation for Solo Performance at Rajabhat Universities in Northeastern Thailand” aimed to: 1) study and analyze the arrangement of performance techniques and theoretical concepts used in practical electric guitar examinations from Initial to Grade 8 of the Rock and Pop curriculum of Trinity College London; 2) design and develop an innovative set of electric guitar skill exercises as a foundation for solo performance at Rajabhat Universities in Northeastern Thailand; and 3) evaluate the satisfaction of electric guitar instructors with the developed innovation. The research employed a Research and Development (R&D) methodology and was conducted in three phases. Phase 1 involved studying and analyzing the Rock and Pop curriculum of Trinity College London from Initial to Grade 8 to synthesize components related to skills, performance techniques, and learner development concepts. Phase 2 involved designing and developing the innovation by applying the concepts of practical skill development, scaffolding theory, competency-based learning, and pitch axis theory as the conceptual framework. Phase 3 involved evaluating the satisfaction of 10 electric guitar instructors from 10 Rajabhat Universities in Northeastern Thailand. The research instruments consisted of a content analysis form, an instrument quality evaluation form, and

a satisfaction evaluation form. The data were analyzed using mean, standard deviation, and content analysis.

The research findings revealed that the Rock and Pop curriculum of Trinity College London provides a systematic progression of electric guitar skills from basic to advanced levels, integrating practical skills, theoretical knowledge, listening, music reading, improvisation, and musical communication in a balanced manner. Accordingly, the researcher developed an innovative set of electric guitar skill exercises comprising three levels: Beginner Level, Intermediate Level, and Advanced Level. The content was systematically sequenced from simple to complex and covered the development of technical skills, musical understanding, creativity, and the application of skills to solo performance. The results of the instrument quality assessment showed that the Index of Item-Objective Congruence (IOC) ranged from 0.67 to 1.00, indicating that the research instruments possessed content validity and were appropriate for data collection. The evaluation of satisfaction among 10 electric guitar instructors from 10 Rajabhat Universities in Northeastern Thailand revealed that the overall satisfaction was at a high level (mean = 4.44, standard deviation = 0.70). The highest-rated item was that the exercises contained components that enhanced understanding of relevant music theory, which was rated at the highest level (mean = 4.80, standard deviation = 0.42). The findings indicate that the developed innovation is appropriate for electric guitar instruction at Rajabhat Universities in Northeastern Thailand and can effectively promote electric guitar performance skills, knowledge of music theory, and solo performance.

The new body of knowledge derived from the research is the Integrated Sequential Electric Guitar Skill Development Model, an integrated sequential model for electric guitar skill development developed by the researcher through the synthesis of the concepts underlying the Rock and Pop curriculum of Trinity College London, together with practical skill development, scaffolding theory, competency-based learning, and pitch axis theory. The model establishes a systematic learning system that connects technical skills, theoretical knowledge, listening, improvisation, and actual performance. It consists of five key components: 1) Sequential Technical Development, 2) Music Theory Integration, 3) Ear Training and Musical Perception, 4) Improvisation and

Musical Creativity, and 5) Performance-Based Learning. The key characteristic of this new body of knowledge is the systematic sequencing of learner development from basic to advanced levels, with an emphasis on holistic musical development encompassing practical skills, musical understanding, auditory perception, creativity, and musical expression.

ประกาศคุณูปการ

ดุชนิพนธ์เรื่องนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถ ความอนุเคราะห์ ความช่วยเหลือและกำลังใจจากบุคคลหลายฝ่าย ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ แนวคิดทางวิชาการ ตลอดจนตรวจสอบ แก้ไข และพัฒนางานวิจัยฉบับนี้ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งตลอดระยะเวลาการศึกษา จนทำให้ดุชนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะทางวิชาการอันทรงคุณค่า ช่วยชี้แนะแนวทางในการพัฒนางานวิจัยให้มีความถูกต้อง สมบูรณ์ และเป็นไปตามมาตรฐานทางวิชาการระดับสูง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วิษณุ บุญรอด รองศาสตราจารย์ ดร.ธรรศ อัมโร และรองศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ เชิดชู กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็น และคำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงและพัฒนาดุชนิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พิทยา สัพโส อาจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรฤต นิลวานิช อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้เชี่ยวชาญด้านและด้านทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า และ ดร.เคลน บุญยานันต์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล และด้านทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า ที่ได้กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหา ประเมินคุณภาพนวัตกรรม และให้ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการอันทรงคุณค่า ซึ่งมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาให้มีคุณภาพ ความถูกต้อง ความเหมาะสม และความสมบูรณ์ตามหลักวิชาการ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ทุกท่าน ที่ได้ถ่ายทอดองค์ความรู้ ประสบการณ์ และแนวคิดทางวิชาการอันทรงคุณค่า อันเป็นรากฐานสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพทางวิชาการและการดำเนินงานวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ซึ่งเป็นต้นแบบทางวิชาการที่สำคัญในการศึกษา วิเคราะห์ และสังเคราะห์องค์ความรู้ เพื่อนำมาพัฒนานวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์

ไฟฟ้าในงานวิจัยครั้งนี้ อันเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมทางการศึกษาด้านกีตาร์ไฟฟ้า

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกท่าน ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าในการประเมินความพึงพอใจ ให้ข้อมูล และสะท้อนความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ซึ่งมีส่วนสำคัญในการยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของนวัตกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตลอดจนหน่วยงานและสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องทุกแห่ง ที่ได้ให้การสนับสนุนด้านวิชาการ และอำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัยตลอดระยะเวลาการศึกษา

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกในพระคุณของบิดา มารดา ครอบครัว ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้ความรัก ความเมตตา การสนับสนุน และกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา จนสามารถก้าวผ่านอุปสรรคต่าง ๆ และสำเร็จการศึกษาตามความมุ่งหมายได้ในที่สุด

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากคุณูปการอันนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ตลอดจนขอเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาองค์ความรู้ด้านดนตรีศึกษา การจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้า และการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เชิงบูรณาการสำหรับการบรรเลงเดี่ยวในระดับอุดมศึกษา อันจะนำไปสู่การยกระดับมาตรฐานการศึกษาด้านดนตรีของประเทศไทยให้ก้าวหน้าสืบไป

ชานน สืบสม

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
ประกาศศุณูปการ	ซ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของหัวข้อวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
บริบทเกี่ยวกับวิทยาลัยทรีนิตี้ แห่งลอนดอน.....	9
หลักสูตร.....	16
ทักษะปฏิบัติดนตรี.....	18
การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.....	33
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	38
ชุดฝึกทักษะ.....	43
ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้.....	51
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	73
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	78
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	78
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	80
การสร้างเครื่องมือวิจัย.....	81
การเก็บรวบรวมข้อมูล	82
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	82

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวคิดในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าและแนวทางการจัดวางระดับ	
เทคนิคการบรรเลงจากเกรด Initial ถึงเกรด 8 ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของ	
วิทยาลัยทรีนิตี้ แห่งลอนดอน	85
หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน	85
แนวคิดทฤษฎีดนตรีที่ใช้ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน	115
เทคนิคการบรรเลงที่ใช้ในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าเกรด Initial – 8 หลักสูตรร็อกและป๊อป	
ของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน.....	117
การวิเคราะห์ระบบการเพิ่มระดับสมรรถนะของเทคนิคกีตาร์ไฟฟ้าเกรด Initial – 8	
หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน.....	120
บทที่ 5 นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของ	
วิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับ	
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	129
หลักการและแนวคิดในการออกแบบ	129
สรุปแนวคิดในการออกแบบนวัตกรรม	132
บทที่ 6 ผลการประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏ	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า.....	219
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย	219
ผลการประเมินความสอดคล้องของนวัตกรรม	220
ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิด	
หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยว	
สำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.....	223
บทสรุปประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย	229
สรุปผลการประเมินนวัตกรรม.....	233
บทที่ 7 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	234
สรุปผลการวิจัย	234
อภิปรายผลการวิจัย.....	237
องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย	239
ข้อจำกัดของการวิจัย	240
ข้อเสนอแนะ.....	240
สรุปท้ายบท.....	241

บรรณานุกรม	242
ภาคผนวก	246
ประวัติผู้วิจัย	310

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 สถิติพรรณนาและช่วงความเชื่อมั่นของค่าเฉลี่ย.....	224
ตาราง 2 การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือรายข้อ.....	227

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 เพลง Perpetual Burn ของ Jason Becker	3
ภาพ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	8
ภาพ 3 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 องค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้า และการดูแลรักษา เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	133
ภาพ 4 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 การเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้ายบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	134
ภาพ 5 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 การเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้ายบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าในส่วนของสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	135
ภาพ 6 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 3 จังหวะ ซีโอตัวโน้ต เครื่องหมายแปลงเสียง และการอ่านแท็บกีตาร์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาทฤษฎีดนตรีสากลที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	136
ภาพ 7 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 4 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	137
ภาพ 8 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 4 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	138
ภาพ 9 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 5 การบรรเลงคอร์ดเปิดขึ้นพื้นฐาน และเทคนิคการดีคอร์ด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level).....	139

ภาพ 10 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 6 พาวเวอร์คอร์ด ในส่วนของแบบฝึกหัด	
ท้ายบท เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	140
ภาพ 11 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 7 การวอร์มอัพ บันไดเสียงโครมาติก	
บันไดเสียงเมเจอร์ เนเจอร์ลไมเนอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ ในส่วนของ	
การอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น	
(Beginner Level)	142
ภาพ 12 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 8 ลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้า	
ประเภทต่างๆ ในส่วนของคำอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 :	
ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	144
ภาพ 13 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 9 เทคนิคการอดสายด้วยมือขวา	
ในส่วนของคำอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น	
(Beginner Level)	145
ภาพ 14 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิค	
การเกี่ยวสายในส่วนของคำอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 :	
ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	146
ภาพ 15 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิค	
การเกี่ยวสายในส่วนของคำอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 :	
ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	147
ภาพ 16 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 11 เทคนิคการรูดสาย ในส่วนของคำอธิบาย	
เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	148
ภาพ 17 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 12 เทคนิคเสียงบอร์ดในส่วนของคำอธิบาย	
เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	149
ภาพ 18 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 12 เทคนิคเสียงบอร์ดในส่วนของคำอธิบาย	
เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	150
ภาพ 19 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 13 ริฟฟ์ ในส่วนของคำอธิบายเนื้อหา	
ที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)	151

ภาพ 20 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 บันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียง เนเจอร์ลไมเนอร์ 3 โน้ตต่อสาย 7 ตำแหน่ง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญ ต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	153
ภาพ 21 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลงและขึ้น ด้วยปีกผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปีก ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญ ต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)	155
ภาพ 22 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลงและขึ้น ด้วยปีกผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปีก ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญ ต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)	155
ภาพ 23 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 3 บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหา ที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)	157
ภาพ 24 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 3 บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหา ที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	157
ภาพ 25 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 4 บันไดเสียงบลูส์ และเพลงบลูส์ 12 ห้อง ใน部分ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	159
ภาพ 26 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 5 บันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ และบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนา ทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	161
ภาพ 27 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 6 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง ใน部分ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	162
ภาพ 28 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 6 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง ใน部分ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	163

ภาพ 29 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 7 คอร์ดทาบ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหา ที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)	164
ภาพ 30 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 8 โน้ตเช็ตสองชั้น ในส่วนของการอธิบาย เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	165
ภาพ 31 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 8 โน้ตเช็ตสองชั้น ในส่วนของการสรุป เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	166
ภาพ 32 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 9 จังหวะ 6/8 และ 12/8 ในส่วนของ การสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	167
ภาพ 33 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการดีดข้ามสาย ในส่วนของ การอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	168
ภาพ 34 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการดีดข้ามสาย ในส่วนของ การอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	169
ภาพ 35 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 11 เทคนิคการดันสาย ในส่วนของ การอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	170
ภาพ 36 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 12 เทคนิคการสั่นสาย ในส่วนของ การสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	172
ภาพ 37 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 13 เทคนิคการจิ้มสาย ในส่วนของการสรุป เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	173

ภาพ 38 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 14 โน้ต 3 พยางค์ และโน้ต 6 พยางค์ ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	174
ภาพ 39 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 15 เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสานในส่วน ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	175
ภาพ 40 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 15 เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสานในส่วน ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	176
ภาพ 41 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 16 เทคนิคการติดสายแบบผสมโดยการ ใช้ปิ๊กร่วมกับนิ้วมือขวา ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)	177
ภาพ 42 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 17 เทคนิคการควบคุมวอลุ่มหลังการติด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	179
ภาพ 43 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 18 การดันสตจากบันไดเสียง และเทคนิค การบรรเลง ในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	181
ภาพ 44 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 19 การบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ ในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level).....	182
ภาพ 45 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 คอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	185
ภาพ 46 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 คอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	186

ภาพ 47 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 การกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	187
ภาพ 48 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 3 โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ในส่วน ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	189
ภาพ 49 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 3 โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ในส่วน ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	189
ภาพ 50 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 4 เทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	191
ภาพ 51 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 5 เทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนอง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	192
ภาพ 52 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 5 เทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนอง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	193
ภาพ 53 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 6 เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก ในส่วน ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	194
ภาพ 54 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 7 เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	196
ภาพ 55 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 8 เทคนิคการจิ้มสายสองมือ ในส่วนของการสรุป เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	198

ภาพ 56 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 9 เทคนิคการชูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสาย ก่อนถึงโน้ตเป้าหมาย ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	200
ภาพ 57 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 10 เทคนิคเสียงหลอก ในส่วนของการอธิบาย เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	202
ภาพ 58 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 11 บันไดเสียงดิมินิชท์ และบันไดเสียง โดมินันท์ดิมินิชท์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	204
ภาพ 59 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 12 บันไดเสียงโฮลโทน ในส่วนของการอธิบาย เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	206
ภาพ 60 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 13 บันไดเสียงอ็อกเมนเทด ในส่วนของการอธิบาย เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	208
ภาพ 61 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 14 เทคนิคการดีดสายด้วยปิ๊กอย่างรวดเร็ว ใน部分ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	210
ภาพ 62 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 15 อัตราจังหวะซับซ้อน ในส่วนของการอธิบาย เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)	212
ภาพ 63 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 16 การเปลี่ยนคีย์ ในส่วนของการอธิบาย เนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	213
ภาพ 64 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 16 การเปลี่ยนคีย์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหา ที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level) 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	214
ภาพ 65 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 17 การดันสตจากบันไดเสียง โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ และเทคนิคในการบรรเลงต่าง ๆ บรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ ใน部分ของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level).....	215

ภาพ 66 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 18 การดันสต่ออย่างอิสระ และบรรเลงร่วมกับ

ดนตรีประกอบในส่วนของกิจกรรมประจำบท เล่มที่ 3 : ระดับสูง

(AdvancedLevel) 217

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาศักยภาพทางการศึกษาโดยการปูพื้นฐานที่ถูกต้องเปรียบเสมือนการเตรียมดินเพื่อปลูกต้นไม้เพื่อให้เติบโตอย่างมั่นคง (Risteski, 2008, p. 41) คำกล่าวนี้ไม่เกินจริง ปัจจุบันสื่อเทคโนโลยี และนวัตกรรมมีความทันสมัยและก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว การศึกษาไม่ได้อยู่เพียงในห้องเรียน การเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนสื่อการเรียนรู้ที่ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการนำมาใช้ให้ถูกวิธีการ การเลือกเรียนออนไลน์ หรือการฝึกปฏิบัติโดยไม่ผ่านการพิจารณาหรือการคัดสรรที่ถูกต้องมีผลให้เกิดเป็นปัญหาต่อการพัฒนาสู่ขั้นสูง

วิทยาการดนตรีเป็นพื้นฐานสำคัญทั้งในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศให้มีความคิดสร้างสรรค์ มีความฉลาดทางอารมณ์ และยังเป็นศาสตร์พื้นฐานที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการวิจัยพัฒนาร่วมกับศาสตร์อื่น ๆ ได้อย่างหลากหลายอาทิงานวิจัยด้านดนตรีบำบัด ทางกายภาพ การสังเคราะห์เสียงทางปัญญาประดิษฐ์ดนตรีเพื่อพัฒนาระบบการในการเรียนรู้ ของเด็ก และการวิเคราะห์องค์ประกอบของเสียงเพื่อประโยชน์เชิงวิศวกรรมและสถาปัตยกรรมซึ่งในอารยประเทศถือว่าการพัฒนาบุคลากรด้านวิทยาการดนตรีนี้มีความสำคัญยิ่ง และได้มีการพัฒนาวิชาชีพดนตรีขึ้นอย่างต่อเนื่อง (ภาธร ศรีกรานนท์, 2546)

ประเทศไทยมีการจัดการสอนดนตรีในระดับปริญญาตรีทั่วไปทั้งสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐบาลและเอกชน เช่นหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการแสดงดนตรี คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีตะวันตก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศาสตรสากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีสากล มหาวิทยาลัยขอนแก่น หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีตะวันตก มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร รวมทั้งหลักสูตรดนตรีตามมหาวิทยาลัยเอกชน โดยทั่วไปโครงสร้างของหลักสูตรจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ มีวิชาบังคับในหมวดการศึกษาทั่วไป และวิชาเฉพาะทางดนตรี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2544)

การศึกษาเรียนรู้ด้านดนตรีเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศให้รู้จักมีความคิดสร้างสรรค์และมีความฉลาดทางอารมณ์เป็นศาสตร์สำคัญที่นำไปประยุกต์ใช้ในการวิจัยร่วมกับศาสตร์อื่น ๆ ได้อย่างหลากหลาย อาทิเช่น งานวิจัยด้านดนตรีบำบัดทางการแพทย์ดนตรีเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของเด็ก และการวิเคราะห์องค์ประกอบของเสียงเพื่อประโยชน์เชิงวิศวกรรม หรือสถาปัตยกรรม เป็นต้น ซึ่งในอารยประเทศถือว่าการพัฒนาบุคลากรด้านดนตรีมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งได้มีการพัฒนาด้านวิชาชีพทางดนตรีอย่างต่อเนื่อง (กฤษฎา วงศ์คำจันทร์, 2551)

กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่มีผู้นิยมฝึกบรรเลงเป็นจำนวนมากเนื่องจากมีขนาดพอเหมาะสามารถพกพาไปได้ทุกที่ มีอยู่หลายชนิดให้ฝึกฝน ไม่ว่าจะเป็นกีตาร์โปร่ง กีตาร์ไฟฟ้า กีตาร์เบส และกีตาร์คลาสสิก ในปัจจุบันมีสถาบันดนตรีที่เปิดสอนวิชากีตาร์อยู่มากมายซึ่งในแต่ละสถาบันอาจมีหลักสูตรที่ต่างกันหรือคล้ายกันบ้าง อาจเปลี่ยนแนวทางการสอนไปตามความถนัดของบุคคล ทั้งนี้เพื่อสร้างเอกลักษณ์ให้เกิดความน่าสนใจต่อผู้เรียน (กมลธรรม เกือบุดร, 2554)

กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีที่มีการใช้งานของนิ้วมือทั้งสองข้างไม่เหมือนกันโดยนิ้วมือขวามีหน้าที่ในการดีดสายกีตาร์เพื่อผลิตเสียงและหยุดเสียงที่ไม่ต้องการ มือซ้ายทำหน้าที่กดตัวโน้ตบนคอกีตาร์ ผู้บรรเลงจึงต้องอาศัยทักษะการควบคุมนิ้วมือแต่ละนิ้วเพื่อผลิตเสียงให้ได้ในหลายมิติ หากผู้บรรเลงได้รับการฝึกฝน ทักษะการใช้งานนิ้วมือมาเป็นอย่างดี จะช่วยส่งผลต่อการปฏิบัติเทคนิคกีตาร์อื่น ๆ ด้วย เครื่องดนตรีชิ้นนี้เป็นเครื่องดนตรีที่บรรเลงโดยการดีด มีการทำงานของมือทั้งสองข้างที่ต่างกัน ในขณะที่มือทั้งสองข้างนั้นมีลักษณะทางกายภาพที่เหมือนกัน จึงจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการทำงานและวิธีการใช้งานมือทั้งสองข้างประกอบกับกีตาร์เป็นเครื่องสายสามารถบรรเลงเป็นหลายแนวประสานได้ (นลิน พ่วงความสุข, 2557)

ในการศึกษากีตาร์ไฟฟ้า ชุดแบบฝึกในการพัฒนาทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า และรูปแบบกระบวนการฝึกปฏิบัติมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากดนตรีเป็นศาสตร์ที่มีหลักสำคัญอยู่ที่การเรียนรู้เพื่อนำสู่การปฏิบัติเป็นสำคัญ การเริ่มต้นการฝึกปฏิบัติอย่างผิดวิธีและปฏิบัติต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานนำไปสู่ผลของการปฏิบัติที่ผิดและแก้ไขได้ยาก (Tsai, 2018, p. 1)

ปัญหาของผู้ปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าที่เริ่มต้นผิดวิธีและไม่มีแนวทางการปฏิบัติในการเริ่มต้นที่ถูกต้อง ทำให้แนวทางการเรียนรู้และวิธีการนำสู่การปฏิบัติเป็นแนวทางที่ไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจน ซึ่งแนวทางการเรียนรู้และวิธีการในการฝึกปฏิบัติตั้งแต่ในระดับขั้นต้นเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะจะส่งผลทำให้การฝึกปฏิบัติในขั้นกลางและขั้นสูงสามารถปฏิบัติได้และสามารถบรรเลงในบทเพลงต่าง ๆ ในระดับขั้นต้นไปจนถึงในระดับขั้นสูง หากผู้ฝึกไม่มีแนวทางการเรียนรู้และวิธีการในการฝึกปฏิบัติที่ชัดเจนอาจส่งผลถึงความสามารถในการปฏิบัติใน ระดับขั้นกลางและขั้นสูง หรืออาจจะสามารถบรรเลงบทเพลงในระดับขั้นต้นไปจนถึงในระดับขั้นกลางได้ แต่ไม่สามารถบรรเลงบทเพลงในระดับขั้นสูงได้เพราะเนื่องจากขาดแนวทางการเรียนรู้และขาดความเข้าใจในวิธีการ

ฝึกปฏิบัติ ตัวอย่างเช่นเทคนิคการดีดสลับ (Alternate Picking Technique) ผู้ฝึกยังไม่เข้าใจในการฝึกปฏิบัติวิธีการดีดสลับส่งผลทำให้ไม่สามารถบรรเลงบทเพลงที่มีเทคนิคการดีดสลับในระดับชั้นกลางและขั้นสูงได้ แนวทางการเรียนรู้และวิธีการในการฝึกปฏิบัติจึงเป็นเรื่องที่สำคัญเป็นอย่างมาก ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเพราะผู้ฝึกปฏิบัติฝึกซ้อมด้วยตนเองขาดแนวทางและความเข้าใจในการฝึกปฏิบัติ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้และวิธีการในการฝึกปฏิบัติที่ชัดเจน ผู้ฝึกพยายามบรรเลงให้ได้เหมือนบทเพลงเพียงเท่านั้น จากประสบการณ์ของผู้วิจัย การสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยและนักเรียนในสถาบันดนตรีชั้นนำพบว่านักเรียน นักศึกษาจำนวนมากขาดแนวทางการเรียนรู้และวิธีการฝึกปฏิบัติที่ถูกวิธี เช่น ไม่เข้าใจวิธีการดีดมือขวา เทคนิคการใช้ปีกดีดสลับ (Alternate Picking Technique) เทคนิคการใช้ปีกดีดสลับคือเทคนิคการใช้ปีกดีดสายกีตาร์โดยการดีดสลับดีดขึ้นและดีดลง หรือดีดลงและดีดขึ้น (Govan, G, 2003B, p.11) นักเรียน นักศึกษาหลายคนยังไม่เข้าใจวิธีปฏิบัติ บางคนดีดโดยใช้เทคนิคการใช้ปีกดีดสลับผสมการดีดกวาด (Economy Picking Technique) เทคนิคการใช้ปีกดีดสลับผสมการดีดกวาดคือเทคนิคการดีดแบบประหยัดเป็นการใช้เทคนิคการใช้ปีกดีดสลับและการใช้ปีกดีดกวาดผสมเข้าด้วยกันในการดีด (Lafleur, B, 2006, p. 27) ซึ่งทั้งสองเทคนิคนี้มีวิธีการปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน ส่วนนี้มือซ้ายนักเรียน นักศึกษายังขาดความเข้าใจในการเคลื่อนที่ไปยังโน้ตในตำแหน่งต่าง ๆ เมื่อผู้ปฏิบัติยังไม่มี ความเข้าใจในการปฏิบัติทั้งมือซ้ายและมือขวาซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งผลถึงการบรรเลงในบทเพลงระดับขั้นกลางและขั้นสูงซึ่งผู้ปฏิบัติอาจจะไม่สามารถบรรเลงบทเพลงได้หรือสามารถบรรเลงได้แต่เสียงที่ได้จะไม่เหมือนกับบทเพลงต้นฉบับ และอีกหนึ่งตัวอย่างที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์ฝึกปฏิบัติและมีประสบการณ์สอนคือการบรรเลงด้วยเทคนิคการใช้ปีกดีดกวาด (Sweep Picking Technique) ในบทเพลง Perpetual Burn ของ Jason Becker ผู้วิจัยยกตัวอย่างในข้อที่ 24 - 27

ภาพ 1 เพลง Perpetual Burn ของ Jason Becker

เทคนิคการใช้ปิ๊กตีตักกวาดคือเทคนิคการตีของมือขวาไปในทิศทางเดียวกันเช่นการตีลงหรือการตีตักขึ้นไปในทิศทางเดียวกันมากกว่า 1 สายจะไม่มีการตีตลับ วิธีการบรรเลงใช้ปิ๊กตีตักทีละสายมากกว่า 1 สายโดยที่ปิ๊กจะต้องพักสายถัดไป หรือใช้ปิ๊กตีตักทีละสายมากกว่า 1 สายโดยที่ปิ๊กจะต้องพักสายถัดไป ซึ่งเทคนิคการใช้ปิ๊กตีตักกวาดผู้ฝึกปฏิบัติจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการบรรเลงไม่เช่นนั้นจะส่งผลถึงผู้ฝึกปฏิบัติไม่สามารถบรรเลงบทเพลง Perpetual Burn ของ Jason Becker ได้หรือไม่สามารถบรรเลงในบทเพลงอื่น ๆ ที่บรรเลงด้วยเทคนิคการใช้ปิ๊กตีตักกวาดได้ เพราะฉะนั้นความเข้าใจในการฝึกปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ฝึก

หลักสูตรและชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งซึ่งมีผลให้ผู้ฝึกปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าฝึกอย่างเป็นขั้นตอน จากในระดับขั้นต้นไปจนถึงในระดับขั้นสูง มีแนวทางการเรียนรู้และวิธีการในการฝึกปฏิบัติที่ชัดเจน สามารถนำไปใช้ในการบรรเลงบทเพลงต่าง ๆ ได้ ชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้านอกจากจะสามารถเพิ่มศักยภาพให้ผู้ฝึกสามารถปฏิบัติได้แล้ว ยังสามารถทำให้ผู้ฝึกได้มีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบวิธีการบรรเลงต่าง ๆ เทคนิคต่าง ๆ ของบทเพลงได้อย่างเข้าใจ และสามารถนำความรู้ความเข้าใจเป็นแนวทางและวิธีการปฏิบัติไปต่อยอดสู่การบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าและการประพันธ์สร้างสรรค์บทเพลงขึ้นมาใหม่ได้ ชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่ใช้ในการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษา และโรงเรียนสอนดนตรีเอกชนควรมีความเหมาะสมในบทฝึกแต่ละระดับและควรมีมาตรฐานในการเรียนการสอนเป็นที่ยอมรับในระดับมาตรฐานสากล

การศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยเน้นจัดตั้งโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในแต่ละสายวิชาเอกออกสู่ตลาดแรงงาน ดังที่สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติสำนักนายกรัฐมนตรีได้กล่าวเกี่ยวกับการศึกษาระดับอุดมศึกษาว่าเป็นการศึกษาระดับสูงที่มีการมุ่งพัฒนานคนเพื่อเข้าสู่อาชีพต่าง ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศที่สำคัญรวมถึงการมุ่งเน้นพัฒนาองค์ความรู้ให้เกิดขึ้นเป็นการเพิ่มขีดความสามารถทางวิชาการระดับสูงในสาขาวิชาต่าง ๆ เป็นเครื่องมือและฐานกำลังอำนาจทางความรู้ ความคิด และเทคโนโลยีระดับสูงให้กับประเทศต่อไป (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2541) การพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนทางด้านดนตรีในระดับอุดมศึกษามีความจำเป็นและจะต้องใช้งบประมาณค่อนข้างสูง มีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีมีการจัดการเรียนการสอนทางด้านดนตรีโดยเฉพาะ จึงได้มีการจัดตั้งวิทยาลัยดนตรี (College of Music) เพื่อให้การเรียนการสอนดนตรีเป็นไปอย่างมีคุณภาพมาตรฐานการเรียนการสอนทางด้านดนตรีมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาของไทย การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่ได้ผ่านการเห็นชอบหรือได้รับการรับรองจากองค์กรวิชาชีพหรือกระทรวงศึกษาธิการอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ เช่น มีแผนการจัดการเรียนการสอนตลอดหลักสูตร ประมวลรายวิชา แผนการสอน รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายมีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบและได้มาตรฐาน มีความพร้อมในด้านหลักสูตร

ผู้สอน ผู้เรียน และปัจจัยเกื้อหนุนการจัดการศึกษา การศึกษาดนตรีในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาระดับสูงสุดในระบบการศึกษาสาขาวิชาดนตรีเป็นวิชาการที่ยังคงต้องพัฒนาต่อไปอย่างมาก เนื่องจากในประเทศไทยยังมีสถาบันดนตรีที่สอนทางด้านดนตรีที่ได้มาตรฐานอยู่น้อย ไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้เรียน การแข่งขันทางด้านนี้เพื่อการเข้าศึกษาต่อในสถาบันที่มีมาตรฐานสูงนั้นยังคงมีอยู่อย่างเด่นชัด การพัฒนาให้สถาบันอุดมศึกษาที่สอนทางดนตรีมีมาตรฐานเพิ่มขึ้นจึงนับเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งในด้านของหลักสูตรและการเรียนการสอน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2555) ดังนั้นการที่จะพัฒนาและปรับปรุง คุณภาพการเรียนการสอนดนตรีในระดับอุดมศึกษาให้มีมาตรฐาน ควรจะต้องให้ความสำคัญเกี่ยวกับ กระบวนการ การจัดการเรียนการสอนและการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียน

จากประเด็นปัญหาและประโยชน์ที่ได้จากการสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า การปฏิบัติที่มีศักยภาพดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการเริ่มต้นการฝึกปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าที่เริ่มต้นจากระดับพื้นฐานโดยมีแนวทางการเรียนรู้ตลอดจนรูปแบบและวิธีการการฝึกปฏิบัติที่ชัดเจนจากที่ผู้วิจัยได้กำหนดและวางรูปแบบขึ้นจากการต่อยอดจากการศึกษาหลักสูตรที่มีคุณภาพเป็นแนวทางเพื่อสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าและพัฒนารูปแบบไปสู่การบรรเลงกีตาร์ในชั้นกลางและพัฒนาสู่ศักยภาพในการปฏิบัติขั้นสูงต่อไปได้ จากประเด็นปัญหาของศักยภาพในการพัฒนาตนเองของผู้เรียนกีตาร์ไฟฟ้าในรูปแบบการบรรเลงเดี่ยวของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนมีความสามารถในการพัฒนาศักยภาพการปฏิบัติการบรรเลงเดี่ยวของตนเองสูงขึ้นสูงได้ไม่ด้นัก หรือหากปฏิบัติได้ผลของการปฏิบัติมักเป็นรูปแบบการ ปฏิบัติที่ผิดขั้นตอน ตลอดจนกระบวนการและวิธีการก็ยังไม่ถูกต้องตามแนวการปฏิบัติที่ถูกต้อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการปฏิบัติ วิเคราะห์ สังเคราะห์สร้างรูปแบบใหม่จากหนังสือการสอบดนตรีจากเกรด Initial ถึงเกรด 8 ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ฉบับปี 2018 ซึ่งเป็นหลักสูตรการสอบดนตรีที่เป็นระดับมาตรฐานสากล ใช้เป็นเครื่องมือทางการศึกษาเพื่อสร้างเป้าหมายแรงบันดาลใจในการฝึกซ้อมให้กับผู้ฝึกปฏิบัติ และช่วยสร้างจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมในการฝึกปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า ผู้วิจัยจึงได้สร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้ารูปแบบใหม่เพื่อเป็นศาสตร์การเรียนการสอนที่เป็นมาตรฐานให้กับกระบวนการศึกษาทางด้านทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า

วัตถุประสงค์ของหัวข้อวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์แนวคิดในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าและแนวทางการจัดวางเทคนิคการบรรเลงจากเกรต Initial ถึงเกรต 8 ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน
2. เพื่อสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

ต้องการความรู้แนวคิดในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าและแนวทางการจัดวางระดับเทคนิคการบรรเลงจากเกรต Initial ถึงเกรต 8 ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน และได้มุ่งเน้นการเรียนรู้เทคนิคการบรรเลงตั้งแต่ระดับขั้นพื้นฐาน การปรับปรุงกรณีที่เกี่ยวข้องกับการแสดงดนตรี และความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับการบรรเลงซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ระดับขั้นต้นไปจนถึงในระดับขั้นสูง และได้สำหรับการเรียน การสอนในสถาบันอุดมศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ช่วยในการฝึกทักษะด้านการบรรเลงเดี่ยว โดยออกแบบเพื่อพัฒนาความชำนาญในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าในสถานการณ์จริง การบรรเลงเพลงเดี่ยว การฝึกเทคนิคต่าง ๆ เช่น Hammer-on, Pull-Off, และ Sweep Picking นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้ามุ่งเน้นการพัฒนา นักศึกษาเครื่องเอกกีตาร์ไฟฟ้า โดยเฉพาะการฝึกทักษะที่สอดคล้องกับแนวทางการสอนและการบรรเลงดนตรีร่วมกับเครื่องดนตรีอื่น ๆ รวมถึงการปรับใช้ความรู้ที่ได้จากหนังสือสอบของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน นำเสนอและเผยแพร่ นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าสู่สถาบันอุดมศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลังจากที่ได้ นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าและทดลองใช้ชุดแบบฝึกทักษะในการสอนแล้ว สามารถนำเสนอและเผยแพร่ชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าสู่สถาบันอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อเป็นแนวทางและสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาที่เรียนกีตาร์ไฟฟ้าเป็นเครื่องเอก

ขอบเขตการวิจัย

ในงานวิจัยฉบับนี้ขอบเขตการวิจัยของ ผู้วิจัยแบ่งรายละเอียดได้ดังนี้

1. จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นสำหรับหลักสูตรต้นแบบที่ใช้ในประเทศไทยและได้รับการยอมรับถึงคุณภาพในการพัฒนาศักยภาพในการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าร็อกและป๊อปมีดังนี้ คือ 1) Yamaha Music School 2) Trinity College London 3) KPN Music Academy และจากการสำรวจหลักสูตรที่ได้รับการยอมรับในการนำมาใช้เพื่อสร้างจากสถาบันราชภัฏที่เปิดสอนกีตาร์ไฟฟ้า 3 แห่ง ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดร 2) มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และ 3) มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ได้ข้อสรุปถึงหลักสูตรกีตาร์ไฟฟ้าที่เป็นต้นแบบและยอมรับระดับนานาชาติ คือหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริไนตี้แห่งลอนดอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริไนตี้แห่งลอนดอนในการสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า
2. วิเคราะห์แนวคิดในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าและแนวทางการจัดวางระดับเทคนิคการบรรเลงจากเกรด Initial ถึงเกรด 8 ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริไนตี้แห่งลอนดอน
3. ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ด้านเทคนิคการบรรเลงเพื่อสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าเป็นประเด็นสำคัญ
4. ประเมินความพึงพอใจจากอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

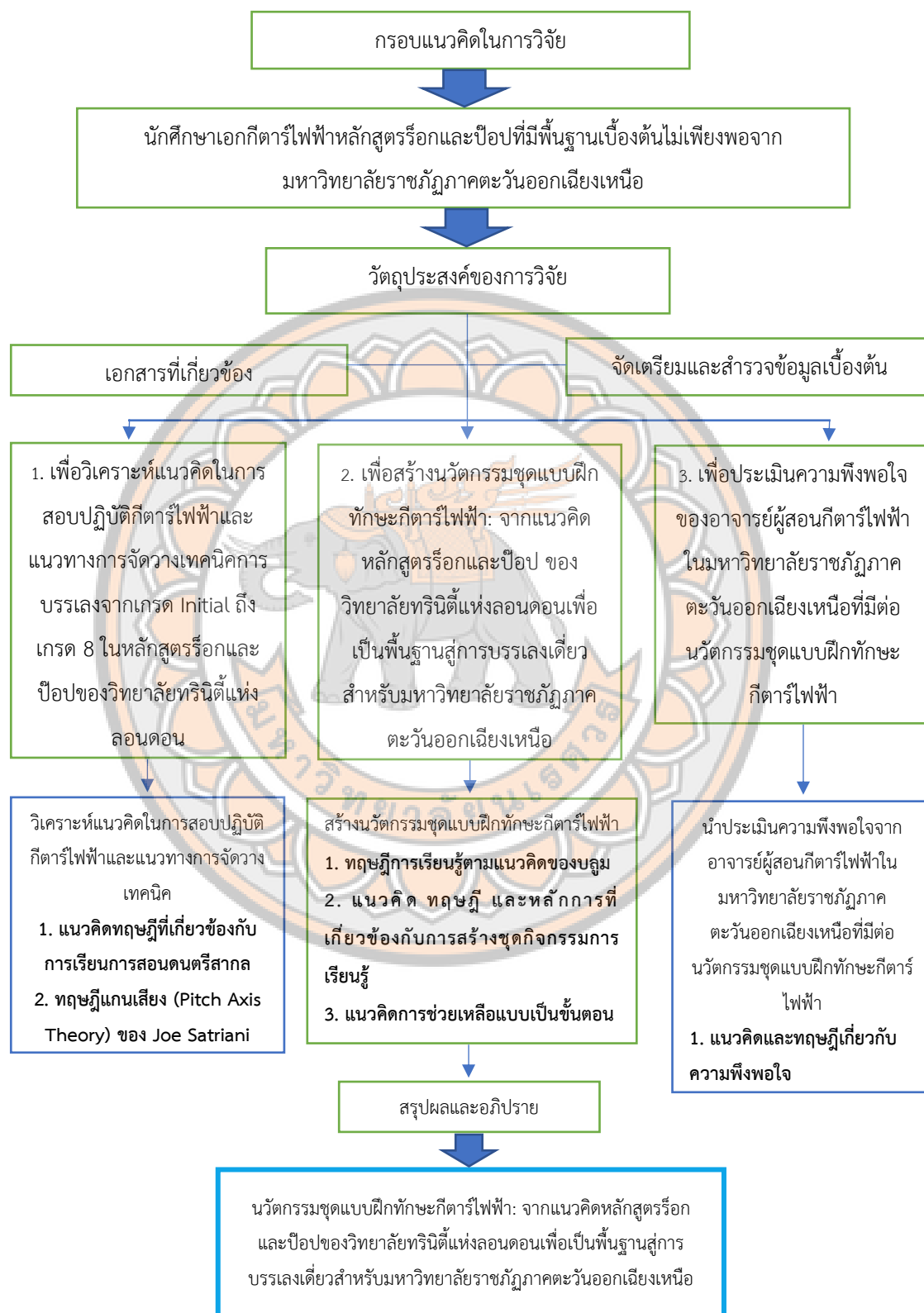
นิยามศัพท์เฉพาะ

นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า หมายถึง การนำเทคนิคและวิธีการในการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริไนตี้แห่งลอนดอนมาสร้างสำหรับสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การบรรเลงเดี่ยว หมายถึง การบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีแสดงถึงความสามารถของผู้บรรเลง

มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หมายถึง กลุ่มของมหาวิทยาลัยราชภัฏที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยเรื่องนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตี แห่งลอนดอนเพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อให้ได้ฐานข้อมูลสำคัญในการศึกษาและเพื่อให้ได้ความชัดเจนขององค์ความรู้ต่าง ๆ ในการอ้างอิงผู้วิจัยได้วางรูปแบบเอกสาร ตำรา งานวิชาการ และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศโดยเรียงลำดับหัวข้อดังนี้ คือ

บริบทเกี่ยวกับวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน

1. ลักษณะสำคัญและที่มา

วิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน คือ คณะกรรมการสอบดนตรีมาตรฐานสากลจากสหราชอาณาจักร ที่ก่อตั้งขึ้นโดยสถาบันวิทยาลัยดนตรีทรีนีตีหรือที่รู้จักกันในนามปัจจุบันว่าสถาบันดนตรีและการเต้นรำทรีนีตีสถาบันตั้งแต่ปี 1877 และดำเนินการสอบในหลากหลายประเทศทั่วโลกมาเป็นเวลากว่า 140 ปี ปัจจุบันการสอบของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนมีการดำเนินการสอบในกว่า 70 ประเทศทั่วโลก และมีผู้สอบกว่า 6 แสนคนต่อปี การสอบดนตรีของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนครอบคลุมเครื่องดนตรีหลายชนิด รวมถึงการขับร้อง และทฤษฎีดนตรี มีตั้งแต่ระดับเริ่มต้นจนถึงระดับเทียบเท่าปริญญาโท หลักสูตรการสอบเป็นลักษณะหลักสูตรที่เปิดกว้างต่อสาธารณะ ครูผู้สอนและโรงเรียนสามารถนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนได้โดยไม่มีค่าลิขสิทธิ์แต่อย่างใด เมื่อนักเรียนมีความพร้อมสามารถสมัครสอบเทียบระดับมาตรฐานได้โดยไม่มีกำหนดอายุหรือจำกัดระยะเวลา

การสอบดนตรีของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนเริ่มดำเนินการโดยวิทยาลัยดนตรีทรีนีตี กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1877 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินระดับความสามารถทางดนตรีของบุคคลภายนอกตามเกณฑ์มาตรฐานที่สถาบันกำหนด ปัจจุบันระบบการสอบดังกล่าวยังคงได้รับการพัฒนาและยกระดับคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ผ่านการวิจัยทางการศึกษา ร่วมกับความร่วมมือจากสถาบันการศึกษาชั้นนำ เช่น Guildhall School of Music and Drama ส่งผลให้ วิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ขยายขอบเขตหลักสูตรได้อย่างกว้างขวาง ปัจจุบันมีการจัดสอบครอบคลุมด้านดนตรี ศิลปะการแสดง ตลอดจนทักษะการสื่อสารและภาษาอังกฤษ โดยมีผู้เข้าสอบรวมทุกหลักสูตรมากกว่า 2 ล้านคนต่อปี วิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนยังคงมุ่งพัฒนาหลักสูตรการสอบให้สอดคล้องความต้องการในการเรียนการสอนเพื่อสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถวัดผลการเรียนรู้ได้

อย่างชัดเจนและมีมาตรฐานสากล นำไปสู่การศึกษาที่มีคุณภาพอย่างยั่งยืน การสอบเริ่มตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงเทียบเท่าระดับปริญญาโท ผู้สอบจะได้รับประกาศนียบัตรรับรองที่เป็นมาตรฐานสากลเป็นที่ยอมรับในสหราชอาณาจักร สหภาพยุโรป และประเทศอื่น ๆ กว่า 70 ประเทศ ในประเทศไทย มีการดำเนินการสอบของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนมากกว่า 50 ปี ในแต่ละปีมีผู้สอบวิชาดนตรีสาขาต่าง ๆ กว่า 5 พันคน (Trinity Exams Thailand, 2025)

2. รูปแบบการจัดการสอบ

การสอบเกรด การสอบที่เป็นขั้นตอนเหมาะสำหรับผู้เรียนทุกระดับตั้งแต่เริ่มต้นถึงระดับสูง เน้นการฝึกทักษะอย่างครบถ้วน โดยนอกจากการบรรเลงเพลงแล้ว ยังจะต้องทำแบบทดสอบทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง การอ่านโน้ต ฯลฯ ซึ่งเป็นการสร้างเสริม ลักษณะการสอบเป็นการสอบที่เป็นที่นิยมมากที่สุดสำหรับผู้ที่ยื่นตนตรีทั่วไปการสอบวัดระดับตั้งแต่เกรดเริ่มต้นไปจนถึงเกรด 8 รายละเอียดในการสอบมีดังนี้

1. สอบวัดระดับตั้งแต่เกรด Initial (เกรดเริ่มต้น) – เกรด 8
2. สอบบรรเลงหรือขับร้องบทเพลงตามรายชื่อที่กำหนด
3. สอบเทคนิค เช่น บันไดเสียง แบบฝึกหัด
4. เลือกสอบทักษะเสริมที่ถนัด
5. สอบปฏิบัติเดี่ยว ตัวต่อตัวกับอาจารย์ผู้สอบจากวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน
6. ใบประกาศนียบัตรได้รับการรับรองในระบบ Ofqual และ UCAS

ระดับการสอบ การสอบแบ่งตามระดับการเรียนรู้ (Levels of Achievement) ได้แก่ ระดับเริ่มต้น ระดับพื้นฐาน ระดับกลาง และระดับสูง โดยมีการสอบทั้งหมด 9 ระดับ ตั้งแต่ Initial ถึงเกรด 8 ในแต่ละระดับมีข้อกำหนดที่แตกต่างกัน อาทิเช่น ระดับเริ่มต้น เน้นเพียงให้นักเรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานทางดนตรี แต่เมื่อถึงระดับกลางและระดับสูงขึ้นไป การให้คะแนนจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการสื่อสารอารมณ์และตีความบทเพลงได้อย่างถูกต้องอีกด้วย

การสอบเกรด ส่วนใหญ่จะสามารถเริ่มสอบระดับ Initial ได้หลังเริ่มเรียนเครื่องดนตรีแต่ละชนิดประมาณ 1-2 ปี และสามารถใช้การสอบเป็นเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการได้อย่างต่อเนื่องไปจนถึงเกรด 8 โดยระหว่างนั้นอาจจะเลือกสอบใบประกาศนียบัตรการแสดงควบคู่ไปด้วย หากต้องการฝึกฝนทักษะการแสดงดนตรีเพิ่มเติม เมื่อเสร็จสิ้นระดับเกรด 8 ผู้ที่ต้องการเรียนดนตรีอย่างจริงจังอาจเลือกจะสอบต่อในระดับอนุปริญญา (Diplomas) ได้

ตารางระดับการสอบของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน

ระดับการบรรลุ สมรรถนะ	เกรด	ลักษณะของสมรรถนะที่คาดหวัง
ระดับเริ่มต้น	Initial	แสดงความสามารถพื้นฐานในการบรรเลงเครื่องดนตรี การรักษารังจังหวะ การอ่านสัญลักษณ์ดนตรีเบื้องต้น และการควบคุมเทคนิคพื้นฐานได้อย่างเหมาะสม
ระดับพื้นฐาน	1	พัฒนาความถูกต้องในการบรรเลง ควบคุมจังหวะและเทคนิคพื้นฐาน พร้อมเริ่มแสดงการสื่อสารทางดนตรีในบทเพลงระดับต้น
ระดับพื้นฐาน	2	ควบคุมเทคนิคพื้นฐานได้มั่นคงมากขึ้น สามารถประยุกต์ใช้ทักษะในการบรรเลงบทเพลงที่มีความหลากหลายด้านจังหวะและรูปแบบดนตรี
ระดับพื้นฐาน	3	บูรณาการทักษะพื้นฐานทั้งด้านเทคนิค จังหวะ และการตีความ เพื่อถ่ายทอดบทเพลงที่มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นได้อย่างเหมาะสม
ระดับปานกลาง	4	พัฒนาความแม่นยำในการควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียง พร้อมแสดง ความเข้าใจในการตีความบทเพลงและการสื่อสารทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้น
ระดับปานกลาง	5	ประยุกต์ใช้เทคนิคและองค์ประกอบทางดนตรีได้อย่างเป็นอิสระ สามารถควบคุมการแสดงออกทางดนตรีให้สอดคล้องกับลักษณะของบทเพลงได้อย่างเหมาะสม
ระดับปานกลาง	6	บูรณาการเทคนิคขั้นสูง ความแม่นยำในการบรรเลง และการควบคุมคุณภาพเสียง เพื่อถ่ายทอดบทเพลงที่มีความซับซ้อนทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ
ระดับสูง	7	แสดงความเชี่ยวชาญในการประยุกต์ใช้เทคนิคขั้นสูง การตีความดนตรี และการสื่อสารผ่านการแสดงได้อย่างสมบูรณ์
ระดับสูง	8	แสดงสมรรถนะทางดนตรีระดับสูง โดยบูรณาการความเชี่ยวชาญด้านเทคนิค การตีความ การควบคุมคุณภาพเสียง และการสื่อสารทางดนตรีได้อย่างสมบูรณ์ตามมาตรฐานการประเมินระดับสูง

หมายเหตุ การจัดระดับสมรรถนะในตารางนี้เป็นการสังเคราะห์จากโครงสร้างหลักสูตรและเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนซึ่งสะท้อนลำดับการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับสูงทั้งด้านทักษะเทคนิค การตีความบทเพลง และการสื่อสารทาง

ดนตรี ทั้งนี้ ผู้ที่สำเร็จการสอบเกรด 8 สามารถเลือกศึกษาต่อในระดับอนุปริญญา (Diplomas) ได้แก่ ATCL, LTCL และ FTCL ตามข้อกำหนดของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน

3. โครงสร้างการสอบ

การสอบของแต่ละเครื่องดนตรีมีโครงสร้างโดยรวมที่ใกล้เคียงกัน โดยรายละเอียดของการสอบในแต่ละระดับสามารถศึกษาได้จากคู่มือการสอบของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนซึ่งสามารถดาวน์โหลดได้ หรือขอรับเอกสารได้โดยไม่มีค่าใช้จ่ายจากศูนย์สอบกรุงเทพฯ ทั้งนี้ โครงสร้างการสอบโดยทั่วไปประกอบด้วย 3 ส่วนสำคัญ ได้แก่ เพลงสอบ (Performance Pieces) เทคนิค (Technical Work) และแบบทดสอบเสริม (Supporting Tests)

3.1 เพลงสอบ (Performance Pieces)

ผู้สอบเลือกเพลงจำนวน 3 เพลงจากหนังสือเพลงสอบของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน หรือจากรายชื่อเพลงเพิ่มเติมที่กำหนดในแต่ละระดับ โดยแต่ละเพลงมีคะแนนเต็ม 22 คะแนน รวม 66 คะแนน การประเมินพิจารณาจากองค์ประกอบสำคัญ 3 ด้าน ได้แก่

- 1) ความถูกต้องและความคล่องแคล่ว 7 คะแนน
- 2) ความสามารถทางเทคนิค 7 คะแนน
- 3) การตีความและการสื่อสารอารมณ์ทางดนตรี 8 คะแนน

3.2 เทคนิค (Technical Work)

ผู้สอบต้องบรรเลงบันไดเสียง อาร์เพจจิโอ หรือแบบฝึกหัดทางเทคนิคอื่น ๆ ตามข้อกำหนดของแต่ละระดับ โดยมีคะแนนเต็มรวม 14 คะแนน ทั้งนี้ รายการและระดับความยากของแบบฝึกหัดจะแตกต่างกันไปตามระดับการสอบ

3.3 แบบทดสอบเสริม (Supporting Tests)

แบบทดสอบเสริมเป็นส่วนหนึ่งของการสอบเกรดของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน โดยมีการกำหนดรูปแบบการเลือกสอบแตกต่างกันตามระดับ ดังนี้

ระดับ Initial–เกรด 5 ผู้สอบเลือกทำแบบทดสอบเสริมจำนวน 2 หัวข้อ จาก 4 หัวข้อ ได้แก่

- 1) Aural Test — ทักษะการฟัง
- 2) Sight Reading — การอ่านโน้ตฉบับพลัน
- 3) Improvisation — การด้นสด
- 4) Musical Knowledge — ความรู้ทางดนตรี

ระดับเกรด 6–เกรด 8 กำหนดให้ผู้สอบมุ่งเน้นการวัดผลทักษะการอ่านโน้ตแบบฉบับพลันและเลือกทำแบบทดสอบเพิ่มเติมอีก 1 หัวข้อจาก

- 1) Aural Test — ทักษะการฟัง
- 2) Improvisation — การด้นสด

การอ่านโน้ตฉบับพลัน (Sight Reading) เป็นทักษะสำคัญสำหรับนักดนตรี เนื่องจากช่วยให้ผู้บรรเลงสามารถทำความเข้าใจและถ่ายทอดบทเพลงใหม่ได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องตั้งแต่การอ่านครั้งแรก อีกทั้งยังช่วยลดปัญหาการจดจำรูปแบบการบรรเลงที่คลาดเคลื่อน ซึ่งอาจแก้ไขได้ยากเมื่อเกิดจากการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง สำหรับนักดนตรีมืออาชีพ ทักษะดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งในการบรรเลงร่วมวง การซ้อมร่วมกับนักดนตรีอื่น และการปฏิบัติงานที่ต้องเรียนรู้บทเพลงภายในระยะเวลาจำกัด ขณะที่นักดนตรีสมัครเล่นสามารถนำทักษะนี้ไปใช้ในการเรียนรู้และฝึกฝนบทเพลงใหม่ได้ด้วยตนเอง

การสอบในห้องสอบ ผู้สอบจะได้รับโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน และมีเวลา 30 วินาทีเพื่อเตรียมตัว (สามารถทดลองซ้อมกับเครื่องดนตรีได้) เมื่อหมดเวลา ให้เริ่มบรรเลงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยไม่ควรกลับไปแก้หรือเล่นซ้ำ ระดับความยากของโน้ตเพลงจะประมาณ 2 เกรดก่อนเกรดที่กำลังสอบ เช่น หากสอบเกรด 4 ระดับความยากของข้อสอบจะประมาณเท่ากับเพลงเกรด 2 เป็นต้น

การฝึกฝนทักษะการอ่านโน้ตคล้ายกับการอ่านหนังสือ โดยจะสามารถพัฒนาได้จากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เมื่อฝึกอ่านซ้ำ ๆ ก็จะทำให้อ่านโน้ตได้รวดเร็วและคล่องแคล่วขึ้น จนกระทั่งสามารถบรรเลงเพลงอย่างคร่ำ ๆ ได้ทันทีเมื่อเห็นตัวโน้ต สิ่งที่สำคัญสำหรับการ Sight Reading ไม่ใช่การอ่านโน้ตถูกต้องทุกตัว แต่เป็นความสามารถในการทำให้บทเพลงดำเนินต่อไปโดยไม่หยุดหรือสะดุด

Aural (การฟัง) การฟังเป็นทักษะที่สำคัญ โดยจุดประสงค์ของการพัฒนาทักษะการฟังนั้น เพื่อให้สามารถเข้าใจและวิเคราะห์องค์ประกอบทางดนตรีต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องโดยไม่ต้องเห็นตัวโน้ต การฟังจะเริ่มตั้งแต่ทักษะง่าย ๆ อาทิ บอกความสูงต่ำของตัวโน้ต พัฒนาไปสู่ทักษะระดับกลาง เช่น การบอกชั้นคู่เสียง บอก cadence (คอร์ดจบประโยคเพลง) ไปจนถึงการวิเคราะห์ สไตล์ การเปลี่ยนคีย์ และองค์ประกอบทางดนตรีได้ในระดับสูง

การสอบ อาจารย์ผู้สอบจะบรรเลงบทเพลงสั้น ๆ ให้ฟังบนเปียโน จากนั้นผู้สอบจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับบทเพลงประมาณ 3-4 คำถาม โดยคำถามจะเป็นคำถามที่กำหนดตายตัวในแต่ละระดับเกรด เช่น ระดับ Initial ผู้สอบจะต้องตอบมือเป็นจังหวะของเพลง ตอบว่าโน้ตตัวใดสูงกว่าหรือต่ำกว่า ฯลฯ ส่วนในระดับสูง เช่น เกรด 7 ผู้สอบจะต้องบอกอัตราจังหวะ ลักษณะ articulation และเลือกระบุองค์ประกอบของดนตรีสำหรับบทเพลงที่ได้ยิน อีก 2 ข้อ รวมทั้งตอบคำถามการเปลี่ยนคีย์ ฯลฯ เป็นต้น

การฝึกฝนอาจารย์ผู้สอนสามารถคัดเลือกทำนองเพลงสั้น ๆ มาบรรเลงให้นักเรียนฟัง แล้วถามคำถามที่เกี่ยวข้อง เช่น เล่นโน้ตให้ฟังแล้วให้ตอบว่าโน้ตสองตัวห่างกันกี่ชั้นคู่เสียง หรือ เล่นคอร์ดให้ฟังแล้วให้นักเรียนบอกชื่อคอร์ด เป็นต้น โดยควรเริ่มจากคำถามที่ง่ายและพัฒนาไปสู่การฟัง

องค์ประกอบทางดนตรีที่ซับซ้อนต่อไป นอกจากนี้แล้ว นักเรียนยังควรหาโอกาสฟังเพลงในสไตล์ที่หลากหลาย เพื่อให้เข้าใจและคุ้นเคยกับเสียงของดนตรียุคต่าง ๆ

Improvisation (การด้นสด) คือการนำโจทย์มาเป็นวัตถุดิบตั้งต้น และบรรเลงดนตรีสดเป็นบทเพลงของตนเองจากวัตถุดิบเหล่านั้น

การสอบเลือกโจทย์ประเภทที่ต้องการ (สไตล์ดนตรี ทำนองสั้น ๆ หรือทางเดินคอร์ด) เมื่อได้รับโจทย์แล้ว อาจารย์ผู้สอบจะเล่นให้ฟัง 2 ครั้ง หลังจากนั้นเป็นเวลาเตรียมตัว 30 วินาที แล้วบรรเลงบทเพลงที่แต่งขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบตามจำนวนห้องที่กำหนดผู้สอบสามารถเลือกโจทย์ได้ 3 แบบ ได้แก่

1. Stylistic คือโจทย์แบบสไตล์ อาจารย์ผู้สอบจะเล่นท่อน intro สั้น ๆ เป็นแนวทางเพื่อกำหนดสไตล์ หลังจากนั้นจะเล่นพาร์ท accompaniment (บรรเลงประกอบ) ผู้สอบจะต้องแต่งทำนองและเล่นควบคู่ไปกับอาจารย์ผู้สอบในลักษณะการเล่น duet
2. Motivic คือโจทย์จากโมทีฟ หรือแนวคิดทางดนตรี ผู้สอบจะได้เห็นทำนองสั้น ๆ ซึ่งสามารถนำไปพัฒนาในรูปแบบใดก็ได้ให้เป็นบทเพลงของตนเอง ในการด้นสดไม่จำเป็นต้องเล่นซ้ำทำนองให้เหมือนต้นฉบับ แต่ควรนำไอเดีย เช่น ตัวโน้ต หรือลักษณะจังหวะ ไปพัฒนาต่อเป็นบทเพลง
3. Harmonic คือโจทย์จากทางเดินคอร์ด ผู้สอบจะได้รับกำหนดทางเดินคอร์ดประมาณ 4-8 ห้อง จากนั้นให้ด้นสดเพลงโดยใช้ทางเดินคอร์ดที่กำหนด

การฝึกฝนการด้นสดสามารถฝึกฝนได้โดยอาศัยความเข้าใจในเรื่องคีย์ คอร์ด และการทดลองด้วยตนเอง โดยอาจเริ่มจากการลองด้นสดโดยใช้โน้ตในคอร์ด และฝึกฝนแต่งทำนองให้ซับซ้อนยิ่งขึ้น นอกจากนี้แล้ว นักเรียนควรได้ฟังตัวอย่างสไตล์เพลงที่หลากหลาย อาจเริ่มด้วยการทดลองเลียนแบบและพัฒนาไปสู่การสร้างสรรค์ดนตรีของตนเองต่อไป

Musical Knowledge (ความรู้ทางดนตรี) ไม่ว่าจะเป็นเล่นเพลงอะไร ควรมีความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับบทเพลง เช่น ผู้ประพันธ์คือใคร ชื่อเพลงหมายถึงอะไรและเกี่ยวข้องกับเพลงอย่างไร ตลอดจนสัญลักษณ์และเครื่องหมายทางดนตรีต่าง ๆ ที่ปรากฏในบทเพลง

การสอบ อาจารย์ผู้สอบจะถามคำถามเกี่ยวกับเพลงสอบที่ผู้สอบเล่น เช่น ความหมายของสัญลักษณ์ดนตรี และตัวโน้ต หรือให้อธิบายเกี่ยวกับเทคนิคที่ใช้ในบทเพลง โดยความยากง่ายของคำถามจะขึ้นกับแต่ละระดับเกรด ในการสอบผู้สอบสามารถเลือกได้ว่าให้อาจารย์ผู้สอบถามเกี่ยวกับเพลงใดก่อน จากนั้นอาจารย์ผู้สอบจะเลือกถามจากอีกหนึ่งเพลง ส่วนใหญ่แล้วอาจารย์ผู้สอบจะชี้ถามจากโน้ตเพลง ดังนั้นโน้ตเพลงที่ใช้จึงไม่ควรมีย่อความหรือสัญลักษณ์ใดเขียนไว้ หากไม่มีโน้ตเพลงที่ปราศจากข้อความขีดเขียน ผู้สอบสามารถขอยืมหนังสือเล่มใหม่เข้าไปใช้ในการตอบคำถามได้จากศูนย์สอบ

การฝึกฝน ผู้สอบควรศึกษาและทำความเข้าใจตัวโน้ตและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏใน เพลงสอบที่เลือกเล่นอย่างครบถ้วน นอกจากนี้แล้ว สำหรับระดับสูงขึ้นไปยังควรมีความเข้าใจ ทางทฤษฎีดนตรี อาทิ ความเข้าใจเรื่องคีย์ การเปลี่ยนคีย์ โครงสร้างเพลง ฯลฯ ตลอดจนประวัติศาสตร์ ดนตรีเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับบทเพลง อาทิ ยุคสมัย สไตล์และผู้ประพันธ์

4. การให้คะแนน

การให้คะแนนของการสอบเกรด จะแยกให้คะแนนตามแต่ละส่วน ได้แก่ เพลงสอบ เทคนิค และทักษะเสริม เป็นคะแนนเต็มทั้งหมด 100 คะแนน โดยคะแนนส่วนต่าง ๆ แบ่งดังนี้

เพลงสอบ 1 จำนวนคะแนน 22 คะแนน

เพลงสอบ 2 จำนวนคะแนน 22 คะแนน

เพลงสอบ 3 จำนวนคะแนน 22 คะแนน

เทคนิค จำนวนคะแนน 14 คะแนน

ทักษะเสริม 1 จำนวนคะแนน 10 คะแนน

ทักษะเสริม 2 จำนวนคะแนน 10 คะแนน

Pass คะแนนรวม 60 คะแนนขึ้นไป ถือว่าสอบผ่าน

Merit คะแนนรวม 75 คะแนนขึ้นไป ถือเป็นเกียรตินิยมอันดับ 2

Distinction คะแนนรวม 87 คะแนนขึ้นไป ถือเป็นเกียรตินิยมอันดับ 1

ผู้สอบทุกคนจะได้รับใบคะแนน (Report Form) ที่เขียนโดยอาจารย์ผู้สอบ ซึ่งจะมี คำอธิบายคะแนนส่วนต่าง ๆ อย่างชัดเจน ผู้สอบที่สอบผ่านทุกคนจะได้รับใบประกาศนียบัตร (Certificate) จากประเทศอังกฤษ ซึ่งจะระบุชื่อผู้สอบและระดับเกรดที่สอบผ่าน โดยหากได้เกียรตินิยมจะมีข้อความระบุไว้ในใบประกาศนียบัตรด้วย

ผลสอบและใบประกาศนียบัตร ผลสอบสามารถรับได้ 2 สัปดาห์หลังสอบ โดยจะได้รับ ใบคะแนน (Report Form) ที่เขียนโดยอาจารย์ผู้สอบ ซึ่งจะมีคำอธิบายคะแนนส่วนต่าง ๆ อย่างชัดเจน ผู้สอบที่สอบผ่านทุกคนจะได้รับใบประกาศนียบัตร (Certificate) จากประเทศอังกฤษ ซึ่งจะระบุชื่อผู้สอบและระดับเกรดที่สอบผ่านโดยหากได้เกียรตินิยมจะมีข้อความระบุไว้ใน ใบประกาศนียบัตรด้วย (Trinity Exams Thailand, 2018)

หลักสูตร

1. ที่มาและความหมายของหลักสูตร

คำว่า “หลักสูตร” (Curriculum) มีรากศัพท์ที่เชื่อมโยงกับภาษาละตินว่า currere ซึ่งมีความหมายเกี่ยวกับการวิ่งหรือเส้นทางที่ใช้วิ่ง และต่อมาได้ถูกนำมาใช้เป็นแนวคิดเชิงอุปมาเพื่ออธิบายหลักสูตรในฐานะเส้นทางที่ผู้เรียนดำเนินไปตามลำดับของการเรียนรู้เพื่อบรรลุเป้าหมายทางการศึกษาดังนั้น ในระยะแรกความหมายของหลักสูตรจึงมีลักษณะค่อนข้างจำกัด โดยหมายถึงรายการกระบวนวิชาหรือรายวิชาที่ผู้เรียนต้องศึกษา ต่อมาความหมายของหลักสูตรได้ขยายกว้างขึ้น โดยมิได้จำกัดอยู่เพียงรายวิชาหรือเนื้อหาที่กำหนดไว้เท่านั้น แต่ครอบคลุมถึงองค์ประกอบและกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยรวม

รุจิร ภู่อาระ อธิบายว่า หลักสูตรสามารถมีความหมายได้หลายลักษณะ โดยลักษณะหนึ่งหมายถึงหลักสูตรในฐานะแผนการเรียน และอีกลักษณะหนึ่งหมายถึงหลักสูตรที่ประกอบด้วยเป้าหมายและจุดประสงค์เฉพาะ การกำหนดและจัดเนื้อหา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ ตลอดจนการประเมินผลลัพธ์ของการเรียนรู้ ทั้งนี้ แนวคิดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าหลักสูตรมีลักษณะเป็นระบบที่เชื่อมโยงองค์ประกอบต่าง ๆ ของการจัดการศึกษาเข้าด้วยกัน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2545) อธิบายว่า หลักสูตรหมายถึงแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้อย่างเป็นทางการ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ และพัฒนาการในทุกด้านตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา

สงบ ลักษณะ (2542) กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึงมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่จัดให้ผู้เรียนได้รับ เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ทักษะ และค่านิยมต่าง ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรมิได้จำกัดอยู่เฉพาะเนื้อหาหรือรายวิชาที่กำหนดไว้ในเอกสารเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากกระบวนการจัดการศึกษาอีกด้วย

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยสังเคราะห์ได้ว่า หลักสูตรมิได้หมายถึงเพียงเอกสารหรือรายการรายวิชาที่ผู้เรียนต้องศึกษาเท่านั้น แต่หมายถึงกรอบการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดทิศทางและองค์ประกอบของการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เป้าหมายและจุดประสงค์ เนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผล โดยองค์ประกอบดังกล่าวมีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ความหมายของหลักสูตรในลักษณะดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากแนวคิดที่มองหลักสูตรเป็นเพียงรายการรายวิชา ไปสู่แนวคิดที่มองหลักสูตรในฐานะระบบของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน

2. ความสำคัญของหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรเป็นแบบและแนวทางในการจัดการศึกษาของชาติให้บรรลุตามความมุ่งหมายและนโยบาย
2. หลักสูตรเป็นหลักและแนวทางในการวางแผนวิชาการ การจัดการและการบริหาร การศึกษาสรรหาบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ งบประมาณ อาคารสถานที่ จะต้องสอดคล้องกัน
3. หลักสูตรเป็นเครื่องมือควบคุมมาตรฐานการศึกษาและคุณภาพของผู้เรียนให้ เป็นไปตามแผนและนโยบายการศึกษาชาติ
4. หลักสูตรจะกำหนดความมุ่งหมาย ขอบข่ายเนื้อหาแนวทางการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ตลอดจนการประเมินผลของครูและผู้บริหาร
5. หลักสูตรเป็นเครื่องบ่งชี้ทิศทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับแนวโน้มการ พัฒนาสังคม (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2538)

3. องค์ประกอบของหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตร หมายถึง ส่วนที่อยู่ภายในและประกอบกันเข้าเป็น หลักสูตร เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ความหมายของหลักสูตรสมบูรณ์ เป็นแนวทางในการจัดการ เรียนการสอน การประเมินผล และการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรไปด้วย (รุจิรุ ภูสาระ และจันทรานี สงวนนาม, 2545) ตามแนวคิดของนักการศึกษา ได้กล่าวถึงองค์ประกอบไว้ดังนี้

Ralph Tyler (n.d. อ้างถึงใน รุจิรุ ภูสาระ และจันทรานี สงวนนาม, 2545) ได้เสนอว่า โครงสร้างของหลักสูตรประกอบด้วยองค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน 4 ประการ ได้แก่

1. จุดมุ่งหมาย (Educational Purpose) ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนบรรลุ
2. ประสบการณ์ (Educational Experience) กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียน บรรลุจุดมุ่งหมาย
3. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ (Organizational of Educational Experience) การจัดลำดับและโครงสร้างของกิจกรรมการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมและต่อเนื่อง
4. การประเมินผล (Determination of What to Evaluate) กระบวนการตรวจสอบ ผลการเรียนรู้เทียบกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

Hilda Taba (n.d. อ้างถึงใน รุจิรุ ภูสาระ และจันทรานี สงวนนาม, 2545) กล่าวถึง องค์ประกอบ ของหลักสูตร 4 องค์ประกอบ คือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. เนื้อหาและจำนวนชั่วโมงสอนแต่ละวิชา
3. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วิธีการประเมินผล

ทักษะปฏิบัติดนตรี

1. ความหมายและความสำคัญของทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

ความหมายและความสำคัญของทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Gagne (1979 อ้างถึงใน วรวัฒน์ บุญดี, 2555) อธิบายว่า การปฏิบัติ (Performance) เป็นการแสดงออกของทักษะผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายและการทำงานของกล้ามเนื้อ โดยสามารถประเมินได้จากลักษณะและคุณภาพของการปฏิบัติที่ปรากฏ เช่น ความรวดเร็ว ความถูกต้อง ความแม่นยำ และความราบรื่นในการปฏิบัติงาน ซึ่งสะท้อนถึงระดับความสามารถของผู้เรียนในการนำทักษะไปใช้ได้อย่างเหมาะสม ขณะที่ Simpson (1979 อ้างถึงใน วรวัฒน์ บุญดี, 2555) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติเป็นความสามารถในการประสานการทำงานระหว่างสมอง ระบบประสาท และกล้ามเนื้อ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยการควบคุมการเคลื่อนไหวและการตอบสนองของร่างกายที่สัมพันธ์กัน ความสามารถดังกล่าวสามารถพัฒนาได้จากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จนเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ และความคงทนในการปฏิบัติ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากความแม่นยำ ความรวดเร็ว และความราบรื่นของการปฏิบัติงาน

สุชาติ ศิริสุขไพบุลย์ (2526) อธิบายว่า ทักษะปฏิบัติ (Skill) หมายถึง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเพื่อปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้และการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จนสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายให้ปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเกิดความชำนาญ ทั้งนี้ ทักษะปฏิบัติสามารถพบได้ในการปฏิบัติงานที่ต้องอาศัยการใช้เครื่องมือหรือการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย เช่น งานช่าง การใช้เครื่องจักร การซ่อมบำรุง หรือกิจกรรมอื่นที่ต้องอาศัยการประสานงานของกล้ามเนื้อหลายส่วน ในทำนองเดียวกัน นวลจิตต์ เขาวีรดิพงษ์ (2535, น. 50) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติเป็นการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการประสานการทำงานของสมอง ระบบประสาท และกล้ามเนื้อ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อนได้อย่างเหมาะสม โดยการปฏิบัติดังกล่าวต้องอาศัยการรับรู้ การควบคุมการเคลื่อนไหว และการตอบสนองของร่างกายที่สอดคล้องกัน ซึ่งสามารถพัฒนาให้เกิดความชำนาญ ความคล่องแคล่ว และความคงทนในการปฏิบัติได้จากการฝึกฝนอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ อภิชาติ อนุกุลเวช (2551) ยังอธิบายว่า ทักษะปฏิบัติเป็นความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเพื่อปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และคล่องแคล่ว โดยต้องอาศัยการฝึกฝนที่เหมาะสมและสม่ำเสมอ จึงจะทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดความชำนาญ สามารถควบคุมการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

ซูวิทย์ ยุระยง (2535) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติเป็นพื้นฐานสำคัญของการจัดการเรียนการสอนดนตรี โดยการฝึกปฏิบัติในรายวิชาดนตรีเรียกว่า ทักษะดนตรีปฏิบัติ (Musical Skill) ซึ่งเนื้อหาทางดนตรีจะถ่ายทอดผ่านการฝึกทักษะดังกล่าว จากแนวคิดของนักวิชาการด้านดนตรีหลายท่านสามารถสรุป

ได้ว่า ทักษะทางดนตรีทุกด้านมีความสำคัญ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติ เพราะเมื่อผู้เรียนมีทักษะการปฏิบัติที่ดี ย่อมช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ในด้านอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ ความมั่นใจ และพัฒนาศักยภาพในการปฏิบัติดนตรีอย่างต่อเนื่อง ทำให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมาย และเกิดประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2557) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของสาระดนตรี คือ ทักษะดนตรีมีบทบาทในการเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสาระทางดนตรี และถือเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับผู้ที่จะพัฒนาไปสู่นักดนตรี ทักษะดนตรีแต่ละด้านล้วนมีความสำคัญในระดับเดียวกัน ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดนตรีจึงควรส่งเสริมและพัฒนาทักษะดนตรีให้ครบถ้วนทุกด้าน

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2545) กล่าวว่า การวัดการปฏิบัติหรือความสามารถในการปฏิบัติของผู้เรียน เป็นการวัดที่ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมออกมาด้วยการกระทำโดยถือว่าการปฏิบัติเป็นความสามารถในการผสมผสานหลักการวิธีการต่าง ๆ ที่ได้รับการฝึกฝนมาปรากฏออกมาเป็นทักษะ (Skill Outcomes) ของผู้เรียน โดยการตรวจผลงานด้านปฏิบัติ ควรตรวจหรือให้คะแนนทั้ง 2 ด้าน คือ 1) วิธีการปฏิบัติ (Procedure or Process) ได้แก่ วิธีดำเนินการทั้งหลายที่กำหนดไว้ของการปฏิบัติงาน เช่น ขั้นตอนในการปฏิบัติ เครื่องมือที่ใช้ ทักษะการใช้เครื่องมือ กรรมวิธีในการปฏิบัติ เวลาที่ใช้ปฏิบัติ เป็นต้น 2) ผลปฏิบัติ (Product or Output) ได้แก่ ผลผลิตหรือสิ่งที่ได้จากการปฏิบัติ ควรพิจารณา อย่างรอบครอบทั้งในด้านปริมาณ และคุณภาพ เช่น จำนวนงานที่ได้ ความงาม ความถูกต้องความประณีต ความริเริ่ม ประโยชน์ใช้สอย เป็นต้น

ไพฑูรย์ สีนารัตน์ (2554) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีมีความสำคัญ 2 ลักษณะคือความสำคัญในแง่ของการศึกษาเพราะทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีทำให้การศึกษาวิชาดนตรีเป็นการศึกษาที่สมบูรณ์และความสำคัญในแง่ของผู้เรียนผู้สอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุจุดประสงค์ในลักษณะของการนำไปใช้ส่วนทางด้านผู้สอนได้มีโอกาสเห็นผลของการสอนของตนในทันทีทันใด

ภัทรา นิคมานนท์ (2538) กล่าวว่า การวัดผลการวัดทักษะพิสัยเป็นการวัด ความสามารถในการทำงานของผู้เรียนว่าสามารถทำกิจกรรมได้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลเพียงไร ซึ่งการประเมินผลโดยทั่วไปจะพิจารณาเกณฑ์ 2 ประเภท คือ ผลผลิต (Product) และกระบวนการ (Process) หรือในการปฏิบัติงาน

วาสนา ขาวหา (2533) กล่าวว่า คือ ความชำนาญเชี่ยวชาญวิชาทักษะหรือ เนื้อหาที่เป็นทักษะ หมายถึงวิชาที่ต้องสอนให้เกิดความชำนาญ สามารถนำไปใช้ได้อย่างคล่องแคล่ว ว่องไว ไม่ผิดพลาด วิชาเหล่านี้เปรียบเสมือนเครื่องมือเครื่องใช้ที่จะต้องฝึกใช้ให้เกิดความชำนาญจึงจะ

สามารถใช้เครื่องมือเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความชำนาญจะเกิดขึ้นได้ต้องฝึกบ่อย ๆ และ
 ทำมาก ๆ จะเกิดความชำนาญเกิดทักษะขึ้น

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช (2542) กล่าวว่า การวัดผลด้านการปฏิบัติควรพิจารณา 2 ประการ
 ได้แก่ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานของผู้เรียน รวมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกระหว่าง
 การปฏิบัติงาน โดยการประเมินสามารถพิจารณาได้ทั้งจากกระบวนการปฏิบัติ (Procedure) และผล
 การปฏิบัติ (Product) สำหรับการประเมินกระบวนการปฏิบัติ นั้น มุ่งพิจารณาวิธีการ ทักษะ และ
 เทคนิคที่ผู้เรียนใช้ในการปฏิบัติงาน

สมนึก ภัททิยธนี (2546) กล่าวว่า ประเภทของการวัดทักษะปฏิบัติขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้
 ในการแบ่ง ดังนี้

1. แบ่งตามด้านที่ต้องการวัด แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 การวัดกระบวนการ (Process) เป็นการวัดที่พิจารณาเฉพาะวิธีทำวิธี ปฏิบัติ
 ในการทำงานหรือกิจกรรม เช่น การขับรถยนต์ การใช้คอมพิวเตอร์ การว่ายน้ำท่าผีเสื้อ เป็นต้น

1.2 การวัดผลงานหรือผลผลิต (Product) เป็นการวัดที่พิจารณาผลผลิตที่เกิดขึ้น
 จากการทำงานของผู้เรียน เช่น ตัวเฟอร์นิเจอร์ที่นักเรียนผลิตออกมา ภาพวาด เสื้อที่ตัดสำเร็จแล้ว
 เอกสารที่พิมพ์ เป็นต้น

2. แบ่งตามลักษณะสถานการณ์ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

2.1 ใช้สถานการณ์จริง (Real Setting) การวัดในสถานการณ์จริง (Real Setting)
 ซึ่งเป็นการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนภายใต้สภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นจริง

2.2 สถานการณ์จำลอง (Stimulated Setting) การวัดในสถานการณ์จำลอง
 (Simulated Setting) ซึ่งเป็นการประเมินโดยใช้สถานการณ์ที่จัดขึ้นแทนของจริง ในกรณีที่ไม่สามารถ
 ใช้สถานการณ์จริงได้ เนื่องจากข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น การฝึกปฏิบัติด้านการติดตั้งระบบไฟฟ้าในอาคาร

3. แบ่งตามสิ่งเร้า แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

3.1 ใช้สิ่งเร้าที่เป็นธรรมชาติ (Natural Stimulus) เป็นการวัดผลงาน ภาควิชาปฏิบัติ
 ที่เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้วัดไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยว เช่น ทักษะทางสังคมของผู้เรียนที่ผู้วัดทำการสังเกต
 ในสภาพที่เป็นไปตามธรรมชาติไม่ได้กำหนดให้ปฏิบัติ นิยมใช้วัดคุณลักษณะของบุคลิกภาพนิสัย
 การทำงาน ความเต็มใจในการปฏิบัติตามกระบวนการที่กำหนดให้ปฏิบัติ เช่น เกี่ยวกับกฎ
 ความปลอดภัย เป็นต้น

3.2 การใช้สิ่งเร้าที่จัดขึ้น (Structured Stimulus) เป็นการวัดผลที่อาศัยการสร้าง
 สถานการณ์หรือสิ่งกระตุ้นเพื่อให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่ต้องการประเมินได้อย่างชัดเจน เช่น การให้
 นักเรียนเตรียมและนำเสนอการกล่าวสุนทรพจน์ การทดลองในห้องปฏิบัติการ การอ่านออกเสียง หรือ
 การแสดงทางดนตรี เป็นต้น วิธีการดังกล่าวช่วยให้ผู้ประเมินสามารถสังเกตพฤติกรรมได้โดยตรง

วันเพ็ญ จันทร์เจริญ (2546) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมที่ใช้ข้อวัยวะกล้ามเนื้อของร่างกายได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและชำนาญเป็นความสามารถที่เกิดขึ้นอย่างประสานสัมพันธ์กันระหว่างสมองกับกล้ามเนื้อ

Klaustmeior, & Ripple (1971 อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2548) ได้ให้ความหมายของทักษะไว้ว่า ทักษะเป็นระดับความคล่องแคล่ว ในการประกอบกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตามลำดับ ผู้ที่มีความสามารถทางทักษะสูงจะมีลักษณะดังนี้

1. สามารถประกอบกิจกรรมนั้น ๆ ให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพแม้ว่าจะมีความตั้งใจในการกระทำนั้นแต่เพียงน้อยก็ตาม

2. สามารถแยกแยะมองเห็นแนวทางที่จะทำให้ดีกว่าเดิม
3. สามารถรู้ผลและตรวจสอบความถูกต้องได้รวดเร็วและไม่ผิดพลาด
4. ทำได้รวดเร็วและมีการประสานงานที่ดี
5. มีความคงที่ทำได้สม่ำเสมอแม้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ต่างกัน

กล่าวโดยสรุป ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะและความรู้ต่าง ๆ จนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และเกิดความชำนาญสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง โดยกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในชุดฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนและทักษะปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติ กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคล โดยใช้ข้อวัยวะกล้ามเนื้อของร่างกายได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และชำนาญอย่างประสานสัมพันธ์กันทั้ง 3 ส่วน คือ สมอง กล้ามเนื้อ และอารมณ์ ความรู้สีก

3. วิธีการฝึกทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี

วิธีการฝึกทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2529) กล่าวว่า การฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีจะได้ผลดีมีประสิทธิภาพเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. การจัดเวลาฝึกควรฝึกโดยใช้ระยะเวลาสั้น ๆ ดีกว่าฝึกโดยใช้ระยะเวลานาน ๆ
2. เน้นการฝึกส่วนย่อยแล้วจึงฝึกส่วนรวม
3. เน้นการฝึกความแม่นยำก่อนความรวดเร็ว
4. การวัดความก้าวหน้าของทักษะเป็นระยะ ๆ แล้วสะท้อนกลับให้ผู้เรียนรับรู้
5. ควรฝึกในสภาพที่เป็นจริงให้มากที่สุด
6. การเชื่อมโยงทักษะเดิมให้สอดคล้องกับทักษะใหม่โดยการถ่ายโยงการเรียนรู้
7. การใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มาปรับปรุงวิธีการเรียนทักษะให้ทันสมัย

ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากของผู้ศึกษาดนตรีเป็นวิชาเอกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีมีได้มีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการปฏิบัติ

เครื่องดนตรีแต่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการปฏิบัติเครื่องดนตรีบางประเภทเพื่อให้มีประสบการณ์ทางดนตรีครบถ้วนและเป็นการสร้างความเข้าใจในดนตรีให้มากขึ้นการปฏิบัติเครื่องดนตรีต้องใช้เวลาในการฝึกซ้อมมากเพื่อให้มีความชำนาญเฉพาะ

ทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่งทักษะหนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ดนตรีอย่างครบถ้วนในการฝึกทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีผู้เรียนต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของดนตรีนั้นนั้นอาจกล่าวได้ว่าทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นทักษะที่เชื่อมโยงทักษะด้านต่าง ๆ ให้มีความสัมพันธ์กัน

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528) กล่าวว่า การฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีที่มี คุณภาพนั้นต้องมีกระบวนการในการฝึกดังต่อไปนี้

1. การเตรียมตัว

- 1.1 ทำจิตใจให้แจ่มใสสดชื่นเบิกบาน
- 1.2 มีความตั้งใจในการฝึกฝน
- 1.3 รับประทานอาหารพอสมควรไม่ควรท้องว่างหรือท้องอืดจนเกินไป
- 1.4 มีสถานที่ที่เหมาะสมในการฝึกซ้อม
- 1.5 มีเครื่องดนตรีที่ดีมีคุณภาพในการใช้ฝึกทักษะปฏิบัตินอกจากนี้แล้วควรมี

เครื่องเคาะจังหวะและเครื่องเทียบเสียง

- 1.6 มีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง
- 1.7 มีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี

2. วิธีการฝึกปฏิบัติ

- 2.1 ฝึกด้วยอัตราจังหวะช้าเพราะสามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้
- 2.2 ฝึกส่วนย่อยไปหาส่วนรวม
- 2.3 ฝึกวลีที่ยากฝึกกระบวนจังหวะที่ปฏิบัติยังไม่ถูกให้มีความถูกต้องอย่าฝึกอย่าง

ผิด ๆ จนเคยชินต่อความผิดนั้น

- 2.4 บันทึกเทปทุกครั้งเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการฝึก
- 2.5 ใช้เครื่องเคาะจังหวะตลอดเวลาที่มีการฝึก
- 2.6 เน้นการฝึกความแม่นยำก่อนความรวดเร็ว
- 2.7 ควรฝึกในสภาพที่เป็นจริงให้มากที่สุด
- 2.8 ควรฝึกให้เป็นกิจวัตรประจำวัน
- 2.9 การฝึกที่ดีต้องคำนึงถึงคุณภาพของการฝึกเป็นสำคัญ
- 2.10 ประเมินความก้าวหน้าของการฝึกเป็นระยะ ๆ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการฝึก

ครั้งต่อไป

ดังนั้น ทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี ลำดับขั้นพื้นฐานต้องทราบถึงความหมายของทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี ความสำคัญของทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี เนื้อหาทางดนตรีจะถูกสอนผ่านทางทักษะเสมอ วิธีการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ถูกต้อง ลำดับขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีที่ถูกต้อง ผลสุดท้ายคือการวัดทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีในรูปแบบของสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งแบบสถานการณ์จริง และสถานการณ์จำลอง โดยมีสิ่งเร้าที่สามารถแสดงให้เห็นพฤติกรรมการวัดทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรี ที่สำคัญการจะปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ดี ต้องมีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ทำเป็นประจำจึงจะทำให้เกิดทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีที่มีประสิทธิภาพ

3. ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี

มีนักวิชาการหลายท่านใช้คำไม่เหมือนกัน เช่น แบบฝึก แบบฝึกทักษะ ชุดแบบฝึก ชุดฝึก ชุดฝึกทักษะ หรือชุดแบบฝึกทักษะ ดังนั้น ในการนำเสนอต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะขอใช้คำว่า “ชุดแบบฝึกทักษะ” โดยที่ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีมีผู้กล่าวไว้มี ดังนี้

อำนาจ เลื่อนใส (2546) กล่าวถึงลักษณะที่ดีของชุดแบบฝึกทักษะ ดังนี้

1. ควรเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว เป็นเรื่องที่มีความหมายต่อผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. ตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อย และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาพประกอบ ภาษา สำนวนภาษา ความยากง่าย และเวลาในการฝึกมีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ความสามารถของผู้เรียน เพราะจะทำให้ฝึกคิดได้เร็วและสนุกสนาน
4. ใช้หลักจิตวิทยาปลูกฝังความสนใจ มีสิ่งแปลกใหม่ น่าสนใจ และท้าทายให้ผู้เรียนสามารถแสดงความสามารถได้เต็มศักยภาพ และตอบสนอง ความต้องการของท้องถิ่น
5. มีข้อเสนอแนะ คำชี้แจง และตัวอย่างสั้น ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ วิธีทำได้ง่าย ๆ
6. มีหลายรูปแบบ ให้เลือกตอบอย่างจำกัดและอย่างเสรี เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกฝึกและศึกษาด้วยตนเอง
7. ควรเลือกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่อง ไม่ควรยาวจนเกินไป เน้นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เลือกฝึกและศึกษาด้วยตนเอง
8. ควรได้รับการปรับปรุงควบคู่กับหนังสือเรียนเสมอ และควร ใช้ได้ดีทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
9. ควรเป็นชุดแบบฝึกทักษะที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญ งามของ ผู้เรียนได้อีกด้วย

นิตยา ฤทธิ์โยธี (2550) กล่าวถึงลักษณะของชุดแบบฝึกทักษะที่ดีไว้ว่า ชุดแบบฝึกทักษะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัย และความสามารถของเด็ก มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสม และเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ท้าทายให้แสดงความสามารถ

ปราณี จินณฤทธิ์ (2552) ได้กล่าวว่า ลักษณะของชุดแบบฝึกทักษะที่ดีต้องสร้างให้เกี่ยวข้องกับบทเรียน เป็นชุดแบบฝึกทักษะสำหรับเด็กเก่ง และใช้ซ่อมเสริมเด็กก่อนได้ มีความหลากหลายในชุดหนึ่ง ๆ มีคำสั่งที่ชัดเจน เปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้คิดท้าทายความสามารถมีความเหมาะสมกับวัย ใช้เวลาฝึกไม่นาน ผู้ฝึกสามารถนำประโยชน์จากการทำชุดแบบฝึกทักษะไปประยุกต์ปรับเปลี่ยนนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

สำลี รักสุทธี (2553) กล่าวถึง ลักษณะของชุดแบบฝึกทักษะที่ดี มีดังนี้

1. มีคำสั่งชัดเจน เข้าใจ เหมาะสมกับวัยเด็ก
2. มีตัวอย่างประกอบ เน้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดหลาย ๆ แนวคิด
3. มีภาพตัวอย่างประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจและสื่อความหมาย
4. มีเนื้อที่สำหรับเขียน เว้นขนาดให้เหมาะสมกับคำที่ต้องการเขียน
5. การวางรูปแบบที่ดี จะทำให้เกิดความเรียบร้อย สวยงาม และประหยัด
6. ควรบันทึกวิธีการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของชุดแบบฝึกทักษะไว้ในคู่มือ

ประภาพร ถิ่นอ่อน (2553) กล่าวว่า ชุดแบบฝึกทักษะที่ดีควรมีการกำหนดจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจนว่าจะพัฒนาทักษะด้านใด มีการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และออกแบบเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน โดยจัดลำดับกิจกรรมจากง่ายไปหายาก นอกจากนี้ควรมีความน่าสนใจและจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

สุนทร สันธพานนท์ และคณะ (2554) กล่าวว่า ลักษณะของชุดแบบฝึกทักษะที่ดี และการสร้างชุดแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ที่ดีนั้นผู้สร้างชุดแบบฝึกทักษะควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1. ควรมีชุดแบบฝึกทักษะหลาย ๆ แบบในชุดแบบฝึกทักษะเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและควรมีรูปแบบที่เร้าความสนใจผู้เรียนให้ได้ลองความสามารถของตน
2. ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากบทเรียนมาตอบในชุดแบบฝึกทักษะหรือนำมาประยุกต์ใช้ในการตอบในชุดแบบฝึกทักษะ
3. สำนวนภาษาง่ายเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนและสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง
4. ชุดแบบฝึกทักษะแต่ละชุดนั้นควรคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล
5. ชุดแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ควรฝึกความสามารถของผู้เรียนหลาย ๆ ด้าน
6. ควรฝึกทักษะการเรียนรู้ในด้านความคิดหลาย ๆ รูปแบบ เช่น คิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ลักษณะของชุดแบบฝึกทักษะที่ดีควรสร้างเพื่อฝึกทักษะเฉพาะอย่าง คำนึงถึงความเหมาะสมกับวัย ความสามารถ และพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้ ภาษาที่ง่าย ชัดเจน มีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าความสนใจของผู้เรียน มีภาพประกอบ ฝึกตามลำดับขั้นเรียง

จากง่ายไปหายาก ใช้เวลาฝึกพอสมควร และมีการประเมินผลการใช้ ชุดฝึกทักษะเพื่อให้ผู้เรียนได้ประเมินความสามารถของตนเอง

4. ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะไว้ ดังนี้

เรืองรัตน์ โคสะสุ (2551) กล่าวว่า ชุดฝึกมีประโยชน์ ด้านการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนและครู ดังนี้

1. เป็นอุปกรณ์ช่วยแบ่งเบาภาระของครู
2. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษาได้ดีขึ้น
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในทางจิตใจมาก
4. ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน
5. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว
6. ช่วยให้เด็กสามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเอง
7. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน
8. ช่วยให้นักเรียนฝึกฝนได้เต็มที่นอกเหนือจากที่เรียนในบทเรียน
9. ช่วยให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง
10. ช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

พนมวัลย์ คงสำรวย (2553) ได้สรุปประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางการเขียนของนักเรียน โดยเฉพาะในส่วนที่ทำให้ให้นักเรียนได้ฝึกหัดอ่านและหัดเขียน หรือทำกิจกรรมด้วยตนเองดังนี้

1. ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะจากชุดฝึกที่ครูสร้างขึ้นมาซึ่งตรงกับเนื้อหาที่ครูทำการสอน
2. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนมาทดสอบ ความรู้ของตนเองว่า

เกิดการเรียนรู้หรือมีทักษะมากขึ้นเพียงใด

3. ใช้ประเมินผลการเรียนเป็นรายบุคคล

สุนทร สีนรพานนท์ และคณะ (2554) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกนั้นมีประโยชน์เป็นอย่างมากต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยได้สรุปประโยชน์ของชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัย เด็กแต่ละคน มีความสามารถแตกต่างกัน การให้ผู้เรียนได้จัดทำชุดการฝึกเหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคนใช้เวลาที่แตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ นอกจากนั้นยังเป็นการส่งเสริมผู้เรียนที่เรียนไม่ผ่านเกณฑ์ของการประเมิน

2. ช่วยเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่คงทน ชุดการฝึกสามารถให้ ผู้เรียนได้ฝึกทันทีหลังจากจบบทเรียนนั้น ๆ หรือให้มีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อความแม่นยำในเรื่องที่ต้องการฝึก หรือเน้นย้ำให้นักเรียนทำชุดการฝึกเพิ่มเติมเฉพาะในเรื่องที่ผิด

3. สามารถเป็นเครื่องมือในการวัดผลหลังจากที่ผู้เรียน เรียนจบ บทเรียนในแต่ละครั้ง ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองได้ เมื่อไม่เข้าใจและทำผิดเรื่องใด ๆ ผู้เรียนก็สามารถซ่อมเสริมตนเองได้จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือ ที่มีคุณค่าของครูผู้สอนและผู้เรียน ผู้เรียนไม่มีปมด้อยที่ตนทำผิด และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดของตน

4. ช่วยเสริมบทเรียนหรือหนังสือเรียนหรือคำสอนของครูผู้สอน ชุดการฝึกที่ครูผู้สอนจัดทำขึ้นเพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้ นอกเหนือจากความรู้ในหนังสือเรียน หรือบทเรียน เช่น ชุดฝึกทักษะการคิดในรูปแบบต่าง ๆ เป็นการเสริมสร้างคุณลักษณะ ของผู้เรียนให้เป็นผู้ที่รู้จักคิดเป็นนำไปสู่การแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตต่อไป

5. ชุดการฝึกรายบุคคลผู้เรียนสามารถนำไปฝึกเมื่อไรก็ได้ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกได้ตามความต้องการของตน โดยมีครูผู้สอนคอยกระตุ้น หรือเฝ้าใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง

6. ลดภาระการสอนของครูผู้สอน ไม่ต้องฝึกทบทวนความรู้ให้แก่ ผู้เรียนตลอดเวลา ไม่ต้องตรวจงานด้วยตนเองทุกครั้ง นอกจากกรณีชุดการฝึกนั้น เป็นการฝึกทักษะการคิดที่ไม่มีเฉลยตายตัวหรือมีแนวเฉลยที่หลากหลาย

7. เป็นการฝึกความรับผิดชอบของผู้เรียน การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ โดยการทำชุดการฝึกตามลำพังโดยมีภาระให้ทำตามที่มีมอบหมาย จัดได้ว่าเป็นการเสริมสร้าง ประสิทธิภาพการทำงานให้ผู้เรียนได้นำไปประยุกต์ปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

8. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ การที่ผู้เรียนได้ทำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ที่มีรูปแบบหลากหลายจะทำให้ผู้เรียนสนุก และเพลิดเพลินเป็นการท้าทาย ใหล่งมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามชุดการฝึก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะ ของนักเรียน ช่วยลดภาระการสอนของครู เป็นเครื่องมือทบทวนความรู้ให้นักเรียนได้เข้าใจ ในบทเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งนักเรียนจะได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองได้ ฝึกทักษะอย่างเต็มความสามารถของแต่ละบุคคล และยังเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียน หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้งทำให้ทราบข้อมูลของนักเรียน จนสามารถหาข้อบกพร่อง ของแต่ละคนได้อีกด้วย

5. องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ

องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะนั้น มีโครงสร้างของชุดฝึกซึ่งมีส่วนประกอบ ของโครงสร้าง ต่างๆ และได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

ธนภณ ธรรมรักษ์ (2546) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะว่ามีส่วนประกอบ ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม
2. คำชี้แจงเป็นส่วนที่อธิบายความหมายหลักของกิจกรรมและ ลักษณะของกิจกรรม
3. จุดประสงค์ของกิจกรรมเป็นสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นหลังจากที่นักเรียนเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะแล้ว

4. เวลาที่ใช้เป็นส่วนที่บอกเวลาทั้งหมดที่ใช้ในการทำกิจกรรม
5. สื่อเป็นส่วนที่ระบุในกิจกรรมนั้นว่ามีวัสดุ-อุปกรณ์อะไรบ้าง
6. เนื้อหาสาระเป็นส่วนที่นำเสนอความรู้ให้กับนักเรียน
7. กิจกรรม เป็นส่วนที่กำหนดให้นักเรียนปฏิบัติ
8. การประเมินผลเป็นส่วนที่กำหนดให้นักเรียนได้ประเมินความรู้ ของตนหลังจากที่ได้ปฏิบัติกิจกรรม

ธนัชฐา พรหมกอง (2554) ได้กล่าวถึงชุดฝึกทักษะว่ามีองค์ประกอบ 2 ส่วน ดังนี้

1. คู่มือครูประกอบด้วยคำชี้แจงสำหรับผู้สอน แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และเฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

2. คู่มือนักเรียนประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน และเฉลยใบงาน
- สรุปได้ว่าองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะมีหลากหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการใช้ชุดฝึกทักษะ ผู้วิจัยจึงได้ปรับเพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องวิจัย ดังนี้ 1) ชื่อชุด 2) คำแนะนำการใช้ชุดฝึก (สำหรับครู) 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ 6) กิจกรรมและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และ 9) ภาคผนวก เช่น ใบความรู้ แบบฝึก เป็นต้น

6. การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ เป็นการวัดความสามารถในการทำงานของผู้เรียนว่า สามารถทำกิจกรรมได้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลเพียงไร ซึ่งการประเมินผลโดยทั่วไปจะพิจารณาเกณฑ์ 2 ประเภท คือ ผลผลิต (Product) และกระบวนการ (Process) หรือในการปฏิบัติงาน (ภัทรา นิคมานนท์, 2550)

7. ประเภทของทักษะปฏิบัติ

การแบ่งประเภทของทักษะปฏิบัติมีวิธีการแบ่งแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง เช่น

Klausmeior, & Ripple (1987 อ้างถึงใน วันเพ็ญ จันทร์เจริญ, 2546) ได้จำแนกทักษะการปฏิบัติออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ทักษะที่อาศัยการทำงานของกล้ามเนื้อเป็นหลัก แต่ใช้การรับรู้ร่น้อย เช่น การเดิน
2. ทักษะที่ต้องใช้ทั้งกล้ามเนื้อและการรับรู้ร่วมกัน กิจกรรมลักษณะนี้อาศัยการรับรู้ผ่านการมองเห็นและการได้ยิน เพื่อเชื่อมโยงไปสู่การตอบสนองของกล้ามเนื้อ เช่น การบรรเลงดนตรี และการพิมพ์ดีด
3. ทักษะที่ใช้การรับรู้เป็นสำคัญ แต่ใช้กลไกของกล้ามเนื้อน้อย เช่น การอ่านหนังสือ และการเขียนหนังสือ

Ferrard (1972 อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2548) ได้จำแนกทักษะออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ทักษะทางกลไกการสัมผัส (Sensorimotor Skill) เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของกล้ามเนื้อและข้อต่อ ซึ่งแสดงออกในลักษณะการเคลื่อนไหวแบบอัตโนมัติ
2. ทักษะทางกลไกการรับรู้ (Perceptual Motor Skill) เป็นทักษะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น โดยต้องอาศัยทั้งการรับรู้และการเคลื่อนไหวร่วมกัน รวมทั้งเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนกระบวนการจดจำและการคิด

8. การสอนเน้นทักษะปฏิบัติ

การสอนทักษะปฏิบัติเป็นการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ผ่านการลงมือปฏิบัติจริงตามกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนออกแบบไว้ อย่างสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ การเรียนรู้ซึ่งวิธีการสอนทักษะปฏิบัติมีหลากหลายวิธี เช่น

วันเพ็ญ จันทร์เจริญ (2546) ได้อธิบายขั้นตอนของการฝึกทักษะปฏิบัติดังนี้

ขั้นที่ 1 สาธิตทักษะ โดยรวมและอธิบายประกอบ ให้ผู้เรียนสังเกต และรับรู้ขั้นตอนทั้งหมดของการปฏิบัติ

ขั้นที่ 2 สาธิตทักษะย่อย ๆ และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามเรียงตามลำดับ จากทักษะแรกจนถึงทักษะสุดท้าย

ขั้นที่ 3 ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่ต้องดูตัวอย่าง ครูสังเกต การปฏิบัติของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ประเมินผลการปฏิบัติ ทั้งโดยครูและโดยตัวผู้เรียนเอง ครูเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปรับปรุงถ้าการฝึกปฏิบัติยังมีข้อบกพร่องอยู่

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เรียนฝึกเพิ่มเติมจนถูกต้องและคล่องแคล่วเป็นอัตโนมัติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548) ได้อธิบายขั้นตอนการสอนทักษะไว้ ดังนี้

1. วิเคราะห์ทักษะ โดยพิจารณาแยกองค์ประกอบและรายละเอียดของทักษะแต่ละด้าน เพื่อให้ทราบลักษณะและขั้นตอนของการปฏิบัติอย่างชัดเจน

2. ประเมินความสามารถพื้นฐานของผู้เรียน ที่เกี่ยวข้องกับทักษะนั้น โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความพร้อมในระดับใด และอาจใช้การทดสอบการปฏิบัติเบื้องต้นตามลำดับขั้นก่อนการฝึก

3. จัดการฝึกทักษะในแต่ละส่วน โดยเน้นฝึกเพิ่มเติมในส่วนที่ผู้เรียนยังบกพร่อง ควบคู่กับการพัฒนาทักษะที่มีอยู่แล้วให้เกิดความชำนาญ

4. อธิบายและสาธิตทักษะ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของการปฏิบัติ ทั้งการอธิบายและการสาธิตจากตัวอย่างจริง หรือสื่อการเรียนรู้ เช่น ภาพยนตร์หรือผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้ไม่ควรอธิบายมากเกินไป เพราะอาจรบกวนการสังเกตและการเรียนรู้ของผู้เรียน

5. จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 ประการ คือ

5.1 จัดลำดับสิ่งเร้าและการตอบสนอง ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง โดยกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กันควรจัดให้อยู่ในลำดับเดียวกัน

5.2 กำหนดรูปแบบและระยะเวลาการฝึกปฏิบัติ ให้เหมาะสม ทั้งระยะเวลาในแต่ละครั้ง ช่วงเวลาพัก รวมถึงจำนวนครั้งของการฝึก โดยพิจารณาเลือกใช้การฝึกแบบแบ่งช่วงหรือแบบต่อเนื่องให้สอดคล้องกับลักษณะของทักษะ และเมื่อผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้นจึงสามารถเพิ่มระยะเวลาการฝึกได้

5.3 แจกแจงผลการปฏิบัติแก่ผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การได้รับข้อมูลย้อนกลับจากผู้สอนเกี่ยวกับข้อบกพร่อง พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข และการประเมินผลด้วยตนเองเมื่อผู้เรียนมีความชำนาญมากขึ้น โดยอาศัยการสังเกตผลจากการเคลื่อนไหวและการปฏิบัติของตนเอง เพื่อให้สามารถปรับปรุงและพัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่อง

9. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติ

นักวิชาการหลายท่านได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้น การพัฒนาทักษะปฏิบัติ ดังนี้

9.1 รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติสำหรับครูวิชาชีพ

นวลจิตต์ เขาวงกตพิงค์ (2535 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2545) ได้นำเสนอยุทธวิธีการสอนย่อยไว้ 3 รูปแบบ เพื่อให้ผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ยุทธวิธีที่ 1 การสอนทฤษฎีก่อนการปฏิบัติ มีขั้นตอนดังนี้

1) ชี้นำ เป็นการแนะนำกิจกรรมและสร้างแรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและตระหนักถึงคุณค่าของงานที่กำลังเรียนรู้

2) ขั้นให้ความรู้ เป็นการสร้างความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่ต้องปฏิบัติ โดยผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการสอนได้หลากหลาย พร้อมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามจนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน

3) ขั้นฝึกปฏิบัติ มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ เริ่มจากการทำตามตัวอย่าง การเลียนแบบ หรือการทดลองด้วยตนเอง ก่อนพัฒนาไปสู่การปฏิบัติอย่างอิสระ โดยผู้สอนคอยสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นระยะ จนผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องและเกิดความชำนาญ

4) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ เป็นการประเมินทั้งทักษะการปฏิบัติและลักษณะนิสัยในการทำงานของผู้เรียน

5) ขั้นประเมินความคงทนของการเรียนรู้ เป็นการติดตามว่าผู้เรียนสามารถคงความรู้และทักษะที่ได้รับไว้ได้หรือไม่ หากผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างชำนาญ ก็ย่อมแสดงถึงการเรียนรู้ที่มีความต่อเนื่องและยั่งยืน

ยุทธวิธีที่ 2 การสอนปฏิบัติก่อนการสอนทฤษฎี มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นนำ ดำเนินการเช่นเดียวกับยุทธวิธีที่ 1
- 2) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติและสังเกตการณ์ โดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงาน ควบคู่กับการสังเกต จดบันทึกข้อมูล และร่วมอภิปรายผลที่ได้จากการวิเคราะห์
- 3) ขั้นวิเคราะห์การปฏิบัติและการสังเกตการณ์ เป็นการร่วมกันวิเคราะห์พฤติกรรม การปฏิบัติ พร้อมอภิปรายผลที่ได้จากการวิเคราะห์ร่วมกัน
- 4) ขั้นเสริมความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนนำข้อมูลจากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการปฏิบัติของผู้เรียนมาพิจารณา เพื่อกำหนดแนวทางในการเพิ่มเติมความรู้ที่จำเป็น
- 5) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติงานใหม่ เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้รับการปรับแก้ข้อบกพร่อง พร้อมทั้งได้รับความรู้เพิ่มเติม จากนั้นจึงลงมือปฏิบัติงานอีกครั้ง เพื่อพัฒนาและปรับปรุงความสามารถให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ ดำเนินการในลักษณะเดียวกับยุทธวิธีที่ 1

7) ขั้นประเมินความคงทนของการเรียนรู้ ดำเนินการเช่นเดียวกับยุทธวิธีที่ 1

ยุทธวิธีที่ 3 การสอนทฤษฎีควบคู่กับการปฏิบัติ มีขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นนำ
- 2) ขั้นให้ความรู้ ควบคู่กับการฝึกปฏิบัติและการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- 3) ขั้นปฏิบัติงานด้วยตนเอง
- 4) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้
- 5) ขั้นประเมินความคงทนของการเรียนรู้งานปฏิบัติ

9.2 รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Instructional Model Based on Simpson's Processes for Psycho-Motor Skill Development)

รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson, 1972 อ้างถึงใน เกษมณี พุกหน้า, 2555) อธิบายว่า ทักษะปฏิบัติเป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางร่างกายของผู้เรียน โดยเน้นการประสานงานระหว่างกล้ามเนื้อและระบบร่างกายในการปฏิบัติงานที่มีความซับซ้อน ซึ่งต้องอาศัยการใช้กล้ามเนื้อหลายส่วนร่วมกัน การแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเกิดจากการสั่งการของสมองและการตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม ทักษะปฏิบัติสามารถพัฒนาได้จากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และเมื่อได้รับการฝึกอย่างเหมาะสมจะทำให้เกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ และความคงทนในการปฏิบัติงาน โดยผลของการปฏิบัติสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ และความราบรื่นในการทำงาน

วัตถุประสงค์ของรูปแบบจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เพื่อให้เรียนรู้สามารถปฏิบัติหรือกระทำแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง ชำนาญ ในทักษะที่ต้องการและช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความอดทน การปรับตัวทักษะ ให้เชี่ยวชาญมีคุณค่ายิ่งขึ้น ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติมี ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นการให้ผู้เรียนรับรู้ ในสิ่งที่จะทำโดยการให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานนั้นอย่างตั้งใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นที่ผู้เรียนเตรียมความพร้อมสำหรับการปฏิบัติหรือการแสดงพฤติกรรม ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ เพื่อให้สามารถเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม และมีเจตคติที่ดีต่อการปฏิบัติทักษะนั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (Guided Response) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนตอบสนองต่อสิ่งที่ได้รับรู้ โดยอาจใช้การเลียนแบบตัวอย่างหรือการฝึกปฏิบัติแบบลองผิดลองถูก จนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นการปฏิบัติจนเกิดกลไกอัตโนมัติ (Mechanism) เป็นขั้นที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสำเร็จในการปฏิบัติ ส่งผลให้เกิดความมั่นใจและสามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นการปฏิบัติอย่างสมบูรณ์ (Complex Overt Response) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จนสามารถปฏิบัติทุกขั้นตอนของทักษะได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และมีความมั่นใจ

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับใช้หรือประยุกต์ (Adaptation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะของตนให้ดียิ่งขึ้น พร้อมทั้งประยุกต์ใช้ความสามารถที่ได้รับในสถานการณ์

ขั้นที่ 7 ขั้นการริเริ่มสร้างสรรค์ (Origination) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีความชำนาญในการปฏิบัติ สามารถประยุกต์ใช้ทักษะในสถานการณ์ที่หลากหลาย และพัฒนาแนวคิดหรือวิธีการใหม่ ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตน

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ คือ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือแสดงทักษะได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการคิดสร้างสรรค์ ความอดทน และความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน รวมทั้งพัฒนาความสามารถในการประยุกต์ใช้ทักษะที่ได้รับให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่หลากหลาย ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในการปฏิบัติงาน สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง และนำทักษะที่เรียนรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9.3 รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟ (Dave's Instructional Model for Psychomotor Domain)

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟ มีสาระสำคัญโดยสรุป ดังนี้ (Dave, 1967 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2553)

Dave เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติว่า ทักษะการปฏิบัติส่วนใหญ่ประกอบด้วยทักษะย่อยหลายองค์ประกอบ ดังนั้นหากผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะย่อยแต่ละด้านจนเกิดความชำนาญก่อน แล้วจึงเชื่อมโยงทักษะเหล่านั้นเข้าด้วยกันเป็นทักษะที่สมบูรณ์ จะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนนี้ คือ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ จนสามารถปฏิบัติหรือแสดงทักษะต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบมี ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการเลียนแบบ (Imitation) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกตการปฏิบัติหรือพฤติกรรมที่ต้องการเรียนรู้ แม้ว่าผู้เรียนอาจยังไม่สามารถรับรู้รายละเอียดทั้งหมดได้ครบถ้วน แต่จะสามารถเข้าใจและอธิบายลำดับขั้นตอนสำคัญของการปฏิบัตินั้นได้

ขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง (Manipulation) เป็นช่วงที่ผู้เรียนเข้าใจและสามารถอธิบายขั้นตอนของการปฏิบัติได้แล้ว จากนั้นจึงลงมือฝึกปฏิบัติจริงโดยไม่ต้องอาศัยแบบอย่าง อาจปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้สอนหรือแนวทางที่กำหนดไว้ แม้ในระยะแรกจะยังปฏิบัติได้ไม่สมบูรณ์ แต่การลงมือปฏิบัติจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ได้เรียนรู้ข้อบกพร่องของตนเอง และสามารถนำไปปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติให้มีความถูกต้องยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องแม่นยำ (Precision) เป็นระยะที่ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนจนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและมีความแม่นยำ โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยตัวอย่าง

หรือคำแนะนำจากผู้สอนอีกต่อไป การปฏิบัติในขั้นนี้จะเป็นระบบมากขึ้น และสะท้อนถึงความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก (Articulation) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถปรับใช้และประยุกต์ทักษะที่ได้เรียนรู้กับสถานการณ์ใหม่ ๆ โดยอาจต้องบูรณาการทักษะหลายด้านเข้าด้วยกัน เพื่อให้การปฏิบัติมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ (Naturalization) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติและอัตโนมัติ โดยไม่รู้สึกรว่าต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษ ทั้งนี้เกิดจากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องในสถานการณ์ที่มีความหลากหลาย

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ คือ ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะการปฏิบัติอย่างเป็นลำดับขั้น จนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และมีประสิทธิภาพตามเป้าหมายที่กำหนด

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาแนวคิดการพัฒนาทักษะการปฏิบัติทั้ง 4 แนวทางดังกล่าว ผู้วิจัยให้ความสนใจรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ Dave เป็นพิเศษ เนื่องจากมีแนวคิดและกระบวนการสอนที่เข้าใจได้ง่าย อีกทั้งสามารถเชื่อมโยงกับการพัฒนาทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการปฏิบัติได้อย่างเป็นระบบ จนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์ อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมความต่อเนื่องของการฝึกฝนและการเรียนรู้ทีละขั้นตอน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติและสามารถพัฒนาทักษะได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว

การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเห็นว่าผู้สอนซึ่งมีหน้าที่จัดการศึกษาควรตระหนักถึงหลักการดังกล่าวอยู่เสมอในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้จำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญ เพื่อให้การเรียนรู้เกิดขึ้นโดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง มิใช่เพียงการกำหนดแนวคิดหรือรูปแบบเท่านั้น แต่ต้องสามารถนำหลักการ วิธีการ และกระบวนการต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม โดยมีแนวคิดพื้นฐาน ดังนี้

1. ผู้เรียนมีบทบาทและความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ผู้เรียนเป็นผู้สร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง ขณะที่ครูทำหน้าที่สนับสนุน (Supporter) และเป็นแหล่งความรู้ (Resource Person) ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการเลือก วางแผน และกำหนดแนวทางการเรียนรู้ของตน รวมทั้งศึกษาค้นคว้ารับผิดชอบต่อการเรียน และประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. เนื้อหาวิชาควรมีคุณค่าและความหมายต่อการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นต้องพิจารณาเนื้อหา ประสบการณ์เดิม และความต้องการของผู้เรียนควบคู่กัน เพื่อให้

การเรียนรู้มีความหมาย ทั้งในด้านสาระที่เรียนและวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม อีกทั้งควรเชื่อมโยงเนื้อหากับบริบทและประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมและเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้อย่างแท้จริง

3. การเรียนรู้จะเกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ผู้เรียนจะเกิดความสุขและความกระตือรือร้นจากการลงมือปฏิบัติ การทำงานร่วมกับผู้อื่น การค้นพบคำถามและคำตอบใหม่ ๆ รวมทั้งการเผชิญประเด็นที่ท้าทาย จนสามารถสร้างผลงานที่เกิดจากความพยายามของตนเองได้สำเร็จ

4. สัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้เรียนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ความสัมพันธ์อันดีภายในกลุ่ม ช่วยส่งเสริมพัฒนาการ ความเป็นผู้ใหญ่ การพัฒนาการทำงาน และการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคล อีกทั้งความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนความเท่าเทียมยังเอื้อต่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม

5. ครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกและเป็นแหล่งเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูควรทำความเข้าใจความต้องการของผู้เรียน พร้อมทั้งคัดเลือกและจัดหาสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม ตลอดจนให้การสนับสนุน ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และเจตคติด้วยความเต็มใจ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตัดสินใจเลือกและสร้างการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ

6. ผู้เรียนมีโอกาสค้นพบและเข้าใจตนเองในมุมมองที่หลากหลายยิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงศักยภาพของตนเองในหลายด้าน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถกำกับและควบคุมตนเองได้ดีขึ้น มีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น ปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

7. การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ในหลายมิติพร้อมกัน การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมุ่งส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน ทั้งด้านความรู้ ความคิด ทักษะการปฏิบัติ และด้านอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สมดุลและต่อเนื่อง

1. หลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

หลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรยึดแนวทางดังต่อไปนี้

1. หลักการมีส่วนร่วม ผู้เรียนควรมีบทบาทในทุกขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ ตั้งแต่การวางแผน การเตรียมความพร้อม การค้นหาข้อมูล การดำเนินกิจกรรม ตลอดจนการรวบรวมและสรุปข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

2. หลักประชาธิปไตย การจัดการเรียนรู้ควรตั้งอยู่บนหลักประชาธิปไตย โดยผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เคารพความคิดเห็นของผู้เรียน และตระหนักว่าผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการเรียนรู้

3. หลักการเรียนรู้อย่างมีความสุข ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้มีชีวิตชีวา สนุกสนาน และกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนรู้

4. หลักการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ทุกกิจกรรมการเรียนรู้ควรเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของสิ่งที่เรียน รวมทั้งสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้

5. หลักการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนควรได้รับโอกาสในการสร้างความรู้จากการลงมือปฏิบัติและการแสวงหาคำตอบด้วยตนเอง โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกและให้การสนับสนุน ทั้งนี้ในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูและผู้เรียนต่างมีบทบาทสำคัญร่วมกันในกระบวนการเรียนรู้

2. แผนกิจกรรมการสอนดนตรี

นี้ได้นำเสนอรายละเอียดไว้ครบถ้วนตามแนวทางการจัดทำ นอกจากนี้ยังได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้พัฒนาองค์ความรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้อย่างครบถ้วนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ครูควรศึกษานี้ให้ละเอียดเพื่อปรับใช้ ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม สถานการณ์ และสภาพของนักเรียน

ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะแบ่งออกเป็นรายชั่วโมง ซึ่งมีจำนวนมากน้อยไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับความยาวของเนื้อหาสาระ และในแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีองค์ประกอบดังนี้

1. ผังมโนทัศน์เป้าหมายการเรียนรู้ แสดงขอบข่ายเนื้อหาการจัดการเรียนรู้ที่ ครอบคลุมความรู้ คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ทักษะ/กระบวนการ และการงาน/ชิ้นงาน

2. กรอบแนวคิดการออกแบบการเรียนรู้แบบ BwD (Template Backward Design) เป็นกรอบแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แบ่งเป็น 3 ชั้น ได้แก่

ชั้นที่ 1 ผลลัพธ์ปลายทางที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

ชั้นที่ 2 ภาระงานและการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงว่า นักเรียนมีผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้อย่างแท้จริง

ชั้นที่ 3 จะระบุว่าในหน่วยการเรียนรู้นี้แบ่งเป็นแผนการ จัดการเรียนรู้กี่แผน และแต่ละแผนใช้เวลาในการจัดกิจกรรมกี่ชั่วโมง

3. รายชั่วโมง เป็นตามกรอบแนวคิด การออกแบบการเรียนรู้แบบ BwD ประกอบด้วย

3.1 ชื่อ ประกอบด้วยลำดับที่ของแผน ชื่อแผน และเวลา เรียน เช่น ที่ 1 เรื่อง ประเภทของวงดนตรี เวลา 3 ชั่วโมง

3.2 สาระสำคัญ เป็นความคิดรวบยอดของเนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนรู้ในแต่ละ

3.3 ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นตัวชี้วัดที่ใช้ตรวจสอบนักเรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาที่นำเสนอในแต่ละนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร

3.4 จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นส่วนที่บอกจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละแผน ทั้งในด้านความรู้ (K) ด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม (A) ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) ซึ่งสอดคล้องสัมพันธ์กับตัวชี้วัดชั้นปีและเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ

3.5 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นการตรวจสอบผลการจัดการเรียนรู้ว่าหลังจากจัดการเรียนรู้ในแต่ละแล้ว นักเรียนมีพัฒนาการ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้หรือไม่ และมีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาปรับปรุงส่งเสริมในด้านใดบ้าง ดังนั้น ในแต่ละจึงได้ออกแบบวิธีการและเครื่องมือในการวัดและ ประเมินผลการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของนักเรียนไว้อย่างหลากหลาย เช่น การทำแบบทดสอบ การตอบ คำถามสั้น ๆ การตรวจผลงาน การสังเกตพฤติกรรมทั้งที่เป็นรายบุคคลและกลุ่มเป็นต้น โดยเน้นการ ปฏิบัติให้สอดคล้องและเหมาะสมกับตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เหล่านี้ครูสามารถนำไปใช้ประเมินนักเรียนได้ ทั้งในระหว่างการจัดการ เรียนรู้และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3.6 สารการเรียนรู้ เป็นหัวข้อย่อยที่นำมาจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้แกนกลาง

3.7 แนวทางบูรณาการ เป็นการเสนอแนะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนรู้ของแต่ละแผนให้เชื่อมโยงสัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ เพื่อให้การเรียนรู้สอดคล้องและครอบคลุมสถานการณ์จริง

3.8 กระบวนการจัดการเรียนรู้ เป็นการเสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เนื้อหาในแต่ละเรื่อง โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อให้ครูนำไปใช้ประโยชน์ในการวางได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกระบวนการจัดการ เรียนรู้ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ขั้นที่ 4 ฝึกฝนนักเรียน

ขั้นที่ 5 การนำไปใช้

3.9 กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับกลุ่มสนใจพิเศษและสำหรับฝึกทักษะ เพิ่มเติมเป็นกิจกรรมเสนอแนะสำหรับให้นักเรียนได้พัฒนาเพิ่มเติมในด้านต่าง ๆ นอกเหนือจากที่ได้จัดการเรียนรู้อยู่แล้วในชั่วโมงเรียน กิจกรรมเสนอแนะมี 2 ลักษณะ คือ กิจกรรมสำหรับผู้ที่มีความสามารถ

พิเศษและต้องการศึกษาค้นคว้าในเนื้อหาอื่น ๆ ให้ลึกซึ้งกว้างขวางยิ่งขึ้น และกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้ให้ครบตามเป้าหมาย ซึ่งมีลักษณะเป็นการซ่อมเสริม

3.10 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ เป็นรายชื่อสื่อการเรียนรู้ทุกประเภทที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่อบุคคล เช่น หนังสือ เอกสารความรู้ รูปภาพ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิทยุทัศน์ ปรากฏข่าวบ้าน เป็นต้น

3.11 บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ เป็นส่วนที่ให้ครูบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ มีปัญหาหรืออุปสรรคอะไรเกิดขึ้นบ้าง ได้แก้ไขปัญหาและอุปสรรคนั้นอย่างไร และข้อเสนอแนะสำหรับการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป

นอกจากนี้ยังอำนวยความสะดวกให้ครูโดยจัดทำแบบทดสอบต่าง ๆ และความรู้เสริมสำหรับครูบันทึกในซีดี (CD) ประกอบด้วย

- 1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบทดสอบเพื่อใช้วัดและ ประเมินผลนักเรียนก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้
- 2) แบบทดสอบ เป็นแบบทดสอบเพื่อใช้วัดและประเมินผลนักเรียนปลายปี 3 ด้าน ได้แก่
 - (1) ด้านความรู้ มีแบบทดสอบทั้งที่เป็นแบบปรนัยและอัตนัย
 - (2) ด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม เป็นตารางการประเมิน
 - (3) ด้านทักษะ/กระบวนการ เป็นตารางการประเมิน
- 3) ความรู้เสริมสำหรับครู เป็นการนำเสนอความรู้ในเรื่องต่าง ๆ แก่ครู เช่น ความรู้เรื่องโครงการ เป็นต้น
- 4) แบบฟอร์มโครงสร้าง ที่ออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบ Backward Design

ครูควรศึกษาเพื่อเตรียมการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ จัดกิจกรรม ให้นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพตามสมรรถนะสำคัญที่กำหนดไว้ในหลักสูตร กล่าวคือ สมรรถนะในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิต และการใช้เทคโนโลยี รวมถึงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตร และกิจกรรมเสนอแนะเพื่อการเรียนรู้เพิ่มเติมให้เต็มตามศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งได้กำหนดไว้ในนี้แล้ว

นอกจากนี้ครูสามารถปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพความพร้อม ของนักเรียนและสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ ซึ่งจะใช้เป็นผลงานเพื่อเลื่อนวิทยฐานะได้ แผนการจัดการ เรียนรู้นี้ได้อำนวยความสะดวกให้ครู โดยได้พิมพ์โครงสร้างที่ออกแบบการเรียนรู้แบบ Backward Design ให้ครูเพิ่มเติมเฉพาะส่วนที่ครูปรับปรุงเองไว้ด้วยแล้ว

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งเกิด จากนักเรียน ได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู ครูจำเป็นต้องศึกษา แนวทางในการวัดและ ประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพ ดังนั้นในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและเรียบเรียง เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในประเด็นที่สำคัญ ได้แก่ ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” กระทรวงศึกษาธิการ ได้บัญญัติศัพท์ คำนี้ว่า หมายถึง ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใด ๆ ที่ต้องอาศัยทักษะ หรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้รอบรู้ ในวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจาก การฝึกอบรมหรือจากการสอน และการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของบุคคลว่าเรียนรู้ แล้วหรือไม่ อย่างไร สามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอน ได้แก่ (สาคร ธรรมศักดิ์, 2541)

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ ในการปฏิบัติ หรือทักษะ ของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าว ในรูปของการกระทำจริงให้ออกเป็น ผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา ดนตรี งานช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ “ข้อสอบปฏิบัติ” (Performance test)

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับ เนื้อหารายวิชา (Concept) อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรม ความสามารถในด้านต่าง ๆ สามารถวัดโดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test)

ผลสัมฤทธิ์หรือประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้นสามารถแสดงออกเป็นทาง พฤติกรรมย่อย ๆ ใน 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยที่ พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยหรือด้านสติปัญญานั้น มีพฤติกรรมย่อยต่าง ๆ ดังนี้ (Bloom, 1976)

1. ด้านความรู้ความจำ (Knowledge) เป็นความสามารถที่ผู้เรียนเก็บ และระลึกถึง เรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้รับการสั่งสอนอบรมให้ได้เป็นลักษณะนี้ ผู้เรียนแสดงออก ในรูปของการจำและ ระลึกถึงเรื่องราวนั้น ๆ ได้

2. ด้านความเข้าใจ (Comprehensive) เป็นความสามารถที่แสดงออกในลักษณะของ การถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้มาด้วยการเขียนหรือทำการใด ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจได้

3. ด้านการนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถที่ผู้เรียนนำเอา ความรู้ ความเข้าใจ จากสิ่งที่ได้รับการอบรมสั่งสอนบวกกับประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนไปใช้ใน สถานการณ์จริง ๆ หรือสถานการณ์จำลองคล้ายคลึงกัน

4. ด้านการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกให้เห็นได้ด้วยความสามารถ แยกแยะเรื่องราว เหตุการณ์ ผลลัพธ์ ผลรวมของปรากฏการณ์ใด ๆ ที่ประจักษ์อยู่นั้นว่าเกิดจากหรือประกอบจากส่วนย่อยต่าง ๆ อะไรบ้าง สามารถ วิเคราะห์บางส่วนของเรื่องราวได้ มองเห็นความสัมพันธ์เกี่ยวโยงของปลีกย่อยของสิ่งที่เรียนรู้เป็นต้น

5. ด้านสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถที่ผู้เรียนนำเอาสิ่งที่ เรียนต่าง ๆ มาร้อยกรองจัดระเบียบใหม่ให้เกิดเป็นโครงสร้าง เรื่องราวใหม่ที่แปลกกว่าเดิม มีประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม เป็นลักษณะของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นั่นเอง

6. ด้านการประเมินค่า (Evaluation) เป็นพฤติกรรมทางปัญญา ที่สูงที่สุดในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถที่ผู้เรียนวินิจฉัยเรื่องราวต่าง ๆ ว่าดีหรือไม่ดี ควรปฏิบัติหรือไม่ควร เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมเป็นการใช้วิจารณ์ญาณขั้นสูงที่สุดนั่นเอง

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539) กล่าวว่า แบบทดสอบหลังเรียนเป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินความรู้และความสามารถของผู้เรียนภายหลังการเรียนการสอน แบบทดสอบที่ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้นเป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนเป็นการทดสอบว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหนบกพร่องในส่วนใดจะได้สอนซ่อมเสริมหรือเป็นการวัดเพื่อดูความพร้อมที่จะเรียนในเนื้อหาใหม่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือผู้สอนในรายวิชานั้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้วยการทดลองใช้หลายครั้งจนมีความน่าเชื่อถือ ก่อนนำมาจัดทำเกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเปรียบเทียบผลและประเมินคุณภาพการเรียนการสอนได้ในแต่ละด้าน แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือสำหรับการดำเนินการสอบ วิธีการใช้แบบทดสอบ และหลักเกณฑ์ในการแปลผลคะแนนไว้อย่างชัดเจนทั้งแบบทดสอบของครูและแบบทดสอบมาตรฐานต่างมีแนวทางในการสร้างข้อคำถามที่คล้ายคลึงกันโดยมุ่งวัดทั้งเนื้อหาและพฤติกรรมการเรียนรู้ใน 4 ด้าน ดังนี้

2.1 วัดด้านการนำไปใช้

2.2 วัดด้านการวิเคราะห์

2.3 วัดด้านการสังเคราะห์

2.4 วัดด้านการประเมินค่า

เตือนใจ เกตุษา (2529) กล่าวว่า การให้ได้มาซึ่งข้อสอบที่มีคุณภาพนั้น ครูผู้สร้างข้อสอบต้องวางแผนอย่างระมัดระวัง สิ่งที่จะต้องตอบคำถามเพื่อนำคำตอบเหล่านั้นมาใช้เป็นข้อมูลในการเตรียมตัวเขียนข้อสอบมีดังต่อไปนี้

1. ข้อสอบฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะวัดอะไรและจะใช้สอบกับใคร
2. ครูต้องการจะวัดสมรรถภาพด้านใดของนักเรียน
3. ครูได้กำหนดหรือแปลความหมายจุดมุ่งหมายในการสอนรูปของพฤติกรรมของนักเรียนหรือไม่

4. ครูได้เตรียมทำตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือยัง
5. จะใช้รูปแบบของคำถาม (item format) แบบไหนและเพราะเหตุใด
6. ข้อสอบฉบับนี้ควรมีความยาวเท่าใด
7. ข้อสอบฉบับนี้ควรมีความยาก-ง่ายปานใด
8. ข้อสอบฉบับนี้ควรมีค่าอำนาจเฉลี่ยเท่าใด
9. จะจัดเรียงข้อสอบแต่ละข้ออย่างไร เช่น เรียงตามความยากง่าย เรียงตามกลุ่มเนื้อหาวิชา

10. ครูมีแผนการอย่างไรที่จะช่วยนักเรียนเตรียมตัวในการสอบ
11. จะให้นักเรียนเขียนตอบแบบไหน ใช้กระดาษคำตอบหรือตอบในข้อสอบ
12. จะตรวจให้คะแนนแบบใด ใช้เครื่องจักรหรือตรวจด้วยมือ
13. จะให้คะแนนข้อสอบอัตนัยแบบใด
14. ครูมีวิธีการตัดเกรดอย่างไร
15. จะรายงานผลการทดสอบอย่างไร

หลังจากครูได้สำรวจความต้องการของตนแล้ว ครูหรือผู้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะดำเนินการสร้างข้อสอบตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 15.1 การวางแผนการสร้างแบบทดสอบ
- 15.2 การสร้างแบบทดสอบ
- 15.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ
- 15.4 การคัดเลือกและปรับปรุงแบบทดสอบ
- 15.5 การจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์

สมนึก ภัททิยธนี (2541) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดความสามารถทางสมองของผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ที่ผ่านมา โดยสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ แบบทดสอบที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้นเอง และแบบทดสอบมาตรฐาน อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการประเมินผลผู้เรียน โดยเฉพาะการออกข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์จากเนื้อหาที่ได้สอน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น และสามารถแบ่งรูปแบบที่นิยมใช้ได้ 6 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือแบบเรียงความ เป็นข้อสอบที่กำหนดเพียงคำถาม แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเขียนตอบอย่างเสรี โดยใช้ความรู้ ความเข้าใจ และการเรียบเรียงความคิดของตนเองในการตอบ

2. ข้อสอบแบบถูก-ผิด เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่กำหนดคำตอบไว้เพียงสองทางเลือก ซึ่งมีความหมายตรงกันข้ามกัน เช่น ถูกกับผิด ใช่กับไม่ใช่ จริงกับไม่จริง หรือเหมือนกับต่าง เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

3. ข้อสอบแบบเติมคำ เป็นข้อสอบที่จัดอยู่ในรูปประโยคหรือข้อความที่เว้นช่องว่างไว้ เพื่อให้ผู้เรียนเติมคำ วลี หรือข้อความที่เหมาะสมลงไปให้สมบูรณ์และถูกต้องตามเนื้อหา

4. ข้อสอบแบบตอบสั้น เป็นข้อสอบที่ตั้งคำถามอย่างสมบูรณ์ แล้วให้ผู้เรียนตอบด้วยข้อความสั้น กระชับ และตรงประเด็น ซึ่งแตกต่างจากแบบเติมคำที่เป็นช่องว่าง และแตกต่างจากแบบอัตนัยที่ต้องอธิบายอย่างละเอียดและเป็นลำดับความคิด

5. ข้อสอบแบบจับคู่ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบประเภทหนึ่งที่ประกอบด้วยข้อมูลสองชุด ได้แก่ ชุดคำหรือข้อความหลัก และชุดคำตอบที่มีความสัมพันธ์กัน โดยผู้เรียนต้องพิจารณาความสัมพันธ์และจับคู่ให้ถูกต้องตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ เป็นข้อสอบที่มีคำถามหรือสถานการณ์พร้อมตัวเลือกหลายข้อ โดยมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว ส่วนตัวเลือกอื่นทำหน้าที่เป็นตัวลวงที่มีความใกล้เคียงกัน เพื่อให้ผู้เรียนต้องใช้ความรู้ ความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ในการเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด ทั้งนี้การสร้างข้อสอบควรออกแบบตัวเลือกให้มีความสมเหตุสมผลและมีความใกล้เคียงกัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการวัดผลการเรียนรู้

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเกี่ยวข้องกับกระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นข้อคำถามที่ใช้ตรวจสอบความรู้ในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้รับการเรียนการสอน เพื่อประเมินระดับความรู้ ความบกพร่อง และนำผลไปวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า รวมถึงใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการศึกษาในลำดับต่อไป

กล่าวโดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หมายถึงคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ที่มีการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด

2. วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ขวาล แพรัตกุล (2520) ได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนว่าเป็นการตอบสนองความรู้ ทักษะและสมรรถภาพของสมองในด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้จากการฝึกอบรมสั่งสอนของครู ส่วนใหญ่จะใช้วิธีให้นักเรียนเขียนตอบในกระดาษ การวัดผลชนิดนี้มีความสำคัญมากในวงการศึกษา เพราะแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะทำหน้าที่วัดว่าเด็กเรียนรู้มากน้อยเพียงใด

โดยแบบทดสอบ ชนิดนี้ต้องการวัดว่าครูได้ใช้วิธี หรือนำเนื้อหาไปกระตุ้นสมองเด็กให้ทำงานตรงตาม ความมุ่งหมายของหลักสูตรได้มากน้อยเพียงใด โดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่าแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งหมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดปริมาณความรู้ ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับ ด้านการที่เด็กได้เรียนรู้ มาในอดีตว่ารับรู้ได้มากน้อยเพียงใด

สมบุรณ์ ชิตพงศ์ และสำเริง บุญเรืองรัตน์ (2524) กล่าวว่า การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนจำเป็นต้องเชื่อมโยงกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านความรู้และกระบวนการคิด (Cognitive Domain) เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับ การทำงานของสมอง กระบวนการคิด วิเคราะห์ และการใช้สติปัญญาในการเรียนรู้
2. ด้านความรู้สึกละเจตคติ (Affective Domain) เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการ พัฒนาการมณ ความสนใจ ค่านิยม ความซาบซึ้ง และทัศนคติของผู้เรียนต่อสิ่งต่าง ๆ
3. ด้านทักษะการปฏิบัติ (Psychomotor Domain) เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ ร่างกายและการพัฒนาทักษะการลงมือปฏิบัติ เช่น การทดลองหรือการทำกิจกรรมเชิงปฏิบัติ

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของบลูมและคณะ (สรวงศ์ โค้วตระกูล, 2544) ซึ่งได้ จำแนกวัตถุประสงค์ทางการศึกษาออกเป็น 3 ด้านเช่นกัน ได้แก่

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) เป็นเป้าหมายการเรียนรู้ที่เน้นความรู้ ความเข้าใจ และการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ
2. ด้านเจตพิสัย (Affective domain) เป็นเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึก และการสร้างทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้
3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor domain) เป็นเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ กล้ามเนื้อ การประสานงานของอวัยวะต่าง ๆ และการปฏิบัติงานอย่างมีทักษะ

ทั้งนี้ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถพิจารณาได้จากระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยประเมินตามลักษณะรายวิชาและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ซึ่งโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ การวัดด้านการปฏิบัติ และการวัดด้านความรู้และเนื้อหา นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมณตรี (2545) ได้จำแนกวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) การประเมินจากการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การถาม-ตอบ การสนทนา การอภิปราย การสัมภาษณ์ และการสอบปากเปล่า 2) การประเมินจากการปฏิบัติจริง และ 3) การประเมินโดยใช้แบบทดสอบชนิดต่าง ๆ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจ

กล่าวโดยสรุป การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงกระบวนการตรวจสอบความรู้ ความสามารถ และพฤติกรรมของผู้เรียนที่เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือและวิธีการ ที่เหมาะสม และต้องสอดคล้องกับพฤติกรรมหรือเป้าหมายการเรียนรู้ที่ต้องการประเมิน ทั้งนี้เพื่อให้ สามารถสะท้อนระดับการเรียนรู้และการพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง

ชุดฝึกทักษะ

1. ความหมายของชุดฝึกทักษะ

ความหมายของชุดฝึกทักษะ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ คือ สิ่งที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียนมีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่นักเรียนพึงกระทำอาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยหรือจะรวมเล่มก็ได้

สมศักดิ์ สีนุระเวช (2542) กล่าวว่า ชุดฝึก คือ การจัดประสบการณ์ที่เน้นการฝึกหัดเพื่อให้เกิดความจำจนกระทั่งสามารถปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติ ขั้นตอนในการสอนมักจะเริ่มด้วย การบอกหรือทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนทำตามและฝึกหัดเรื่อยไปจนกระทั่งจำและทำได้โดยอัตโนมัติ สัตโยภาส (2542) กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนังสือ เป็นสิ่งพิมพ์ที่ครูใช้เป็นเครื่องมือในการให้นักเรียนได้ฝึกฝนให้เกิดทักษะในการเรียนรู้ของแขนงวิชาต่าง ๆ

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2554) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดความชำนาญในการเรียนรู้ไว้ว่า ชุดฝึกที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. คำชี้แจงหรือคำสั่งควรมีความกระชับ ชัดเจน ไม่ยาวหรือซับซ้อนเกินไป เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าใจและศึกษาด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสม
2. เนื้อหาควรมีความหมายต่อผู้เรียน สอดคล้องกับจุดประสงค์การฝึก ใช้งบประมาณไม่สูง ใช้งานได้ยาวนาน และสามารถปรับให้ทันสมัยได้เสมอ
3. ภาษาที่ใช้ทั้งข้อความและภาพประกอบต้องเหมาะสมกับวัย ระดับความรู้ และพื้นฐานของผู้เรียน
4. ควรแบ่งเนื้อหาเป็นตอนย่อย ๆ ไม่ยาวเกินไป พร้อมจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจและฝึกทักษะเฉพาะด้านให้เกิดความชำนาญ
5. ควรมีรูปแบบคำถามทั้งแบบกำหนดคำตอบและแบบเปิดโอกาสให้ตอบอย่างอิสระ โดยเลือกใช้คำ ข้อความ หรือภาพที่ผู้เรียนคุ้นเคยและสนใจ
6. ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ฝึกการสังเกตและรวบรวมข้อมูลจากสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง
7. ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน โดยจัดลำดับกิจกรรมจากง่ายไปยาก เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนสามารถพัฒนาตามศักยภาพของตนเองได้
8. ควรออกแบบกิจกรรมให้ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ
9. ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับหนังสือเรียน และสามารถใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน

10. ควรเป็นชุดฝึกที่ครูจัดทำขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ และสามารถใช้ในการประเมิน และติดตามพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ

นิตยาภรณ์ อินอ่อน (2549) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนการสอนสำหรับ นักเรียนฝึกปฏิบัติด้วยความสนใจสนุกสนาน เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มมากขึ้น

วรวิทย์ ชุ่มเชย (2548) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนการสอนประเภท หนังสือและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่ครูใช้เป็นเครื่องมือในการให้ นักเรียนฝึกฝนให้เกิดทักษะในการเรียนรู้ของ แขนงวิชาต่าง ๆ ซึ่งทักษะจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้ ทำซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ

สมพร ตอยยิปี (2554) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึก ปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะและความรู้ต่าง ๆ จนเกิด ความชำนาญ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ อย่างถูกต้อง

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ คือ สิ่งที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่กับ การเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่นักเรียน พึ่งกระทำอาจกำหนดแยกเป็นแต่ละ หน่วยหรือจะรวมเล่มก็ได้

สนธิ สัตโยธาส (2542) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนการสอนประเภท หนังสือและสิ่งพิมพ์ที่ครูใช้เป็นเครื่องมือในการให้นักเรียนได้ ฝึกฝน ให้เกิดทักษะในการเรียนรู้ของ แขนงวิชาต่าง ๆ

พรชัย ผาดโสง (2545) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ ประกอบการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมเองช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการ ในการเรียนรู้ ทักษะเพิ่มขึ้น นักเรียนได้เรียนรู้ อย่างสนุกสนาน

ดังนั้น ชุดฝึกทักษะ หมายถึง การจัดประสบการณ์ที่เน้นแบบฝึกหัด สื่อ สิ่งเร้า หรือ กิจกรรมที่ควรสร้างขึ้นมาเพื่อเสริมทักษะให้แก่ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อทบทวนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่เรียนไปแล้วจนกระทั่งสามารถนำความรู้ไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ ถูกต้อง คล่องแคล่ว แม่นยำ ชุดฝึกจึง เป็นสิ่งที่มีประโยชน์กับผู้เรียนและยังช่วยให้นักเรียนแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกฝนจาก ชุดฝึกที่ครูสร้างขึ้น

2. ความสำคัญของชุดฝึกทักษะ

ดนตรีเป็นวิชาการที่ต้องอาศัยการฝึกฝนทักษะภาคปฏิบัติ ซึ่งเปรียบเสมือนการเรียน อีกหนึ่งภาษา คือ ภาษาดนตรี การเรียนการสอนดนตรีจึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เพื่อช่วยให้เกิดพัฒนาการทักษะทางดนตรีเพิ่มขึ้นตามวัยและความสามารถของคนที่ทำได้ ทำให้คน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และเครื่องมือที่ใช้ฝึกฝนทักษะทางดนตรีให้ได้ผลดีก็คือแบบฝึกทักษะนั่นเอง ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

นิตยา ฤทธิ์โยธี (2550) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของเด็ก มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสม และเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ทำท่ายให้แสดงความสามารถ

วีระ ไทยพานิช (2548) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะจะทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริงเป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์แน่นอนทำให้รู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีจนสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2546) กล่าวว่า วิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่งคือการให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ เพราะชุดฝึกจะช่วยนักเรียนนำความรู้ที่มีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

ดังนั้น ความสำคัญชุดฝึกทักษะ หมายถึง สิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ เกิดความชำนาญในการเรียนรู้ด้านดนตรี เนื่องจากการความสำคัญนั้นต้องอาศัยการทำ การจดจำ ซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ที่แบบฝึกทักษะจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ความสำคัญชุดฝึกทักษะจึงนับว่ามีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ด้านดนตรีเป็นอย่างมาก

3. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกทักษะ

พัฒนามาจากจิตวิทยากลุ่ม เกสตัลท์ (Gestalt Psychology) มีกำเนิดในประเทศเยอรมัน หลักการสำคัญ คือ การเรียนรู้ที่เน้นส่วนรวมทั้งหมดมากกว่าส่วนย่อย โดยให้ความสำคัญกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน การเรียนรู้เกิดได้ใน 2 ลักษณะ คือ เกิดจากการรับรู้และเกิดจากการหยั่งเห็นสำหรับสาระสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้ในกลุ่มแนวคิดนิยมพอสรุปได้ดังนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีโอกาสรับรู้สิ่งนั้นอย่างเด่นชัด โดยผู้เรียน และผู้สอน มีความเข้าใจตรงกันว่าการเรียนรู้สิ่งใดรวมถึงการจัดสภาพการเรียนการสอนให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ในสิ่งที่มุ่งประสงค์ไว้

2. การเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นผลรวมของประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนต้องคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นจุดเริ่มต้น

3. การเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่องสัมพันธ์ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้โดยการเชื่อมโยงกับสิ่งที่ตนมีประสบการณ์มาแล้วดังนั้นผู้สอนควรรู้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนว่ามีอะไรบ้าง และใช้ประสบการณ์เดิมเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่

ทิตนา แชนณี (2550) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้เป็นแนวความคิดที่ได้รับการยอมรับว่าสามารถใช้อธิบายลักษณะของการเกิดการเรียนรู้ หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

พรณี ชูทัย (2542) ได้อธิบายแนวคิดทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและการใช้ชุดฝึกไว้ว่า สามารถสรุปได้ดังนี้

1. แนวคิดกฎแห่งผลของธอร์นไดค์ (Thorndike) การจัดทำแบบฝึกควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติในระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน โดยเน้นให้เกิดการเรียนรู้จากการลองผิดลองถูก และควรมีเฉลยหรือคำตอบที่ถูกต้องเพื่อให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจของตนเองได้หลังจากทำแบบฝึกเสร็จสิ้น ทั้งนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และสามารถปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเอง

2. แนวคิดการฝึกซ้ำของวัตสัน (Watson) การสร้างแบบฝึกควรให้ความสำคัญกับการฝึกซ้ำอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจดจำและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำมากยิ่งขึ้น การทำซ้ำในลักษณะเดิมหรือใกล้เคียงกันจะช่วยเสริมสร้างความชำนาญ ลดความผิดพลาด และพัฒนาทักษะด้านการเขียน การคิด และการปฏิบัติให้มีความถูกต้อง

3. แนวคิดการเสริมแรงของธอร์นไดค์ (Thorndike) ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ครูควรใช้วิธีการเสริมแรงเชิงบวก เช่น การให้กำลังใจ การชมเชย หรือการให้รางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ และมีความกระตือรือร้นในการทำแบบฝึกมากยิ่งขึ้น ซึ่งการเสริมแรงที่เหมาะสมจะช่วยส่งผลให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีและยั่งยืน

วารินทร์ รัชมิพรหม (2542) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการทั้งด้านทัศนคติที่คนเราได้รับตั้งแต่เป็นทารกจนเป็นผู้ใหญ่ กระบวนการเรียนรู้จึงเป็นส่วนสำคัญของความสามารถของคนเรานักวิชาการหลายท่านได้กล่าวว่า การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งในการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นได้มีการศึกษาค้นคว้าด้านความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ จนเกิดเป็นทฤษฎีการเรียนรู้

นอกจากนี้ วารินทร์ รัชมิพรหม (2542) ได้กล่าวถึงบทบาทของทฤษฎีการเรียนรู้ที่พัฒนาจากงานวิจัยและแนวคิดต่าง ๆ ว่ามีหน้าที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. ใช้เป็นกรอบในการทำวิจัย เพื่อช่วยกำหนดขอบเขตของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ และลดข้อมูลที่ไม่จำเป็นออกไป
2. ใช้จัดระบบความรู้ โดยรวบรวมและเชื่อมโยงข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง
3. ใช้อธิบายเหตุการณ์การเรียนรู้ที่มีความซับซ้อน โดยแสดงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้
4. ใช้จัดระเบียบประสบการณ์เดิมใหม่ เพื่อให้ความรู้ที่มีอยู่เกิดการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ทั้งนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้ยังมีบทบาทเพิ่มเติมอีก 2 แนวทาง คือ 1) ใช้เป็นแนวทางวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน และ 2) ใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และวิพากษ์การนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การเรียนการสอนจริง

สุรงค์ โคว์ตระกูล (2559) กล่าวว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่คนเราเคยมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการฝึกหัดรวมทั้งปริมาณการเปลี่ยนความรู้ของผู้เรียนดังนั้น งานสำคัญของครู คือ การช่วยนักเรียนแต่ละคนเกิดการ เรียนรู้ หรือมีความรู้และมีทักษะตามที่หลักสูตรวางไว้ ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้จึงเป็นรากฐานของ การสอนที่มีประสิทธิภาพ

ดังนั้นหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกจะทำให้ทราบว่าในการสร้างชุดฝึกที่ดีนั้นจะต้องคำนึงถึงจิตวิทยาเพื่อให้ได้ชุดฝึกที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนและยังเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจที่จะเรียนชุดฝึกทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจที่จะเรียนแบบฝึกนักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จแห่งการเรียนรู้

4. องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ

องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ นักวิชาการได้กล่าวถึงไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ได้แบ่งองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

1. คู่มือสำหรับครูผู้สอน หรือผู้เรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการใช้ชุดฝึกทักษะ
2. คำชี้แจงหรือคำสั่ง เพื่อกำหนดแนวทางในการเรียนรู้และการปฏิบัติกิจกรรมของ

ผู้เรียน

3. เนื้อหาสาระและสื่อการเรียนรู้ ซึ่งจัดอยู่ในรูปแบบสื่อประสม และกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งแบบกลุ่มและรายบุคคลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

4. การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นการประเมินทั้งระหว่างเรียนและหลังเรียน เช่น แบบฝึก รายงาน หรือแบบทดสอบต่าง ๆ

ประหยัด จิระวรพงศ์ (2552) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะไว้ 5 ส่วน ดังนี้

1. หัวเรื่อง ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง สาระสำคัญ จุดประสงค์ ระยะเวลา และลักษณะของ

ผู้เรียน

2. คู่มือสำหรับผู้ใช้ทั้งครูและนักเรียน เพื่อกำหนดแนวทางการใช้งานและการเตรียม

ความพร้อม

3. สื่อและวัสดุประกอบการเรียน ซึ่งรวมถึงสื่อการสอนและแบบฝึกหัดต่าง ๆ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแนวทางหรือขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรม

5. การประเมินผล ซึ่งใช้เครื่องมือ เช่น แบบฝึกหัด หรือรายงาน เพื่อวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะประกอบด้วยชื่อเรื่อง สำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ ขั้นตอนกิจกรรมการเรียนการสอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป รวมถึงคำชี้แจงการวัดและประเมินผล สื่อการเรียนรู้ และเกณฑ์การประเมิน โดยชุดฝึกดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน จนสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และแม่นยำ อีกทั้งยังช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนรู้ผ่านการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

5. หลักการสร้างชุดฝึกทักษะ

กฤษยา แสงเดช (2545) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างชุดฝึกทักษะที่มีคุณภาพ โดยยึดแนวคิดของลักษณะชุดฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกที่มีประสิทธิภาพควรมีคำสั่งและวิธีการทำที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อนหรือยากเกินไป โดยควรปรับให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถศึกษาและปฏิบัติได้ด้วยตนเอง
2. ชุดฝึกควรมีความหมายและคุณค่าต่อผู้เรียน สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ใช้ทรัพยากรไม่มาก สามารถใช้งานได้ยาวนาน และมีความทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาที่ใช้รวมถึงภาพประกอบควรเหมาะสมกับช่วงวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. ควรจัดเนื้อหาเป็นหน่วยย่อย ๆ ไม่ยาวจนเกินไป พร้อมจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจและลดความเบื่อหน่ายในการฝึกทักษะ โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาความชำนาญในแต่ละทักษะอย่างเป็นลำดับขั้น และสามารถเชื่อมโยงความรู้ไปใช้ได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ
5. ควรมีทั้งแบบฝึกที่กำหนดคำตอบและแบบเปิดให้ผู้เรียนตอบอย่างอิสระ โดยเลือกใช้คำ ข้อความ หรือภาพที่ผู้เรียนคุ้นเคยและสนใจ เพื่อสร้างความเพลิดเพลินและความพึงพอใจในการเรียนรู้
6. ชุดฝึกควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากสิ่งรอบตัว และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยจัดกิจกรรมในระดับความยากที่หลากหลาย ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงยาก เพื่อให้ผู้เรียนทุกระดับสามารถเลือกฝึกตามความสามารถของตนเองและประสบความสำเร็จได้
8. ชุดฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่มควรเอื้อต่อการเก็บรักษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำกลับมาใช้ทบทวนได้ในภายหลัง

9. การใช้ชุดฝึกจะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นและปัญหาของผู้เรียนได้ชัดเจน ทำให้สามารถแก้ไขและพัฒนาได้อย่างทันที่

10. ชุดฝึกที่ออกแบบอย่างชัดเจนและใช้ควบคู่กับหนังสือเรียน จะช่วยเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่ อีกทั้งยังช่วยเสริมความเข้าใจในเนื้อหาและทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทฤษฎีกับการปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

11. ชุดฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่มอย่างเป็นระบบ ช่วยลดภาระของครูในการเตรียมสื่อการสอน และลดเวลาในการคัดลอกของผู้เรียน ทำให้สามารถใช้เวลาในการฝึกทักษะได้มากขึ้น

12. ชุดฝึกยังช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการจัดเตรียมเอกสาร เพราะสามารถนำกลับมาใช้ซ้ำได้สะดวก อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนบันทึกผลการเรียนรู้และติดตามพัฒนาการของตนเองได้อย่างเป็นระบบ ส่งเสริมความรับผิดชอบและวินัยในการเรียนรู้

พรณิภา กวีธนาธรรม (2542) ได้สรุปหลักการทำชุดฝึกว่าควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นตอนในการสร้างชุดฝึก
 - 3.1 ศึกษาปัญหาข้อบกพร่องของเด็กในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของชุดฝึก
 - 3.5 กำหนดรูปแบบและการสร้างชุดฝึกให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการแก้ไข

ดังนั้นหลักการสร้างชุดฝึกทักษะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ คือ การตั้งวัตถุประสงค์เกี่ยวกับเนื้อหาสาระในการสอน ศึกษาปัญหาของสภาพแวดล้อม และคำอธิบายรายวิชาจากหลักสูตรนั้น ๆ เพื่อประกอบกับหลักการสร้างเนื้อหาในชุดฝึกทักษะ ลักษณะของชุดฝึกทักษะเป็นอย่างไร ชุดฝึกทักษะที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์ที่วางไว้ มีลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์หรือคุณค่าจากการฝึกหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับการเอาใจใส่ดูแลของครูผู้สอนเป็นสำคัญ

6. ความหมายหรือแผนการสอน

ความหมายหรือแผนการสอนมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

รุจิร ภูสาระ (2545) กล่าวว่า หมายถึง แผนการหรือโครงการที่ครูผู้สอนได้เตรียมการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ปฏิบัติการเรียนรู้ใน รายวิชาใดวิชาหนึ่งอย่างเป็นระบบระเบียบ โดยใช้เครื่องมือสำหรับการจัดการเรียนรู้ และนำผู้เรียน ไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) กล่าวว่าแผนการสอน หมายถึง แผนหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่ง

7. ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) กล่าวว่า การจัดทำแผนการสอนจะก่อให้เกิด ประโยชน์ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและการเตรียมการล่วงหน้าเป็นการนำเทคนิควิธีการเรียนรู้ สื่อเทคโนโลยี และจิตวิทยาการเรียนการสอนมาผสมผสานประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ

2. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อ การวัดและประเมินผลตลอดจนประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจำเป็น

3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับตัวครูผู้สอนและครูที่สอนแทนนำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ

4. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป

5. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ

6. องค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

รุจิร ภูสาระ (2545) กล่าวว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ว่าจะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไร มีกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้างครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรจะใช้สื่อ อุปกรณ์ อะไรบ้างจะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ซึ่งมีขั้นตอนการทำ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ดังนี้

1. ทำความเข้าใจมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระรวมทั้งแนวคิด ขอบเขตของกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นกรอบในการท าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2. เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้เป็นจุดประสงค์ปลายทางที่ กล่าวถึงอันได้แก่ จุดประสงค์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์จากคำอธิบายรายวิชาเขียนโครงสร้างของกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้งหมด ได้แก่ สาระสำคัญที่เน้นความคิดรวบยอด หลักการทักษะ ลักษณะนิสัย และจุดประสงค์นำทางตามหัวข้อย่อย

3. สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีองค์ประกอบของแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้

ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพนั้นไม่ได้พิจารณาเพียงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น คุณลักษณะของครูผู้สอน กระบวนการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ โดยในการจัดการศึกษาที่มีความยั่งยืน ครูผู้สอนถือเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการหล่อหลอมและพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียน แม้ว่าในปัจจุบันเทคโนโลยีจะมีความก้าวหน้าอย่างมาก แต่บทบาทของครูในการอบรมบ่มนิสัยและปลูกฝังคุณธรรมยังไม่สามารถถูกแทนที่ได้อย่างสมบูรณ์

การสอนเป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ หากการสอนมีหลักการ มีความรู้ และมีทักษะที่เหมาะสม ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย คุ่มค่า และประหยัดเวลาในการเรียนรู้ อีกทั้งยังช่วยลดความสูญเปล่าทางการศึกษา ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ทั้งในด้านความหมาย องค์ประกอบ หลักการสอน และหลักการเรียนรู้ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดในการจัดการเรียนรู้

การเรียนรู้ที่สมบูรณ์ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน ทั้งการคิด การปฏิบัติ และการประเมินผล ซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสุข และส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนอย่างต่อเนื่อง โดยผู้สอนมีบทบาทในการออกแบบกิจกรรม อำนวยความสะดวก ให้คำปรึกษา และสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ค้นพบศักยภาพของตนเอง ทั้งด้านสติปัญญาและด้านอารมณ์ อีกทั้งการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติจริงและยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ถือเป็นรูปแบบที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนรู้แบบท่องจำหรือการสอนแบบเดิม

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ผู้วิจัยได้ศึกษาและเรียบเรียงในประเด็นหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ ความหมายของความพึงพอใจ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ แบบวัดความพึงพอใจ และขั้นตอนการสร้าง แบบวัดความพึงพอใจซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจโดยทั่วไปตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และยังมีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความพึงพอใจ” ดังนี้

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2541) กล่าวว่าไว้ว่าความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้กับใครนั้น ต้องมีสาเหตุที่ก่อให้เกิดผลสาเหตุนั้นก็คือ การพอใจ เพราะการพอใจเป็นสิ่งเร้าและความพยายามที่จะ

ตอบสนองความต้องการ ดังนั้นความพึงพอใจนั้นเป็นความพึงพอใจเพื่อความต้องการได้รับการตอบสนอง ดังนั้นความพึงพอใจมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับแรงจูงใจ ดังทฤษฎีการจูงใจของ Maslow

ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546) อธิบายว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกเชิงบวกของบุคคลที่มีต่อการทำงาน ซึ่งก่อให้เกิดความสุขจากการปฏิบัติงานและผลตอบแทนที่ได้รับ เมื่อบุคคลเกิดความพึงพอใจจะส่งผลให้มีความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่น ขวัญกำลังใจ และความตั้งใจในการทำงานมากขึ้น อันเป็นปัจจัยที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และความสำเร็จของการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

ประภาส เกตุแก้ว (2546) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกทางอารมณ์ของบุคคลที่เกิดขึ้นเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนอง โดยสามารถสังเกตได้จากการแสดงออกทั้งทางสีหน้า คำพูด และพฤติกรรมที่สะท้อนความรู้สึกดังกล่าว ซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลอาจแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ความคาดหวัง และการรับรู้ต่อสิ่งที่ได้รับในแต่ละสถานการณ์

บุปผา คำเลิศลักษณ์ (2547) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจเป็นภาวะที่บุคคลสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข สนุกสนาน และปราศจากความทุกข์ ทั้งนี้ไม่ได้หมายถึงการได้รับสิ่งที่ต้องการครบทุกประการ แต่เกิดจากความสามารถในการปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม จนเกิดความสมดุลระหว่างความต้องการของตนเองกับสิ่งที่ได้รับ

ณัฐิกา วงษาวดี (2551) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานที่สามารถตอบสนองความต้องการทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ พร้อมทั้งอธิบายตามแนวคิดลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ว่า เมื่อความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้รับการตอบสนองจะนำไปสู่ความพึงพอใจ โดยแบ่งความต้องการออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ 1) ความต้องการด้านร่างกาย 2) ความต้องการความปลอดภัย 3) ความต้องการด้านสังคม 4) ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือ และ 5) ความต้องการเติมเต็มศักยภาพของตนเอง

กล่าวโดยสรุป ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกเชิงบวกหรือความชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ได้รับหรือสิ่งที่ปฏิบัติ อันเป็นผลจากการตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดี ความเต็มใจ และแรงจูงใจในการปฏิบัติกิจกรรมหรือการทำงานอย่างต่อเนื่อง

1.2 แบบวัดความพึงพอใจ

แบบวัดความพึงพอใจ เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่วัดความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งนั้น ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกเชิงบวก คือ รู้สึกชอบ หรืออาจเป็นความรู้สึกไม่ชอบ ความรู้สึกเชิงลบ ได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงแบบวัดความพึงพอใจ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้นำเสนอเครื่องมือที่ใช้วัดความพึงพอใจ เช่น แบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. โครงสร้างแบบสอบถามมีส่วนประกอบโครงสร้างแบบสอบถาม 3 ส่วน คือ

1.1 คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามเป็นส่วนแรก ของการสอบถาม โดยระบุ จุดมุ่งหมาย และความสำคัญที่ให้อบบแบบสอบถามคำอธิบายของแบบสอบถาม และวิธีตอบพร้อม ยกตัวอย่างประกอบ และตอนสุดท้ายกล่าวขอบคุณล่วงหน้า และระบุชื่อเจ้าของแบบสอบถาม

1.2 สถานภาพทั่วไปเป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบคำถาม เช่น อายุ เพศ การศึกษา

1.3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จะวัด ซึ่งอาจแยกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ และสร้างคำถามพฤติกรรมย่อย ๆ นั้น

2. รูปแบบของแบบสอบถาม ข้อคำถามในแบบสอบถามสามารถจัดทำได้ทั้งแบบ ปลายเปิดและแบบปลายปิด โดยแบบสอบถามหนึ่งฉบับอาจใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หรืออาจ ผสมผสานหลายรูปแบบรวมกันก็ได้ ดังนี้

2.1 ข้อคำถามแบบปลายเปิด เป็นคำถามที่ไม่ได้กำหนดตัวเลือกคำตอบไว้ ล่วงหน้า แต่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นหรือเขียนคำตอบด้วยถ้อยคำของตนเองอย่างอิสระ

2.2 ข้อคำถามแบบปลายปิด เป็นคำถามที่กำหนดตัวเลือกคำตอบไว้ให้ผู้ตอบ เลือกตอบ ซึ่งสามารถแบ่งย่อยได้หลายลักษณะ ได้แก่

2.2.1 แบบเลือกตอบเพียงหนึ่งคำตอบจากสองตัวเลือก เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบเลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงข้อเดียวในลักษณะคู่ตรงข้าม

2.2.2 แบบเลือกตอบเพียงหนึ่งคำตอบจากหลายตัวเลือก เป็นคำถามที่กำหนดตัวเลือกหลายข้อ แต่ผู้ตอบเลือกได้เพียงข้อเดียวที่สอดคล้องกับความเห็นของตนมากที่สุด

2.2.3 แบบเลือกตอบได้หลายคำตอบ เป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบ สามารถเลือกได้มากกว่าหนึ่งคำตอบตามความเป็นจริงหรือประสบการณ์ของตน

2.2.4 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นรูปแบบคำถามที่ให้ผู้ตอบประเมินระดับความคิดเห็นหรือความรู้สึกตามช่วงคะแนนที่กำหนด

2.2.5 แบบผสม เป็นแบบสอบถามที่นำรูปแบบคำถามหลายประเภทมา รวมกันภายในฉบับเดียว เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2.2.6 แบบจัดลำดับความสำคัญ เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบเรียงลำดับรายการ ตามความสำคัญ ความพึงพอใจ หรือระดับความต้องการของตนเองจากมากไปน้อยหรือในลำดับที่กำหนด

2.2.7 แบบเติมคำสั้น ๆ เป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบกรอกคำ วลี หรือ ข้อความสั้น ๆ ลงในช่องว่างที่กำหนดไว้ เพื่อแสดงข้อมูลเฉพาะตามความคิดเห็นหรือข้อเท็จจริงของตน

3. หลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถามมีดังนี้

3.1 กำหนดเป้าหมายของการสร้างแบบสอบถามให้ชัดเจนตั้งแต่ต้น เพื่อให้การออกแบบข้อคำถามเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

3.2 สร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และครอบคลุมประเด็นที่ต้องการศึกษา

3.3 จัดเรียงข้อคำถามให้มีความต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอนตามโครงสร้างเนื้อหา เพื่อให้ง่ายต่อการตอบ

3.4 กำหนดจำนวนข้อคำถามให้เหมาะสม ไม่มากหรือน้อยเกินไป เพื่อลดความเบื่อหน่ายของผู้ตอบ

3.5 ออกแบบข้อคำถามให้ตอบได้ง่ายและไม่ซับซ้อน โดยอาจใช้คำถามแบบปลายปิดเพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการตอบ

3.6 การสร้างข้อคำถามที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

3.6.1 ใช้ภาษาชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่กำกวม

3.6.2 ใช้ข้อความกระชับ ไม่ฟุ่มเฟือย

3.6.3 เหมาะสมกับผู้ตอบ โดยคำนึงถึงระดับการศึกษา ความสนใจ และความสามารถ

3.6.4 แต่ละข้อควรถามเพียงประเด็นเดียว

3.6.5 หลีกเลี่ยงคำถามที่มีคำตอบได้หลายทาง

3.6.6 หลีกเลี่ยงคำถามที่ซับซ้อนจนทำให้ผู้ตอบไม่เข้าใจ

3.6.7 หลีกเลี่ยงคำที่กำกวมหรือคำที่ดีความได้หลายแบบ

3.6.8 ไม่ใช้คำถามชี้แนะให้ตอบไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง

3.6.9 ไม่ถามในเรื่องที่ทำให้ผู้ตอบรู้สึกอึดอัด

3.6.10 ไม่ถามสิ่งที่ไม่จำเป็นหรือสามารถวัดได้ด้วยวิธีที่เหมาะสมกว่า

3.6.11 ไม่ถามข้อมูลที่เป็นความลับส่วนบุคคล

3.6.12 ตัวเลือกคำตอบควรครอบคลุมทุกกลุ่ม

4. มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นเครื่องมือวัดทางจิตพิสัยที่ใช้ในแบบสอบถาม โดยมีลักษณะสำคัญคือ

4.1 มีระดับให้เลือกตั้งแต่ 3 ระดับขึ้นไป เพื่อแสดงความเข้มของความคิดเห็น

4.2 ระดับอาจเป็นด้านบวก ด้านลบ หรือมีศูนย์กลางอยู่ตรงกลาง

4.3 อาจมีทั้งข้อความเชิงบวกและเชิงลบในแบบเดียวกัน

4.4 สามารถแปลงผลการตอบเป็นคะแนนเพื่อวิเคราะห์ได้

กล่าวโดยสรุป แบบวัดความพึงพอใจเป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้เป็นกรอบแนวคิดสำหรับการประเมินผลการยอมรับและความคิดเห็นของผู้ใช้นวัตกรรมที่มีต่อชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยเฉพาะในด้านความเหมาะสมของเนื้อหา ความถูกต้องของสาระ การจัดลำดับความยากง่าย ความสามารถในการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ความยืดหยุ่นในการประยุกต์ใช้ และศักยภาพในการสนับสนุนการพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยว ทั้งนี้ แนวคิดดังกล่าวมิได้ทำหน้าที่เป็นหลักการในการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าโดยตรง แต่ทำหน้าที่เป็นกรอบสำหรับประเมินการรับรู้ของผู้ใช้นวัตกรรมภายหลังการพัฒนาและนำไปประเมิน

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนดนตรีสากล

แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีเป็นหลักพิจารณาในเบื้องต้นว่า ในการศึกษาดนตรีต่างประเทศนั้นเน้นความสนใจในการพัฒนาศักยภาพดนตรีอย่างมาก และบางหลักสูตรก็ไม่ได้เริ่มต้นเรียนดนตรีด้วยเครื่องดนตรีโดยตรง แต่ใช้การฟังเพลง การร้องเพลงและการสร้างความรู้สึกรับรู้เกี่ยวกับ เสียงดนตรีและแสดงออกด้วยวิธีการต่าง ๆ ครั้นจึงเริ่มเข้าสู่การบรรเลงเครื่องดนตรีการสอนอ่านโน้ต ซึ่งเป็นขั้นตอนการสอนที่เป็นธรรมชาติ ดังนั้นจึงควรศึกษาแนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอน

แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีต่าง ๆ มีสาระความสำคัญคล้ายคลึงกันที่มุ่งเน้น การฝึกฝนดนตรีตั้งแต่วัยเด็กเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาความสามารถทางด้านดนตรี เด็กสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ด้วยการสัมผัสประสบการณ์ทางด้านดนตรีที่ถูกต้องเน้นการใช้ภาษาท่าทางแทนภาษาพูด และกระตุ้นให้เด็กได้แสดงความรู้สึกของตนเองออกมา โดยที่เด็กจะได้ลงมือปฏิบัติ และมีปฏิสัมพันธ์กับวัสดุ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนดนตรี ดังนี้ 1) แนวคิดทฤษฎีการสอน ดนตรีสากล 2) แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม และ 3) แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธิปัญญานิยมซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีสากล

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีที่นิยมในวงการศึกษาดนตรีสากล ได้แก่ การสอนดนตรีของ Zoltan Kodaly การสอนดนตรีของ Emile Jaques Dalcroze การสอนดนตรีของ Carl Offi และการสอนดนตรีของ Shinichi Suzuki ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์, 2557)

2.1.1 Zoltan Kodaly

Zoltan Kodaly (1882–1967) เป็นนักการศึกษาดนตรีและนักประพันธ์เพลงคนสำคัญของประเทศฮังการี ผู้พัฒนาแนวคิดการจัดการเรียนการสอนดนตรีโดยคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กเป็นหลัก โดยจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมจากง่ายไปสู่ยากอย่างเป็นระบบ แนวคิดสำคัญเน้นการใช้การร้องเพลงเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ เนื่องจากเสียงร้องเป็นเครื่องมือทางธรรมชาติที่เด็กคุ้นเคยอยู่แล้ว และสามารถนำไปพัฒนาไปสู่การอ่านและเขียนโน้ตดนตรีได้อย่างเป็นขั้นตอน Kodaly มีความเชื่อว่าดนตรีสำหรับเด็กมีความสำคัญไม่ต่างจากภาษา เด็กควรเริ่มจากการฟังดนตรี การรับรู้เสียง และการซึมซับประสบการณ์ทางดนตรีก่อน แล้วจึงพัฒนาไปสู่การแสดงออกผ่านการร้องและการบรรเลงเครื่องดนตรี เมื่อมีประสบการณ์มากขึ้นจึงสามารถเรียนรู้การอ่านและเขียนภาษาดนตรีได้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ Kodaly ยังนำสัญลักษณ์มือ (Hand Signs) และระบบโซลเฟจ (Solfege) มาใช้ประกอบการสอน เพื่อพัฒนาทักษะโสตประสาททางดนตรี โดยมีขั้นตอนการฝึกจากง่ายไปหายาก นักเรียนจะได้เรียนรู้ทั้งด้านจังหวะ ระดับเสียง ทำนอง และการประสานเสียง

2.1.2 Emile Jaques Dalcroze

Emile Jaques Dalcroze (1865–1950) เป็นนักประพันธ์และนักการศึกษาดนตรีชาวสวิส ผู้พัฒนาแนวคิดการสอนดนตรีโดยใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายตอบสนองต่อจังหวะและเสียงดนตรี เรียกว่า “Eurhythmics” เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจองค์ประกอบพื้นฐานทางดนตรีผ่านการปฏิบัติจริง เช่น จังหวะ ระดับเสียง ความดัง-เบา และความยาวของเสียง นอกจากนี้ยังใช้การสอนโซลเฟจ (Solfege) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการอ่านโน้ต รวมทั้งส่งเสริมการอิมโพรไวเซชัน (Improvisation) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ทางดนตรีอย่างอิสระ วิธีการสอนของเขาจึงช่วยเชื่อมโยงการเคลื่อนไหวกับเสียงดนตรี และพัฒนาความเข้าใจทางดนตรีของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังช่วยเสริมสร้างสมาธิ การรับรู้จังหวะ และการประสานสัมพันธ์ระหว่างร่างกายกับเสียงดนตรีให้มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทางดนตรีอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

2.1.3 Carl Orff

Carl Orff (1895-1982) เป็นนักประพันธ์เพลงและนักดนตรีศึกษาชาวเยอรมัน ผู้พัฒนาวิธีการสอนดนตรีที่เน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติร่วมกับเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ โดยเฉพาะเครื่องดนตรีระนาด อย่างไรก็ตาม แนวคิดสำคัญของ Orff ไม่ได้มุ่งเพียงการเล่นเครื่องดนตรี แต่เน้นการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก โดยเชื่อว่าดนตรีพื้นฐานสำหรับเด็กควรเป็นสิ่งที่เข้าถึงและแสดงออกได้ง่าย การเรียนการสอนตามแนวคิดนี้ผสมผสานระหว่างดนตรี การเคลื่อนไหว และการพูดเข้าด้วยกัน โดยเริ่มจากการฝึกจังหวะเป็นพื้นฐาน ควบคู่กับกิจกรรมสร้างสรรค์ เช่น การร้องเพลง การเคลื่อนไหวร่างกาย และการเล่นเครื่องดนตรีที่มีระดับเสียงต่าง ๆ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งจังหวะ ระดับเสียง การอ่านโน้ต การประสานเสียง รูปแบบของบทเพลง และความเข้าใจ

ในสัญลักษณ์ทางดนตรีไปพร้อมกัน ซึ่งช่วยพัฒนาโสตประสาททางดนตรีผ่านการฟัง การร้อง และการบรรเลงเครื่องดนตรีโดยตรงอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการทำงานร่วมกันในกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2561) ได้อธิบายแนวคิดวิธีการสอนดนตรีตามแนวคาร์ล ออร์ฟ (Carl Orff) โดยเชื่อมโยงกับพัฒนาการของเด็กไว้เป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

ประการที่ 1 ดนตรีตามแนวคิดของออร์ฟตั้งอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจพัฒนาการของเด็ก โดยเลือกเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย เริ่มจากพัฒนาการจากส่วนกลางของร่างกายไปสู่ส่วนรอบนอก และจากพฤติกรรมทั่วไปไปสู่พฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น ทั้งยังเน้นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างค่อยเป็นค่อยไปและต่อเนื่อง

ประการที่ 2 แนวคิดของออร์ฟมุ่งส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกอย่างอิสระ เนื่องจากการถูกจำกัดกรอบมากเกินไปอาจส่งผลให้เด็กเกิดความเครียดและลดความไวต่อการรับรู้ทางอารมณ์ รวมถึงลดความกระตือรือร้นในการแสดงออก ทั้งยังอาจทำให้เด็กขาดความมั่นใจในการสื่อสารทางดนตรีและการแสดงออกเชิงสร้างสรรค์ในระยะยาว ส่งผลต่อพัฒนาการทางอารมณ์และจิตใจโดยรวม

ประการที่ 3 การพัฒนาความสามารถทางดนตรีของเด็กเกิดจากการสะสมประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพันธุกรรมเพียงอย่างเดียว แต่ประสบการณ์ทางดนตรีมีบทบาทสำคัญในการสร้างพื้นฐานความสามารถ เด็กจึงควรได้รับโอกาสในการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติและการเคลื่อนไหว เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีอย่างเป็นลำดับ อีกทั้งการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงยังช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและสามารถเชื่อมโยงความรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม

ประการที่ 4 การฝึกดนตรีตั้งแต่วัยเด็กมีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถทางดนตรี เนื่องจากกระบวนการรับรู้เสียงของเด็กยังพัฒนาไม่สมบูรณ์ ออร์ฟจึงออกแบบการสอนที่เหมาะสมกับเด็กเล็ก โดยเน้นการใช้การเคลื่อนไหวและภาษาท่าทางมากกว่าภาษาพูด เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจและเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นพัฒนาการด้านการฟัง การประสานสัมพันธ์ของร่างกาย และการตอบสนองต่อจังหวะได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ประการที่ 5 การเรียนรู้ของเด็กเกิดจากประสบการณ์ตรงและการลงมือปฏิบัติเป็นสำคัญ โดยเด็กควรได้มีปฏิสัมพันธ์กับวัสดุและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เด็กจะสามารถสะสมภาพจำและประสบการณ์ซึ่งนำไปใช้ในการเรียนรู้ขั้นสูงต่อไปได้

ประการที่ 6 ออร์ฟให้ความสำคัญกับการพัฒนาการรับรู้เสียงในเด็กเล็กที่ยังมีข้อจำกัดด้านการได้ยิน โดยเน้นการใช้การมองเห็น การเคลื่อนไหว และการเลียนแบบเสียง

เป็นพื้นฐาน ก่อนค่อย ๆ พัฒนาไปสู่การรับรู้เสียงที่ซับซ้อนมากขึ้น ผ่านการเล่นเครื่องดนตรีและการฝึกไล่ระดับเสียงอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟังอย่างเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับวัย

2.1.4 Shinichi Suzuki (1898–1998) เป็นนักการศึกษาและครูสอนไวโอลินชาวญี่ปุ่น ผู้พัฒนาแนวทางการเรียนดนตรีโดยใช้หลักการเรียนรู้ภาษาแม่ (Mother Tongue Approach) โดยเชื่อว่าเด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้จากการฟัง การซึมซับ และการเลียนแบบเป็นลำดับแรก ก่อนพัฒนาไปสู่การอ่านและการเขียน จึงได้นำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการเรียนดนตรี แนวคิดของ Suzuki ให้ความสำคัญกับการฟังต้นแบบจากครูผู้สอนและการเลียนแบบอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับการฝึกซ้ำอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเสียงดนตรีและพัฒนาทักษะการบรรเลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป นอกจากนี้ยังมีการจัดลำดับบทเพลงตามระดับความยากง่าย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะจากพื้นฐานไปสู่ระดับที่สูงขึ้นได้อย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนเป็นสำคัญในแต่ละช่วงวัย กระบวนการเรียนการสอนของ Suzuki ยังเน้นการสร้างวินัยในการฝึกฝน ความสม่ำเสมอ และความรับผิดชอบในการเรียนรู้ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะดนตรีระยะยาว โดยผู้เรียนจะค่อย ๆ สะสมประสบการณ์จากการฟัง การเลียนแบบ และการปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่องในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ บทบาทของผู้ปกครองยังมีความสำคัญในแนวคิดของ Suzuki โดยจะทำหน้าที่สนับสนุนและสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ดนตรีของเด็ก เพื่อให้การฝึกฝนเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ แม้แนวคิดของ Suzuki จะไม่ได้มุ่งเน้นการฝึกสอดประสานโดยตรงเหมือนแนวคิดของ Kodály, Orff หรือ Dalcroze แต่ยังคงใช้การฟังเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ ก่อนนำไปสู่การพัฒนาทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรีอย่างเป็นระบบ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจทางดนตรีอย่างลึกซึ้งและต่อเนื่องในระยะยาว

สุกรี เจริญสุข (2529) ได้อธิบายแนวทางการฝึกปฏิบัติดนตรีตามแนวของซูซูกิว่าการฝึกซ้อมของผู้เรียนควรแบ่งเวลาออกเป็น 3 ส่วนหลักอย่างสมดุล ได้แก่ ส่วนแรกเป็นการพัฒนาคุณภาพเสียง (tonalization) ส่วนที่สองเป็นการฝึกซ้อมเพื่อทบทวนบทเพลงเดิม และส่วนที่สามเป็นการฝึกซ้อมบทเพลงใหม่หรือกิจกรรมทางดนตรีอื่น ๆ เช่น การอ่านโน้ตหรือการเตรียมบทเพลงในอนาคต หากผู้เรียนมีเวลาฝึกซ้อมประมาณวันละ 30 นาที ควรแบ่งเวลาออกเป็นสัดส่วนเท่า ๆ กัน โดยใช้เวลาประมาณ 10 นาทีสำหรับการฝึกคุณภาพเสียง 10 นาทีสำหรับการทบทวนบทเพลง และอีก 10 นาทีสำหรับการฝึกเนื้อหาใหม่หรือทักษะเพิ่มเติม เพื่อให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาทักษะดนตรี แนวทางดังกล่าวสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการเรียนเครื่องดนตรีทุกประเภท เช่น ไวโอลินหรือเชลโล่ ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน โดยเฉพาะบทเรียนเริ่มต้นที่เน้นการสร้างพื้นฐานด้านเสียง เช่น เพลง Twinkle Little Star ซึ่งถือเป็นแบบฝึกเพื่อพัฒนาคุณภาพเสียงโดยตรง นอกจากนี้ การฝึกซ้อมยังควรคำนึงถึง

รายละเอียดด้านเทคนิค เช่น ท่าทางการบรรเลง การควบคุมคันชัก การจัดวางตำแหน่งร่างกาย รวมถึงสมาธิในการฟังเสียงที่ตนเองเล่น เพื่อให้เกิดเสียงที่มีคุณภาพ ไพเราะ และถูกต้องตามหลักการบรรเลง ครูผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการควบคุมและพัฒนาคุณภาพเสียงของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างมีมาตรฐาน

กล่าวโดยสรุป แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีสากล มีแนวคิดพื้นฐานจาก 4 แนวคิด ได้แก่ 1) แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีของ Zoltan Kodaly มีวิธีการใช้สัญลักษณ์ มือในกิจกรรมการสอน และใช้การอ่านโน้ตด้วยระบบโซลเฟจ ซึ่งมีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งสามารถฝึกโสตประสาททางดนตรี นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งเรื่องจังหวะ ระดับเสียง ทำนอง และการประสานเสียง โดยการร้องเพลงตามแบบฝึกหัดของ Kodaly ซึ่งมีการแบ่งเป็นระดับขั้นต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับนักเรียน 2) แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีของ Emile Jaques Dalcroze ซึ่งมีการฝึกโสตประสาททางด้านต่าง ๆ เช่น จังหวะ ระดับเสียง ความแตกต่างของเสียงใช้กิจกรรมการสอนยูริซิมมิก การสอนโซลเฟจ และการอิมโพรไวเซชันเป็นสื่อ โดยมีลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายากตามพัฒนาการของเด็ก 3) แนวคิดทฤษฎีการสอน ดนตรีของ Carl Orff จะเน้นการแสดงออกทางด้านการเคลื่อนไหว การเล่นเครื่องดนตรี ระยะเวลาที่มีระดับเสียงต่าง ๆ ซึ่งเด็กจะได้เรียนรู้ จังหวะ ระดับเสียง การอ่านโน้ต และการร้องเพลง และ 4) แนวคิดทฤษฎีการสอนดนตรีของ Shinichi Suzuki เน้นขั้นตอน ของการฟังเป็นพื้นฐานแรกจากนั้นจึงเป็นทักษะของการปฏิบัติดนตรี และเป็นการฝึกโสตประสาทและนำมาฝึกฝนทักษะการปฏิบัติดนตรีให้ดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีดนตรีการสอนดนตรีของนักวิชาการแต่ละท่านและได้นำมาปรับใช้ในงานวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีการสอนดนตรีสากลมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยนำมาใช้เป็นกรอบการสอนสำหรับการออกแบบนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยหลักการสำคัญร่วมของแนวคิดการสอนดนตรีของ Kodály, Dalcroze, Orff และ Suzuki ซึ่งให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ตามลำดับพัฒนาการ การพัฒนาโสตประสาท การเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ และการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ถูกนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และการจัดลำดับแบบฝึกให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยได้นำโครงสร้างและสาระจากหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนมาใช้เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญในการวิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ด้านเทคนิคการบรรเลง การจัดลำดับทักษะ และพัฒนาการของสมรรถนะในแต่ละระดับ ผลจากการบูรณาการดังกล่าวนำไปสู่การออกแบบนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่เชื่อมโยง หลักการจัดการเรียนรู้ดนตรีกับโครงสร้างการพัฒนาทักษะของหลักสูตรทริเน็ตและมุ่งสนับสนุนการพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวของนักศึกษาในบริบทมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างเป็นระบบ

3. ทฤษฎีการเรียนรู้

3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม

ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, 1976) ซึ่งอธิบายว่า การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องกำหนดเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ให้มีความชัดเจน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดประเมินผลให้มีความสอดคล้องกัน ทั้งนี้ บลูมได้อธิบายว่าพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของมนุษย์สามารถพัฒนาได้ในหลายมิติ โดยอาศัยพื้นฐานทางจิตวิทยาการศึกษา และได้แบ่งออกเป็น 3 ด้านสำคัญ ได้แก่ ด้านพุทธิพิสัย ด้านเจตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้ถูกนำมาจัดระบบเป็นจุดมุ่งหมายทางการศึกษา หรือ Taxonomy of Educational Objectives เพื่อใช้เป็นกรอบในการจำแนกเป้าหมายการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)
2. ด้านเจตพิสัย (Affective Domain)
3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

1. พุทธิพิสัย (Cognitive Domain)

พุทธิพิสัย เป็นพฤติกรรมด้านสติปัญญาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความเข้าใจ ความคิด และการใช้เหตุผล เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ โดยแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1.1 ความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการจดจำและระลึกถึงข้อมูล ความคิด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่เนื้อหาที่ไม่ซับซ้อนไปจนถึงข้อมูลที่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ

1.2 ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการขยายความรู้จากสิ่งที่จดจำได้ โดยสามารถจับสาระสำคัญของเนื้อหา อธิบายความหมาย ดีความ คาดการณ์ หรือถ่ายทอดออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล

1.3 การนำความรู้ไปใช้ เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์เดิม เพื่อแก้ไขปัญหาหรือประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม

1.4 การวิเคราะห์ เป็นความสามารถในการแยกองค์ประกอบของเนื้อหาหรือข้อมูลออกเป็นส่วนย่อย เพื่อศึกษารายละเอียด ความสัมพันธ์ และบทบาทของแต่ละองค์ประกอบ

1.5 การสังเคราะห์ เป็นความสามารถในการรวบรวมองค์ประกอบหรือข้อมูลจากหลายส่วนมาผสมผสานอย่างเป็นระบบ จนเกิดเป็นแนวคิด องค์ความรู้ หรือผลงานใหม่ที่มีความสมบูรณ์ รวมทั้งสามารถถ่ายทอดความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างชัดเจน

1.6 การประเมินค่า เป็นความสามารถในการใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมเพื่อพิจารณา และตัดสินคุณค่าของข้อมูล แนวคิด หรือผลงานต่าง ๆ โดยอาศัยความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ร่วมกัน เพื่อให้สามารถสรุปผลการประเมินได้อย่างมีเหตุผล เหมาะสม และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการพิจารณา

2. จิตพิสัย (Affective Domain)

จิตพิสัยเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะภายในของบุคคล โดยครอบคลุมด้านอารมณ์ ความรู้สึก ความเชื่อ เจตคติ ความสนใจ รวมถึงคุณธรรม จริยธรรม และ บุคลิกภาพ ซึ่งพฤติกรรมในด้านนี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในทันที แต่ต้องอาศัยการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งการปลูกฝังสิ่งที่ดีงาม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ พฤติกรรมด้านจิตพิสัย สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ระดับ ดังนี้

2.1 การรับรู้ เป็นขั้นเริ่มต้นของการเกิดความรู้สึกต่อสิ่งเร้าหรือเหตุการณ์ โดยผู้เรียนจะตีความสิ่งที่ได้รับรู้และเกิดการตอบสนองในลักษณะของความรู้สึกเบื้องต้นต่อสิ่งนั้น

2.2 การตอบสนอง เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกผ่านความเต็มใจ การยอมรับ หรือความพึงพอใจต่อสิ่งเร้า ซึ่งเป็นการแสดงออกที่เกิดจากการตัดสินใจเลือกตอบสนองแล้ว

2.3 การเกิดค่านิยม เป็นระดับที่ผู้เรียนเริ่มเห็นคุณค่าและยอมรับในสิ่งใดสิ่ง หนึ่ง จนเกิดการยึดถือและแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมที่สังคมยอมรับ และพัฒนาไปสู่เจตคติที่มั่นคง

2.4 การจัดระบบค่านิยม เป็นการนำค่านิยมที่ได้รับมาจัดลำดับและเชื่อมโยง กันอย่างเป็นระบบ โดยผู้เรียนจะพิจารณาความสอดคล้องของค่านิยม หากมีความขัดแย้งกันอาจมีการ ปรับเปลี่ยนหรือเลือกยึดถือค่านิยมใหม่แทน

2.5 บุคลิกภาพ เป็นระดับสูงสุดของจิตพิสัย ซึ่งเกิดจากการหลอมรวมของ ค่านิยมที่ยึดถือจนกลายเป็นลักษณะนิสัยและพฤติกรรมประจำตัวที่สะท้อนเอกลักษณ์ของบุคคล โดย พฤติกรรมในระดับนี้เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ทางความรู้สึกและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม อย่างต่อเนื่อง

3. ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

ทักษะพิสัย เป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ที่สะท้อนถึงความสามารถในการ ปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเกิดความชำนาญ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการลงมือปฏิบัติ จริง โดยพิจารณาจากทั้งระยะเวลาที่ใช้และคุณภาพของผลงานเป็นสำคัญ พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

3.1 การเลียนแบบ เป็นขั้นที่ผู้เรียนเรียนรู้หลักการหรือวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องจากการสังเกต และเลือกต้นแบบที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการฝึกปฏิบัติ

3.2 การกระทำตามแบบ เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามต้นแบบหรือคำแนะนำอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งทำซ้ำหลายครั้ง เพื่อให้เกิดความชำนาญและสามารถปฏิบัติงานได้ตามแนวทางที่กำหนด

3.3 ความถูกต้องตามแบบ เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องได้รับคำแนะนำเพิ่มเติม เมื่อฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจะเกิดความถูกต้อง แม่นยำ และพัฒนารูปแบบการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตนเอง

3.4 การกระทำอย่างต่อเนื่อง เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนเลือกแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสมกับตนเอง และสามารถปฏิบัติได้อย่างสม่ำเสมอ จนทำงานที่มีความซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และคล่องแคล่ว ทั้งนี้การพัฒนาทักษะในระดับนี้ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

3.5 การกระทำจนเป็นธรรมชาติ เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง จนผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างคล่องตัว รวดเร็ว และเป็นไปโดยอัตโนมัติหรือเป็นธรรมชาติ ซึ่งถือเป็นระดับสูงสุดของการพัฒนาทักษะการปฏิบัติ

กล่าวโดยสรุปว่าการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนพฤติกรรมจากเดิมไปสู่พฤติกรรม ใหม่ที่ถาวร และพฤติกรรมนี้ เป็นผลมาจากกาฝึกฝนจนเกิดประสบการณ์ทำให้เกิดการเรียนรู้ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพุทธิพิสัย เป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ความเข้าใจ และความคิด สามารถนำมา วิเคราะห์ สังเคราะห์จนเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจของตนเอง 2) ด้านจิตพิสัย เป็นการเปลี่ยนแปลง ทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ทศณคติ ค่านิยม กลายมาเป็นบุคลิกของแต่ละบุคคล 3) ด้านทักษะพิสัย เป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความช ำนาญ โดยการฝึกทักษะตั้งแต่ระดับง่าย เกิดการปฏิบัติที่เคยชิน สามารถทำได้อย่างต่อเนื่องไปจนถึงทำในระดับคล่องแคล่วว่องไว สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ทฤษฎี การเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูมในด้านพุทธิพิสัย (ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำความรู้ไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า) โดยมุ่งพฤติกรรมในระดับความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำความรู้ไปใช้เป็นหลัก

ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูมมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้เป็นกรอบสำหรับกำหนดและพิจารณาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ และการนำความรู้ไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้กิตาร์ไฟฟ้า ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับโน้ต จังหวะ เทคนิคการบรรเลง และแนวคิดทางทฤษฎีดนตรี ก่อนนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดสาระและพฤติกรรมการเรียนรู้ของแบบฝึก โดยเชื่อมโยงกับโครงสร้าง

การพัฒนาทักษะจากหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อจัดลำดับการเรียนรู้ จากความรู้และความเข้าใจไปสู่การนำไปใช้ในการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า ทั้งนี้ การประยุกต์ใช้แนวคิด ของบลูมช่วยให้การออกแบบนวัตกรรมมีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กิจกรรมการฝึก และ พฤติกรรมการเรียนรู้ที่คาดหวัง และสนับสนุนการพัฒนาทักษะของผู้เรียนไปสู่การบรรลุผลเดี่ยว ในระดับอุดมศึกษาอย่างเป็นระบบ

3.2 แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การปฏิรูปการศึกษาการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ทำให้แนวคิดในการจัดการเรียนการสอน กว้างขึ้น คำว่า “ชุดการสอน” จึงเปลี่ยนมาเป็น “ชุดกิจกรรมการเรียนรู้” ซึ่งเน้นกิจกรรมและ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ด้วยตนเอง แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการ สร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้จึงเหมือนกันกับแนวคิดทฤษฎีและหลักการที่ใช้ในการสร้างชุดการสอน ซึ่ง ชม ภูมิภาค (2524) ได้จำแนกแนวคิดและหลักการของชัยยงค์ พรหมวงศ์ ไว้ดังนี้

3.2.1 ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล

นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยามาใช้ในการเรียนการสอนโดยคำนึงถึง ความต้องการ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญบุคคลมีความแตกต่างกันหลายด้าน กล่าวคือ ความสามารถ สติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคมและความแตกต่าง วิธีการที่เหมาะสมที่สุดคือการจัดการสอนรายบุคคล หรือการศึกษาตามสภาพ การศึกษาแบบเสรี และ การศึกษาด้วยตนเองล้วนเป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามสติปัญญา ความสามารถ และความสนใจโดยครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือตามความเหมาะสม

3.2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้

หมายถึง แนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกระบวนการเรียนรู้อย่างเต็มที่ ดังนี้

- 1) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จาก การลงมือปฏิบัติและการแสวงหาประสบการณ์โดยตรง
- 2) ผู้เรียนได้รับทราบผลการเรียนรู้ทันที เพื่อให้สามารถตรวจสอบความ เข้าใจของตนเองและนำผลที่ได้รับไปปรับปรุงการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง
- 3) มีการเสริมแรงในการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการแสดง พฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างต่อเนื่อง และหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
- 4) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เป็นลำดับขั้น โดยดำเนินการตามความสามารถ ความพร้อม และความสนใจของแต่ละบุคคล เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

5) การใช้สื่อประสม หมายถึง การบูรณาการสื่อการเรียนรู้หลายประเภท เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ โดยสื่อแต่ละชนิดทำหน้าที่สนับสนุนกัน ทั้งการกระตุ้นความสนใจ อธิบาย เนื้อหา และเสริมสร้างความเข้าใจ ส่งผลให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัส ที่หลากหลาย

6) การใช้กระบวนการกลุ่ม เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกัน เปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ยอมรับผู้อื่น และพัฒนา ทักษะการทำงานเป็นทีม โดยประยุกต์ใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการจัดกิจกรรมในรูปแบบ ชุดการเรียนรู้

7) การนำวิธีวิเคราะห์ระบบมาใช้ในการผลิตชุดการเรียนรู้ เป็นการออกแบบ และพัฒนาชุดการเรียนรู้ตามกระบวนการที่เป็นระบบ โดยวิเคราะห์เนื้อหา ผู้เรียน และวัตถุประสงค์ การเรียนรู้ เพื่อให้ชุดการเรียนรู้มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความ เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้เพื่อใช้เป็นกรอบในการออกแบบและจัดโครงสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึก ทักษะกีตาร์ไฟฟ้าโดยให้ความสำคัญกับการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การวิเคราะห์เนื้อหาและ ผู้เรียน การจัดลำดับกิจกรรมอย่างเป็นระบบ และการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนา ทักษะผ่านการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้นำหลักการดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ร่วมกับองค์ความรู้ ด้านเทคนิคการบรรเลงและโครงสร้างการพัฒนาทักษะจากหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิติ แห่งลอนดอน เพื่อจัดระบบเนื้อหาและกิจกรรมการฝึกให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนจาก ระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูง ทั้งนี้ การออกแบบชุดแบบฝึกยังเชื่อมโยงกับแนวคิดการเรียนรู้จาก ประสบการณ์และการจัดลำดับทักษะอย่างเป็นขั้นตอน โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางทฤษฎี และทักษะทางเทคนิคไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าและพัฒนาสู่การบรรเลงเดี่ยวใน ระดับอุดมศึกษาได้อย่างเป็นระบบ

4. แนวคิดการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) ในการจัดการเรียนรู้

แนวคิดการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) เป็นแนวคิดทางการศึกษาที่เกี่ยวข้อง กับการจัดการเรียนรู้โดยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสมกับระดับความรู้ ความเข้าใจ และ ความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน แนวคิดดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับแนวคิดเขตพัฒนาการ ใกล้เคียง (Zone of Proximal Development: ZPD) ของ Lev Vygotsky ซึ่งอธิบายถึงระยะห่างระหว่าง ระดับความสามารถที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองกับระดับความสามารถที่ผู้เรียนสามารถบรรลุ ได้เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากผู้สอนหรือผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์มากกว่า ต่อมา Wood, Bruner และ Ross (1976) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) เพื่ออธิบาย ลักษณะของการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนในระหว่างการปฏิบัติงาน โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถทำงานที่ยัง

ไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองในระยะแรก และค่อย ๆ พัฒนาความสามารถจนสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง

ลักษณะสำคัญของการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน

1) การช่วยเหลือเบื้องต้น (Initial Support) ในระยะเริ่มต้น ผู้สอนให้การสนับสนุนที่จำเป็นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจลักษณะของงาน ขั้นตอนการปฏิบัติ และเป้าหมายของการเรียนรู้ โดยอาจใช้การอธิบาย การสาธิต หรือการชี้แนะ โดยเฉพาะในกิจกรรมที่มีความซับซ้อนและผู้เรียนยังไม่สามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง

2) การให้คำแนะนำที่เฉพาะเจาะจง (Specific Guidance) ผู้สอนให้คำแนะนำที่สอดคล้องกับปัญหา ความต้องการ และระดับความสามารถของผู้เรียนในขณะนั้น โดยอาจใช้การชี้จุดสำคัญ การตั้งคำถาม การสาธิต หรือการให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำเนินกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างเหมาะสม

3) การปรับระดับการช่วยเหลือให้เหมาะสม (Adjustment of Assistance) ผู้สอนติดตามและประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง แล้วปรับระดับและรูปแบบการช่วยเหลือให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน หากผู้เรียนยังมีข้อจำกัด ผู้สอนสามารถเพิ่มการช่วยเหลือได้ตามความจำเป็น แต่เมื่อผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้น ผู้สอนจะลดระดับการช่วยเหลือลงและเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติงานด้วยตนเอง

4) การลดการช่วยเหลืออย่างเป็นลำดับ (Fading) เมื่อผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะเพิ่มขึ้น ผู้สอนจะค่อย ๆ ลดการชี้แนะ การสาธิต และการควบคุมการปฏิบัติงานลง โดยเปลี่ยนบทบาทไปสู่การตั้งคำถาม การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ ตรวจสอบ และแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง การลดการช่วยเหลือควรดำเนินไปตามความพร้อมของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมความเป็นอิสระในการเรียนรู้

5) การถ่ายโอนความรับผิดชอบไปยังผู้เรียน (Transfer of Responsibility) เมื่อผู้เรียนมีความสามารถเพียงพอ ผู้สอนจะถ่ายโอนความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน การแก้ปัญหา และการตัดสินใจไปยังผู้เรียน ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้รับไปประยุกต์ใช้กับกิจกรรมหรือสถานการณ์ใหม่ และสามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า แนวคิดการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถจากระดับที่สามารถปฏิบัติงานได้ด้วยตนเองไปสู่ระดับที่สูงขึ้น โดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้สอนหรือผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์มากกว่าอย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถและความต้องการของผู้เรียน การช่วยเหลือดังกล่าวจะได้รับการปรับเปลี่ยนและค่อย ๆ ลดลงตามพัฒนาการของผู้เรียน จนกระทั่งผู้เรียนสามารถรับผิดชอบการเรียนรู้ การแก้ปัญหา และการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง แนวคิดนี้จึงสามารถนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มี

การจัดลำดับจากทักษะพื้นฐานไปสู่ทักษะที่มีความซับซ้อน และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะในสถานการณ์จริงได้อย่างเป็นอิสระ

แนวคิดการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) ถูกนำมาใช้เป็นกรอบในการออกแบบ และจัดลำดับการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าอย่างเป็นขั้นตอน โดยให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมและการให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมกับระดับความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในการปฏิบัติของผู้เรียน และค่อยลดการช่วยเหลือลงเมื่อผู้เรียนมีความสามารถและความเป็นอิสระในการปฏิบัติมากขึ้น แนวคิดดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการนำโครงสร้างและพัฒนาการของทักษะจากหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนมาใช้เป็นฐานในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ โดยผู้วิจัยนำหลักการของ Scaffolding มาประยุกต์ใช้ในการจัดลำดับเนื้อหาและแบบฝึกจากทักษะพื้นฐานไปสู่ทักษะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถจากสิ่งที่ปฏิบัติได้ในระดับหนึ่งไปสู่การประยุกต์ใช้ทักษะที่สูงขึ้น ทั้งด้านเทคนิค การประสานงานของมือ ความเข้าใจทางดนตรี การดนตรี และการบรรเลงจริง อันเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาสมรรถนะการบรรเลงเดี่ยว

5. ทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) ของ โจ ซาตริอานี (Joe Satriani)

ทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) เป็นแนวคิดทางดนตรีที่ให้ความสำคัญกับการกำหนด เสียงศูนย์กลางหรือแกนเสียง (Pitch Axis) และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างแกนเสียงดังกล่าวกับโหมด บันไดเสียง และเสียงประสาน เพื่อสร้างความหลากหลายของสีนันททางดนตรี ขณะที่ยังคงการรับรู้ถึงศูนย์กลางทางเสียงไว้ แนวคิดดังกล่าวได้รับการนำเสนอและประยุกต์ใช้อย่างเด่นชัดในผลงานของ โจ ซาตริอานี (Joe Satriani) โดยเฉพาะในบริบทของการประพันธ์เพลง การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงของโหมดหรือบันไดเสียงที่สัมพันธ์กับแกนเสียงสามารถทำให้เกิดความแตกต่างด้านสีนันททางเสียง ความตึงเครียด และลักษณะทางอารมณ์ของดนตรี โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนศูนย์กลางทางเสียงไปพร้อมกัน

หลักการของทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory)

1) การกำหนดเสียงศูนย์กลางหรือแกนเสียง (Pitch Axis)

แนวคิด Pitch Axis เริ่มจากการกำหนดโน้ตหรือเสียงศูนย์กลางที่ทำหน้าที่เป็นจุดอ้างอิงทางเสียงของท่อนดนตรี จากนั้นจึงนำโหมดหรือบันไดเสียงที่มีความสัมพันธ์กับเสียงศูนย์กลางดังกล่าวมาใช้ในการสร้างทำนองและเสียงประสาน โดยแกนเสียงทำหน้าที่เป็นจุดยึดทางการรับรู้ ทำให้ผู้ฟังยังสามารถรับรู้ถึงศูนย์กลางของเสียงได้ แม้บริบทของโหมดหรือฮาร์โมนีจะมีการเปลี่ยนแปลง

2) การเปลี่ยนหรือสลับโหมด (Modal Shifts)

การใช้ Pitch Axis เปิดโอกาสให้ผู้ประพันธ์หรือผู้บรรเลงสามารถเปลี่ยนหรือสลับโหมดที่สัมพันธ์กับแกนเสียงเดียวกัน เพื่อสร้างความแตกต่างของสีนันททางดนตรีและลักษณะของ

แนวทำนอง เช่น การเปลี่ยนระหว่างโหมด Ionian, Dorian, Phrygian, Lydian, Mixolydian หรือ Aeolian โดยยังคงเสียงศูนย์กลางที่กำหนดไว้ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสามารถสร้างความตึงเครียดและการคลี่คลาย รวมทั้งเพิ่มความหลากหลายให้กับการดำเนินทำนองและการบรรเลง

3) การคงศูนย์กลางทางเสียง

ลักษณะสำคัญของแนวคิด Pitch Axis คือการรักษาเสียงศูนย์กลางหรือแกนเสียงให้เป็นจุดอ้างอิงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่องค์ประกอบอื่น เช่น โหมด สเกล หรือบริบทของเสียงประสานสามารถเปลี่ยนแปลงได้ การคงแกนเสียงดังกล่าวช่วยให้ผู้ฟังสามารถรับรู้ความต่อเนื่องของศูนย์กลางทางเสียงได้ แม้นดนตรีจะมีการเปลี่ยนแปลงของสีสันทันทีและความสัมพันธ์ทางฮาร์โมนี

4) การประยุกต์ใช้ในผลงานของ โจ ซาตริอานี (Joe Satriani)

โจ ซาตริอานี (Joe Satriani) เป็นนักกีตาร์ที่มีการประยุกต์ใช้แนวคิดเกี่ยวกับแกนเสียงในการประพันธ์และการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า โดยแนวคิดดังกล่าวสามารถนำมาใช้เพื่อสร้างความหลากหลายของโหมดและสีสันทันทีทางฮาร์โมนี ขณะที่ยังคงศูนย์กลางทางเสียงเป็นจุดอ้างอิง ในไฟล์งานวิจัยของผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างเพลง “Always With Me, Always With You” และ “Surfing With the Alien” ในบริบทของการอธิบายการคงเสียงหลักและการเปลี่ยนแปลงของโหมดหรือบันไดเสียงรอบศูนย์กลางทางเสียง

ทั้งนี้ “Always With Me, Always With You” ยังปรากฏอยู่ในเนื้อหาหลักสูตร Trinity Grade 8 Guitar Songbook ในไฟล์วิจัย โดยระบุเป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค (Technical Focus) และเป็นผลงานของ Joe Satriani

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าแนวคิดทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) เป็นแนวคิดที่ใช้เสียงศูนย์กลางหรือแกนเสียงเป็นจุดอ้างอิงในการเชื่อมโยงโหมด บันไดเสียง และเสียงประสาน เพื่อสร้างความหลากหลายของสีสันทันทีและเสียงตึงเครียด-คลี่คลาย โดยยังคงการรับรู้ถึงศูนย์กลางทางเสียง แนวคิดดังกล่าวจึงมีศักยภาพในการประยุกต์ใช้กับการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า โดยเฉพาะด้านการวิเคราะห์เสียงประสาน การเลือกใช้โหมด การสร้างแนวทำนอง และการดันสต

แนวคิดทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) มีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยนำมาใช้เป็นองค์ความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีและการประยุกต์ใช้เสียงประสาน โหมด และการดันสตสำหรับกีตาร์ไฟฟ้า โดยแนวคิดดังกล่าวให้ความสำคัญกับการกำหนดเสียงศูนย์กลางหรือแกนเสียงและการเชื่อมโยงโหมด บันไดเสียง และเสียงประสานที่สัมพันธ์กับแกนเสียงดังกล่าว ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างศูนย์กลางทางเสียงกับการสร้างสีสันทันทีและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างแนวทำนองและการดันสตได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลจากหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน ระดับ Initial–Grade 8 มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ควบคู่กับแนวคิดทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) เพื่อใช้ประกอบการจัดระบบองค์ความรู้และการออกแบบนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยแนวคิดทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) ทำหน้าที่เป็นองค์ความรู้เสริมในด้านทฤษฎีดนตรี การใช้โหมด เสียงประสาน และการดันสตริง ขณะที่โครงสร้างและพัฒนาการของทักษะจากหลักสูตรทรินิตี้ทำหน้าที่เป็นฐานสำคัญในการกำหนดลำดับและขอบเขตของทักษะที่นำมาพัฒนา ทั้งสองส่วนจึงถูกบูรณาการเข้าสู่ชุดแบบฝึกเพื่อเชื่อมโยงความรู้ทางทฤษฎีกับการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า และสนับสนุนการพัฒนาความสามารถด้านการดันสตริงและเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างเป็นระบบ

6. แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning)

แนวคิดว่าด้วยการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning: CBL) มีความสัมพันธ์กับพัฒนาการของแนวคิดเรื่องสมรรถนะ (competence/competency) ซึ่งได้รับการพัฒนาและประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางในด้านจิตวิทยา การพัฒนาบุคลากร การฝึกอบรม และการศึกษา โดย McClelland (1973) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินความสามารถของบุคคลที่ให้ความสำคัญกับสมรรถนะซึ่งสัมพันธ์กับการปฏิบัติและผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ มากกว่าการใช้คะแนนจากการทดสอบเชาวน์ปัญญาเป็นตัวชี้วัดความสามารถเพียงอย่างเดียว แนวคิดดังกล่าวมีส่วนสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงมุมมองเกี่ยวกับการประเมินความสามารถของบุคคล โดยเน้นการพิจารณาหลักฐานที่สะท้อนความสามารถในการปฏิบัติงานจริงและความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะกับผลลัพธ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้น (McClelland, 1973) อย่างไรก็ตาม McClelland ไม่ได้เสนอแนวคิดว่าด้วยการเรียนรู้ฐานสมรรถนะหรือการจัดการศึกษาแบบฐานสมรรถนะโดยตรง หากแต่แนวคิดเรื่องการประเมินความสามารถจากสมรรถนะที่สัมพันธ์กับการปฏิบัติได้มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของแนวคิดด้านการศึกษาและการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นสมรรถนะในเวลาต่อมา

แนวคิดเรื่องสมรรถนะได้รับการพัฒนาเข้าสู่บริบทของการศึกษาและการฝึกอบรมจนเกิดแนวทางการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สมรรถนะเป็นฐานในการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การออกแบบหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผล โดยให้ความสำคัญกับความสามารถของผู้เรียนในการบูรณาการความรู้ ทักษะ และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะเพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงในบริบทที่เหมาะสม Mulder (2017) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะ การศึกษา และการปฏิบัติงาน โดยชี้ให้เห็นความสำคัญของการเชื่อมโยงการพัฒนาสมรรถนะกับความต้องการของการปฏิบัติงานและบริบททางวิชาชีพ ขณะที่ Wesselink et al. (2017) เสนอหลักการสำหรับการออกแบบหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ และการประเมินฐานสมรรถนะ โดยให้ความสำคัญกับความสอดคล้องระหว่างสมรรถนะที่ต้องการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ และ

การประเมิน เพื่อให้หลักฐานจากการเรียนรู้สามารถสะท้อนระดับความสามารถของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม

ในบริบทของการจัดการเรียนรู้ การเรียนรู้ฐานสมรรถนะจึงมุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ทักษะ และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องไปใช้ในการปฏิบัติและแสดงความสามารถตามผลลัพธ์หรือเกณฑ์ที่กำหนด มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการถ่ายทอดหรือการสะสมเนื้อหาความรู้ กระบวนการเรียนรู้จึงควรมีความสอดคล้องระหว่างผลลัพธ์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติ และการประเมินผล ผู้เรียนควรได้รับโอกาสในการฝึกปฏิบัติ ประยุกต์ใช้ความรู้ รับข้อมูลย้อนกลับ และปรับปรุงการปฏิบัติของตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาความสามารถให้บรรลุระดับหรือเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้ การนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้พิจารณาในลักษณะของหลักการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาสมรรถนะ มากกว่าการนำรูปแบบการจัดการศึกษาแบบฐานสมรรถนะมาใช้ทั้งระบบ

ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ

1) การกำหนดสมรรถนะและผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ชัดเจน

การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะควรเริ่มจากการกำหนดสมรรถนะและผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียนพึงบรรลุอย่างชัดเจน โดยระบุให้เห็นว่าผู้เรียนต้องมีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมใดเมื่อสิ้นสุดกระบวนการเรียนรู้ สมรรถนะและผลลัพธ์การเรียนรู้ดังกล่าวควรสามารถนำไปใช้เป็นกรอบในการกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติ และการประเมินผลได้อย่างสอดคล้องกัน การกำหนดผลลัพธ์ที่ชัดเจนยังช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนมีความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับความสามารถที่ต้องการพัฒนา และสามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการติดตามพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างเป็นระบบ (Wesselink et al., 2017)

สำหรับการเรียนรู้ทักษะกีตาร์ไฟฟ้า การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้จึงควรพิจารณา มากกว่าการที่ผู้เรียน “รู้” เทคนิคหรือทฤษฎีดนตรี แต่ควรพิจารณาว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการปฏิบัติได้หรือไม่ เช่น สามารถควบคุมจังหวะ บรรเลงเทคนิคได้ถูกต้อง ควบคุมคุณภาพเสียง เชื่อมโยงทักษะทางเทคนิคกับบริบทของบทเพลง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงได้จริง

2) การมุ่งเน้นความสามารถในการปฏิบัติ

การเรียนรู้ฐานสมรรถนะให้ความสำคัญกับความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้ และทักษะไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง ดังนั้น กระบวนการเรียนรู้ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงานหรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับสมรรถนะที่ต้องการพัฒนา และใช้ผลจากการปฏิบัติเป็นหลักฐานในการพิจารณาความก้าวหน้าของผู้เรียน แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเสนอของ McClelland (1973) ที่ให้ความสำคัญกับการพิจารณาสมรรถนะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมและผลลัพธ์ที่พึงประสงค์ มากกว่าการใช้คะแนนจากการทดสอบความสามารถทั่วไปเป็นหลัก

ในบริบทของกีตาร์ไฟฟ้าความสามารถจึงควรปรากฏผ่านการปฏิบัติจริง เช่น การบรรเลงจังหวะ การใช้เทคนิคต่าง ๆ การควบคุมคุณภาพเสียง การเล่นตามรูปแบบดนตรี การดันสตและการบรรเลงบทเพลง ทั้งนี้ แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบด้านการแสดง การฝึกทักษะทางเทคนิค และทักษะการเล่นตามบริบทหรือรูปแบบดนตรี โดยการปฏิบัติเป็นหลักฐานสำคัญในการแสดงความสามารถของผู้เรียน

3) การคำนึงถึงระดับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล

ผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ และความพร้อมในการเรียนรู้แตกต่างกัน การจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะจึงควรออกแบบให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถตามระดับของตนเอง และได้รับโอกาสในการทบทวน ฝึกซ้ำ และปรับปรุงส่วนที่ยังไม่บรรลุเกณฑ์ การจัดการเรียนรู้ลักษณะนี้ช่วยให้การพัฒนาสมรรถนะมุ่งเน้นความก้าวหน้าของความสามารถมากกว่า การกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนต้องพัฒนาในอัตราเดียวกัน ทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับ และการสนับสนุนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของตนเอง (Mulder, 2017)

สำหรับการฝึกกีตาร์ไฟฟ้า ประเด็นดังกล่าวมีความสำคัญ เนื่องจากผู้เรียนอาจมีพื้นฐานทางดนตรีและประสบการณ์การเล่นกีตาร์แตกต่างกัน การจัดเนื้อหาและแบบฝึกจึงควรมีระดับความยากที่เหมาะสม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกซ้ำในทักษะที่ยังไม่คล่องก่อนก้าวไปสู่ทักษะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับการออกแบบนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าของผู้วิจัย ซึ่งจัดเนื้อหาและทักษะออกเป็นระดับเริ่มต้น ระดับปานกลาง และระดับสูง เพื่อให้เกิดการพัฒนาความสามารถมีลำดับและความต่อเนื่อง

4) การฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การพัฒนาสมรรถนะจำเป็นต้องอาศัยการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องควบคู่กับข้อมูลย้อนกลับที่มีคุณภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้ ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบข้อผิดพลาด ทำความเข้าใจปัญหา และปรับปรุงวิธีการปฏิบัติของตนเอง กระบวนการฝึกปฏิบัติและการปรับปรุงจากข้อมูลย้อนกลับจึงเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถจากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่งอย่างต่อเนื่อง

ในทักษะกีตาร์ไฟฟ้า การฝึกปฏิบัติซ้ำมีความสำคัญต่อการพัฒนาความแม่นยำของการเคลื่อนไหว การประสานงานของมือซ้ายและมือขวา ความถูกต้องของจังหวะ ความเร็ว ความสม่ำเสมอ และการควบคุมคุณภาพเสียง ซึ่งเป็นลักษณะของทักษะพิสัยที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ ในงานวิจัยของผู้วิจัย การออกแบบแบบฝึกถูกจัดลำดับจากทักษะพื้นฐานไปสู่ทักษะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและพัฒนาความสามารถอย่างเป็นขั้นตอน

5) การประเมินจากการปฏิบัติและหลักฐานของสมรรถนะ

การประเมินตามแนวคิดฐานสมรรถนะควรมุ่งพิจารณาความสามารถของผู้เรียนจากหลักฐานที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติหรือการทำการงานที่สัมพันธ์กับสมรรถนะและผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน สามารถสังเกตและตรวจสอบได้ และสอดคล้องกับความสามารถที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุ การประเมินในลักษณะดังกล่าวช่วยให้ผู้สอนสามารถพิจารณาได้ว่าผู้เรียนสามารถบูรณาการความรู้และทักษะไปใช้ในการปฏิบัติได้ในระดับใด และช่วยให้การประเมินสะท้อนความสามารถที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าการพิจารณาความรู้เชิงทฤษฎีเพียงอย่างเดียว (Wesselink et al., 2017)

หลักการดังกล่าวมีความสอดคล้องโดยตรงกับการศึกษาหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ซึ่งผู้วิจัยนำมาใช้เป็นต้นแบบในการออกแบบนวัตกรรม โดยในหลักสูตรดังกล่าวการพัฒนาความสามารถครอบคลุมทั้งการบรรเลงบทเพลง ทักษะทางเทคนิค และทักษะการเล่นตามบริบทหรือการดนตรี ดังนั้น การประเมินจึงมิได้พิจารณาเพียงความรู้ทางทฤษฎี แต่พิจารณาจากหลักฐานที่เกิดขึ้นจากการบรรเลงและการแสดงความสามารถทางดนตรีด้วย แนวทางนี้จึงสามารถนำมาเป็นกรอบในการออกแบบแบบฝึกหัดที่มุ่งให้ผู้เรียนแสดงสมรรถนะผ่านการปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

6) การพัฒนาสมรรถนะอย่างเป็นลำดับและต่อเนื่อง

การพัฒนาสมรรถนะควรดำเนินไปอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยจัดประสบการณ์การเรียนรู้จากความรู้และทักษะพื้นฐานไปสู่ความสามารถที่มีความซับซ้อนมากขึ้น การจัดลำดับดังกล่าวควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะเดิมกับความสามารถในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งระดับความยากของภาระงานและความพร้อมของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความสามารถเดิมไปเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาความสามารถใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง (Mulder, 2017)

หลักการนี้มีความสอดคล้องอย่างชัดเจนกับโครงสร้างของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าของผู้วิจัย เนื่องจากผู้วิจัยนำแนวคิดการพัฒนาทักษะแบบลำดับขั้นมาใช้ในการจัดเรียงเนื้อหา โดยเริ่มจากทักษะพื้นฐาน เช่น การจับปิ๊ก การวางตำแหน่งมือ การอ่านจังหวะ การอ่านแท็บ การบรรเลงคอร์ด และเทคนิคเบื้องต้น ก่อนพัฒนาไปสู่การเชื่อมโยงทักษะทางเทคนิคและดนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังออกแบบให้ทักษะเดิมเป็นพื้นฐานสำหรับทักษะใหม่ เช่น การพัฒนาจากการฝึกบันไดเสียงไปสู่การใช้บันไดเสียงในการดนตรี และการพัฒนาจากการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking) ไปสู่การผสมผสานกับการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking) ซึ่งสะท้อนลักษณะของการพัฒนาสมรรถนะอย่างต่อเนื่องและมีความก้าวหน้า

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning: CBL) สามารถสรุปได้ว่าเป็นแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถบูรณาการความรู้ ทักษะ และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องไปสู่การปฏิบัติและการแสดงความสามารถตามผลลัพธ์หรือเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีสาระสำคัญ ได้แก่ 1) การกำหนดสมรรถนะและผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ชัดเจน 2) การมุ่งเน้น

ความสามารถในการปฏิบัติ 3) การคำนึงถึงระดับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล 4) การฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและการให้ข้อมูลย้อนกลับ 5) การประเมินจากการปฏิบัติและหลักฐานของสมรรถนะ และ 6) การพัฒนาสมรรถนะอย่างเป็นลำดับและต่อเนื่อง

แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning) ถูกนำมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดเป้าหมายและออกแบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยให้ความสำคัญกับความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้ ทักษะ และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องมาบูรณาการและประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง มากกว่าการมุ่งเน้นการเรียนรู้เนื้อหาเพียงอย่างเดียว แนวคิดดังกล่าวจึงให้ความสำคัญกับการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่สะท้อนความสามารถที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกและนำไปใช้ได้จริง โดยเฉพาะความสามารถในการปฏิบัติงานตามบริบทและระดับความซับซ้อนที่กำหนด ทั้งนี้ สมรรถนะจึงครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ และความสามารถในการประยุกต์ใช้ให้เกิดผลในการปฏิบัติ

แนวคิดดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการนำโครงสร้างและพัฒนาการของทักษะจากหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตีแห่งลอนดอนมาใช้เป็นฐานในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ เนื่องจากการพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าไม่ได้พิจารณาเฉพาะความสามารถในการใช้เทคนิคแต่ละรายการเท่านั้น แต่ต้องพิจารณาความสามารถในการนำทักษะต่าง ๆ มาใช้ร่วมกันในบริบททางดนตรี ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะมาประยุกต์ใช้ในการกำหนดทิศทางการออกแบบฝึก โดยจัดให้การพัฒนาทักษะมีความต่อเนื่องจากความรู้และทักษะพื้นฐานไปสู่การประยุกต์ใช้ทักษะในสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น และนำไปสู่การบูรณาการความสามารถในการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า

ผู้วิจัยจึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาสมรรถนะที่ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน ได้แก่ ทักษะทางเทคนิค ความรู้และความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมจังหวะและการประสานงานของมือ การฟังและการตอบสนองทางดนตรี การประยุกต์ใช้เทคนิคกับบทเพลง การตัดสินใจและการสร้างสรรค์ ตลอดจนความสามารถในการนำองค์ประกอบดังกล่าวมาบูรณาการในการปฏิบัติจริง การจัดลำดับแบบฝึกจึงไม่ได้มุ่งเพียงให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติเทคนิคเป็นรายทักษะ แต่ให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในบริบททางดนตรีที่มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น และพัฒนาไปสู่ความสามารถในการบรรเลงที่มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ดังนั้น แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะจึงมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการออกแบบนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าของผู้วิจัย โดยใช้เป็นกรอบในการเชื่อมโยงระหว่างความรู้ ทักษะ และการประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติจริง ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ระดับกลาง และระดับสูง เพื่อให้เกิดพัฒนาการของสมรรถนะอย่างต่อเนื่อง และนำไปสู่ความสามารถในการบูรณาการทักษะทางเทคนิค ความเข้าใจทางดนตรี การสร้างสรรค์ และการแสดงออกทางดนตรี อันเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการบรรเลงเดี่ยวของผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ปิยรัตน์ ธรรมรงค์รัตน์, พงษ์พิทยา สัพโส, พิทยวัฒน์ พันธะศรี (2566) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ การปฏิบัติกีตาร์คลาสสิกในระดับอุดมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ 2) ศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ให้เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ (E1/E2) 80/80 และ 3) เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบของการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยอาจารย์สอนวิชากีตาร์คลาสสิกผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 15 คน กลุ่มอาจารย์สอนวิชากีตาร์คลาสสิกผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ จำนวน 4 คน และนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช จำนวน 10 คน เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามแบบสัมภาษณ์ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และแบบประเมินทักษะการปฏิบัติ เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความทางวิชาการ การสอบถาม การสัมภาษณ์และการทดลอง การศึกษาวิจัยใช้การวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ และลำดับความสำคัญ นำเสนอในรูปแบบเชิงพรรณนาและวิเคราะห์ ดัชนีความสอดคล้อง IOC ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) และทดสอบโดยใช้ค่า t- ทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติกีตาร์คลาสสิกที่เหมาะสม ได้แก่ หลักการและเหตุผล เป้าหมาย สมรรถนะผู้เรียน วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และวัดผลและการประเมินผล 2) ผลประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ เท่ากับ 81.93 / 87.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 3) ผลประเมินประสิทธิผลของรูปแบบของการจัดการเรียนรู้ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้กีตาร์คลาสสิก และผลสัมฤทธิ์ทางการปฏิบัติกีตาร์คลาสสิกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลความพึงพอใจของนักศึกษาต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

กวิน ภูศรีเทศ (2567) ได้ทำการวิจัยเรื่อง นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะการบรรเลงกีตาร์ ฟิงเกอร์สไตล์เทคนิคบูมซิคสำหรับผู้เริ่มต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการบรรเลงกีตาร์ฟิงเกอร์สไตล์ เทคนิคบูมซิคสำหรับผู้เริ่มต้น และศึกษาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 80/80 รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) โดยอิงตามแนวคิด ของ Borg and Gall ซึ่งได้มีการปรับขั้นตอนให้เหมาะสมกับบริบทของงานวิจัยด้านดนตรีศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ 1) การพัฒนาเครื่องมือ และ 2) การทดลองและประเมินผล พร้อมทั้ง ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิด ADDIE Model ในกระบวนการวิเคราะห์ ออกแบบ

พัฒนา ทดลองใช้ และ ประเมินผล เพื่อให้การพัฒนาแบบฝึกเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกกีตาร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จำนวน 10 คน ซึ่งมีพื้นฐานการเล่นกีตาร์แต่ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านฟิงเกอร์ สไตล์มาก่อน โดยใช้รูปแบบการทดลองแบบ one-shot case study เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ชุดแบบฝึกทักษะ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า ชุดแบบฝึกที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงเทคนิคคัมซิกได้อย่างถูกต้องตามองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ การเล่นเสียงเบสสลับกับเมโลดี้ การควบคุมน้ำหนักนิ้ว และการรักษาจังหวะอย่างสม่ำเสมอ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับสูง และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อชุดแบบฝึกอยู่ในระดับดีมาก แสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกทักษะนี้สามารถใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้เริ่มต้นในการ ฝึกกีตาร์ฟิงเกอร์สไตล์เทคนิคคัมซิกได้

วัชรวิชัย นรการ (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะกีตาร์คลาสสิกเบื้องต้นสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายจำนวน 8 คน เป็นนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาดนตรีสากล 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะกีตาร์คลาสสิกให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึก รวมทั้งเพื่อประเมินระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยชุดฝึกทักษะกีตาร์คลาสสิกเบื้องต้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะกีตาร์คลาสสิกเบื้องต้นที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.77/84.58 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าร้อยละของผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเท่ากับ 84.58 ซึ่งสะท้อนถึงพัฒนาการทางการเรียนรู้ที่ชัดเจนจากการใช้ชุดฝึกดังกล่าว ในส่วนของความพึงพอใจ นักเรียนมีความคิดเห็นต่อชุดฝึกในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.29 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดฝึกมีความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา การจัดกิจกรรม และความสอดคล้องกับผู้เรียน

ครรชิต สุวภาคย์รังสี (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการวัดผลและ ประเมินผลวิชาปฏิบัติกีตาร์ในสถาบันราชภัฏเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มุ่งสำรวจสภาพการวัดผลและ ประเมินผลวิชาปฏิบัติกีตาร์ใน สถาบันราชภัฏ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ อาจารย์ที่สอนวิชา

ปฏิบัติกิจการในสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ ทุกคนที่สอนวิชาปฏิบัติกิจการเป็นวิชาเอก ศึกษาและวิจัย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพการวัดผล ด้านเครื่องมือ วิธีการ และเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผล พบว่า อาจารย์ที่สอนวิชาปฏิบัติ กิจการในสถาบันราชภัฏ มีค่าเฉลี่ยโดยรวมของคะแนนการปฏิบัติในระดับมาก ($\bar{X} = 2.41$) และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่า 1.1) อาจารย์ที่สอนวิชาปฏิบัติกิจการในสถาบันราชภัฏมีสภาพการวัดผลด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.25$) 1.2) อาจารย์ที่สอนวิชาปฏิบัติกิจการในสถาบันราชภัฏ มีสภาพการวัดผลด้านวิธีการที่ใช้ในการวัดผลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.15$) 1.3) อาจารย์ที่สอนวิชาปฏิบัติ กิจการในสถาบันราชภัฏมีสภาพการวัดผลด้านเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดผล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.84$) 2. สภาพการประเมินผลผลด้านเครื่องมือ วิธีการ และเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผล พบว่า อาจารย์ที่สอนวิชา ปฏิบัติกิจการในสถาบันราชภัฏ มีค่าเฉลี่ยโดยรวมของ คะแนนการปฏิบัติในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.28$) และเมื่อ วิเคราะห์เป็นรายด้านพบว่า 2.1) อาจารย์ ที่สอนวิชาปฏิบัติกิจการในสถาบันราชภัฏมีสภาพการประเมินผลด้าน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.71$) 2.2) อาจารย์ที่สอนวิชาปฏิบัติกิจการใน สถาบันราชภัฏมีสภาพ การประเมินผลด้านวิธีการที่ใช้ในการประเมินผลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 1.82$) 2.3) อาจารย์ที่สอนวิชาปฏิบัติกิจการในสถาบันราชภัฏมีสภาพการประเมินผลด้านเกณฑ์ที่ใช้ ในการประเมินผลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.32$)

สุเมธ สุรินทร์ (2544) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรี ในระดับประถมศึกษา ในเขตตำบลบางพลวง อำเภอบ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรี โดยมุ่งวิเคราะห์ กระบวนการจัดการเรียนการสอนในหลายด้าน ได้แก่ ลำดับขั้นการสอน องค์ประกอบทางดนตรี การสอนทักษะดนตรี ด้านดุริยวรรณกรรม ตลอดจนการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้และทักษะ รวมถึงการใช้แฟ้มสะสมงาน การวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ในเอกสารทางการศึกษา ครุภัณฑ์ และสื่อ การเรียนการสอนทางดนตรี ผลการวิจัยพบว่าในด้านการวัดผลโดยใช้แฟ้มสะสมงาน ครูผู้สอน ไม่สามารถนำมาใช้ในการประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ครูยังคงใช้วิธีการวัดผล ทักษะการร้องโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติจริง และใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการ ประเมินผลทักษะดังกล่าว

สายันต์ บุญใบ (2543) ได้ศึกษากระบวนการสอนวิชาปฏิบัติเครื่องลมไม้ในสถาบัน ราชภัฏ โดยผลการศึกษาพบว่าสภาพการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับมาก ทั้งในด้านการดำเนินการสอนและการปฏิบัติตามกระบวนการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาตามตัวแปร ด้านประสบการณ์ในการสอน พบว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ต่างกันมีระดับการปฏิบัติในกระบวนการ สอนไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับตัวแปรด้านวุฒิการศึกษาทางดนตรี ซึ่งไม่ส่งผลให้เกิดความแตกต่าง

ของการปฏิบัติในการสอนอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่าอาจารย์ผู้สอนมีปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการสอนอยู่ในระดับมาก และเมื่อเปรียบเทียบตามประสบการณ์และวุฒิการศึกษา ก็ไม่พบความแตกต่างของระดับปัญหาเช่นกัน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Brown, & Kreitner (2001) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการบรรเลงดนตรีในช่วงศตวรรษที่ 15–16 โดยเฉพาะประเด็นเกี่ยวกับการตกแต่งทำนองหรือโน้ตประดับ ซึ่งมีลักษณะและรูปแบบที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับบริบทของบทเพลงและการตีความของผู้บรรเลง โดยสามารถแบ่งโน้ตประดับออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ โน้ตประดับแบบกำหนดตายตัว ซึ่งผู้บรรเลงต้องปฏิบัติตามสัญลักษณ์ที่ผู้ประพันธ์กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด และโน้ตประดับแบบอิสระหรือฉาบปล้น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้บรรเลงตีความและตกแต่งทำนองตามความเหมาะสม แนวปฏิบัติดังกล่าวเริ่มปรากฏชัดตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 14 โดยในประเทศฝรั่งเศสมีการบันทึกแนวทางการบรรเลงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้การแสดงบทเพลงมีความเป็นมาตรฐานมากขึ้น แม้ยังคงมีความแตกต่างด้านการตีความในหมู่นักดนตรี ขณะที่ในประเทศอิตาลี การปฏิบัติโน้ตประดับยังไม่มีข้อกำหนดรูปแบบที่แน่นอน ส่งผลให้เกิดความหลากหลายในการบรรเลงตามทักษะและรสนิยมของผู้เล่น ต่อมาจึงมีความพยายามกำหนดแนวทางร่วม โดยใช้บทเพลงของบาคเป็นต้นแบบ เนื่องจากมีการใช้โน้ตประดับอย่างเด่นชัดและเป็นที่ยอมรับในยุคนั้น อย่างไรก็ตาม การบรรเลงยังคงมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับเทคนิคและการตีความของผู้แสดงแต่ละคน

Wilmot (2001) ศึกษาการใช้ดนตรีในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กระดับประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางภาษา โดยพบว่าการนำดนตรีมาใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้สามารถช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านภาษาและทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวตามระดับความสามารถที่แตกต่างกันและช่วงอายุที่หลากหลายได้ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้ดนตรีมีศักยภาพในการพัฒนาทักษะทางภาษาในกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างเหมาะสม

Poor (2011) ได้พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับชุมชนการปฏิบัติทางดนตรีออนไลน์ โดยใช้เทคโนโลยีเว็บ 2.0 ในการสนับสนุนการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ผลงานดนตรีผ่านระบบออนไลน์ ซึ่งมุ่งเน้นการออกแบบสภาพแวดล้อมเสมือนที่ช่วยส่งเสริมการสื่อสาร การแลกเปลี่ยนความรู้ และความร่วมมือระหว่างสมาชิกในชุมชน โดยเฉพาะการสนับสนุนผู้เริ่มต้นผ่านลักษณะของการจัด “สะพานความรู้” หรือ scaffolding ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะไปสู่ระดับที่สูงขึ้นได้อย่างเป็นระบบ ผลการวิจัยพบว่าระบบดังกล่าวสามารถสนับสนุนการพัฒนาชุมชนการเรียนรู้ทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เริ่มต้นพัฒนาไปสู่ความเชี่ยวชาญ ซึ่งส่งผลต่อการเพิ่มพูนองค์ความรู้ร่วมของชุมชนโดยรวม

Davis (2014) ได้ศึกษาความสามารถในการเข้าถึงการศึกษาดนตรีคลาสสิกของเยาวชนในสหรัฐอเมริกา โดยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสถานะทางสังคมกับโอกาสในการเข้าถึงการเรียนดนตรีคลาสสิก ผ่านกรอบแนวคิดทางสังคมวิทยาของนักทฤษฎีหลายคน เช่น Becker, Lareau, Nettl และ Bourdieu ผลการศึกษาพบว่า การเข้าถึงดนตรีคลาสสิกในเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับบริบททางสังคม และการได้รับประสบการณ์ทางดนตรีสามารถส่งผลเชิงบวกต่อคุณภาพชีวิตและการพัฒนาทัศนคติของเยาวชนได้

Gumm (1992) ได้ศึกษาการระบุและวัดรูปแบบการสอนดนตรี โดยเน้นผลของการใช้สัญลักษณ์ภาพโน้ตดนตรีต่อความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งเพลงของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ภาพโน้ตประกอบการเรียนการสอนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการแต่งเพลงได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้สื่อภาพดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าสื่อการเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมสามารถส่งเสริมกระบวนการคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยเพื่อสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า โดยผู้วิจัยได้สืบค้นข้อมูลจาก หนังสือ ตำรา บทความ แหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากนั้นทำการดำเนินการวิจัย โดยมีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสร้างเครื่องมือวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อให้การดำเนินงานในการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ผู้วิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

การประเมินความพึงพอใจโดยผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้ากลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

โดยมีเกณฑ์ในการเลือก คือ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือในรายวิชาปฏิบัติทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

ประชากร

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏในประเทศไทยที่เปิดสอนรายวิชาปฏิบัติทักษะกีตาร์ไฟฟ้าแบ่งตามภูมิภาคโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ดังนี้

ภาคเหนือจำนวน 6 แห่ง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 แห่ง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ภาคกลาง จำนวน 6 แห่ง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ภาคตะวันออกจำนวน 2 แห่ง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์

ภาคตะวันตกจำนวน 3 แห่ง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ภาคใต้ จำนวน 4 แห่ง

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ทั้งหมดนี้เป็นสถาบันที่เน้นการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นและชุมชนเพื่อรองรับความต้องการของแต่ละภูมิภาค

กลุ่มตัวอย่าง จากการสำรวจเบื้องต้นเพื่อให้ได้มหาวิทยาลัยราชภัฏภาค

ตะวันออกเฉียงเหนือที่เปิดสอนรายวิชาปฏิบัติทักษะกีตาร์ไฟฟ้ามีจำนวน 10 แห่ง ได้แก่

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ในการนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ในการทดลองใช้นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรรื้ออกและป้อนของวิทยาลัยฯ ตรีดีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบประเมินความพึงพอใจของ

การสร้างเครื่องมือวิจัย

1. การสร้าง

โดยผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาความหมายองค์ประกอบวิธีการสร้าง และหาคุณภาพของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะ ขั้นตอนในการสร้าง โดยศึกษาจากหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2 ศึกษาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาปฏิบัติกีตาร์ คำอธิบายรายวิชาปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำหนดองค์ประกอบของ

1.3 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ จากคำอธิบายรายวิชาปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า

1.4 ดำเนินการสร้าง 48 ชั่วโมง รวม 16 สัปดาห์ มีองค์ประกอบ ดังนี้

1.4.1 ชื่อเรื่อง

1.4.2 สาระสำคัญ

1.4.3 จุดประสงค์การเรียนรู้

1.4.4 สาระการเรียนรู้

1.4.5 กิจกรรมการเรียนรู้

1.4.6 การประเมินผล

1.5 นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาและปรับปรุงแก้ไข

1.6 นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย

1.6.1 รองศาสตราจารย์ ดร. พงษ์พิทยา สัมโส อาจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้าน

1.6.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรฤต นิลวานิช อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้เชี่ยวชาญด้าน และด้านทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า

1.6.3 ดร.เคลน บุญยานันต์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผู้เชี่ยวชาญด้าน วัดผล ประเมินผล และด้านทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า

1.7 นำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญมีระดับความเหมาะสม ข้อคำถามนั้นสามารถวัดได้ ($\mu = 1.00$)

1.8 ได้แผนการจัดการเรียนรู้นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลการสอบดนตรีเกรด Initial – 8 จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน ฉบับปี 2018
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้า
3. แนวทางการเรียนการสอนดนตรีในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลการสอบดนตรีเกรด Initial – 8 จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน ฉบับปี 2018 ศึกษาและวิเคราะห์เพื่อให้ได้รูปแบบและเทคนิคการบรรเลงเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเรียบเรียงเป็นระบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ควบคู่กับการใช้ทฤษฎีการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) ของ เลฟ วิกอตสกี (Lev Vygotsky) และ ทฤษฎีแกนเสียง (Pitch Axis Theory) ของ Joe Satriani หลักการบรรเลงกีตาร์ในระดับขั้นต้นไปจนถึงในระดับขั้นสูงเพื่อสร้างเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 นำนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะตรวจสอบตามขั้นตอนกระบวนการประเมินความพึงพอใจของในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือถึงความเป็นไปได้และความสมบูรณ์ของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 3

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรนี้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรนี้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตรนี้ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	$\sum$	แทน	ผลรวม

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบประสิทธิภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงของ โดยกำหนดระดับประสิทธิภาพ (IOC) ซึ่งสามารถแปลความหมายได้ ดังนี้

ทดสอบความเที่ยงตรง ประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

โดยหาความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือแบบสอบถามใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์, 2542) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญให้ (1, 0, -1)

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ให้คะแนน

ให้คะแนน 1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นสามารถวัดได้
ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นสามารถวัดได้
ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นไม่สามารถวัดได้

พิจารณาข้อคำถามที่มีความเหมาะสม ไม่น้อยกว่า .60 หากข้อคำถามใดมีค่าต่ำกว่า .60 นำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR - 20 ดังนี้ (สำราญ กำจัดภัย, 2560)

$$KR_{20} = \frac{k}{k-1} = \left(\frac{s_t^2 - \sum p_i q_i}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ	KR_{20}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	K	แทน	จำนวนข้อสอบทั้งหมดของแบบทดสอบนั้น
	P_i	แทน	ค่าดัชนีความยากของข้อสอบข้อที่ i
	q_i	แทน	ค่าที่คำนวณได้จากสูตร $q_i = 1 - p_i$
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของข้อสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์แนวคิดในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าและแนวทางการจัดวางเทคนิค การบรรเลงจากเกรด Initial ถึงเกรด 8 ในหลักสูตรร็อกและป๊อป ของวิทยาลัยทริनिตีแห่งประเทศไทย

การวิจัยเรื่องนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษารูปแบบการจัดวางเทคนิคการบรรเลงและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าเกรด Initial – 8 หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งประเทศไทย ผู้วิจัยได้ทำการแปลเอกสารหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีแห่งประเทศไทย โดยเรียบเรียงแบ่งเป็นหัวข้อเพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาเทคนิคการบรรเลงให้สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีที่นำมาใช้ในการสร้างนวัตกรรมการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าร็อกและป๊อป ดังนี้

หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีแห่งประเทศไทย

1. ระดับการสอบ

หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีแห่งประเทศไทย แบ่งระดับการสอบออกเป็นทั้งหมด 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับ Initial (ระดับพื้นฐาน) จนถึงระดับเกรด 8 (ระดับสูงสุด) เพื่อรองรับพัฒนาการทางทักษะของผู้สอบในแต่ละช่วงความสามารถ

2. โครงสร้างการสอบ

2.1 การสอบประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ส่วน ดังนี้

2.1.1 Performance Pieces (การบรรเลงบทเพลง) ผู้เข้าสอบต้องเลือกบรรเลงบทเพลงจากหนังสือร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีแห่งประเทศไทย ตามระดับที่สมัครสอบโดยระดับ Initial – เกรด 5 บรรเลงจำนวน 3 บทเพลง และระดับเกรด 6 – เกรด 8 บรรเลงจำนวน 3 บทเพลง โดยอย่างน้อย 1 บทเพลงต้องเป็นประเภท Technical Focus (การมุ่งเน้นด้านเทคนิค) หรือ Improvisation (การด้นสด)

2.1.2 Technical Skills (ทักษะเทคนิค) เป็นการประเมินความสามารถเฉพาะด้านของผู้เข้าสอบ เช่น การบรรเลงบันไดเสียง (Scales) การเล่นคอร์ด (Chords) และเทคนิคการบรรเลงเครื่องดนตรี ทั้งนี้รายละเอียดจะขึ้นอยู่กับระดับและประเภทเครื่องดนตรีที่เลือกสอบ

2.1.3 Session Skills (ทักษะการบรรเลงแบบปฏิบัติ) ผู้เข้าสอบสามารถเลือกทดสอบได้ 1 รูปแบบ จาก 2 รูปแบบ ได้แก่

- 1) Playback – การบรรเลงตามเสียงหรือโน้ตที่ได้ยิน
 - 2) Improvisation – การบรรเลงต้นสดตามโครงสร้างคอร์ดที่กำหนด
- ผู้สอบต้องเลือกหนึ่งในสองรูปแบบเพื่อทำการทดสอบ

3. คะแนนและการให้เกรด

- 3.1 การประเมินผลใช้ระบบคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยมีเกณฑ์การตัดสินผลดังนี้
 - 3.1.1 ผ่าน (Pass) ได้คะแนนตั้งแต่ 60 คะแนนขึ้นไป
 - 3.1.2 ผ่านระดับดี (Merit) ได้คะแนนตั้งแต่ 75 คะแนนขึ้นไป
 - 3.1.3 ผ่านระดับดีเยี่ยม (Distinction) ได้คะแนนตั้งแต่ 87 คะแนนขึ้นไป

4. รูปแบบการสอบ

- 4.1 ผู้เข้าสอบสามารถเลือกรูปแบบการสอบได้ 2 รูปแบบ ได้แก่
 - 4.1.1 สอบแบบแสดงการบรรเลงต่อหน้าคณะกรรมการ (Face-to-Face Exam) – ผู้สอบแสดงการบรรเลงต่อหน้าคณะกรรมการเป็นการสอบปฏิบัติแบบตัวต่อตัวระหว่างผู้เข้าสอบกับผู้ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้งจากวิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอน โดยผู้เข้าสอบต้องแสดงการบรรเลงหรือขับร้องพร้อมรับการประเมินตามองค์ประกอบและเกณฑ์ที่กำหนด
 - 4.1.2 สอบแบบบันทึกวิดีโอ (Digital Exam) – ส่งวิดีโอการบรรเลงตามข้อกำหนดของวิทยาลัยทริनिตีเป็นการสอบโดยผู้เข้าสอบบันทึกวิดีโอการบรรเลงหรือขับร้องตามข้อกำหนดของวิทยาลัยทรินิตีแห่งลอนดอน และส่งผลงานผ่านระบบออนไลน์เพื่อรับการประเมินตามเกณฑ์ที่กำหนด
- สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาและสังเคราะห์โครงสร้างหลักสูตร รวมทั้งเกณฑ์การประเมินจากรูปแบบสอบแบบแสดงการบรรเลงต่อหน้าคณะกรรมการ (Face-to-Face Exam) เป็นหลักเนื่องจากเป็นรูปแบบการประเมินมาตรฐานที่สะท้อนกระบวนการประเมินสมรรถนะทางดนตรีอย่างครบถ้วน ทั้งด้านการบรรเลง การควบคุมเทคนิค การสื่อสารทางดนตรี และการแสดงออกในการปฏิบัติจริง ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่มุ่งพัฒนาและเกณฑ์การประเมินผลสำหรับการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

5. คุณสมบัติของผู้สมัคร

- 5.1 ไม่จำกัดอายุและพื้นฐานทางดนตรี
- 5.2 สามารถเลือกสมัครสอบในระดับที่สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง

6. ประโยชน์ของหลักสูตรร็อกและป๊อป

- 6.1 เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีความสนใจในแนวดนตรีร็อกและป๊อป
- 6.2 ส่งเสริมทักษะการบรรเลงร่วมกับวงดนตรีและการแสดงสด

6.3 ใช้บทเพลงจากศิลปินสากลที่เป็นที่ยอมรับ เช่น The Beatles, Queen, Coldplay และ Green Day

6.4 ผู้สอบจะได้รับวุฒิบัตรที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ

7. การสมัครสอบ

ผู้สนใจสามารถสมัครสอบผ่านศูนย์สอบที่ได้รับการรับรองจากวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน โดยควรตรวจสอบกำหนดการสอบ อัตราค่าธรรมเนียม และรายละเอียดเพิ่มเติมจากศูนย์สอบในแต่ละประเทศ

8. เกณฑ์การให้คะแนนในการสอบ

8.1 การสอบมีคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยกำหนดระดับผลการประเมิน ดังนี้

8.1.1 ระดับผ่าน (Pass) ตั้งแต่ 60 คะแนนขึ้นไป

8.1.2 ระดับผ่านดี (Merit) ตั้งแต่ 75 คะแนนขึ้นไป

8.1.3 ระดับผ่านดีเยี่ยม (Distinction) ตั้งแต่ 87 คะแนนขึ้นไป

9. องค์ประกอบของการให้คะแนน

9.1 การประเมินผลแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบหลัก ดังนี้

9.1.1 Performance Pieces (การบรรเลงบทเพลงที่เลือก) จำนวน 3 เพลง รวม 60 คะแนน (เพลงละ 20 คะแนน) ประเมินจากความถูกต้องของโน้ตและจังหวะ ทักษะการบรรเลง การถ่ายทอดอารมณ์ และความสมบูรณ์ของการแสดง

9.1.2 Technical Skills (ทักษะทางเทคนิค) รวม 20 คะแนน ประเมินจากความถูกต้องของบันไดเสียงและคอร์ด การควบคุมระดับเสียง (Dynamics) และความสามารถในการใช้เทคนิคเฉพาะของเครื่องดนตรี

9.1.3 Session Skills (ทักษะการบรรเลงร่วม) รวม 20 คะแนนแบ่งเป็น

Playback: ความสามารถในการบรรเลงตามสิ่งที่ได้ยิน

Improvisation: ความสามารถในการด้นสดจากโครงสร้างคอร์ดที่กำหนด

ประเมินจากความคิดสร้างสรรค์ ความถูกต้อง และการตอบสนองทางดนตรี

10. หลักเกณฑ์การประเมิน

10.1 Performance Pieces (การบรรเลงบทเพลง)

10.1.1 ความถูกต้องของโน้ตและจังหวะ

10.1.2 คุณภาพของเสียงและการควบคุมความดัง-เบา

10.1.3 ทักษะและความคล่องตัวในการบรรเลง

10.1.4 การแสดงออกและการสื่ออารมณ์ของเพลง

10.2 Technical Skills (ทักษะทางเทคนิค)

10.2.1 ความถูกต้องและความแม่นยำของโน้ตและคอร์ด

10.2.2 การควบคุมเทคนิคเฉพาะของเครื่องดนตรี

10.2.3 ความมั่นใจและความต่อเนื่องในการบรรเลง

10.3 Session Skills (ทักษะการบรรเลงร่วม)

10.3.1 ความสามารถในการฟังและตอบสนองต่อดนตรี

10.3.2 ความคิดสร้างสรรค์ในการด้นสดและการใช้เทคนิค

10.3.3 ความถูกต้องของจังหวะและโครงสร้างทางดนตรี

11. แนวคิดสำคัญของการประเมิน

การสอบร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงความถูกต้องของโน้ตเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญกับทักษะการแสดงออก การควบคุมเทคนิค และความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีควบคู่กันไป

12. เกณฑ์การประเมินคุณภาพ

12.1 กรรมการผู้ประเมินจะพิจารณาจากองค์ประกอบต่อไปนี้

12.1.1 Fluency & Accuracy (ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง)

12.1.2 Technical Control (การควบคุมเทคนิค)

12.1.3 Timing & Rhythm (จังหวะและความแม่นยำ)

12.1.4 Expression & Interpretation (การแสดงอารมณ์และการตีความ)

12.1.5 Stage Presence & Performance (บุคลิกภาพบนเวทีและการนำเสนอ)

ผู้เข้าสอบที่ต้องการผลการประเมินในระดับผ่านระดับดี (Merit) หรือ ผ่านระดับดีเยี่ยม (Distinction) จำเป็นต้องแสดงศักยภาพที่สูงกว่ามาตรฐาน โดยเฉพาะด้านการควบคุมเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการสื่อสารทางดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวอย่างการให้คะแนน

คะแนนที่ได้รับ	ระดับที่ได้	ความสามารถที่แสดงออกมา
87 - 100	Distinction	บรรเลงได้ยอดเยี่ยม มีเทคนิคและอารมณ์ที่โดดเด่น
75 - 86	Merit	บรรเลงได้ดีมาก มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
60 - 74	Pass	ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน มีข้อผิดพลาดบางจุด
ต่ำกว่า 60	ไม่ผ่าน	ยังต้องพัฒนาเพิ่มเติม

13. ผลลัพธ์การเรียนรู้และเกณฑ์การประเมิน

ผลลัพธ์การเรียนรู้ INITIAL (เริ่มต้น)

13.1 สามารถนำเสนอการบรรเลงที่สะท้อนทักษะพื้นฐานของเครื่องดนตรี และเริ่มแสดงการตีความทางดนตรี

13.1.1 บรรเลงได้อย่างต่อเนื่อง มีความมั่นคงของจังหวะในระดับพื้นฐาน

13.1.2 แสดงให้เห็นถึงแนวทางการตีความทางดนตรีเบื้องต้น

13.2 สามารถถ่ายทอดบทเพลงอย่างชัดเจน และตระหนักถึงผู้ฟัง

13.2.1 แสดงออกทางดนตรีด้วยความมั่นใจในระดับพื้นฐาน และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังเบื้องต้น

13.3. แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาทักษะทางเทคนิคขั้นพื้นฐาน

13.3.1 ใช้เทคนิคได้อย่างเหมาะสมตามระดับ

13.3.2 สร้างคุณภาพเสียงพื้นฐานได้อย่างเหมาะสม

13.4. แสดงความสามารถทางดนตรีผ่านการเรียนรู้บทเพลงใหม่อย่างรวดเร็ว (Quick Study) หรือการด้นสด (Improvisation)

13.4.1 ตอบสนองต่อบทเพลงได้อย่างถูกต้องด้านจังหวะและระดับเสียง

13.4.2 ด้นสดโดยมีพัฒนาการทางทำนองเบื้องต้น และมีความเข้าใจด้านเสียงประสานในระดับพื้นฐาน

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 1

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงที่มีการเตรียมความพร้อม และเริ่มแสดงการตีความทางดนตรี

1.1 บรรเลงได้อย่างต่อเนื่องและรักษากาลังได้เหมาะสม

1.2 แสดงแนวทางการตีความของบทเพลงในระดับเริ่มต้น

2. สามารถบรรเลงได้อย่างถูกต้องและถ่ายทอดบรรยากาศของบทเพลง

2.1 บรรเลงได้อย่างถูกต้องโดยรวม มีความถี่นไหว และคำนึงถึงรายละเอียดทางดนตรี

2.2 แสดงออกด้วยความมั่นใจ และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟัง

3. แสดงความคุ้นเคยกับทักษะทางเทคนิคพื้นฐานของเครื่องดนตรี

3.1 ใช้เทคนิคพื้นฐานได้อย่างเหมาะสม

3.2 ควบคุมคุณภาพเสียงและโทนเสียงในระดับพื้นฐาน

4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation

4.1 อ่านโน้ตและบรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง โดยรักษากาลังและระดับเสียง

พื้นฐาน

4.2 ด้นสดโดยมีพัฒนาการทางทำนองและความเข้าใจด้านเสียงประสานในระดับ

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 2

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงที่แสดงถึงความเข้าใจและเริ่มพัฒนาการตีความที่ลึกซึ้งขึ้น
 - 1.1 รักษาจังหวะได้มั่นคงและมีความรู้สึกของจังหวะที่ชัดเจน
 - 1.2 แสดงเอกลักษณ์ทางดนตรีในระดับเบื้องต้น
2. สามารถบรรเลงได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง และสื่อสารอารมณ์ของบทเพลง
 - 2.1 บรรเลงได้อย่างถูกต้องและลื่นไหล พร้อมใส่ใจรายละเอียดทางดนตรี
 - 2.2 แสดงออกทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. แสดงความสามารถทางเทคนิคของเครื่องดนตรีในระดับที่เหมาะสม
 - 3.1 ใช้เทคนิคได้อย่างเหมาะสมและควบคุมได้
 - 3.2 สร้างคุณภาพเสียงที่ชัดเจนและยืดหยุ่น
4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation
 - 4.1 อ่านโน้ตและบรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง พร้อมเริ่มมีการตีความ
 - 4.2 ด้นสดโดยใช้แนวคิดสร้างสรรค์ และมีความเข้าใจโครงสร้างเสียงประสาน

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 3

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงที่มีการเตรียมความพร้อมอย่างเหมาะสม และแสดงถึงความเข้าใจทางดนตรี พร้อมพัฒนาการตีความที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
 - 1.1 บรรเลงด้วยความมั่นคงของจังหวะและสามารถรักษาจังหวะได้อย่างต่อเนื่อง
 - 1.2 แสดงให้เห็นถึงบุคลิกทางดนตรีที่เริ่มชัดเจน
2. สามารถบรรเลงได้อย่างถูกต้อง ลื่นไหล และถ่ายทอดอารมณ์ของบทเพลงได้อย่างเป็นธรรมชาติ
 - 2.1 บรรเลงได้อย่างแม่นยำโดยให้ความสำคัญกับรายละเอียดทางดนตรี
 - 2.2 แสดงออกด้วยความมั่นใจ และมีความสามารถในการสื่อสารทางดนตรีอย่าง
3. แสดงความสามารถทางเทคนิคของเครื่องดนตรีในระดับที่พัฒนาอย่างต่อเนื่อง
 - 3.1 ใช้เทคนิคได้อย่างคล่องแคล่วและควบคุมเสียงได้ดี
 - 3.2 สร้างคุณภาพเสียงที่ชัดเจนและมีความสม่ำเสมอ
4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation
 - 4.1 อ่านโน้ตและบรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงจังหวะ ระดับเสียง

และการตีความ

4.2 ด้นสดโดยมีพัฒนาการทางทำนองและความเข้าใจด้านเสียงประสานในระดับที่เหมาะสม

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 4

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงที่แสดงถึงความเข้าใจในบทเพลง และเริ่มพัฒนาการตีความส่วนบุคคล

- 1.1 บรรเลงโดยคำนึงถึงรายละเอียดทางดนตรีและสัญลักษณ์โน้ต
- 1.2 แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในสไตล์ของบทเพลงและความตั้งใจทางดนตรี

2. สามารถบรรเลงได้อย่างชัดเจน มีพลัง และถ่ายทอดลักษณะของบทเพลงได้

- 2.1 แสดงออกทางดนตรีด้วยความมั่นใจ และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังในระดับ

ที่เหมาะสม

3. แสดงความคุ้นเคยและพัฒนาการทางเทคนิคของเครื่องดนตรี

- 3.1 ใช้เทคนิคได้อย่างเหมาะสม
- 3.2 ควบคุมคุณภาพเสียงและโทนเสียงได้ในระดับที่เหมาะสม

4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation

4.1 อ่านโน้ตและบรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง พร้อมคำนึงถึงจังหวะระดับเสียง และการตีความ

4.2 ด้นสดโดยพัฒนาทำนองได้อย่างเหมาะสม และมีความเข้าใจด้านเสียงประสานในระดับที่สอดคล้องกับเกรด 4

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 5

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงที่แสดงถึงความเข้าใจในบทเพลงอย่างชัดเจน และพัฒนาการตีความอย่างสร้างสรรค์

- 1.1 บรรเลงโดยให้ความสำคัญกับรายละเอียดทางดนตรี
- 1.2 แสดงออกถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในอัตลักษณ์ของบทเพลงพร้อมทั้งเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการบรรเลงที่เด่นชัด

2. สามารถบรรเลงด้วยความมั่นใจ ควบคุมเสียงได้ดี และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟัง

- 2.1 รักษาจังหวะได้มั่นคงและมีความต่อเนื่อง
- 2.2 ถ่ายทอดบทเพลงอย่างมั่นใจและมีส่วนร่วมกับผู้ฟัง

3. แสดงการพัฒนาและประยุกต์ใช้ทักษะทางเทคนิคอย่างต่อเนื่อง

- 3.1 ควบคุมเทคนิคและจังหวะได้อย่างมั่นคง
- 3.2 สร้างคุณภาพเสียงที่สม่ำเสมอและยืดหยุ่น

4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation

4.1 บรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างลื่นไหล โดยคำนึงถึงรายละเอียดทางดนตรีและระดับเสียงความดัง-เบา

4.2 ด้นสดโดยมีโครงสร้างชัดเจน ใช้แนวคิดเสียงประสานอย่างเหมาะสม และควบคุมทำนองได้ดี

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 6

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงที่มั่นคงต่อเนื่อง และแสดงถึงความเข้าใจในสไตล์ของบทเพลงอย่างเหมาะสม

1.1 บรรเลงโดยคำนึงถึงระดับเสียงความดัง-เบา เทคนิค และวลีทางดนตรี

1.2 ถ่ายทอดอารมณ์และลักษณะของบทเพลงได้อย่างเหมาะสม

2. สามารถบรรเลงด้วยความมั่นใจ และดึงดูดผู้ฟังได้

2.1 แสดงออกทางดนตรีได้อย่างมั่นใจ และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังอย่างชัดเจน

3. แสดงความสามารถทางเทคนิคได้กว้างขึ้น

3.1 ใช้เทคนิคได้อย่างคล่องแคล่วและควบคุมเสียงได้ดี

3.2 สร้างคุณภาพเสียงและจังหวะที่มั่นคงตลอดช่วงเสียงของเครื่องดนตรี

4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation

4.1 บรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างถูกต้อง มีความต่อเนื่อง และปรับปรุงอุปกรณ์เครื่องดนตรีได้อย่างเหมาะสม

4.2 ด้นสดโดยมีโครงสร้างที่ชัดเจน ใช้เสียงประสานได้เหมาะสม และแสดงความคิดสร้างสรรค์

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 7

1. สามารถบรรเลงได้อย่างมั่นคงและมีความต่อเนื่อง โดยแสดงถึงการควบคุมองค์ประกอบทางดนตรีได้อย่างเหมาะสมและแสดงการตีความที่ละเอียดอ่อนสอดคล้องกับสไตล์ของบทเพลง

1.1 บรรเลงด้วยการควบคุมความดัง-เบา เทคนิค และวลีทางดนตรีในระดับสูง

1.2 แสดงอัตลักษณ์ทางดนตรีที่ชัดเจนและเป็นเอกลักษณ์

2. สามารถบรรเลงได้อย่างมั่นใจ แสดงอัตลักษณ์ในการตีความบทเพลง และสร้างการมีส่วนร่วมกับผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1 แสดงความเป็นธรรมชาติในการแสดง และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังอย่างสม่ำเสมอ

3. แสดงความสามารถทางเทคนิคขั้นสูงของเครื่องดนตรี

3.1 สามารถบรรเลงได้อย่างลื่นไหลและแม่นยำ โดยแสดงถึงความสามารถทางเทคนิคในระดับสูง

3.2 สามารถควบคุมคุณภาพเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพและสม่ำเสมอ

4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation

4.1 บรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างแม่นยำและต่อเนื่อง พร้อมพัฒนาทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

4.2 ด้นสดโดยมีความเข้าใจเสียงประสานอย่างลึกซึ้ง และสามารถพัฒนาทำนองได้อย่างกว้างขวาง

ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับเกรด 8

1. สามารถนำเสนอการบรรเลงในระดับสูง ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ทางดนตรีและการตีความอย่างลึกซึ้ง

1.1 บรรเลงโดยควบคุมความดัง-เบา เทคนิค และวลีทางดนตรีได้อย่างละเอียดอ่อน

1.2 แสดงความเข้าใจในสไตล์ของบทเพลงอย่างชัดเจน และอัตลักษณ์ทางดนตรี

ที่โดดเด่น

2. สามารถบรรเลงด้วยความมั่นใจสูง และควบคุมการแสดงได้อย่างสมบูรณ์

2.1 แสดงความสามารถในการสื่อสารกับผู้ฟัง และดึงดูดความสนใจได้อย่างเต็มที่

3. แสดงความเชี่ยวชาญทางเทคนิคในทุกช่วงเสียงของเครื่องดนตรี

3.1 ควบคุมเทคนิคและองค์ประกอบทางดนตรีได้อย่างแม่นยำและมั่นคง

3.2 สร้างคุณภาพเสียงที่มีความละเอียดอ่อนและสม่ำเสมอในระดับสูง

4. แสดงความสามารถด้าน Quick Study หรือ Improvisation

4.1 บรรเลงบทเพลงใหม่ได้อย่างลื่นไหล แม่นยำ และมีโครงสร้างทางดนตรีที่ชัดเจน

4.2 ด้นสดโดยมีการวางแผนโครงสร้าง ใช้เสียงประสานอย่างเหมาะสม และแสดงความคิดสร้างสรรค์ในระดับสูง

14. แนวทางการสอบ

การเรียบเรียงบทเพลงสำหรับกีตาร์ได้รับการออกแบบให้มีความใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางเทคนิค ความสามารถทางดนตรี การบรรเลงร่วมกับผู้อื่น การริ้วางจังหวะ และความเข้าใจในสไตล์ดนตรีที่เหมาะสม นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้ผู้เข้าสอบสามารถด้นสดและปรับประยุกต์บทเพลงได้อย่างสร้างสรรค์ ตามบริบทของการแสดง เช่น การแสดงสดบนเวทีหรือการบันทึกเสียงในสตูดิโอ

ผู้เข้าสอบควรศึกษาข้อกำหนดทางเทคนิคของแต่ละบทเพลงอย่างละเอียด โดยเฉพาะบทเพลงลำดับที่ 3 (Technical Focus) ซึ่งมีข้อกำหนดเฉพาะที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

15. ข้อกำหนดเกี่ยวกับบทเพลง

บทเพลงที่ 1 ต้องเลือกจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้ตามระดับเกรดที่กำหนด และต้องบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของ Trinity เท่านั้น

บทเพลงที่ 2 สามารถเลือกจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้หรือเป็นบทเพลงที่ผู้เข้าสอบคัดเลือกเอง โดยบทเพลงที่เลือกเองต้องมีมาตรฐานทางเทคนิคและดนตรีเทียบเท่ากับบทเพลงในหนังสือของทรินิตี้

บทเพลงที่เลือกเองอาจอยู่ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่

- 1) บทเพลงจากโน้ตที่ตีพิมพ์หรือแหล่งออนไลน์
- 2) บทเพลงที่ผู้เข้าสอบประพันธ์ขึ้นเอง
- 3) บทเพลงคัฟเวอร์ที่มีการเรียบเรียงใหม่

การบรรเลงสามารถดำเนินการได้ทั้งแบบเดี่ยวไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) (ยกเว้นในท่อนโซโล่) โดยดนตรีประกอบ (Backing Track) สามารถจัดทำขึ้นเองได้

ผู้เข้าสอบสามารถร้องสดร่วมกับการบรรเลงได้ และอาจมีนักดนตรีร่วมแสดง (รวมถึงครูผู้สอน) โดยนักดนตรีร่วมแสดงจะต้องอยู่ในห้องสอบเฉพาะในบทเพลงที่ 2 เท่านั้น

ข้อกำหนดเกี่ยวกับการส่งโน้ตเพลง (บทเพลงที่เลือกเอง)

ผู้เข้าสอบต้องจัดเตรียมสำเนาโน้ตเพลงสำหรับผู้ประเมิน โดยต้องระบุชื่อและหมายเลขผู้เข้าสอบอย่างชัดเจน ทั้งนี้ผู้ประเมินจะเก็บสำเนาดังกล่าวไว้

รูปแบบของโน้ตเพลงสามารถเป็นได้ดังนี้

- 1) Lead sheet ที่มีเนื้อร้อง คอร์ด และทำนองหลัก
- 2) Chord chart ที่มีเนื้อร้องและคอร์ด
- 3) Full score ที่ใช้โน้ตดนตรีมาตรฐาน
- 4) Full score ที่ใช้โน้ตดนตรีมาตรฐานและแท็บกีตาร์ (TAB)

บทเพลงที่ 3 ต้องเลือกจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้และเป็นบทเพลงที่กำหนดให้เป็น เพลงเน้นทักษะทางเทคนิค (Technical Focus Song: [TF]) โดยต้องบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้เท่านั้น ในแต่ละเล่มจะมีเพลง [TF] จำนวน 3 เพลง และผู้เข้าสอบต้องเลือกอย่างน้อย 1 เพลงเป็นเพลงที่ 3

บทเพลงประเภทนี้ถูกออกแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางเทคนิคเฉพาะด้าน โดยในแต่ละเพลงจะกำหนดองค์ประกอบทางเทคนิคหลัก 2 ประการ ผู้ประเมินจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบด้านเทคนิคเป็นพิเศษ และอ้างอิงถึงองค์ประกอบดังกล่าวในการให้ข้อเสนอแนะ หากผู้เข้าสอบเลือกบทเพลง [TF] มากกว่าหนึ่งบทเพลง ต้องระบุให้ชัดเจนว่าบทเพลงใดใช้เป็นบทเพลงที่ 3

ข้อกำหนดทั่วไปเกี่ยวกับการแสดง

บทเพลงที่ 1 และ 3 ต้องบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

บทเพลงที่ 2 สามารถบรรเลงแบบเดี่ยวได้ตามความเหมาะสม

การแสดงควรสะท้อนอัตลักษณ์และสไตล์ของผู้เข้าสอบ โดยยังคงรักษาความถูกต้องทางดนตรี ไม่ลดทอนความยากหรือความสมบูรณ์ของบทเพลง

การแสดงและการตีความ การสอบร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน ได้รับการออกแบบมาเพื่อส่งเสริมการแสดงดนตรีที่สะท้อนถึงสไตล์และแนวทางของผู้เข้าสอบ เพราะดนตรีร่วมสมัยมีความยืดหยุ่นในด้านการตีความเชิงสไตล์ โดยเฉพาะในระดับเกรดที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามการแสดงไม่ควรทำให้ง่ายขึ้นเกินไป และความเป็นดนตรีควรได้รับการรักษาไว้เสมอ การทำซ้ำเทคนิคการแสดงออก และจังหวะ ทุกเพลงควรได้รับการเตรียมอย่างครบถ้วน โดยสังเกตเครื่องหมายทำซ้ำ (repeats) คำสั่ง da capo และ dal segno รวมถึงบาร์ครั้งที่ 1 และ 2 ผู้เข้าสอบได้รับการสนับสนุนให้ใช้เทคนิคการแสดงออกที่หลากหลาย เช่น vibrato, slides, bends, whammy bar เป็นต้น ตามความเหมาะสมกับสไตล์ของเพลง โดยเฉพาะในเกรดที่สูงขึ้น ผู้เข้าสอบควรปฏิบัติตามคำศัพท์ที่แสดงถึงจังหวะ (Tempo) ระดับความดังเบา (Dynamics) บุคลิก (Character) และสไตล์ของดนตรี

ดนตรีประกอบ (Backing Track) สำหรับเพลงที่เลือกเองต้องมีคุณภาพดี อยู่ในรูปแบบ MP3 และจัดเตรียมผ่าน USB Stick หรือแผ่น CD ที่สามารถใช้งานกับคอมพิวเตอร์ได้ ดนตรีประกอบ (Backing Track) ต้องไม่มีส่วนของโซโล่ และสำหรับบทเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้ต้องใช้ดนตรีประกอบ (Backing Track) ต้นฉบับของทรินิตี้เท่านั้น โดยห้ามดัดแปลง

การแสดงจากความจำ ผู้เข้าสอบสามารถแสดงเพลงใดๆ หรือทั้งหมดจากความจำได้ แต่ไม่ใช่ข้อบังคับ และไม่มีคะแนนพิเศษสำหรับการแสดงจากความจำ ต้องใช้โน้ตเพลงที่ถูกต้องตามลิขสิทธิ์เท่านั้น โดยต้องมีหลักฐานการซื้อหรือดาวน์โหลดอย่างถูกต้อง ผู้เข้าสอบต้องนำสำเนาต้นฉบับหรือไฟล์ดาวน์โหลดที่ได้รับอนุญาตของเพลงที่ใช้แสดงเข้าสู่ห้องสอบ หากใช้สำเนาที่ไม่ได้รับอนุญาตทางวิทยาลัยทรินิตี้ อาจไม่ให้คะแนนสำหรับเพลงนั้น สามารถนำสำเนาต้นฉบับของโน้ตเพลงที่เลือกเองโดยการซื้อหรือดาวน์โหลด และต้องมีหลักฐานการซื้อสำหรับการดาวน์โหลด

ทรินิตี้ไม่สามารถรับผิดชอบต่อความล่าช้าในการได้รับสำเนาเพลงที่พิมพ์ ผู้ช่วยพลิกหน้าโน้ตเพลง ผู้ตรวจสอบจะไม่สามารถช่วยพลิกหน้าโน้ตเพลงได้ การพลิกหน้าที่ยากสามารถแก้ไขได้โดยการถ่ายสำเนาหน้าโน้ตที่เกี่ยวข้อง ผู้ช่วยพลิกหน้าสามารถอยู่ในห้องสอบได้ในเกรด 6-8 หากจำเป็น แต่ต้องอยู่ในห้องสอบเฉพาะเวลาที่ต้องพลิกหน้าเท่านั้น และต้องไม่เป็นครูของผู้เข้าสอบ

ลิขสิทธิ์ในเพลง ผู้เข้าสอบสามารถนำบทเพลงของผู้อื่นมาบรรเลงและแสดงในระหว่างการสอบหรือการแสดงที่ไม่เป็นสาธารณะได้ แต่ผู้เข้าสอบไม่สามารถบันทึกเสียงหรือเผยแพร่ให้ผู้อื่น

เข้าถึงได้ (เช่นการอัปโหลดไปยังเว็บไซต์หรือทำสำเนาแจกจ่าย) โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ทั้งนี้บทเพลงที่ผู้เข้าสอบประพันธ์ขึ้นเองถือเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของผู้เข้าสอบ

การจัดหาโน้ตเพลงสำหรับการสอบหนังสือเพลงร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีแห่งลอนดอนประกอบด้ว้บทเพลงแปดเพลง (รวมถึงบทเพลงเน้นทักษะทางเทคนิคสามบทเพลง) พร้อมข้อมูลเกี่ยวกับบทเพลง ข้อกำหนดสำหรับบทเพลงที่เลือกเอง บทเพลงที่เลือกเองควรมีมาตรฐานเทียบเท่ากับบทเพลงในหนังสือเพลงกีตาร์ของทรินิตีสำหรับเกรดที่เหมาะสม ตารางต่อไปนี้ให้แนวทางเกี่ยวกับเทคนิคที่อาจรวมอยู่ในแต่ละเกรด โดยเทคนิคทั้งหมดจะสะสมขึ้นตามระดับ อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่าบทเพลงจะต้องมีทุกเทคนิคที่ระบุไว้ ข้อมูลนี้มีไว้เป็นแนวทางทั่วไปเกี่ยวกับประเภทของเทคนิคที่เหมาะสมสำหรับแต่ละเกรด โปรดทราบว่าหากความยาวของบทเพลงอยู่ในช่วงสูงสุดของระยะเวลาที่กำหนด ผู้ตรวจอาจหยุดการแสดงเมื่อได้ยินเพียงพอสำหรับการประเมิน และหากเพลงที่เลือกเองยาวเกินระยะเวลาที่กำหนด การแสดงจะถูกหยุดเมื่อถึงเวลาสูงสุด บทเพลงที่เลือกเองสามารถตัดให้สั้นลงจากต้นฉบับได้หากจำเป็น เช่น ตัดท่อนช่วงเริ่มต้นของบทเพลงและช่วงจบของบทเพลงที่เป็นดนตรีร็อก เพื่อลดจำนวนท่อนบทเพลงลง

นักดนตรีร่วมสมัยจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการฟังและการตัดสินใจในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นศิลปินหรือมืออาชีพด้านดนตรีในสตูดิโอ และแบบทดสอบทักษะการทำงานในสตูดิโอได้รับการออกแบบมาโดยเฉพาะเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างทักษะเหล่านี้ ผู้เข้าสอบสามารถเลือกได้ระหว่างการทดสอบการบรรเลงตามแทร็กเสียงที่กำหนด (Playback) หรือการตัดสินใจ (Improvisation) โดยการทดสอบแบบ Playback มุ่งวัดความสามารถในการฟังและการบรรเลงให้สอดคล้องกับดนตรี ขณะที่ Improvisation มุ่งวัดความสามารถในการสร้างสรรค์แนวทำนองและการตัดสินใจภายใต้โครงสร้างที่กำหนด

การทดสอบการบรรเลงตามแทร็กเสียงที่กำหนด เพื่อวัดความสามารถในการฟังและการบรรเลงให้สอดคล้องกับดนตรี (Playback) นักดนตรีมืออาชีพจำเป็นต้องมีทักษะการฟังและการอ่านโน้ตแบบมองแล้วเล่น (Sight Reading) ที่ยอดเยี่ยม การทดสอบการบรรเลงตามแทร็กเสียงที่กำหนด (Playback) ได้รับการออกแบบมาเพื่อพัฒนาทั้งสองทักษะนี้ ผู้ที่เลือกการทดสอบนี้จะต้องแสดงดนตรีที่ไม่เคยเห็นหรือได้ยินมาก่อน

กระบวนการสอบ ผู้เข้าสอบจะได้รับเอกสารที่นำเสนอองค์ประกอบสำคัญของบทเพลงในลักษณะสรุป เช่น คอร์ด โครงสร้างเพลง จังหวะ และสัญลักษณ์ทางดนตรีโดยมีเวลา 30 วินาทีเพื่อศึกษาหรือทดลองเล่นบางส่วนจากนั้น ผู้คุมสอบจะเปิดดนตรีประกอบ (Backing Track) ผู้เข้าสอบต้องฟังดนตรีประกอบ (Backing Track) และทำซ้ำในสิ่งที่ได้ยิน โดยสามารถอ่านโน้ตจากแผนภูมิได้ หากต้องการ โครงสร้างของการทดสอบ การทดสอบประกอบด้วย วลีทำนองสั้นๆ หลายช่วง ผู้เข้าสอบต้องเล่นซ้ำแต่ละวลีในลำดับที่ได้ยินดนตรีประกอบ (Backing Track) จะเริ่มด้วยการให้จังหวะนำ และ

จะมีจังหวะพื้นหลังตลอดการเล่น โอกาสในการเล่น ครั้งแรก – เพื่อฝึกซ้อม ครั้งที่สอง – เพื่อประเมินผล

ข้อกำหนดในการแสดง ผู้เข้าสอบควรปฏิบัติตามแนวทางดนตรีที่กำหนดในโน้ตเพลง ต้องเลียนแบบเทคนิคการแสดงออก (Expressive Techniques) ที่ได้ยินจากแท็กรีก ห้ามดันสดหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหา ควรคัดลอกแผนภูมิหรือการบันทึกให้แม่นยำที่สุดรวมถึงรายละเอียดของวลีดนตรี การเชื่อมเสียง (Phrasing) การออกเสียง (Articulation) ความเข้มเสียง (Dynamics) มาตรฐานทางเทคนิคสำหรับการทดสอบ Playback

การดันสด (Improvising)

การดันสด เป็นทักษะสำคัญสำหรับนักดนตรีร่วมสมัย หลายบทเพลงที่ดีที่สุดเกิดขึ้นจากการดันสดในห้องบันทึกเสียง ทักษะนี้ช่วยให้นักดนตรีสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น แลกเปลี่ยนแนวคิดสร้างสรรค์ และพัฒนาบทเพลงของตนเองหรือนำบทเพลงของผู้อื่นมาบรรเลงใหม่โดยมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เมื่อนำเสนอการแสดงสด การดันสดสามารถเพิ่มความตื่นเต้นและสีสันให้กับการแสดง นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะทางดนตรีเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าถึงหลากหลายแนวเพลงและความสามารถทางเทคนิค การสอบร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีได้รับการออกแบบให้แนะนำผู้เข้าสอบสู่การดันสดอย่างเป็นขั้นตอน โดยใช้วิธีที่สร้างสรรค์และมีแหล่งข้อมูลสนับสนุน ผู้ที่เลือกสอบในหัวข้อนี้จำเป็นต้องดันสดในสไตล์ที่กำหนดโดยใช้ดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่ยังไม่เคยเห็นหรือได้ยินมาก่อน

ขั้นตอนการทดสอบ ดนตรีประกอบ (Backing Track) เป็นท่อนดนตรีที่บรรเลงซ้ำเป็นรูป ผู้เข้าสอบจะได้รับคอร์ดชาร์ต (คอร์ดชาร์ต คือแผนผังหรือสัญลักษณ์ที่ใช้แสดงโครงสร้างคอร์ดของบทเพลงหรือท่อนดนตรี) และผู้คุมสอบจะเปิดตัวอย่างสั้นๆ ของดนตรีประกอบ (Backing Track) ให้ฟังเพื่อให้เข้าใจจังหวะและสไตล์ ผู้เข้าสอบมีเวลา 30 วินาทีในการศึกษาคอร์ดชาร์ตและลองเล่นบางส่วน จากนั้น ผู้คุมสอบจะเปิดดนตรีประกอบ (Backing Track) การบรรเลงในห้องสอบ ครั้งแรกบรรเลงเพื่อทดลองและฝึกซ้อม ครั้งที่สองบรรเลงเพื่อรับการประเมิน ผู้เข้าสอบควรตอบสนองต่อบททดสอบโดยคำนึงถึงสไตล์ดนตรี รูปแบบจังหวะ (Time Signature) และโครงสร้างจากคอร์ดที่ได้รับ ในการดันสดควรมีความหลากหลายและพัฒนาไปในทิศทางที่แสดงถึงความเข้าใจจังหวะและอารมณ์ของเพลง

16. เกณฑ์การสอบระดับต่าง ๆ

16.1 เกณฑ์การสอบระดับ INITIAL (เริ่มต้น)

ระยะเวลา (Duration) 45 วินาที – 2 นาที

ค่าจังหวะ (Rhythmic values) โน้ตตัวดำและโน้ตเข้บี่หนึ่งชั้น การประจูดโน้ตตัวขาว และโน้ตตัวกลมในแนวทำนอง ตัวหยุด และการเชื่อมเสียง

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะเบาขึ้นพื้นฐาน

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) 4/4, 2/2, 3/4

อัตราความช้า – ความเร็วของจังหวะ (Tempos) 60–130 bpm

ความเข้มเสียง (Dynamics) เบาปานกลาง (mp), ดังปานกลาง (mf), ดัง(f)—
การเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย มีความแตกต่างขึ้นพื้นฐานเท่านั้น

ช่วง/ตำแหน่ง (Range/position) ตำแหน่งการวางมือขึ้นพื้นฐาน

กุญแจเสียงและคอร์ด (Keys and chords) กุญแจเสียงและคอร์ดพื้นฐาน
พาวเวอร์คอร์ดสองโน้ต

การเรียบเรียงเสียงประสาน (Part writing) คอร์ดที่ใช้เพียงไม่กี่นิ้วเป็นหลัก
ประกอบด้วยโน้ต 2 ถึง 4 ตัวและคอร์ดพื้นฐานที่ครอบคลุมประกอบ มีระยะเวลาในการเปลี่ยนคอร์ด
การเปลี่ยนคอร์ดไม่เร็วมากหรือซับซ้อน มีทำนองที่เรียบง่ายและไม่ซับซ้อน

การด้นสด (Improvisation) ไม่มี

โครงสร้างการสอบระดับ INITIAL (เริ่มต้น) ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้และบรรเลง
ร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับ INITIAL

1. Black Betty – LEAD BELLY

2. Breakdown – JACK JOHNSON

3. Dirty Old Town – THE DUBLINERS

4. I Am the Music Man – TRADITIONAL

5. I Wanna Be Like You – JUNGLE BOOK

6. Intro – THE XX

7. Rhinestone Cowboy – GLEN CAMPBELL

8. Wild Thing – THE TROGGS

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทริคเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้ และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรีนิตี้

รายชื่อเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้ Initial (เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. 20TH CENTURY BOY [TF] – T Rex
2. HOLE IN MY SHOE [TF] – Traffic
3. LILY WAS HERE – David A Stewart Feat. Candy Dulfer
4. MOUNTAIN AT MY GATES – Foals
5. ORANGE CRUSH – REM
6. RUNAWAY TRAIN – Soul Asylum
7. WHERE DID YOU SLEEP LAST NIGHT [TF] – Nirvana
8. WICKED GAME – Chris Isaak

ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทริคเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

ระยะเวลาการสอบ การสอบระดับ Initial ใช้เวลาทั้งหมด 13 นาที

16.2 เกณฑ์การสอบระดับเกรด 1

ระยะเวลา (Duration) 1 – 2.5 นาที

ค่าจังหวะ (Rhythmic values) ระดับเริ่มต้นที่มีความหลากหลายมากขึ้น

จังหวะขัด (Syncopation) ระดับเริ่มต้น

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) ระดับเริ่มต้น

อัตราความช้า – ความเร็วของจังหวะ (Tempos) 60–160 bpm

ความเข้มเสียง (Dynamics) เบา (p), เบาปานกลาง (mp), ดังปานกลาง (mf), ดัง (f) และสัญลักษณ์ เครื่องหมายเน้นเสียง (< >)

ช่วง/ตำแหน่ง (Range/position) การเล่นที่ใช้ตำแหน่งการวางมือขั้นพื้นฐานเป็นหลัก บางครั้งเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือต่ำลงเพื่อบรรเลงโน้ตที่อยู่นอกตำแหน่งขั้นพื้นฐานได้ไม่ยาก

กุญแจเสียงและคอร์ด (Keys and chords) ระดับเริ่มต้น

การเรียบเรียงเสียงประสาน (Part writing) การเล่นที่ยังคงใช้คอร์ดเป็นหลัก แต่มีการใช้คอร์ดครอบครองประกอบมากขึ้น และบางช่วงมีแนวทำนองเพิ่มเติมเข้ามา

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) การเล่นเสียงสั้น (Staccato), การเน้นเสียง (accent), การหยุดหรือเว้นจังหวะที่โน้ตตัวสุดท้ายของท่อนเพลง (pause on last note)

การด้นสด (Improvisation) ไม่มี

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 1 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 1 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 1 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 1

1. Freight Train – TAJ MAHAL
2. I Believe I'll Dust My Broom – ROBERT JOHNSON
3. I Walk the Line – JOHNNY CASH
4. I'm Gonna Be (500 Miles) – THE PROCLAIMERS
5. Sheena is a Punk Rocker – RAMONES
6. Teenage Kicks – THE UNDERTONES
7. These Boots Are Made for Walkin – NANCY SINATRA

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถบรรเลงโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแพริคเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้เกรด 1 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรีนิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้เกรด 1
(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. I CAN'T EXPLAIN – The Who [TF]
2. JERK IT OUT – Caesars [TF]
3. LOVE IS THE DRUG – Roxy Music
4. MR TAMBOURINE MAN – Bob Dylan
5. OH YEAH – The Subways
6. READY TO START – Arcade Fire
7. SEPTEMBER GURLS – Big Star
8. SIXTEEN SALTINES – Jack White [TF]

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 1 ใช้เวลาทั้งหมด 13 นาที

16.3 เกณฑ์การสอบเกรด 2

ระยะเวลา (Duration) 1.5 – 3 นาที

ค่าจังหวะ (Rhythmic values) การใช้โน้ตเช็ตสองชั้นเป็นบางครั้งในทำนองหรือจังหวะ

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักในรูปแบบที่ง่าย

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) 2/4, การเปลี่ยนอัตราจังหวะ (Time Signature) เป็นบางครั้งในเพลง

อัตราความช้า – ความเร็วของจังหวะ (Tempos) 50 – 160 bpm

ความเข้มเสียง (Dynamics) การเพิ่มหรือลดระดับเสียงภายในวลีดนตรี และการใช้ความแตกต่างทางดนตรีให้ชัดเจนขึ้น เช่น ความดัง-เบา, จังหวะเร็ว-ช้า, หรือเสียงที่ต่างกัน

ช่วง/ตำแหน่ง (Range/position) ระดับความยากของการเล่นซับซ้อนขึ้นกว่าระดับเกรด 1 เล็กน้อย แต่ยังคงให้เวลาสำหรับการเปลี่ยนตำแหน่งนิ้วหรือเทคนิคในช่วงที่ยากขึ้น

ทฤษฎีเสียงและคอร์ด (Keys and chords) การใช้ทฤษฎีเสียงและคอร์ดที่หลากหลายขึ้น

การเรียบเรียงเสียงประสาน (Part writing) ริฟฟ์ และโซโล่ที่ถูกเขียนไว้ล่วงหน้า มีบทบาทสำคัญมากขึ้นในโครงสร้างของเพลงควบคู่ไปกับส่วนของคอร์ดในดนตรี

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) การอดสายด้วยมือขวา, การปล่อยให้โน้ตหรือคอร์ดดังต่อเนื่อง, การรูดสาย, การเคาะสาย, การเกี่ยวสาย, การใช้เอฟเฟกต์เสียง Distortion (ดีสทอร์ชัน) เอฟเฟกต์ที่ให้เสียงแตกมาก / Overdrive (โอเวอร์ไดรฟ์) เอฟเฟกต์ที่ให้เสียงแตกปานกลาง / Crunch (ครันช์) เอฟเฟกต์ที่ให้เสียงแตกน้อย

การด้นสด (Improvisation) ไม่มี

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 2 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 2 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 2 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 2

1. 2, 4, 6, 8 Motorway – TOM ROBINSON BAND

2. Chasing Cars – SNOW PATROL

3. Come as You Are – NIRVANA

4. Mean Jumper Blues – BLIND LEMON JEFFERSON

5. The Modern Age – THE STROKES

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทริคเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 2 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 2
(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. BRASS IN POCKET [TF] – The Pretenders
2. EX'S & OH'S [TF] – Elle King
3. KNOCK ON WOOD – Eddie Floyd
4. MORNING GLORY – Oasis
5. SUMMER OF '69 – Bryan Adams
6. SWEET JANE – The Velvet Underground
7. TWIST AND SHOUT [TF] – The Beatles
8. ZIGGY STARDUST – David Bowie

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ

Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 2 ใช้เวลาทั้งหมด 15 นาที

16.4 เกณฑ์การสอบเกรด 3

ระยะเวลา (Duration) 1.5 – 3.5 นาที

ค่าจังหวะ (Rhythmic values) การใช้โน้ตเข้บิตสองชั้นมากขึ้นทั้งในแนว

ทำนองและแนวประสาน

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักในรูปแบบที่ง่าย

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) 6/8, 12/8

อัตราความช้า – ความเร็วของจังหวะ (Tempos) การใช้ความเร็วของจังหวะที่หลากหลาย และมีการเปลี่ยนแปลงความเร็วภายในเพลง

ความเข้มเสียง (Dynamics) เบามาก (pp), ดังมาก (ff)

ช่วง/ตำแหน่ง (Range/position) ตำแหน่งมือเริ่มขยับมากขึ้น และช่วงเสียงที่ใช้กว้างขึ้น

กุญแจเสียงและคอร์ด (Keys and chords) ต่อยอดจากเกรดก่อนหน้า โดยเริ่มแนะนำพาวเวอร์คอร์ดแบบสามโน้ต คอร์ดทาบบางส่วน และบางครั้งใช้คอร์ดทาบเต็มรูปแบบ

การเรียบเรียงเสียงประสาน (Part writing) การเขียนทำนองที่เป็นอิสระมากขึ้น โดยมีเทคนิคกีตาร์ที่เป็นเอกลักษณ์ และมีความหลากหลายมากขึ้นในการเรียบเรียงแนวประสาน

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) เทคนิคการเล่นกีตาร์โดยใช้นิ้วดีดสายแทนการใช้ปิ๊ก, เทคนิคการดันสายกีตาร์ให้เสียงสูงขึ้นเท่ากับ 1/4 เสียง 1/2 เสียง และ 1 เสียงเต็ม, เทคนิคการสั่นสาย, การใช้เอฟเฟกต์เสียง Distortion (ดิสทอร์ชัน) เอฟเฟกต์ที่ให้เสียงแตกมาก / Overdrive (โอเวอร์ไดรฟ์) เอฟเฟกต์ที่ให้เสียงแตกปานกลาง / Crunch (ครันช์) เอฟเฟกต์ที่ให้เสียงแตกน้อย, เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสาย

การด้นสด (Improvisation) การด้นสดอย่างอิสระในระดับพื้นฐาน และความต่อเนื่องของจังหวะบนชุดคอร์ดที่กำหนดไว้

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 3 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 3 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 3 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 3

1. Creep – RADIOHEAD
2. John Barleycorn – TRADITIONAL
3. Sunshine of Your Love – CREAM

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือและบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทริ็กเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 3 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้เกรด 3

(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. BLACK NIGHT – Deep Purple
2. DON'T WANNA FIGHT [TF] – Alabama Shakes
3. FRIDAY I'M IN LOVE – The Cure
4. IN MY PLACE – Coldplay
5. THE LAST TIME – The Rolling Stones
6. LONELY BOY – The Black Keys
7. LOVE IS A LOSING GAME [TF] – Amy Winehouse
8. YOU SHOOK ME ALL NIGHT LONG [TF] – AC/DC

Improvising

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 3 ใช้เวลาทั้งหมด 15 นาที

16.5 เกณฑ์การสอบเกรด 4

ระยะเวลา (Duration) 2.5 – 4 นาที

ค่าจังหวะ (Rhythmic values) ค่าจังหวะทั้งหมด

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักกลายเป็น

ลักษณะที่สำคัญมากขึ้น

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) เครื่องหมายกำหนดจังหวะ

ปกติทั้งหมด

ช่วง/ตำแหน่ง (Range/position) การขยายขอบเขตและตำแหน่งให้กว้างขึ้น

พร้อมทั้งมีการเปลี่ยนตำแหน่งที่รวดเร็วขึ้น

กุญแจเสียงและคอร์ด (Keys and chords) การใช้กุญแจเสียงและคอร์ดที่หลากหลายมากขึ้น และการใช้คอร์ดทาบเต็มรูปแบบอย่างสม่ำเสมอมากขึ้น

การเรียบเรียงเสียงประสาน (Part writing) การผสมผสานระหว่างริฟฟ์ การบรรเลงประกอบ และทำนอง — การเรียบเรียงเสียงประสานที่หลากหลาย

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) การใช้เอฟเฟกต์เสียงแตกมาก การเปลี่ยนเสียงเอฟเฟกต์ระหว่างเสียงคลีนและเสียงแตกมากภายในเพลง และการเล่นอ็อกเทฟแบบเชื่อมโน้ต

การด้นสด (Improvisation) การด้นสดแบบต่อเนื่องและซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย
จำนวน 4 ห้องเพลง

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 4 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์
ของทรินิตี้เกรด 4 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 4 และ
บรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 4

1. Heroes – DAVID BOWIE
2. Jenny Don't Be Hasty – PAOLO NUTINI
3. Knights of Cydonia – MUSE
4. Use Somebody – KINGS OF LEON
5. Would? – ALICE IN CHAINS

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มี
ดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง
สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือก
ระหว่างการบรรเลงตามแทริกเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจาก
หนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 4 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing
Track) ของทรินิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 4

(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. COLD SWEAT – James Brown
2. DAY TRIPPER [TF] – The Beatles
3. DESIRE – U2

4. HOLD ON – Alabama Shakes
5. ROCKIN' IN THE FREE WORLD [TF] – Neil Young
6. SHE SELLS SANCTUARY [TF] – The Cult
7. SMELLS LIKE TEEN SPIRIT – Nirvana
8. YOU KNOW I'M NO GOOD – Amy Winehouse

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 4 ใช้เวลาทั้งหมด 20 นาที

16.6 เกณฑ์การสอบเกรด 5

ระยะเวลา (Duration) 2.5 – 4 นาที

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักกลายเป็นลักษณะเด่นที่พบได้เป็นประจำ

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) การใช้จังหวะที่ไม่ปกติเป็นบางครั้ง และการเปลี่ยนจังหวะบ่อยขึ้น

ช่วง/ตำแหน่ง (Range/position) การเลือกใช้ช่วงเสียงและตำแหน่งของโน้ตที่เหมาะสมกับความต้องการของเพลง รวมถึงการเปลี่ยนตำแหน่งของมืออย่างรวดเร็ว

กุญแจเสียงและคอร์ด (Keys and chords) กุญแจเสียงใดก็ได้ โดยไม่จำกัดอยู่ที่กุญแจเสียงเฉพาะ

การเรียบเรียงเสียงประสาน (Part writing) การเขียนเสียงประสานมีความหลากหลายอย่างเต็มที่ รวมถึงท่อนนำที่แต่งขึ้นหรือด้นสด ริฟฟ์ ทำนอง และการประสานเสียงในรูปแบบที่แตกต่างกัน

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) การติดแบบแมนโดลินอาจหมายถึงการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก มีความประณีตในการสร้างสรรค์เสียงมากยิ่งขึ้นทั้งในด้านการควบคุมน้ำเสียง การดันสาย และการเลือกใช้เอฟเฟกต์อย่างเหมาะสม

การด้นสด (Improvisation) โซโล่แบบด้นสดจำนวน 8 ห้องเพลง

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 5 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 5 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 5 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 5

1. Boulevard of Broken Dreams – GREEN DAY
2. I Bet You Look Good on the Dancefloor – ARCTIC MONKEYS
3. Money – PINK FLOYD
4. The One I Love – R.E.M.
5. Parisienne Walkways – GARY MOORE

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแท็กรีกเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 5 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 5

(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. ALIVE – Pearl Jam
2. ARE YOU GONNA GO MY WAY [TF] – Lenny Kravitz
3. HEARTBREAKER – Led Zeppelin
4. MISERY BUSINESS – Paramore
5. PRESSURE & TIME – Rival Sons
6. THE RIVERBOAT SONG [TF] – Ocean Colour Scene
7. SWEET EMOTION [TF] – Aerosmith
8. WAKE UP – Rage Against the Machine

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ

Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 5 ใช้เวลาทั้งหมด 20 นาที

16.7 เกณฑ์การสอบเกรด 6

ระยะเวลา (Duration) 3 – 4.5 นาที

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักมีความซับซ้อนมากขึ้นในบางช่วง

เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time signatures) การใช้จังหวะที่ไม่ปกติมากขึ้น

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) การสร้างวลีดนตรี (phrasing) ที่มีความซับซ้อนและมีความต่อเนื่องทางดนตรี การใช้เทคนิคคันสายอย่างมีแบบแผน, การใช้เทคนิคเสียงหลอก, การใช้เอฟเฟกต์เสียงต่าง ๆ Flanger (แฟลนเจอร์) เอฟเฟกต์ที่ทำให้เสียงเกิดความลึกและเป็นคลื่นเหมือนเสียงเครื่องบินไอพ่น / Phase (เฟส) เอฟเฟกต์ที่สร้างความเคลื่อนไหวของเสียงแบบหมุนวนคล้ายเสียงไซเรน / Chorus (คอรัส) เอฟเฟกต์ที่ทำให้เสียงฟังดูหนาขึ้นเหมือนมีหลายเสียงเล่นพร้อมกันคล้ายเสียงเสียงร้องประสาน / และ Wah-Wah (ว้าวว้าว) เอฟเฟกต์ที่เปลี่ยนโทนเสียงให้ขึ้น-ลงเหมือนเสียงพูดคำว่า “ว้าว-ว้าว” อย่างมีการควบคุม

การด้นสด (Improvisation) โซโล่แบบด้นสดจำนวน 12 ห้องเพลง

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 6 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 6 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 6 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2.2 เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 6

1. Albatross – FLEETWOOD MAC

2. Just – RADIOHEAD

3. Place Your Hands – REEF

4. The Thrill Is Gone – BB KING

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทริคเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้เกรด 6 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรีนิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้เกรด 6
(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

ADVENTURE OF A LIFETIME – Coldplay

JOHNNY B GOODE – Chuck Berry

RIFF RAFF – AC/DC

ROPE [TF] – The Foo Fighters

SAMBA PA TI [TF] – Santana

SMOOTH CRIMINAL – Alien Ant Farm

THE WIND CRIES MARY [TF] – The Jimi Hendrix Experience

WITH A LITTLE HELP FROM MY FRIENDS – Joe Cocker

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 6 ใช้เวลาทั้งหมด 25 นาที

16.8 เกณฑ์การสอบเกรด 7

ระยะเวลา (Duration) 3 – 4.5 นาที

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักที่ซับซ้อนมากขึ้น

การด้นสด (Improvisation) โซโล่แบบด้นสดจำนวน 16 ห้องเพลง

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 7 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรีนิตี้เกรด 7 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรีนิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 7 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 7

1. The Devil – ANNA CALVI
2. Hey Joe – JIMI HENDRIX
3. La Grange – ZZ TOP
4. Paranoid Android – RADIOHEAD
5. That Golden Rule – BIFFY CLYRO

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทร็กเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจาก หนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 7 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

รายชื่อเพลงใน หนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 7

(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. BLACK DOG – Led Zeppelin
2. CARRY ON WAYWARD SON – Kansas
3. MR BRIGHTSIDE – The Killers
4. NEW BORN [TF] – Muse
5. ORION [TF] – Metallica
6. PHANTOM OF THE OPERA – Iron Maiden
7. SULTANS OF SWING [TF] – Dire Straits
8. VODOO CHILD (SLIGHT RETURN) – The Jimi Hendrix Experience

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 7 ใช้เวลาทั้งหมด 25 นาที

16.9 เกณฑ์การสอบเกรด 8

ระยะเวลา (Duration) 3 – 5 นาที

จังหวะขัด (Syncopation) การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักตลอดทั้งเพลง

แนวทาง/เทคนิคอื่น ๆ (Other directions/techniques) เทคนิคกีตาร์

มาตรฐาน

การด้นสด (Improvisation) โซโล่แบบด้นสดหลายครั้งโดยไม่จำกัดความยาว

โครงสร้างการสอบระดับเกรด 8 ประกอบด้วยเพลงดังนี้

รายละเอียดการสอบ

1. เพลงที่ 1 : 25 คะแนน เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 8 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

2. เพลงที่ 2 : 25 คะแนน สามารถเลือกเพลงจากตัวเลือกต่อไปนี้

2.1 เลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 8 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

เลือกเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs

รายชื่อเพลงจาก Trinity Rock & Pop Extra Songs ระดับเกรด 8

1. 5150 – VAN HALEN

2. 6:00 – DREAM THEATER

3. The Crying Machine – STEVE VAI

4. Freewill – RUSH

5. Maggot Brain – FUNKADELIC

6. Run to the Hills – IRON MAIDEN

2.3 เพลงที่เลือกเอง (Own-choice song)

2.4 เพลงที่ผู้สอบแต่งเอง

หากเพลงที่ 2 เป็นเพลงที่เลือกเองหรือแต่งเอง สามารถเล่นโดยไม่มีดนตรีประกอบ (Backing Track) หรือบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ที่อัดไว้เอง สามารถเพิ่มเสียงร้อง (ร้องสดโดยผู้สอบ) และสามารถมีนักดนตรีคนอื่นเล่นหรือร้องประกอบได้

3. ทักษะการเล่นตามสไตล์ (Session Skills) : 20 คะแนน สามารถเลือกระหว่างการบรรเลงตามแทร็กเสียงที่กำหนด (Playback) หรือ การด้นสด (Improvising)

4. เพลงที่ 3 : 30 คะแนน เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิคเลือกเพลงจากหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 8 และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Backing Track) ของทรินิตี้

รายชื่อเพลงในหนังสือรวมบทเพลงสำหรับกีตาร์ของทรินิตี้เกรด 8
(เพลงที่มีเครื่องหมาย [TF] เป็นเพลงที่เน้นทักษะทางเทคนิค)

1. ALWAYS WITH ME, ALWAYS WITH YOU [TF] – Joe Satriani
2. CRAZY TRAIN – Ozzy Osbourne
3. GOOD LAVA – Esperanza Spalding
4. PEACHES EN REGALIA – Frank Zappa
5. REELIN’ IN THE YEARS – Steely Dan
6. THE SPIRIT OF RADIO – Rush
7. SWEET CHILD O’ MINE [TF] – Guns N’ Roses
8. THE TROOPER [TF] – Iron Maiden

ทักษะการเล่นสด (Session Skills) ผู้สอบเลือกทดสอบระหว่าง Playback หรือ Improvising

ระยะเวลาสอบ การสอบระดับเกรด 8 ใช้เวลาทั้งหมด 30 นาที

17. สรุปแนวคิดหลักของระบบการสอบร็อกและป๊อป

ระบบการสอบร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน ได้รับการออกแบบเพื่อประเมินความสามารถของนักดนตรีร่วมสมัยอย่างรอบด้าน โดยเน้นทั้ง ทักษะทางเทคนิค ความสามารถทางดนตรี และการแสดงออกทางศิลปะ การประเมินไม่ได้มุ่งเน้นเพียงความถูกต้องของโน้ตเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญกับการสื่อสารทางดนตรี ความคิดสร้างสรรค์ และการประยุกต์ใช้ทักษะในบริบทการแสดงจริง

โครงสร้างของการสอบประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ด้าน ได้แก่

1. การแสดงบทเพลง (Performance Pieces) คือการแสดงบทเพลงที่ผู้เข้าสอบเลือกจากหนังสือเพลงของหลักสูตร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความสามารถในการบรรเลง การตีความบทเพลง การควบคุมเทคนิค และการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรี

2. ทักษะทางเทคนิค (Technical Skills) คือการทดสอบทักษะพื้นฐานของเครื่องดนตรี เช่น การบรรเลงบันไดเสียง โครงสร้างคอร์ด และเทคนิคเฉพาะของเครื่องดนตรี เพื่อประเมินความแม่นยำ ความคล่องตัว และการควบคุมเสียงของผู้เข้าสอบ

3. ทักษะการปฏิบัติ (Session Skills) คือการประเมินทักษะที่จำเป็นสำหรับนักดนตรีร่วมสมัย ได้แก่ ความสามารถในการฟัง การตอบสนองทางดนตรี และการสร้างสรรค์แนวทำนอง โดยผู้เข้าสอบสามารถเลือกทดสอบระหว่าง

- 1) Playback คือการเล่นตามวลีดนตรีที่ได้ยิน
- 2) Improvisation คือการดันสดตามคอร์ดที่กำหนด

การประเมินผลใช้ระบบคะแนนเต็ม 100 คะแนน และแบ่งระดับผลการสอบออกเป็น Pass, Merit และ Distinction ซึ่งสะท้อนระดับความสามารถของผู้เข้าสอบทั้งด้านเทคนิคการแสดงออก และความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี

โครงสร้างระดับการสอบ

หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน กำหนดระดับการสอบทั้งหมด 9 ระดับ ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน (Initial) ไปจนถึงระดับสูงสุด (เกรด 8) โดยแต่ละระดับถูกออกแบบให้มีความยากและความซับซ้อนเพิ่มขึ้นอย่างเป็นลำดับ ทั้งในด้านเทคนิคการบรรเลง ความซับซ้อนของจังหวะ โครงสร้างเสียงประสาน และการแสดงออกทางดนตรี

ระดับการสอบประกอบด้วย

- 1) Initial
- 2) เกรด 1
- 3) เกรด 2
- 4) เกรด 3
- 5) เกรด 4
- 6) เกรด 5
- 7) เกรด 6
- 8) เกรด 7
- 9) เกรด 8

ในแต่ละระดับ ผู้เข้าสอบต้องแสดงบทเพลงจำนวน 3 เพลง พร้อมทั้งทำแบบทดสอบทักษะทางเทคนิคและทักษะการเล่นดนตรีเชิงปฏิบัติ โดยระดับที่สูงขึ้นจะเพิ่มความซับซ้อนขององค์ประกอบทางดนตรี เช่น จังหวะที่หลากหลาย การใช้เทคนิคกีตาร์ขั้นสูง และความสามารถในการดันสด

ลักษณะพัฒนาการของผู้สอบในแต่ละระดับ

การออกแบบระดับการสอบของทรีนิตี้มีลักษณะเป็นการพัฒนาทักษะแบบลำดับขั้น โดยสามารถสรุปแนวโน้มของพัฒนาการในแต่ละช่วงระดับได้ดังนี้

1. ระดับพื้นฐาน Initial – เกรด 3 มุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานของการบรรเลง เช่น
 - 1.1 การควบคุมจังหวะพื้นฐาน
 - 1.2 การใช้คอร์ดและโครงสร้างเสียงประสานอย่างง่าย
 - 1.3 การพัฒนาความมั่นใจในการแสดง
2. ระดับกลางเกรด 4 – เกรด 6 เน้นการพัฒนาความสามารถทางเทคนิคและการตีความบทเพลง เช่น
 - 2.1 การใช้เทคนิคกีตาร์ที่หลากหลาย
 - 2.2 การควบคุมความดัง-เบา และการแสดงออกทางดนตรี
 - 2.3 การเริ่มพัฒนาทักษะการคันสด
3. ระดับสูงเกรด 7 – เกรด 8 มุ่งเน้นความเป็นนักดนตรีระดับมืออาชีพ เช่น
 - 3.1 การควบคุมเทคนิคขั้นสูง
 - 3.2 การตีความบทเพลงอย่างลึกซึ้ง
 - 3.3 การคันสดและการสร้างสรรค์แนวทำนอง
 - 3.4 การแสดงออกทางดนตรีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

แนวคิดทฤษฎีดนตรีที่ใช้ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งประเทศไทย

1. แนวคิดเกี่ยวกับโครงสร้างบันไดเสียง (Scale Theory)

ทฤษฎีบันไดเสียงเป็นพื้นฐานสำคัญของการสร้างทำนอง การคันสด และการสร้างโซโล่กีตาร์ โดยในหลักสูตรจะเน้นการใช้บันไดเสียงที่พบในแนวดนตรีร็อกและป๊อป ได้แก่

 - 1.1 บันไดเสียงเพนทาโทนิค (Pentatonic Scale) เป็นบันไดเสียงที่ใช้มากที่สุดในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า โดยเฉพาะในการสร้างริฟฟ์และโซโล่ บันไดเสียงเพนทาโทนิค (Pentatonic Scale) มี 2 ประเภท คือบันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค (Major Pentatonic Scale) และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค (Minor Pentatonic Scale) ใช้สร้างทำนอง โซโล่ และการคันสด
 - 1.2 บันไดเสียงบลูส์ (Blues Scale) เป็นการขยายจาก Minor Pentatonic โดยเพิ่มโน้ตบลูส์ (Blue Note) ซึ่งช่วยสร้างลักษณะเสียงเฉพาะของแนวดนตรีบลูส์และร็อก บันไดเสียงบลูส์ (Blues Scale) มี 2 ประเภท คือบันไดเสียงเมเจอร์บลูส์ (Major Blues Scale) และบันไดเสียงไมเนอร์บลูส์ (Minor Blues Scale) ใช้สร้างลีลันซ์ของทำนอง และการคันสด
 - 1.3 บันไดเสียงเมเจอร์ (Major Scale) และ โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ (The Seven Modes of the Major Scale) ในระดับสูงของหลักสูตรจะเริ่มใช้แนวคิดของบันไดเสียงเมเจอร์และโหมดต่างๆ ช่วยให้ผู้บรรเลงสามารถเลือกใช้โหมดที่เหมาะสมกับโครงสร้างคอร์ดของบทเพลง

2. แนวคิดเกี่ยวกับเสียงประสาน (Harmony Theory)

2.1 โครงสร้างคอร์ด (Chord Structure) ผู้บรรเลงจะต้องเข้าใจโครงสร้างของคอร์ดที่ใช้ในแนวดนตรีร็อกและป๊อป ได้แก่

2.1.1 พาวเวอร์คอร์ด (Power Chord)

2.1.2 คอร์ดเมเจอร์หรือเมเจอร์ทริยแอด (Major Triad)

2.1.3 คอร์ดไมเนอร์หรือไมเนอร์ทริยแอด (Minor Triad)

ความเข้าใจโครงสร้างคอร์ดช่วยให้ผู้บรรเลงสามารถสร้างโซโล่ที่สอดคล้องกับคอร์ดและบรรเลงจังหวะได้อย่างถูกต้อง

2.2 การดำเนินคอร์ด (Chord Progressions) เป็นโครงสร้างเสียงประสานที่กำหนดทิศทางของเพลง การดำเนินคอร์ด (Chord Progressions) ที่พบในหลักสูตร ได้แก่

2.2.1 คอร์ด I – IV – V – I

2.2.2 คอร์ด ii – V – I

2.2.3 คอร์ด I – V – vi – IV

การดำเนินคอร์ด (Chord Progressions) ช่วยให้ผู้บรรเลงเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างคอร์ดและสามารถสร้างทำนองหรือโซโล่ได้อย่างเหมาะสม

3. แนวคิดเกี่ยวกับจังหวะ (Rhythm and Groove)

จังหวะเป็นองค์ประกอบสำคัญของแนวดนตรีร็อกและป๊อปโดยหลักสูตรจะเน้นรูปแบบจังหวะ ได้แก่

3.1 กรูฟ (Groove) คือความรู้สึกของจังหวะในดนตรีที่เกิดจากการจัดวางโน้ต น้ำหนักการบรรเลง และความต่อเนื่องของจังหวะ กรูฟ (Groove) เป็นรูปแบบจังหวะที่สร้างความต่อเนื่องและพลังของบทเพลง เช่น

3.1.1 ร็อกกรูฟ (Rock Groove) คือรูปแบบกรูฟ (Groove) ที่พบในดนตรีร็อกโดยมีลักษณะเด่น คือการเน้นจังหวะหนักโดยเฉพาะจังหวะที่ 2 และ 4 จังหวะมีความตรงไม่ซับซ้อนมากนักใช้พลังเสียงความดัง-เบา และการตีคอร์ดแบบหนักแน่น ช่วยสร้างความรู้สึกหนักแน่น มั่นคง และมีพลัง

3.1.2 ฟังก์กรูฟ (Funk Groove) คือรูปแบบกรูฟ (Groove) ที่มีลักษณะเฉพาะในดนตรีฟังก์ โดยมีคุณลักษณะสำคัญ คือการเน้นจังหวะย่อย การใช้จังหวะขัดอย่างเด่นชัด การเน้นช่องว่างของจังหวะ การเล่นเสียงสั้น และการอดสายเพื่อสร้างลักษณะเสียงคล้ายเครื่องกระทบให้ความรู้สึกสนุกสนาน กระชับ และมีความเคลื่อนไหวสูง

3.2 ซิงโคเพชัน (Syncopation) คือการเน้นจังหวะที่ไม่ตรงกับจังหวะหนักของห้องเพลงเพื่อสร้างความเคลื่อนไหวของดนตรี

4. แนวคิดเกี่ยวกับการด้นสด (Improvisation)

การด้นสด (Improvisation) เป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตร โดยผู้บรรเลงต้องสามารถสร้างทำนองใหม่จากโครงสร้างคอร์ดที่กำหนด หลักการทางทฤษฎีที่ใช้ ได้แก่

4.1 การด้นสดจากบันไดเสียง (Scale-based improvisation) คือการสร้างทำนองด้นสดจากบันไดเสียง (Scale) ที่สอดคล้องกับคีย์หรือคอร์ดของบทเพลง เช่น บันไดเสียงเมเจอร์ (Major scale), บันไดเสียงไมเนอร์ (Minor scale) หรือ บันไดเสียงเพนทาโทนิค (Pentatonic scale)

4.2 การเน้นเสียงคอร์ด (Chord-tone targeting) คือการเลือกใช้ โน้ตสำคัญของคอร์ด (เช่น Root, 3rd, 5th, 7th) เป็นจุดหมายของทำนองโดยเฉพาะในจังหวะหนัก

4.3 การพัฒนาโมทีฟ (Motif development) คือการนำรูปแบบทำนองสั้นๆ (motif) มาขยายหรือดัดแปลง เช่น การเปลี่ยนจังหวะ เปลี่ยนระดับเสียง หรือทำซ้ำในรูปแบบต่างๆ

4.4 การโต้ตอบทางดนตรี (Call and response) คือการสร้างประโยคนตรีแบบถาม-ตอบโดยแบ่งเป็นช่วง ถาม (Call) และ ตอบ (Response)

5. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างวลิตนตรี (Musical Phrasing) เป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดกลุ่มโน้ตเพื่อสร้างประโยคนตรีที่มีความหมาย คล้ายกับโครงสร้างของภาษา องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

5.1 การแบ่งวลิตนตรี

5.2 การใช้ความดัง-เบา

5.3 การใช้เทคนิคกีตาร์

6. แนวคิดเกี่ยวกับการตีความสไตล์ดนตรี (Stylistic Interpretation) หลักสูตรร็อกและป๊อปเน้นการบรรเลงให้สอดคล้องกับสไตล์ของดนตรี เช่น Rock, Blues, ,Pop, Funk

เทคนิคการบรรเลงที่ใช้ในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าเกรด Initial – 8 หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน

1. ระดับ INITIAL (เริ่มต้น)

พัฒนาการด้านเทคนิคพื้นฐาน โดยเน้นการควบคุมเครื่องดนตรีและการประสานงานของมือทั้งสองข้าง ได้แก่

1.1 การใช้ตำแหน่งมือพื้นฐาน (Basic position)

1.2 การใช้คอร์ดพื้นฐานและพาวเวอร์คอร์ด (Power Chords)

1.3 การเปลี่ยนคอร์ดในจังหวะที่ไม่ซับซ้อน

1.4 การเล่นทำนองอย่างง่าย

1.5 การรักษารhythm (Rhythmic Accuracy)

1.6 โครงสร้างเสียงประสานที่ไม่ซับซ้อน 2-4 โน้ต

2. ระดับเกรด 1

พัฒนาการด้านเทคนิคเริ่มขยายไปสู่การควบคุมลักษณะเสียง ได้แก่

2.1 การเล่นเสียงสั้น (Staccato)

2.2 การเน้นเสียง (Accent)

2.3 การเว้นวรรคของจังหวะ (Pause) และการหยุดหรือเว้นจังหวะที่โน้ตตัวสุดท้ายของ
ท่อนเพลง (pause on last note)

2.4 การเล่นคอร์ดที่มีโครงสร้างสมบูรณ์มากขึ้น

2.5 รูปแบบจังหวะเริ่มมีความหลากหลาย

3. ระดับเกรด 2

เริ่มเข้าสู่เทคนิคเฉพาะของกีตาร์ไฟฟ้า และการเล่นเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์

3.1 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique)

3.2 เทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique)

3.3 เทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique)

3.4 เทคนิคการอุดสาย (Palm Muting Technique) และการควบคุมเสียง

3.5 เทคนิคการรูดสาย (Slide Technique) และการเล่นโน้ตต่อเนื่อง (Sustain)

3.6 การใช้เอฟเฟกต์กีตาร์พื้นฐาน เช่น Distortion / Overdrive / Crunch

4. ระดับเกรด 3

เทคนิคการบรรเลงมีความซับซ้อนมากขึ้น และเริ่มผสมผสานหลายองค์ประกอบ

4.1 เทคนิคการดันสาย (Bending Technique)

4.2 เทคนิคการสั่นสาย (Vibrato Technique)

4.3 เทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique)

4.4 เทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique)

4.5 การใช้เอฟเฟกต์กีตาร์เสียง Distortion / Overdrive / Crunch

4.6 เทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยใช้ปิ๊กร่วมกับนิ้วมือขวา (Hybrid Picking
Technique)

4.7 การดันสตอย่างอิสระในระดับพื้นฐาน และความต่อเนื่องของจังหวะบนชุดคอร์ดที่
กำหนดไว้

5. ระดับเกรด 4

การประยุกต์ใช้เทคนิคในการบรรเลง

5.1 เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสาน (Double Stop Technique)

5.2 การเปลี่ยนเสียงเอฟเฟกต์ภายในบทเพลง

5.3 การดันสตแบบต่อเนื่องและซับซ้อนขึ้นเล็กน้อยจำนวน 4 ห้องเพลง

6. ระดับเกรด 5

เทคนิคการบรรเลงมีความซับซ้อนทางด้านโครงสร้างและจังหวะ

6.1 เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก (Tremolo picking Technique)

6.2 เทคนิคการเชื่อมเสียง (Legato Technique)

6.3 การเน้นจังหวะที่ไม่ใช่จังหวะหลักอย่างชัดเจน

6.4 การเปลี่ยนตำแหน่งมืออย่างรวดเร็ว

6.5 การเรียบเรียงเสียงประสานที่หลากหลาย

6.6 มีความประณีตในการสร้างสรรค์เสียงทั้งในด้านการควบคุมน้ำเสียง และการเลือกใช้อุปกรณ์อย่างเหมาะสม

6.7 โซโล่แบบต้นสดจำนวน 8 ห้องเพลง

7. ระดับเกรด 6

พัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับก้าวหน้า โดยมีลักษณะการพัฒนายอย่างต่อเนื่องจากระดับก่อนหน้า

7.1 การควบคุมช่วงเสียง และการใช้ตำแหน่งบนคอกีตาร์ได้อย่างอิสระและคล่องแคล่ว

7.2 การประยุกต์ใช้เทคนิคการบรรเลงขั้นสูงอย่างแม่นยำ เช่น bending, vibrato และ legato

7.3 การสร้างวลีดนตรีที่มีความซับซ้อนและมีความต่อเนื่องทางดนตรี

7.4 เทคนิคเสียงหลอก (Harmonics Technique)

7.5 การใช้เอฟเฟกต์กีตาร์เสียงต่างๆ เช่น Flanger / Phase / Chorus / Wah-Wah

7.6 โซโล่แบบต้นสดจำนวน 12 ห้องเพลง

8. ระดับเกรด 7

พัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับก้าวหน้า โดยมีลักษณะการพัฒนายอย่างต่อเนื่องจากระดับก่อนหน้า

8.1 เทคนิคกีตาร์มาตรฐาน

8.2 เทคนิคกีตาร์ขั้นสูง เช่น เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking Technique) และเทคนิคการจิ้มสาย (Tapping Technique)

8.3 ความแม่นยำทางเทคนิค

8.4 การควบคุมเสียง

8.5 การสื่อสารทางดนตรี

8.6 โซโล่แบบต้นสดจำนวน 16 ห้องเพลง

9. ระดับเกรด 8 (ระดับสูงสุด)

ระดับสูงสุดมุ่งเน้นความเป็นมืออาชีพทั้งด้านเทคนิคและการแสดงออก

9.1 การควบคุมเทคนิคขั้นสูงทั้งหมดอย่างสมบูรณ์

9.2 การใช้เอฟเฟกต์และโทนเสียงอย่างมีศิลปะ

9.3 การตีความบทเพลงอย่างลึกซึ้ง

9.4 การบรรเลงที่แสดงอัตลักษณ์เฉพาะตัว

9.5 โซโล่แบบต้นสดหลายครั้งโดยไม่จำกัดความยาว

การวิเคราะห์ระบบการเพิ่มระดับสมรรถนะของเทคนิคกีตาร์ไฟฟ้าเกรด Initial – 8 หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน

จากการวิเคราะห์เอกสารหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน โดยพิจารณาโครงสร้างการสอบ บทเพลงที่กำหนดในแต่ละระดับ เพลงที่มีเครื่องหมาย Technical Focus [TF] และองค์ประกอบด้าน Session Skills พบว่า การออกแบบหลักสูตรมีลักษณะมุ่งพัฒนาความสามารถทางดนตรีอย่างต่อเนื่องจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูง โดยความก้าวหน้าของผู้เรียนไม่ได้พิจารณาจากการเพิ่มจำนวนเทคนิคกีตาร์หรือการเพิ่มความเร็วในการบรรเลงเพียงอย่างเดียว แต่ปรากฏผ่านการเพิ่มระดับความสามารถในการควบคุมและบูรณาการองค์ประกอบทางดนตรีหลายด้านร่วมกัน ได้แก่ ความสามารถด้านเทคนิค การควบคุมจังหวะและเวลา การควบคุมคุณภาพเสียง การตีความและการสื่อสารทางดนตรี ตลอดจนความสามารถด้านการฟัง การบรรเลงตามสิ่งที่ได้ยิน (Playback) และการต้นสด (Improvisation) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ปรากฏในส่วน Session Skills ของการสอบ ทั้งนี้ หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้กำหนดการสอบโดยใช้การบรรเลงบทเพลงเป็นองค์ประกอบหลัก ร่วมกับ Session Skills ซึ่งประกอบด้วย Playback หรือ Improvisation ในการสอบ โดยในโครงสร้างของหลักสูตรมีการกำหนดเพลง Technical Focus [TF] เพื่อประเมินทักษะทางเทคนิคเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงนั้น ๆ ดังนั้น การเพิ่มระดับของผู้เรียนจึงสามารถพิจารณาได้จากทั้งความยากของเนื้อหาทางเทคนิคและระดับการควบคุม การประยุกต์ใช้ และการสื่อสารทางดนตรีที่ปรากฏในการปฏิบัติ (Trinity College London, 2018)

จากการสังเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า โครงสร้างการพัฒนาของหลักสูตรมีลักษณะเป็นการพัฒนาสมรรถนะเชิงสะสม (Cumulative Competency Progression) กล่าวคือ ทักษะและความสามารถที่ได้รับการพัฒนาในระดับก่อนหน้าไม่ได้ถูกยกเลิกหรือแทนที่เมื่อเข้าสู่ระดับที่สูงขึ้น แต่ยังคงเป็นพื้นฐานสำหรับการปฏิบัติในระดับถัดไป ขณะเดียวกัน หลักสูตรเพิ่มระดับความซับซ้อนของการควบคุม การประยุกต์ใช้ และการบูรณาการทักษะทางดนตรีอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ความก้าวหน้าระหว่างระดับจึงควรพิจารณาในลักษณะของการเพิ่มระดับคุณภาพ ความซับซ้อน ความ

เป็นอิสระ และความสามารถในการบูรณาการทักษะมากกว่าการพิจารณาจากจำนวนเทคนิคที่เพิ่มขึ้นเพียงอย่างเดียว

1. ระดับ Initial การสร้างรากฐานของสมรรถนะด้านการบรรเลง

ระดับ Initial เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาสมรรถนะทางดนตรี โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถควบคุมองค์ประกอบพื้นฐานของการบรรเลงกีตาร์ได้อย่างสัมพันธ์กัน ได้แก่ การประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวา การควบคุมจังหวะและความต่อเนื่องของการบรรเลง การเปลี่ยนคอร์ดและรูปแบบการบรรเลงพื้นฐาน ตลอดจนการสร้างและควบคุมคุณภาพเสียงให้เหมาะสมกับบริบทของบทเพลง ผู้เรียนเริ่มนำทักษะพื้นฐาน เช่น การดีด การใช้คอร์ดพื้นฐาน การใช้พาวเวอร์คอร์ด และรูปแบบจังหวะพื้นฐานมาใช้ในการบรรเลงบทเพลงที่กำหนดในหลักสูตร เช่น 20th Century Boy [TF], Hole in My Shoe [TF] และ Where Did You Sleep Last Night [TF]

จากการวิเคราะห์พบว่า สาระสำคัญของระดับ Initial ไม่ได้อยู่ที่การเพิ่มความเร็วหรือความซับซ้อนของเทคนิคเป็นหลัก แต่เป็นการพัฒนาความสามารถในการควบคุมพื้นฐานของการบรรเลงให้มีความต่อเนื่อง มีความมั่นคงทางจังหวะ และสามารถปฏิบัติทักษะพื้นฐานได้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ขณะเดียวกัน ผู้เรียนต้องสามารถนำทักษะดังกล่าวมาใช้ภายในบริบทของบทเพลงได้อย่างเหมาะสม แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะในระดับเริ่มต้นมิได้มุ่งให้ผู้เรียนฝึกองค์ประกอบทางเทคนิคแบบแยกส่วน หากแต่เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมทางกายภาพของเครื่องดนตรี จังหวะ และคุณภาพเสียงให้เกิดขึ้นพร้อมกันในการปฏิบัติจริง

ดังนั้น ระดับ Initial จึงสามารถสังเคราะห์ได้ว่าเป็นระดับของ การสร้างรากฐานสมรรถนะด้านการบรรเลง ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นต่อการควบคุมเครื่องดนตรีและการบรรเลงบทเพลงอย่างต่อเนื่อง โดยสมรรถนะที่พัฒนาขึ้นในระดับนี้จะทำหน้าที่เป็นพื้นฐานสำหรับการเพิ่มระดับความประณีตในการควบคุมการบรรเลง การแสดงออกทางดนตรี และความซับซ้อนของเทคนิคในระดับเกรด 1 และระดับที่สูงขึ้นต่อไป

2. ระดับเกรด 1 การพัฒนาการควบคุมการบรรเลง

เมื่อเข้าสู่ระดับเกรด 1 ผู้เรียนยังคงต่อยอดจากทักษะพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นในระดับ Initial แต่มีการเพิ่มระดับความประณีตในการควบคุมการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีมากขึ้น โดยมีองค์ประกอบ เช่น การเน้นเสียง การบรรเลงแบบเสียงสั้น การควบคุมความดัง-เบา และการเคลื่อนตำแหน่งมือในบริบทของบทเพลงที่กำหนดในหลักสูตร เช่น I Can't Explain, Jerk It Out และ Sixteen Saltines

จากการวิเคราะห์พบว่า พัฒนาการของระดับเกรด 1 สะท้อนการเพิ่มระดับความสามารถในการควบคุมรายละเอียดของการบรรเลง โดยผู้เรียนต้องสามารถรักษาความถูกต้องและความต่อเนื่องของการปฏิบัติ ควบคู่กับการควบคุมจังหวะ น้ำหนักเสียง ความดัง-เบา และ

ลักษณะการบรรเลงให้สอดคล้องกับบริบทของบทเพลง ความสามารถดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากการมุ่งควบคุมองค์ประกอบพื้นฐานของการบรรเลงในระดับ Initial ไปสู่การควบคุมรายละเอียดและลักษณะทางดนตรีที่มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้นในระดับเกรด 1

ดังนั้น ระดับเกรด 1 จึงสามารถสังเคราะห์ได้ว่าเป็นช่วงของ การพัฒนาสมรรถนะด้านการควบคุมการบรรเลง ซึ่งผู้เรียนเริ่มบูรณาการความถูกต้องทางเทคนิคเข้ากับการควบคุมจังหวะ คุณภาพเสียง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสัมพันธ์กัน อันเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการเพิ่มความซับซ้อนของเทคนิคและการพัฒนาความสามารถในการตีความบทเพลงในระดับที่สูงขึ้น

3. ระดับเกรด 2 การพัฒนาการควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียง

ในระดับเกรด 2 ผู้เรียนยังคงต่อยอดจากทักษะพื้นฐานและความสามารถในการควบคุมการบรรเลงที่พัฒนาขึ้นในระดับ Initial และเกรด 1 โดยมีการเพิ่มความหลากหลายและความละเอียดของการใช้เทคนิคกีตาร์มากขึ้น จากการวิเคราะห์บทเพลงและองค์ประกอบทางเทคนิคที่ปรากฏในหลักสูตร พบการใช้เทคนิค เช่น Palm Muting, Slide, Hammer-on และ Pull-off รวมทั้งการควบคุมลักษณะเสียงให้สอดคล้องกับบริบทและรูปแบบของบทเพลง ตัวอย่างบทเพลงที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ Brass in Pocket, Ex's & Oh's และ Twist and Shout ซึ่งเป็นบริบทที่ผู้เรียนต้องนำเทคนิคและลักษณะการบรรเลงที่เหมาะสมมาใช้ในการปฏิบัติจริง

จากการวิเคราะห์พบว่า พัฒนาการของระดับเกรด 2 ไม่ได้สะท้อนเพียงการเพิ่มจำนวนหรือความหลากหลายของเทคนิคเท่านั้น แต่แสดงถึงการเพิ่มระดับความสามารถในการ ควบคุมและประยุกต์ใช้เทคนิคเพื่อสร้างลักษณะทางเสียงที่เหมาะสมกับบทเพลง ผู้เรียนจึงต้องสามารถปฏิบัติเทคนิคได้อย่างถูกต้อง ควบคุมรายละเอียดของเสียง และเลือกใช้เทคนิคให้สัมพันธ์กับจังหวะ ลักษณะการบรรเลง และบริบทของบทเพลง ความสามารถดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เทคนิคทางกายภาพเริ่มมีบทบาทเป็นเครื่องมือในการสร้างคุณภาพเสียงและลักษณะทางดนตรี มากกว่าการเป็นเพียงทักษะที่ต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง เมื่อพิจารณาต่อเนื่องจากระดับ Initial และเกรด 1 จะเห็นพัฒนาการของสมรรถนะอย่างเป็นลำดับ กล่าวคือ ระดับ Initial มุ่งสร้างความสามารถพื้นฐานในการควบคุมเครื่องดนตรี จังหวะ และการบรรเลง ระดับเกรด 1 เพิ่มความสามารถในการควบคุมรายละเอียดของการบรรเลงและการแสดงออกทางดนตรี ขณะที่ระดับเกรด 2 เพิ่มความสามารถในการควบคุมเทคนิคและนำเทคนิคดังกล่าวมาใช้เพื่อกำหนดและสร้างลักษณะเสียงให้เหมาะสมกับบริบททางดนตรี พัฒนาการดังกล่าวสะท้อนการเปลี่ยนจาก การปฏิบัติเทคนิคอย่างถูกต้อง ไปสู่การควบคุมและประยุกต์ใช้เทคนิคเพื่อสร้างคุณภาพเสียง

ดังนั้น ระดับเกรด 2 จึงสามารถสังเคราะห์ได้ว่าเป็นช่วงของการพัฒนาการควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียง ซึ่งผู้เรียนเริ่มบูรณาการความถูกต้องทางเทคนิคเข้ากับการควบคุมคุณภาพเสียงและบริบทของบทเพลงอย่างชัดเจนมากขึ้น อันเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาไปสู่การใช้

เทคนิคเพื่อสร้างการแสดงออกทางดนตรี การตีความ และการสื่อสารทางดนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้นในระดับต่อไป

4. ระดับเกรด 3 การบูรณาการเทคนิคและการแสดงออกทางดนตรี

ระดับเกรด 3 แสดงให้เห็นการเพิ่มระดับความซับซ้อนของการควบคุมเทคนิคและการแสดงออกทางดนตรี โดยจากการวิเคราะห์บทเพลงและองค์ประกอบทางเทคนิคที่ปรากฏในหลักสูตร พบการใช้เทคนิค เช่น String Bend และ Vibrato ซึ่งต้องอาศัยการควบคุมการเคลื่อนไหวของมือ ความแม่นยำของระดับเสียง และการควบคุมคุณภาพเสียงในระดับที่ละเอียดมากขึ้น นอกจากนี้ องค์ประกอบด้าน Session Skills ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความสามารถด้านการฟังและการตอบสนองทางดนตรีผ่าน Playback หรือ Improvisation ตามรูปแบบที่กำหนดในการสอบ ตัวอย่างบทเพลงที่นำมาใช้เป็นบริบทในการวิเคราะห์ ได้แก่ Don't Wanna Fight, Love Is A Losing Game และ You Shook Me All Night Long

จากการวิเคราะห์พบว่า ระดับเกรด 3 เป็นช่วงที่การพัฒนาสมรรถนะเริ่มเปลี่ยนจากการมุ่งควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียง ไปสู่การบูรณาการเทคนิคเข้ากับการแสดงออกทางดนตรี อย่างชัดเจนมากขึ้น เทคนิค เช่น String Bend และ Vibrato ไม่ได้มีความสำคัญเฉพาะในด้านความถูกต้องของการปฏิบัติ แต่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการควบคุมระดับเสียง ความต่อเนื่องของเสียง การสร้างวลีดนตรี และลักษณะการแสดงออกของบทเพลง ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องสามารถควบคุมเทคนิคดังกล่าวให้เกิดผลทางดนตรีที่เหมาะสมกับบริบทของบทเพลง มากกว่าการปฏิบัติเทคนิคให้ถูกต้องเพียงอย่างเดียว เมื่อพิจารณาต่อเนื่องจากระดับเกรด 2 จะเห็นว่า พัฒนาการของสมรรถนะมีลักษณะเป็นลำดับ กล่าวคือ เกรด 2 มุ่งเพิ่มความสามารถในการควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียง ขณะที่เกรด 3 เพิ่มระดับความสามารถในการนำเทคนิคดังกล่าวมาบูรณาการกับการสร้างวลี การควบคุมระดับเสียง และการแสดงออกทางดนตรี รวมถึงการตอบสนองต่อข้อมูลทางดนตรีผ่าน Session Skills พัฒนาการดังกล่าวจึงสะท้อนการเปลี่ยนจาก การควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียงไปสู่การบูรณาการเทคนิคกับการแสดงออกทางดนตรี

ดังนั้น ระดับเกรด 3 จึงสามารถสังเคราะห์ได้ว่าเป็นช่วงของ การบูรณาการเทคนิคและการแสดงออกทางดนตรี ซึ่งผู้เรียนเริ่มนำความสามารถด้านเทคนิค การควบคุมคุณภาพเสียง และการฟัง มาประกอบกันเพื่อสร้างการแสดงออกทางดนตรีที่มีความชัดเจนและสอดคล้องกับบริบทของบทเพลง พร้อมทั้งพัฒนาความสามารถในการตอบสนองและสร้างสรรค์ทางดนตรีผ่าน Playback หรือ Improvisation อันเป็นพื้นฐานสำหรับการประยุกต์ใช้เทคนิคที่มีความหลากหลายและซับซ้อนมากขึ้นในระดับต่อไป

5. ระดับเกรด 4 การประยุกต์ใช้เทคนิคในบริบทของบทเพลง

ในระดับเกรด 4 ผู้เรียนยังคงต่อยอดความสามารถในการควบคุมเทคนิค คุณภาพเสียง และการแสดงออกทางดนตรีที่พัฒนาขึ้นจากระดับก่อนหน้า โดยมีการเพิ่มความหลากหลายของรูปแบบการบรรเลงและความสามารถในการนำเทคนิคมาใช้ภายใต้บริบทของบทเพลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น จากการวิเคราะห์บทเพลงและองค์ประกอบทางเทคนิคที่ปรากฏในหลักสูตร พบองค์ประกอบ เช่น การใช้ Octave, Barre Chords และการเปลี่ยนลักษณะหรือโทนเสียง ตลอดจนการสลับบทบาทระหว่างการบรรเลง Rhythm, Riff และ Lead ในบริบทของบทเพลง เช่น Day Tripper, Rockin' in the Free World และ She Sells Sanctuary

จากการวิเคราะห์พบว่า พัฒนาการของระดับเกรด 4 ไม่ได้สะท้อนเพียงการเพิ่มความหลากหลายของเทคนิค แต่เป็นการเพิ่มความสามารถในการเลือก ประยุกต์ใช้ และเชื่อมโยงเทคนิคหลายรูปแบบให้สัมพันธ์กับโครงสร้างและบทบาททางดนตรีของบทเพลง ผู้เรียนจึงต้องสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการบรรเลงให้สอดคล้องกับส่วนต่าง ๆ ของบทเพลง รวมถึงสามารถเปลี่ยนบทบาทระหว่าง Rhythm, Riff และ Lead ได้อย่างต่อเนื่อง โดยยังคงรักษาความมั่นคงของจังหวะ คุณภาพเสียง ความต่อเนื่องของการบรรเลง และลักษณะทางดนตรีของบทเพลง เมื่อพิจารณาต่อเนื่องจากระดับเกรด 3 จะเห็นว่า พัฒนาการของสมรรถนะมีการเปลี่ยนจากการ บูรณาการเทคนิคเข้ากับการแสดงออกทางดนตรี ไปสู่ความสามารถในการ ประยุกต์ใช้เทคนิคตามบริบทและหน้าที่ทางดนตรี กล่าวคือ ผู้เรียนไม่ได้เพียงควบคุมเทคนิคและนำเสนอการแสดงออกทางดนตรีได้อย่างเหมาะสม แต่ต้องสามารถตัดสินใจเลือกใช้รูปแบบการบรรเลงและเทคนิคให้สัมพันธ์กับโครงสร้าง บทบาท และลักษณะของแต่ละช่วงในบทเพลง ความสามารถดังกล่าวสะท้อนการเพิ่มระดับของสมรรถนะด้านการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะในบริบทการปฏิบัติจริง

ดังนั้น ระดับเกรด 4 จึงสามารถสังเคราะห์ได้ว่าเป็นช่วงของ การพัฒนาความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคนิคในบริบทของบทเพลง โดยผู้เรียนเริ่มแสดงความสามารถในการเชื่อมโยง เทคนิคการควบคุมเสียง จังหวะ บทบาททางดนตรี และโครงสร้างของบทเพลง เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาไปสู่การตีความ การควบคุมการแสดง และการสร้างความเป็นอิสระทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้น

6. ระดับเกรด 5 การพัฒนาการตีความและการควบคุมการแสดง

ในระดับเกรด 5 ผู้เรียนยังคงต่อยอดจากความสามารถในการเลือกและประยุกต์ใช้เทคนิคตามบริบทของบทเพลงที่พัฒนาขึ้นในระดับเกรด 4 แต่มีการเพิ่มระดับความสามารถในการตีความและควบคุมองค์ประกอบของการแสดงโดยรวมมากขึ้น จากการวิเคราะห์บทเพลงและองค์ประกอบทางดนตรีที่ปรากฏในหลักสูตร พบว่าผู้เรียนต้องจัดการกับรายละเอียดด้านเทคนิค คุณภาพเสียง ความดัง-เบา การใช้เอฟเฟกต์ และลักษณะการบรรเลงให้สอดคล้องกับรูปแบบและ

สไตล์ของบทเพลง ตัวอย่างบทเพลงที่ใช้เป็นบริบทในการวิเคราะห์ ได้แก่ Are You Gonna Go My Way, Sweet Emotion และ The Riverboat Song

จากการวิเคราะห์พบว่า พัฒนาการของระดับเกรด 5 มีลักษณะเป็นการเพิ่มระดับความสามารถในการตีความและควบคุมภาพรวมของการแสดง กล่าวคือ เทคนิคทางกีตาร์ไม่ได้ทำหน้าที่เพียงสนับสนุนความถูกต้องของการบรรเลงหรือการสร้างลักษณะเสียงเท่านั้น แต่ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดลักษณะเฉพาะของบทเพลงและสไตล์ดนตรี ผู้เรียนจึงต้องสามารถควบคุมคุณภาพเสียง ความดัง-เบา น้ำหนักการบรรเลง การใช้เอฟเฟกต์ และรายละเอียดทางดนตรีอื่น ๆ ให้เกิดความสัมพันธ์และความต่อเนื่องตลอดการแสดง ในระดับนี้ การตีความจึงมีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนต้องตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการนำเสนอองค์ประกอบทางดนตรีภายใต้กรอบของบทเพลงและรูปแบบดนตรีที่กำหนด ความสามารถดังกล่าวสะท้อนการพัฒนาจากการ ประยุกต์ใช้เทคนิคตามบริบทของบทเพลงในระดับเกรด 4 ไปสู่การใช้เทคนิคและองค์ประกอบทางดนตรีเพื่อสร้างการตีความและเอกภาพของการแสดง ในระดับเกรด 5 กล่าวคือ ผู้เรียนไม่ได้เพียงเลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับแต่ละส่วนของบทเพลง แต่ต้องสามารถเชื่อมโยงการเลือกใช้เทคนิค คุณภาพเสียง ความดัง-เบา และลักษณะการบรรเลงให้เกิดความสอดคล้องเชื่อมโยงขององค์ประกอบทางดนตรีโดยรวม

ดังนั้น ระดับเกรด 5 จึงสามารถสังเคราะห์ได้ว่าเป็นช่วงของการพัฒนาการตีความและการควบคุมการแสดง ซึ่งผู้เรียนเริ่มบูรณาการเทคนิค คุณภาพเสียง จังหวะ ความดัง-เบา การใช้เอฟเฟกต์ เพื่อสร้างการแสดงที่มีความต่อเนื่อง และสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของบทเพลงและสไตล์ดนตรี พัฒนาการดังกล่าวเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการก้าวไปสู่การบูรณาการสมรรถนะทางดนตรีในระดับสูงขึ้น ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถควบคุมองค์ประกอบทางดนตรีหลายด้านได้อย่างเป็นอิสระและมีความซับซ้อนมากขึ้น

7. ระดับเกรด 6–เกรด 8 การบูรณาการสมรรถนะสู่การปฏิบัติระดับสูง

ในระดับเกรด 6–เกรด 8 ความสามารถที่ผู้เรียนพัฒนามาจากระดับก่อนหน้าถูกนำมาบูรณาการเข้าด้วยกันภายใต้บริบทของการบรรเลงและการแสดงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น จากการวิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตรพบว่า ผู้เรียนได้รับการประเมินจากการบรรเลงบทเพลงร่วมกับองค์ประกอบด้าน Technical Focus และ Session Skills ซึ่งครอบคลุม Playback หรือ Improvisation ตามรูปแบบการสอบที่กำหนด ดังนั้น การพัฒนาสมรรถนะในระดับนี้จึงครอบคลุมทั้งความถูกต้องและการควบคุมทางเทคนิค ความมั่นคงของจังหวะและเวลา คุณภาพเสียง การตีความบทเพลง การสื่อสารทางดนตรี ตลอดจนความสามารถในการฟังและตอบสนองต่อสถานการณ์ทางดนตรี (Trinity College London, 2018)

จากการวิเคราะห์พบว่า ความก้าวหน้าของระดับเกรด 6–เกรด 8 ไม่ได้สะท้อนเพียงการเพิ่มจำนวนหรือความซับซ้อนของเทคนิคที่ใช้ในการบรรเลง แต่สะท้อนการเพิ่มระดับความสามารถในการบูรณาการความรู้ ทักษะ การตีความทางดนตรีและการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรีเข้าด้วยกันในการปฏิบัติจริง ผู้เรียนจึงต้องสามารถเลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับลักษณะและบริบทของบทเพลงควบคุมจังหวะและคุณภาพเสียงอย่างต่อเนื่อง ตีความและถ่ายทอดลักษณะทางดนตรีของบทเพลงตลอดจนปรับการบรรเลงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางดนตรีที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติความสามารถดังกล่าวสะท้อนการเพิ่มระดับของความเป็นอิสระในการปฏิบัติทางดนตรี เมื่อพิจารณาต่อเนื่องจากระดับเกรด 5 จะเห็นพัฒนาการที่ชัดเจนจาก การตีความและการควบคุมการแสดงไปสู่การบูรณาการสมรรถนะทางดนตรีในระดับสูง กล่าวคือ ในระดับเกรด 5 ผู้เรียนเริ่มสามารถควบคุมและเชื่อมโยงองค์ประกอบต่าง ๆ เพื่อสร้างการตีความบทเพลงที่เหมาะสม ขณะที่ระดับเกรด 6–เกรด 8 เพิ่มความสามารถในการนำสมรรถนะดังกล่าวมาใช้ร่วมกันอย่างเป็นระบบและมีความเป็นอิสระมากขึ้น ผู้เรียนจึงไม่ได้เพียงปฏิบัติตามรูปแบบที่กำหนด แต่ต้องสามารถตัดสินใจเลือกวิธีการใช้เทคนิคการควบคุมเสียง การจัดการจังหวะ และการตอบสนองทางดนตรีให้เหมาะสมกับบริบทของการแสดงสำหรับเทคนิคเฉพาะ เช่น Sweep Picking, Speed Picking, Modes, Complex Time, Diminished Scale, Whole Tone Scale และ Augmented Scale ที่ผู้วิจัยพบจากการวิเคราะห์บทเพลงและนำมาพัฒนาเป็นเนื้อหาในชุดแบบฝึกของการวิจัยนั้น ผู้วิจัยถือว่าเป็น ผลจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ประกอบทางดนตรีและเทคนิคที่ปรากฏในบริบทของบทเพลงและการพัฒนาทักษะไม่ใช่การกล่าวอ้างว่าทฤษฎีที่กำหนดให้เทคนิคดังกล่าวต้องปรากฏครบถ้วนในทุกบทเพลงหรือเป็นรายการเทคนิคบังคับประจำแต่ละระดับ ดังนั้น การนำเทคนิคเหล่านี้มาใช้ในการวิจัยจึงเป็นการต่อยอดเชิงสังเคราะห์ของผู้วิจัยเพื่อจัดระบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

การวิเคราะห์ระบบการวัดพัฒนาการของทักษะปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์เอกสารหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน พบว่าระบบการประเมินผลของหลักสูตรไม่ได้พิจารณาความสามารถของผู้เรียนจากความต้องการของการบรรเลงเพียงอย่างเดียว แต่ประเมินผ่านองค์ประกอบของการแสดงดนตรีหลายด้านร่วมกัน โดยอาศัยการประเมินจากการบรรเลงบทเพลง การประเมินทักษะทางเทคนิค และการประเมิน Session Skills ซึ่งครอบคลุมความสามารถด้าน Playback หรือ Improvisation ทั้งนี้ องค์ประกอบดังกล่าวสะท้อนการพัฒนาความสามารถทั้งด้านเทคนิค การควบคุมการบรรเลง การตีความทางดนตรี และการตอบสนองต่อบริบทของการแสดงอย่างเป็นระบบ จากผลการวิเคราะห์เอกสารดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์องค์ประกอบของพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนออกเป็น 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ความถูกต้องและการควบคุมทางเทคนิค หมายถึงความสามารถในการปฏิบัติเทคนิคกีตาร์ได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ และต่อเนื่อง รวมทั้งการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวา การควบคุมการเคลื่อนไหว และการประยุกต์ใช้เทคนิคให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของบทเพลง เมื่อระดับการสอบสูงขึ้น ความซับซ้อนของเทคนิค ความแม่นยำในการปฏิบัติ และความสามารถในการควบคุมรายละเอียดของการบรรเลงจะเพิ่มขึ้นตามลำดับ จึงสะท้อนพัฒนาการด้านสมรรถนะเชิงเทคนิคอย่างต่อเนื่อง

2. การควบคุมจังหวะและเวลา หมายถึงความสามารถในการรักษาความมั่นคงของจังหวะ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างจังหวะของผู้บรรเลงกับดนตรีประกอบตลอดจนความสามารถในการปฏิบัติรูปแบบจังหวะและโครงสร้างทางดนตรีที่มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นในแต่ละระดับ ความสามารถด้านนี้มีบทบาทสำคัญต่อการบรรเลงดนตรีร็อกและป๊อปเนื่องจากเป็นพื้นฐานของการสร้างกรูฟ ความต่อเนื่องของบทเพลง และการบรรเลงร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ

3. การสร้างและควบคุมคุณภาพเสียง หมายถึงความสามารถในการสร้างและควบคุมคุณภาพเสียงของกีตาร์ผ่านการใช้เทคนิคการบรรเลง การควบคุมแรงตี การควบคุมความดัง-เบา การเลือกใช้เสียงรวมถึงการเลือกใช้อุปกรณ์และเอฟเฟกต์ให้เหมาะสมกับลักษณะของบทเพลง คุณภาพเสียงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความดังหรือความชัดเจนของเสียงเพียงอย่างเดียว แต่ครอบคลุมถึงความเหมาะสมของลักษณะเสียงกับสไตล์ทางดนตรีและการแสดง

4. การตีความและการสื่อสารทางดนตรี หมายถึงความสามารถในการถ่ายทอดลักษณะเฉพาะของบทเพลงผ่านการควบคุมวลีดนตรี การใช้ความดัง-เบา การเน้นเสียง การกำหนดน้ำหนักของจังหวะ การควบคุมคุณภาพเสียง และการสื่อสารอารมณ์ของบทเพลงให้สอดคล้องกับลักษณะทางดนตรี ความสามารถด้านนี้สะท้อนการพัฒนาจากการบรรเลงที่มุ่งเน้นความถูกต้องด้านเทคนิคไปสู่การบรรเลงที่สามารถสื่อสารความหมาย บุคลิก และเอกลักษณ์ของบทเพลงได้อย่างเหมาะสม

5. การฟังและความเป็นนักดนตรีเชิงสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถในการรับรู้ วิเคราะห์ และตอบสนองต่อข้อมูลทางดนตรีผ่านการฟัง การจดจำและถ่ายทอดวลีดนตรี การสร้างแนวทำนองใหม่ผ่านการด้นสดและการประยุกต์ใช้ความรู้ทางดนตรีภายใต้บริบทที่กำหนด องค์ประกอบดังกล่าวสอดคล้องกับการประเมิน Session Skills ของหลักสูตรทรีนิตี้ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความสามารถผ่านกิจกรรม Playback หรือ การด้นสดอันสะท้อนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะทางดนตรีในสถานการณ์จริง

ข้อค้นพบเชิงสังเคราะห์ของผู้วิจัย

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตี แห่งลอนดอน ผู้วิจัยพบว่า ระบบการพัฒนาผู้เรียนของหลักสูตรมีลักษณะเป็น การพัฒนาสมรรถนะเชิงสะสมและต่อเนื่อง กล่าวคือ ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาโดยการเรียนรู้เทคนิคใหม่แบบแยกส่วนหรือเพิ่มจำนวนเทคนิคตามลำดับเท่านั้น แต่เป็นการนำสมรรถนะที่พัฒนาขึ้นในระดับก่อนหน้ามาใช้เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในระดับถัดไป พร้อมทั้งเพิ่มระดับความซับซ้อนของการควบคุม การประยุกต์ใช้ และการบูรณาการทักษะทางดนตรีอย่างต่อเนื่อง

ผลการสังเคราะห์แสดงให้เห็นว่า พัฒนาการของผู้เรียนสามารถอธิบายได้เป็นลำดับ ตั้งแต่การสร้างรากฐานของการบรรเลงในระดับ Initial การพัฒนาความสามารถในการควบคุมการปฏิบัติในเกรต 1 การพัฒนาการควบคุมเทคนิคและคุณภาพเสียงในเกรต 2 การบูรณาการเทคนิคกับการแสดงออกทางดนตรีในเกรต 3 การประยุกต์ใช้เทคนิคตามบริบทของบทเพลงในเกรต 4 การพัฒนาความสามารถด้านการตีความและการควบคุมการแสดงในเกรต 5 และการบูรณาการสมรรถนะทุกด้านสู่การปฏิบัติระดับสูงในเกรต 6-เกรต 8

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ความก้าวหน้าของทักษะกีตาร์ในหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตี แห่งลอนดอนไม่ได้มีลักษณะเป็นการเพิ่มรายการเทคนิคหากแต่เป็นการเพิ่มระดับของสมรรถนะในการใช้เทคนิคภายใต้บริบททางดนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น โดยผู้เรียนต้องพัฒนาความสามารถด้านเทคนิค การควบคุมจังหวะ การสร้างคุณภาพเสียง การตีความบทเพลง การสื่อสารทางดนตรี และการตอบสนองต่อสถานการณ์ทางดนตรีผ่านการฟังและการดันสดไปพร้อมกันอย่างต่อเนื่อง

ข้อค้นพบเชิงสังเคราะห์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าหลักการสำคัญของหลักสูตรไม่ใช่การจัดลำดับเนื้อหาตามระดับความยากของเทคนิคแต่เพียงอย่างเดียว แต่เป็นการออกแบบเส้นทางการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยให้สมรรถนะแต่ละด้านได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและบูรณาการเข้าด้วยกันในทุกระดับของการเรียนรู้ ข้อค้นพบนี้เป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนานวัตกรรมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงนำหลักการพัฒนาสมรรถนะเชิงสะสมและต่อเนื่องดังกล่าวมาใช้เป็นกรอบในการสังเคราะห์และออกแบบชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าโดยไม่ได้ถ่ายทอดรายการเทคนิคหรือโครงสร้างของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตี แห่งลอนดอนมาใช้โดยตรง แต่ประยุกต์หลักการจัดลำดับสมรรถนะ การสะสมและต่อยอดทักษะ และการบูรณาการองค์ประกอบด้านเทคนิค จังหวะ คุณภาพเสียง การตีความ และความคิดสร้างสรรค์ เข้ากับบริบทของการจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้าของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถด้านการปฏิบัติอย่างเป็นลำดับและนำไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 5

นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของ วิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับ มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากการศึกษารูปแบบการจัดวางเทคนิคการบรรเลง และแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการสอบปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าเกรด Initial – 8 หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอน ใช้ฉบับปี 2018 ผู้วิจัยได้นำแนวคิดแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจัดสร้างนวัตกรรมแบ่งเป็น 3 เล่ม เพื่อให้สะดวกในการนำมาใช้งาน และ แยกระดับความง่ายไปสู่ยากอย่างเป็นขั้นตอน โดยมีรายละเอียดและตัวอย่างแบบฝึกประกอบการอธิบายดังนี้

หลักการและแนวคิดในการออกแบบ

การพัฒนานวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ออกแบบนวัตกรรมโดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีทางการศึกษาด้านการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ด้านการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ และด้านการพัฒนาทักษะดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างเป็นระบบ จากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับขั้นสูง โดยผู้วิจัยได้นำแนวคิดสำคัญมาใช้ในการออกแบบนวัตกรรม ดังนี้

1. แนวคิดการเรียนรู้แบบลำดับขั้น (Sequential Skill Development)

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการพัฒนาทักษะแบบลำดับขั้นมาใช้ในการออกแบบเนื้อหา โดยจัดเรียงลำดับการเรียนรู้จากทักษะพื้นฐานไปสู่ทักษะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านเทคนิค จังหวะ การควบคุมเสียง และการประสานงานของมือซ้าย-มือขวาได้อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

ในเล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level) ผู้วิจัยมุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า เช่น การจับปิ๊ก การวางตำแหน่งมือ การอ่านจังหวะ การอ่านแท็บกีตาร์ การบรรเลงคอร์ดพื้นฐาน และการฝึกเทคนิคเบื้องต้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายและสร้างความแม่นยำของจังหวะได้อย่างถูกต้อง จากนั้นจึงพัฒนาไปสู่เล่มที่ 2 : ระดับกลาง (Intermediate Level) ซึ่งเน้นการเชื่อมโยงทักษะต่างๆ เข้าด้วยกัน เช่น การใช้บันไดเสียงทั่วทั้งคอกีตาร์ การดันสต การใช้เทคนิคผสมผสาน และการพัฒนาความคล่องแคล่วของการบรรเลง เพื่อให้

ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ทักษะในการบรรเลงจริงได้มากขึ้น ส่วนในเล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level) ผู้วิจัยมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถด้านการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวงดนตรี การใช้เทคนิคขั้นสูง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างมีเอกลักษณ์ ซึ่งเป็นการต่อยอดจากทักษะพื้นฐานและทักษะระดับกลางไปสู่การบรรเลงในระดับมืออาชีพ

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นลำดับขั้นจากระดับ Initial ไปสู่เกรด 8 โดยให้ความสำคัญกับความแม่นยำของจังหวะ คุณภาพเสียง การควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ทักษะในการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยอย่างเป็นระบบ

2. แนวคิดการเสริมสร้างการเรียนรู้ (Scaffolding Learning)

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการเสริมสร้างการเรียนรู้มาใช้ในการออกแบบชุดแบบฝึก โดยจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้จากง่ายไปสู่ยาก และสร้างพื้นฐานสำคัญให้ผู้เรียนก่อนการพัฒนาทักษะในระดับที่สูงขึ้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพของตนเอง

ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการฝึกทักษะพื้นฐาน เช่น การควบคุมจังหวะ การวางนิ้ว และการประสานงานของมือทั้งสองข้าง ก่อนที่จะพัฒนาไปสู่เทคนิคที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก เทคนิคการเชื่อมเสียง เทคนิคการจัมสาย และการดันสต โดยในแต่ละบทผู้วิจัยได้ออกแบบแบบฝึกหัดให้มีระดับความยากที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความเข้าใจและพัฒนาทักษะได้อย่างเป็นขั้นตอน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังออกแบบเนื้อหาให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะเดิมกับทักษะใหม่ได้อย่างต่อเนื่อง เช่น การพัฒนาจากการฝึกบันไดเสียงพื้นฐานไปสู่การใช้บันไดเสียงในการดันสต หรือการพัฒนาจากการฝึกเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กไปสู่เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก และเทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจโครงสร้างของการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้ามากยิ่งขึ้น

3. แนวคิดการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Learning)

เนื่องจากการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าเป็นทักษะปฏิบัติที่ต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของระบบประสาท กล้ามเนื้อ และการรับรู้ทางการได้ยิน ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัยมาใช้ในการออกแบบกิจกรรมการฝึกปฏิบัติ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญผ่านการฝึกซ้ำอย่างเป็นระบบ

ผู้วิจัยได้ออกแบบแบบฝึกให้ผู้เรียนฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวของนิ้วมือ ความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมแรงดีด และการประสานงานระหว่างมือซ้าย-มือขวาอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่ว ความแม่นยำ และความต่อเนื่องของการบรรเลง

นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพเสียง การควบคุมเสียงรบกวน และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการเคลื่อนไหวของร่างกาย ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าในแนวดนตรีร็อกและป๊อป

4. แนวคิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning)

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการเรียนรู้จากประสบการณ์มาใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง การทดลอง การฟัง การวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ทักษะในการบรรเลงดนตรี

ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้เฉพาะทฤษฎีทางดนตรี แต่ยังได้ฝึกนำองค์ความรู้ไปใช้ในการบรรเลงจริง เช่น การใช้บันไดเสียงในการดันสต การใช้เทคนิคต่างๆ ในการสร้างวลีดนตรี การประยุกต์ใช้เอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้า และการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ทางทฤษฎีกับการปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดดังกล่าวช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับการบรรเลงดนตรีร่วมสมัย และสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีผ่านประสบการณ์จริงในการฝึกปฏิบัติ

5. แนวคิดหลักสูตรแบบเกลียว (Spiral Curriculum)

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดหลักสูตรแบบเกลียวมาใช้ในการออกแบบลำดับเนื้อหา โดยให้ผู้เรียนได้กลับมาทบทวนและพัฒนาทักษะเดิมในระดับที่ซับซ้อนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ตัวอย่างเช่น การฝึกบันไดเสียงเมเจอร์ในระดับเริ่มต้น จะได้รับการพัฒนาต่อในระดับปานกลางผ่านระบบ 3 โน้ตต่อสาย 7 ตำแหน่ง และการประยุกต์ใช้ในการดันสต ส่วนเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กในระดับพื้นฐาน จะถูกพัฒนาต่อไปสู่เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก และเทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊กในระดับที่สูงขึ้น

การจัดลำดับเนื้อหาในลักษณะดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้เดิมกับองค์ความรู้ใหม่ เกิดความเข้าใจเชิงโครงสร้างของการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และสามารถพัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่องตามลำดับขั้น

สรุปแนวคิดในการออกแบบนวัตกรรม

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยได้ออกแบบโดยบูรณาการแนวคิดด้านการพัฒนาทักษะแบบลำดับขั้น การเสริมสร้างการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะพิสัย การเรียนรู้จากประสบการณ์ และหลักสูตรแบบเกลียวเข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างเป็นระบบ มีความต่อเนื่อง และสามารถประยุกต์ใช้ในการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลง ความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี การควบคุมคุณภาพเสียง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้นจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับขั้นสูงอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

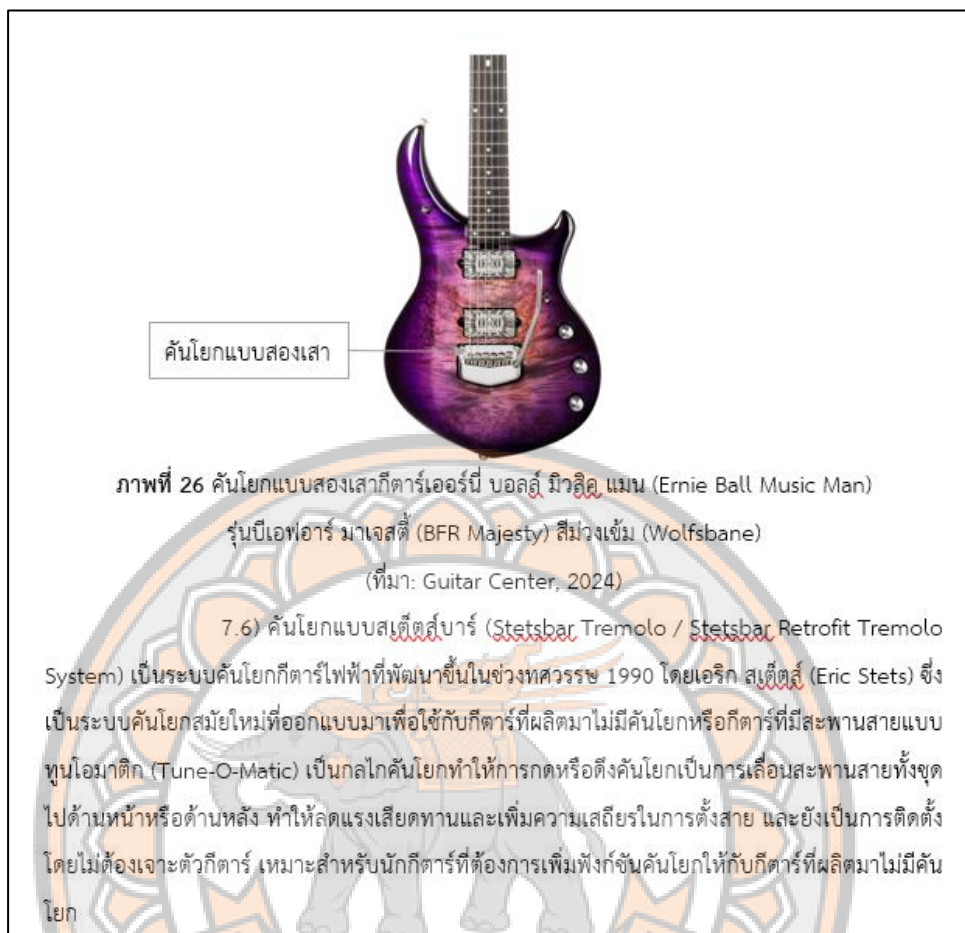
นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

ในการพัฒนา เล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้นผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การประเมินด้านเนื้อหา ทักษะสำคัญ และบริบททางทฤษฎีตลอดจนการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าตั้งแต่ระดับInitial ถึงระดับเกรด 3 ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ใช้ฉบับปี 2018 ตามรายละเอียดดังนี้

บทที่ 1 องค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้าและการดูแลรักษา (Electric Guitar Components and Maintenance)

เนื้อหาเรื่ององค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้าและการดูแลรักษาจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับผู้เรียนในการทำความรู้จักกับเครื่องดนตรี ตั้งแต่โครงสร้างส่วนประกอบต่างๆ ไปจนถึงการใช้งานและการดูแลรักษาอย่างถูกวิธี ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การเริ่มต้นที่ถูกต้องเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาทักษะทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้น ผู้เรียนสามารถเข้าใจหน้าที่ของส่วนประกอบหลักของกีตาร์ไฟฟ้า เช่น ลำตัว คอ ฟิงเกอร์บอร์ด ปิ๊กอัพ และปุ่มควบคุมต่างๆ รวมถึงสามารถดูแลรักษาเครื่องดนตรีเบื้องต้นได้อย่างเหมาะสม เช่น การทำความสะอาด การเก็บรักษา และการใช้งานอย่างถูกวิธี ซึ่งช่วยลดความเสียหายของเครื่องดนตรีและส่งเสริมอายุการใช้งานในระยะยาว ผู้เรียนจึงสามารถนำความรู้พื้นฐานนี้ไปใช้เป็นรากฐานในการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับที่สูงขึ้นต่อไปได้อย่างมั่นคง และสามารถต่อยอดไปสู่การฝึกเทคนิคต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพ 3 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 องค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้า
 และการดูแลรักษา เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่ององค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้าและการดูแลรักษาสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับ Initial เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นของการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับเครื่องดนตรี เข้าใจพื้นฐานการใช้งาน และสามารถดูแลรักษาเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการวางรากฐานทางดนตรีตามแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ที่ให้ความสำคัญกับการเริ่มต้นที่ถูกต้อง ความเข้าใจพื้นฐานและการพัฒนาทักษะอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่ององค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้าและการดูแลรักษาจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อการเริ่มต้นเรียนกีตาร์ไฟฟ้าและเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้นต่อไปอย่างมีระบบ ซึ่งสอดคล้อง

กับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตีแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้พื้นฐาน ทักษะ การปฏิบัติ และความเข้าใจในการใช้เครื่องดนตรีร่วมสมัยอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 2 การเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้าย และ มือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า (Guitar Pick Selection, Pick Holding Technique and Left-Right Hand Placement)

เนื้อหาเรื่องการเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้าย และมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลง ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ท่าทางที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อให้สามารถ ควบคุมการดีดสาย การวางนิ้ว และการเคลื่อนไหวของมือได้อย่างเหมาะสม ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึก การจับปิ๊กอย่างถูกวิธี การกำหนดมุมและแรงในการดีด รวมถึงการวางตำแหน่งมือซ้ายและมือขวาให้ สัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพเสียง ความแม่นยำของจังหวะ และความ คล่องแคล่วในการบรรเลงในระยะยาว การเริ่มต้นด้วยท่าทางที่ถูกต้องยังช่วยลดความผิดพลาดในการ ฝึกและป้องกันการสร้างความเคยชินที่ไม่เหมาะสมในการบรรเลง ผู้เรียนจึงสามารถนำพื้นฐานเหล่านี้ ไปใช้ต่อยอดในการฝึกเทคนิคกีตาร์ไฟฟ้าขั้นต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีรากฐานที่แข็งแกร่งใน การพัฒนาทักษะดนตรีไปสู่ระดับที่สูงขึ้น

แบบฝึกหัดท้ายบท

ตอนที่ 1 แบบทดสอบปรนัย (Objective Test)

คำชี้แจง: จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ปิ๊กกีตาร์ที่มีความหนามาก (Heavy Gauge) เหมาะสมกับลักษณะการบรรเลงแบบใดมากที่สุด
 - ก. การดีดคอร์คแบบนุ่มนวล
 - ข. การโซโล่ที่ต้องการความแม่นยำสูง
 - ค. การเล่นจังหวะซ้ำ
 - ง. การลดเสียงรบกวน
2. วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ที่ถูกต้องควรมีลักษณะอย่างไร
 - ก. จับแน่นจนไม่สามารถขยับได้
 - ข. จับหลวมมากเพื่อให้ปิ๊กเคลื่อนไหวอิสระ
 - ค. จับอย่างพอดี ควบคุมได้ และมีความยืดหยุ่น
 - ง. ใช้นิ้วทั้งหมดจับปิ๊ก

ภาพ 4 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 การเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการ จับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้ายบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ ไฟฟ้า ในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

3. ตำแหน่งการวางมือขวาที่เหมาะสมในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าคือข้อใด
 - ก. วางมือแบบตึงเครียดตลอดเวลา
 - ข. วางมือให้ผ่อนคลายและสามารถควบคุมการดีดสายได้
 - ค. ยกมือสูงตลอดเวลา
 - ง. วางมือกดลงบนสายทั้งหมด
4. การวางนิ้วมือซ้ายบนฟิงเกอร์บอร์ดที่ถูกต้องควรมีลักษณะอย่างไร
 - ก. วางนิ้วห่างจากเฟรตมากที่สุด
 - ข. วางนิ้วชิดเฟรตเพื่อให้เสียงชัดเจน
 - ค. ใช้นิ้วเดียวเล่นทุกโน้ต
 - ง. กดสายด้วยแรงมากที่สุดเสมอ
5. ปัจจัยใดมีผลต่อคุณภาพเสียงและการควบคุมความดัง-เบามากที่สุดในการใช้ปิ๊ก
 - ก. สีของปิ๊ก
 - ข. วัสดุและความหนาของปิ๊ก
 - ค. รูปร่างของกีตาร์

ภาพ 5 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 การเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้ายบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องการเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับ Initial เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นที่มุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานที่ถูกต้องในการเล่นเครื่องดนตรี ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การวางท่าทาง การควบคุมร่างกาย และการใช้อุปกรณ์อย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการเริ่มต้นอย่างถูกวิธี เพื่อสนับสนุนการพัฒนาทักษะทางดนตรีในระยะยาว

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการเลือกใช้ปิ๊กกีตาร์ที่เหมาะสม วิธีการจับปิ๊กกีตาร์ ตำแหน่งการวางมือซ้าย และมือขวาในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างถูกต้องและต่อเนื่องในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการสร้างรากฐานทางดนตรีที่มั่นคงและการพัฒนาทักษะอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 3 จังหวะ ชื่อตัวโน้ต เครื่องหมายแปลงเสียง และการอ่านแท็บกีตาร์ (Rhythm, Note Names, Accidentals, and Reading Guitar Tablature)

เนื้อหาเรื่องจังหวะ ชื่อตัวโน้ต เครื่องหมายแปลงเสียง และการอ่านแท็บกีตาร์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญในการเริ่มต้นเรียนรู้ดนตรี ผู้เรียนจะได้ทำความเข้าใจภาษาดนตรีขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้ในการอ่าน เขียน และบรรเลงเพลงได้อย่างถูกต้อง ในระดับนี้ผู้เรียนจะเริ่มเรียนรู้ค่าจังหวะพื้นฐาน การนับจังหวะอย่างง่าย ชื่อตัวโน้ตบนฟิงเกอร์บอร์ด รวมถึงเครื่องหมายแปลงเสียง เช่น ชาร์ป (#) และแฟลต (b) ตลอดจนการอ่านแท็บกีตาร์เบื้องต้น เพื่อใช้ในการบรรเลงบทเพลงง่ายๆ ได้ด้วยตนเอง ความรู้เหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสัญลักษณ์ทางดนตรีกับการบรรเลงได้อย่างเป็นระบบ ผู้เรียนจึงสามารถนำความรู้พื้นฐานนี้ไปใช้ในการฝึกบรรเลงบทเพลงง่ายๆ ได้อย่างถูกต้อง และเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

1.1.2 เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) คือสัญลักษณ์บ่งบอกโครงสร้างของจังหวะในเพลง โดยจะแสดงอยู่ที่ต้นเพลงถัดจากเครื่องหมายกำหนดเสียง (Key Signature) และเครื่องหมายบรรเลง (Clef) บ่งบอกถึงสัดส่วนอัตราจังหวะในแต่ละห้องของบทเพลง ซึ่งตัวเลขด้านบนบอกถึงจำนวนของจังหวะในแต่ละห้องเพลง ห้องเพลงจะมีจำนวนจังหวะกี่จังหวะ และตัวเลขด้านล่างบอกถึงการนับจังหวะของค่าตัวโน้ตที่ใช้แทน 1 จังหวะ เช่น

4 หมายถึง โน้ตตัวดำ คือ 1 จังหวะ
8 หมายถึง โน้ตเจ็ดแปดหนึ่งขึ้น คือ 1 จังหวะ

2 หมายถึง โน้ตตัวขาว คือ 1 จังหวะหรือเครื่องหมายกำหนดจังหวะที่มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ได้แก่

C อ่านว่าซี หรือ ซีเต็มเป็นคำย่อของคำว่า Common time คืออัตราจังหวะสามัญมีค่าอัตราจังหวะเท่ากับ 4/4

C อ่านว่าซีแบ่งเป็นคำย่อของคำว่า Cut time คืออัตราจังหวะตัดมีค่าอัตราจังหวะเท่ากับ 2/2

1.1.3 อัตราจังหวะ (Meter / Time) คือโครงสร้างจังหวะพื้นฐานที่กำหนดการจัดหมวดหมู่ของเวลาในดนตรีอย่างเป็นระบบ โดยทำหน้าที่แบ่งช่วงเวลาออกเป็นหน่วยย่อยที่มีความสม่ำเสมอ การจัดแบ่งจังหวะเคาะออกเป็นกลุ่มๆ และการเน้นจังหวะที่แน่นอนในแต่ละห้องของบทเพลง อัตราจังหวะ (Meter) สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1) อัตราจังหวะธรรมดา (Simple Time) คืออัตราจังหวะที่หน่วยจังหวะสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนเท่ากัน ซึ่งอัตราจังหวะธรรมดาสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1.1) อัตราจังหวะสองธรรมดา (simple duple time) คืออัตราจังหวะที่มี 2 จังหวะใหญ่และแต่ละจังหวะใหญ่เป็นโน้ตซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 หน่วยจังหวะย่อยเป็นอัตราจังหวะที่มีตัวเลขกำกับจังหวะตัวเลขด้านบนเป็นเลข 2 เช่นอัตราจังหวะ 2/2, 2/4, 2/8, 2/16

ภาพ 6 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 3 จังหวะ ชื่อตัวโน้ต เครื่องหมายแปลงเสียง และการอ่านแท็บกีตาร์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาทฤษฎีดนตรีสากลที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องจังหวะ ซือตัวโน้ต เครื่องหมายแปลงเสียง และการอ่านแท็บกีตาร์สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับ Initial เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นที่มุ่งเน้นการสร้าง ความเข้าใจพื้นฐานด้านดนตรี ผู้เรียนจะได้เรียนรู้สัญลักษณ์ทางดนตรี การนับจังหวะ และการอ่านโน้ต หรือแท็บในระดับเบื้องต้น ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ต แห่งลอนดอน ที่ให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นฐานที่มั่นคง เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการ พัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องจังหวะ ซือตัวโน้ต เครื่องหมายแปลงเสียง และการอ่านแท็บกีตาร์จึงมี ความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีดนตรีที่จำเป็นต่อ การเริ่มต้นในการเรียนกีตาร์ และเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่าน การบรรเลง และการ เข้าใจดนตรีในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ที่ให้ความสำคัญกับ การสร้างพื้นฐานทางดนตรีที่มั่นคง ควบคู่กับการพัฒนาทักษะการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 4 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การควบคุม การเคลื่อนไหวของมือขวาให้มีความต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อสร้างจังหวะการดีดที่ถูกต้องและมั่นคง ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการดีดแบบสลับจากการดีดลงเพียงอย่างเดียว ไปสู่การดีดขึ้นและลง อย่างเป็นระบบ ซึ่งช่วยให้การบรรเลงมีความลื่นไหลมากขึ้น ลดความเมื่อยล้าของมือ และช่วยพัฒนา ความแม่นยำของจังหวะพื้นฐาน อีกทั้งยังเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการบรรเลงบทเพลงที่มี ความเร็วและรูปแบบจังหวะที่หลากหลายขึ้น ผู้เรียนจึงสามารถนำเทคนิคนี้ไปใช้ในการฝึกบรรเลง บทเพลงง่ายๆ ได้อย่างถูกต้อง และเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการใช้ปิ๊กในการ บรรเลง กีตาร์ไฟฟ้า

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique)

เทคนิคกีตาร์ (Guitar Technique) คือวิธีการในการบรรเลงกีตาร์

เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique) คือเทคนิคการ ดีดสายด้วยปิ๊กในลักษณะ ลง-ขึ้น-ลง-ขึ้น (Downstroke-Upstroke) สลับกัน โดยไม่ขึ้นอยู่กับทิศทาง ของการเปลี่ยนสายหรือโน้ต ซึ่งเป็นเทคนิคพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการเล่นกีตาร์ไฟฟ้าเพื่อเพิ่มความ ต่อเนื่อง แม่นยำ ความเร็ว และความลื่นไหลของการบรรเลง

ภาพ 7 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 4 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้น ด้วยปิ๊ก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับ เริ่มต้น (Beginner Level)

การควบคุมน้ำหนักเสียง (Dynamic Control) คือการควบคุมแรงในการตีปิ๊กให้สม่ำเสมอระหว่างการตีขึ้นและลง หลีกเลี่ยงการตีหนักเฉพาะจังหวะลงมากเกินไป ฟังก์ชันเน้นจังหวะ (Accent) เช่น เน้นจังหวะที่ 1 ของห้องเพลง และควบคุมมุมของปิ๊ก (Pick Angle) เพื่อให้เสียงมีความนุ่มหรือคมตามต้องการ

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

ภาพที่ 59 เทคนิคการตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique)

EX.1

ภาพที่ 60 เทคนิคการตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique)

EX.2

ภาพที่ 61 เทคนิคการตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique)

ภาพ 8 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 4 เทคนิคการตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน ในระดับ Initial เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะการบรรเลง ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างพื้นฐานที่ถูกต้องด้านจังหวะ การควบคุมมือ และความสม่ำเสมอในการเล่น ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การควบคุมการเคลื่อนไหวพื้นฐานของมือขวา ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตร ร็อก และป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานที่มั่นคง เพื่อรองรับการพัฒนาทักษะในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างถูกต้อง และต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นฐานด้านเทคนิคและการควบคุมจังหวะอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 5 การบรรเลงคอร์ดเปิดขั้นพื้นฐาน และเทคนิคการตีคอร์ด (Basic Open Chord Fingering and Chord Strumming Techniques)

เนื้อหาเรื่องการบรรเลงคอร์ดเปิดขั้นพื้นฐาน และเทคนิคการตีคอร์ดจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการเริ่มต้นการเรียนรู้กีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การจับคอร์ดพื้นฐานและรูปแบบการตีคอร์ดอย่างง่าย เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับเสียงคอร์ด จังหวะ และการประสานการทำงานของมือซ้ายและมือขวา ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการเปลี่ยนคอร์ดพื้นฐานอย่างช้าๆ และต่อเนื่อง การรักษาจังหวะให้สม่ำเสมอ และการตีคอร์ดให้เกิดเสียงที่ชัดเจน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการบรรเลงบทเพลงง่ายๆ และช่วยสร้างความมั่นใจในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจึงสามารถนำทักษะนี้ไปใช้ในการบรรเลงบทเพลงได้อย่างถูกต้อง และเป็นรากฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาทักษะการบรรเลงคอร์ดและจังหวะในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

2. เทคนิคการตีคอร์ด (Chord Strumming Techniques)

การตีคอร์ด (Chord Strumming) คือวิธีการบรรเลงกีตาร์โดยใช้มือขวาหรือมือที่ใช้ปิ๊กเคลื่อนไหวลง-ขึ้นเพื่อดีดสายกีตาร์หลายสายพร้อมกันในลักษณะต่อเนื่องตามจังหวะ

เทคนิคการตีคอร์ด (Chord Strumming Technique) คือทิศทางการตีคอร์ดโดยใช้จังหวะสลับกันระหว่างการดีดลง (Downstroke) และการดีดขึ้น (Upstroke) การตีคอร์ดสลับลง-ขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีจังหวะที่สม่ำเสมอเป็นเทคนิคเบื้องต้นที่สำคัญของการบรรเลงกีตาร์

รูปแบบการตีคอร์ด (Chord Strumming Pattern) หมายถึงลำดับหรือจังหวะของการดีดสายกีตาร์ด้วยมือขวาเป็นรูปแบบของการตีคอร์ดสลับลง-ขึ้นในจังหวะต่างๆ และสัมพันธ์กับเครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature)

↑ = Downstroke (การดีดลงกรณีมากกว่า 1 สาย) คือการดีดสายจากสายบนลงล่าง

↓ = Upstroke (การดีดขึ้นกรณีมากกว่า 1 สาย) คือการดีดสายจากสายล่างขึ้นบน

วิธีการบรรเลงวางนิ้วมือซ้ายให้ถูกตำแหน่ง กดสายให้ชิดเพอร์ และหลีกเลี่ยงการแตะสายอื่นโดยไม่ตั้งใจ เพื่อให้เสียงคอร์ดออกมาชัดเจน มือขวาการตีคอร์ดใช้การสลับทิศทางการดีดลงและดีดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ โดยควบคุมจังหวะให้ตรงตามจังหวะเพลง ควบคุมน้ำหนักในการตีให้พอดี ไม่แรงหรือเบาเกินไป และอาจเพิ่มการเน้นจังหวะบางจุดเพื่อให้ดนตรีมีความน่าสนใจมากขึ้น

ภาพ 9 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 5 การบรรเลงคอร์ดเปิดขั้นพื้นฐาน และเทคนิคการตีคอร์ด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องการบรรเลงคอร์ดเปิด และเทคนิคการตีคอร์ดสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย ในระดับ Initial เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นที่มุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานทางดนตรี ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การจับคอร์ดพื้นฐาน การควบคุมจังหวะ และการสร้างเสียงจากเครื่องดนตรีอย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย ที่ให้ความสำคัญกับการเริ่มต้นที่ถูกต้องและการพัฒนาทักษะอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการบรรเลงคอร์ดเปิด และเทคนิคการตีคอร์ดจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะทางดนตรีอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของ วิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย ที่มุ่งเน้นการสร้างรากฐานทางเทคนิค ความแม่นยำของจังหวะ และความพร้อมในการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 6 พาวเวอร์คอร์ด (Power Chord)

เนื้อหาเรื่องพาวเวอร์คอร์ดจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นการเริ่มต้นทำความเข้าใจรูปแบบคอร์ดที่เรียบง่ายและใช้งานได้จริงในดนตรีร่วมสมัย ผู้เรียนจะได้เรียนรู้โครงสร้างพื้นฐานของพาวเวอร์คอร์ด การวางตำแหน่งนิ้วบนคอกกีตาร์ และการตีเสียงให้เกิดความชัดเจน ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการเคลื่อนย้ายรูปแบบคอร์ดอย่างง่ายบนคอกกีตาร์ การควบคุมมือซ้ายให้จับตำแหน่งได้ถูกต้อง และการใช้มือขวาในการสร้างจังหวะที่สม่ำเสมอ ซึ่งช่วยสร้างพื้นฐานสำคัญสำหรับการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อปในขั้นต่อไป ผู้เรียนจึงสามารถนำพาวเวอร์คอร์ดไปใช้ในการบรรเลงบทเพลงง่ายๆ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงในแนวดนตรีร่วมสมัย

แบบฝึกหัดท้ายบท

Rhythmic playing with power chords

EX.1

EX.2

ภาพ 10 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 6 พาวเวอร์คอร์ด ในส่วนของแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องพาวเวอร์คอร์ดสอดคล้องกับแนวทางของ วิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 1 เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นที่มุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานด้านการจับคอร์ด การควบคุม จังหวะ และการสร้างเสียงจากเครื่องดนตรีอย่างถูกต้อง ผู้เรียนจะได้เรียนรู้รูปแบบคอร์ดพื้นฐานที่ใช้จริงในดนตรีร่วมสมัย ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่ง ลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะอย่างเป็นลำดับขั้นและการสร้างความมั่นใจในการบรรเลง

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องพาวเวอร์คอร์ดจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะด้าน คอร์ดและจังหวะอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของ วิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ขதிให้ ความสำคัญกับการสร้างรากฐานทางเทคนิค ความแม่นยำของจังหวะ และความพร้อมในการพัฒนา ทักษะการบรรเลงในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของ วิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ขதிให้ ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการฟัง (aural awareness) การควบคุมคุณภาพเสียง (tone control) และการพัฒนาทักษะการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 7 การวอร์มอัพ บันไดเสียงโครมาติก บันไดเสียงเมเจอร์ เนเจอร์ลไมเนอร์ และบันได เสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ (Warm-up, Chromatic Scale, Major Scale, and Natural Minor Scale)

เนื้อหาเรื่องการวอร์มอัพ บันไดเสียงโครมาติก บันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไม เนอร์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลง กีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจะได้เริ่มฝึกการเคลื่อนไหวนิ้ว การควบคุมจังหวะ และการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างตำแหน่งโน้ตบนคอกีตาร์กับเสียงดนตรีอย่างเป็นระบบ ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกการวอร์มอัพ เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วของนิ้วและการประสานงานของมือซ้ายและมือขวา รวมถึงการฝึกบันได เสียงโครมาติกเพื่อช่วยพัฒนาความแม่นยำในการวางนิ้วและการเคลื่อนตำแหน่งบนคอกีตาร์ นอกจากนี้ ผู้เรียนยังได้เรียนรู้บันไดเสียงเมเจอร์และเนเจอร์ลไมเนอร์ในรูปแบบพื้นฐาน เพื่อสร้างความ เข้าใจเกี่ยวกับลำดับเสียงและการสร้างแนวทำนองเบื้องต้น ผู้เรียนจึงสามารถนำพื้นฐานเหล่านี้ไปใช้ในการ บรรเลงบทเพลงง่ายๆ การฝึกเทคนิคเบื้องต้น และการพัฒนาทักษะทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้น

128

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

ภาพที่ 69 การวอร์มอัพ (Warm-up)

99 EX.7

ภาพที่ 70 การวอร์มอัพ (Warm-up)

2. บันไดเสียงโครมาติก (Chromatic Scale)

บันไดเสียงโครมาติก (Chromatic Scale) คือบันไดเสียงที่ประกอบด้วยโน้ตทั้ง 12 ตัว เรียงลำดับจากเสียงต่ำไปเสียงสูง หรือจากเสียงสูงลงมาเสียงต่ำโดยมีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวต่างกัน ครึ่งเสียง (semitone) ใน 1 ช่วงคู่แปด และการเรียกชื่อตัวโน้ตในบันไดเสียงโครมาติกจะใช้ตัวอักษรซ้ำกัน

บันไดเสียงโครมาติก (Chromatic Scale) ขาขึ้นใช้เครื่องหมายแปลงเสียงเป็นจาร์ป 1, #1, 2, #2, 3, 4, #4, 5, #5, 6, #6, 7, 8 (โน้ตตัวที่ 8 ซ้ำกับโน้ตตัวที่ 1 ในระดับเสียงสูงขึ้นหนึ่งช่วงคู่แปด)

โครงสร้างบันไดเสียงโครมาติก (Chromatic Scale) ขาขึ้น

C	C#	D	D#	E	F	F#	G	G#	A	A#	B	C	
โน้ตตัวที่	1	#1	2	#2	3	4	#4	5	#5	6	#6	7	8
ระยะ	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	ครึ่ง	(เสียง)

ภาพ 11 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 7 การวอร์มอัพ บันไดเสียงโครมาติก บันไดเสียงเมเจอร์ เนเจอร์ลไมเนอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

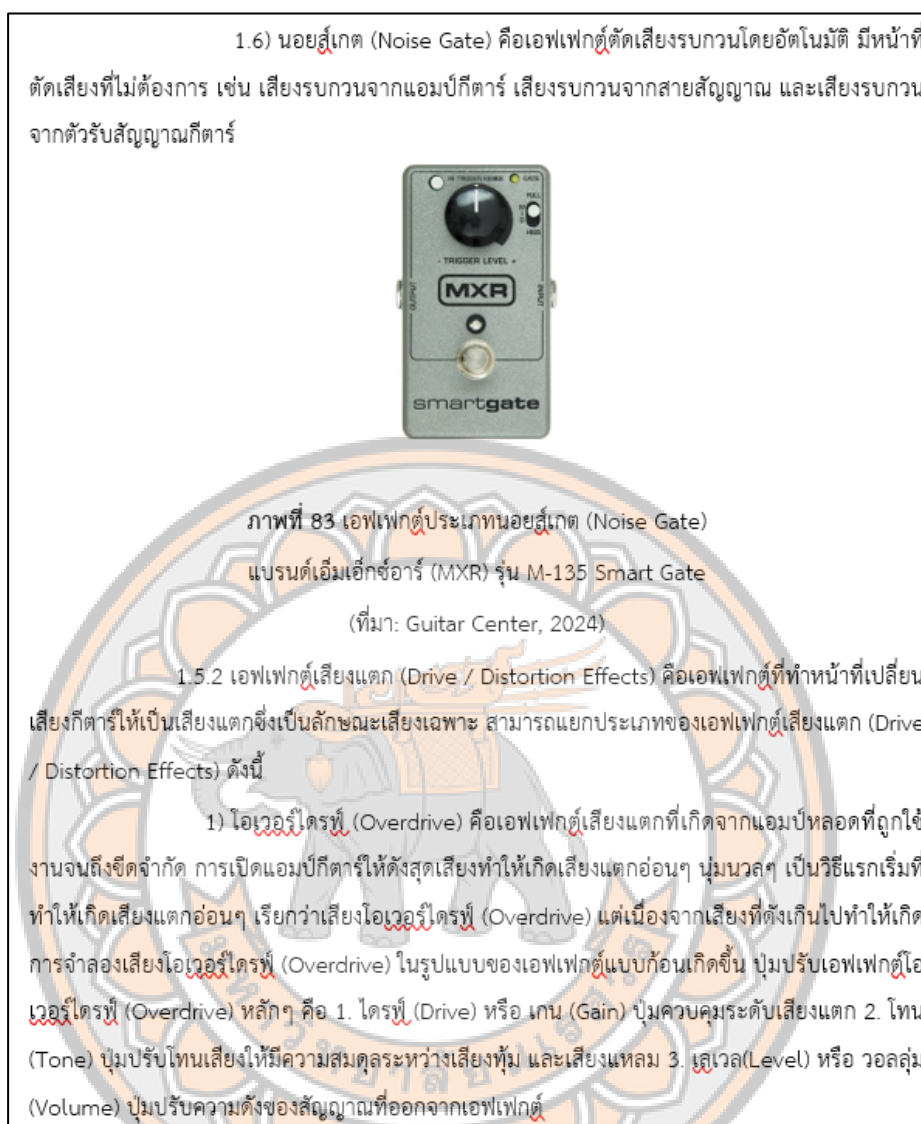
เนื้อหาเรื่องการวอร์มอัพ บันไดเสียงโครมาติก บันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์สอดคล้องกับแนวทางของ ขวัญวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 2 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาทักษะด้านเทคนิค ความแม่นยำของการวางนิ้ว และความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของบันไดเสียง ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะ การเคลื่อนตำแหน่งบนคอกีตาร์ และการบรรเลงโน้ตได้อย่างต่อเนื่องมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่ง

ลอนดอน ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านเทคนิค การควบคุมเสียง และการสร้างความเข้าใจทางดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น นอกจากนี้ การฝึกบันไดเสียงเมเจอร์และเนเจอร์ลไมเนอร์ยังช่วยพัฒนาความเข้าใจด้านแนวทำนอง การสร้างวลิตนตรี และการนำไปประยุกต์ใช้ในการดนตรีเบื้องต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการวอร์มอัฟ บันไดเสียงโครมาติก บันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างความเข้าใจทางดนตรีที่สามารถต่อยอดไปสู่การบรรเลง การสร้างแนวทำนอง และการดนตรีในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของ วิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ซี่งให้ความสำคัญกับการวางรากฐานด้านเทคนิคการบรรเลงและความเข้าใจโครงสร้างดนตรีขั้นพื้นฐาน โดยมุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมการเคลื่อนไหว และการประสานงานของมือซ้าย-มือขวา รวมถึงความเข้าใจเบื้องต้นของบันไดเสียงเพื่อใช้ในการบรรเลงและต่อยอดไปสู่การสร้างทำนองและการดนตรีในระดับที่สูงขึ้นตามลำดับขั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ซี่งให้ความสำคัญกับการสร้างรากฐานทางดนตรีอย่างเป็นระบบ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ ความคล่องแคล่วของการเคลื่อนไหว และการประสานงานของมือซ้าย-มือขวา ควบคู่กับความเข้าใจพื้นฐานของโครงสร้างบันไดเสียง เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบรรเลงจริง ทั้งในรูปแบบบทเพลงง่ายๆ การฝึกเทคนิคเบื้องต้น และการเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาทักษะไปสู่การสร้างแนวทำนองและการดนตรีในระดับที่สูงขึ้นตามลำดับขั้น

บทที่ 8 ลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ (Characteristics of different types of electric guitar effects)

เนื้อหาเรื่องลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเริ่มทำความเข้าใจลักษณะเสียงของกีตาร์ไฟฟ้า และสามารถเชื่อมโยงเสียงกับรูปแบบการบรรเลงในแนวดนตรีร็อกและป๊อปได้อย่างเหมาะสม ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ลักษณะเสียงของเอฟเฟกต์พื้นฐาน เช่น Distortion, Overdrive และ Crunch รวมถึงความแตกต่างของคุณภาพเสียงที่เกิดขึ้นจากการใช้งานเอฟเฟกต์แต่ละประเภท ผู้เรียนสามารถเริ่มฝึกการฟัง การแยกแยะลักษณะของเสียง และการเลือกใช้เสียงให้เหมาะสมกับการบรรเลงเบื้องต้น เช่น การใช้เสียงแตกเพื่อเพิ่มความหนักแน่นของพาวเวอร์คอร์ดและริฟฟ์กีตาร์ นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถเรียนรู้การควบคุมคุณภาพเสียงร่วมกับจังหวะและการบรรเลง เพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับโทนเสียง และการแสดงออกทางดนตรี ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าในระดับที่สูงขึ้น

ภาพ 12 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 8 ลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 2 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความเข้าใจด้านคุณภาพเสียง การควบคุมโทนเสียง และการเลือกใช้เสียงให้เหมาะสมกับลักษณะการบรรเลง ผู้เรียนสามารถแยกแยะลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์และนำไปใช้ร่วมกับการบรรเลงพื้นฐานได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการสร้างคุณภาพเสียง การควบคุมการบรรเลง และการพัฒนาความเข้าใจด้านดนตรีร่วมสมัยอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องลักษณะของเสียงเอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้าประเภทต่างๆ จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากช่วยสร้างพื้นฐานด้านการฟัง การควบคุมเสียง และความเข้าใจเกี่ยวกับโทนเสียงกีตาร์ไฟฟ้า ซึ่งสามารถต่อยอดไปสู่การประยุกต์ใช้เอฟเฟกต์และการสร้างเอกลักษณ์ทางเสียงในการบรรเลงระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความเข้าใจด้านโทนเสียง การวิเคราะห์โทนเสียง และการใช้เสียงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทางดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 9 เทคนิคการอุดสายด้วยมือขวา (Palm Muting Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการอุดสายด้วยมือขวাজัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการควบคุมลักษณะเสียงในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การควบคุมเสียงให้มีความกระชับ ชัดเจน และเหมาะสมกับลักษณะของจังหวะในแนวดนตรีร็อกและป๊อปในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการวางมือขวาบริเวณสะพานสายเพื่อควบคุมความยาวของเสียงและลดเสียงรบกวนจากสายที่ไม่ต้องการให้เกิดเสียง รวมถึงเรียนรู้การควบคุมแรงกดและตำแหน่งของมือให้สัมพันธ์กับจังหวะการดีด เพื่อสร้างเสียงที่มีความหนักแน่นและมีลักษณะเฉพาะของการอุดสาย นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถนำเทคนิคการอุดสายไปใช้ร่วมกับการบรรเลงพาวเวอร์คอร์ดและริฟฟ์พื้นฐาน เพื่อพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมคุณภาพเสียง และการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการอุดสายด้วยมือขวา (Palm Muting Technique)

เทคนิคการอุดสายด้วยมือขวา (Palm Muting Technique) คือเทคนิคการทำให้เสียงที่บีบ กระชับ สั้น และหนักแน่นหยุดเสียงที่ไม่ต้องการ

การวางตำแหน่งฝ่ามือขวาในการบรรเลงเป็นพื้นฐานสำคัญช่วยควบคุมเสียงให้คมชัด ตำแหน่งการวางฝ่ามือขวา (Right Hand Position) วางสันมือส่วนล่างของฝ่ามือใกล้ซอมือบนสายกีตาร์ในตำแหน่งใกล้สะพานสาย (Bridge)

วิธีการบรรเลงใช้สันของฝ่ามือขวาแตะลงเบาๆ บนสายกีตาร์บริเวณใกล้สะพานสาย (bridge) ขณะดีดสายเพื่อควบคุมการสั่นของสาย โดยไม่แตะสายแรงเกินไปจนเสียงเจ็บบสนิท ผู้บรรเลงแตะสายเบาๆ ให้พอเหมาะเพื่อให้เกิดแรงต้านลดการสั่นของสาย ซึ่งจะส่งผลทำให้เสียงที่ออกมา บีบ กระชับ สั้น และหนักแน่น

ภาพ 13 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 9 เทคนิคการอุดสายด้วยมือขวา ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการอดสายด้วยมือขวาสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 2 เนื่องจากผู้เรียนเริ่มพัฒนาการควบคุมเสียงและลักษณะการบรรเลงให้มีความหลากหลายมากขึ้น ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะ และความชัดเจนของเสียงในการบรรเลงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมคุณภาพเสียง ความแม่นยำของจังหวะ และการใช้เทคนิคพื้นฐานในการบรรเลงดนตรีร่วมสมัย

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการอดสายด้วยมือขวาก็มีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการควบคุมเสียงกีตาร์ไฟฟ้า และช่วยพัฒนาทักษะด้านจังหวะ การสร้างคุณภาพเสียง และการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อปได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นฐานการควบคุมเสียง ความแม่นยำของจังหวะ และการสร้างคุณภาพเสียงในการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 10 เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสาย (Hammer On Technique and Pull Off Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจะได้เริ่มเรียนรู้การสร้างเสียงโดยใช้แรงนิ้วของมือซ้าย เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่องของเสียง และการประสานงานของมือทั้งสองข้าง ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกเทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสายในรูปแบบพื้นฐาน เพื่อช่วยให้การเชื่อมต่อของโน้ตมีความลื่นไหลมากขึ้น รวมถึงช่วยพัฒนาความแม่นยำในการวางนิ้ว การควบคุมจังหวะ และการรักษาความสม่ำเสมอของเสียงในการบรรเลงนอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปใช้ในการบรรเลงแนวทำนองง่ายๆ และการสร้างวลีดนตรีเบื้องต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวและการใช้เทคนิคขั้นสูงในระดับต่อไป

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique)

เทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique) คือเทคนิคการเชื่อมเสียงโดยการเคาะสายจากโน้ตเสียงต่ำไปยังโน้ตเสียงสูงเป็นเทคนิคการบรรเลงที่ใช้บนเครื่องดนตรีที่เป็นเครื่องสาย

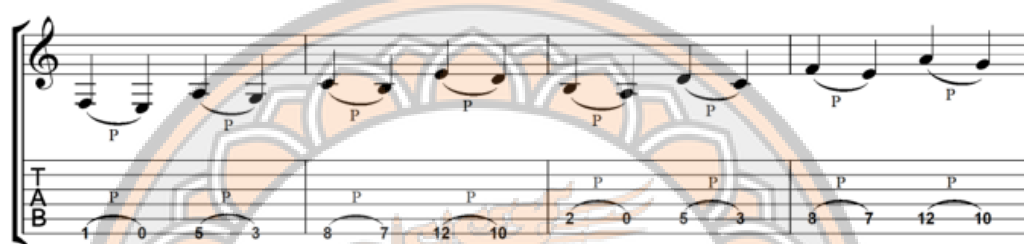
วิธีการบรรเลงมือขวาตีโน้ตเพียงโน้ตตัวแรกส่วนโน้ตตัวถัดไปจะไม่ใช้มือขวาตีซ้ำ นิ้วมือซ้ายเคาะสายลงไปในช่องฟิงเกอร์บอร์ดจากโน้ตเสียงต่ำไปยังโน้ตเสียงสูงเพื่อที่จะให้ได้เสียงโน้ตตัวถัดไป

ภาพ 14 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสายในส่วนของทฤษฎีเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

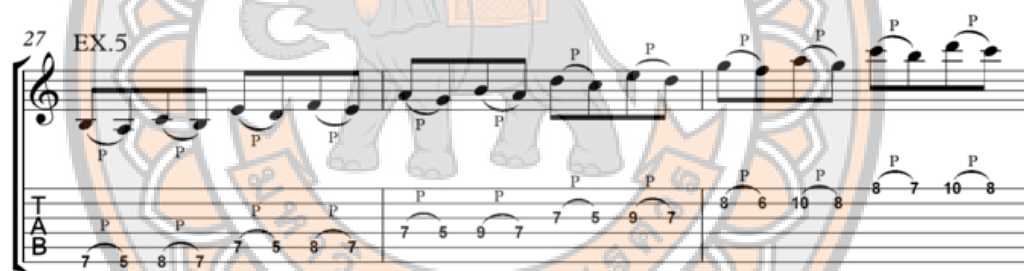
2. เทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique)

เทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique) คือเทคนิคการเชื่อมเสียงระหว่างโน้ต 2 ตัวโดยการเกี่ยวสายจากโน้ตเสียงสูงไปยังโน้ตเสียงต่ำเป็นเทคนิคการบรรเลงที่ใช้บนเครื่องดนตรีที่เป็นเครื่องสาย

วิธีการบรรเลงมือขวาตีโน้ตเพียงโน้ตตัวแรกส่วนโน้ตตัวถัดไปจะไม่ใช้มือขวาตีซ้ำ นิ้วมือซ้ายเกี่ยวสายลงจากโน้ตเสียงสูงไปยังโน้ตเสียงต่ำเพื่อให้ได้เสียงโน้ตตัวถัดไป

ภาพที่ 110 เทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique)

ภาพที่ 111 เทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique)

ภาพ 15 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสายในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 3 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาทักษะด้านเทคนิคให้มีความหลากหลายและลื่นไหลมากขึ้น ผู้เรียนสามารถควบคุมการเชื่อมต่อของเสียง ความแม่นยำของจังหวะ และการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมคุณภาพเสียง ความต่อเนื่องของวลิตนตรี และการพัฒนาทักษะทางเทคนิคอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาความคล่องแคล่วในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวและการใช้เทคนิคทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านเทคนิค ความคล่องแคล่วของการบรรเลง และการต่อยอดไปสู่การใช้เทคนิคเชิงสร้างสรรค์ในการแสดงออกทางดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 11 เทคนิคการรูดสาย (Slide Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการรูดสายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาความต่อเนื่องของเสียงและการเชื่อมโยงวลีดนตรีในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจะได้เริ่มเรียนรู้การเคลื่อนตำแหน่งนิ้วบนคอกีตาร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างการเชื่อมต่อของเสียงให้มีความลื่นไหลและเป็นธรรมชาติมากขึ้น ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกการควบคุมแรงนิ้ว ความแม่นยำของตำแหน่ง และการรักษาจังหวะระหว่างการรูดสาย (slide) เพื่อให้เสียงเชื่อมต่อกันอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง นอกจากนี้ เทคนิคการรูดสายยังช่วยพัฒนาการควบคุมการเคลื่อนไหวของมือซ้าย และช่วยเพิ่มมิติของการแสดงออกทางดนตรีในการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อป ผู้เรียนจึงสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปใช้ในการบรรเลงแนวทำนองง่ายๆ การเชื่อมต่อโน้ต และการสร้างวลีดนตรีพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับที่สูงขึ้น

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการรูดสาย (Slide Technique)

เทคนิคการรูดสาย (Slide Technique) คือเทคนิคการบรรเลงที่ใช้การเลื่อนนิ้วมือซ้ายไปตามความยาวของสายกีตาร์ในช่องฟิงเกอร์บอร์ด เพื่อเปลี่ยนระดับเสียงอย่างต่อเนื่องโดยไม่ยกนิ้วออกจากสาย เสียงที่ได้จะมีความลื่นไหลจากโน้ตหนึ่งไปยังอีกโน้ตหนึ่ง

วิธีการบรรเลงมือขวาตีโน้ตตัวแรกจากนั้นนิ้วมือซ้ายรูดสายไปยังตำแหน่งของโน้ตตัวถัดไป เทคนิคการรูดสาย (Slide Technique) แบ่งออกเป็น 4 วิธีดังนี้

1.1 การรูดสายขึ้น (Ascending Slide) วิธีการบรรเลงเริ่มจากโน้ตเสียงต่ำรูดสายขึ้นไปยังโน้ตเสียงสูง

1.2 การรูดสายลง (Descending Slide) วิธีการบรรเลงเริ่มจากโน้ตเสียงสูงรูดสายลงไปยังโน้ตเสียงต่ำ

1.3 การรูดสายเลื่อนสาย (Shift Slide) วิธีการบรรเลงเลื่อนตำแหน่งนิ้วที่รูดสายไปยังตำแหน่งใหม่โดยให้เสียงเชื่อมต่อกันระหว่างโน้ตสองตำแหน่ง เช่น รูดสายจากโน้ตหนึ่งไปยังโน้ตที่อยู่ห่างกันหลายเฟรตโดยเสียงเชื่อมต่อกันอย่างต่อเนื่อง

1.4 การรูดสายโดยไม่มีการกำหนดโน้ตเป้าหมายชัดเจน (Ghost Slide) วิธีการบรรเลงรูดสายจากโน้ตตัวแรกไปยังโน้ตตัวสุดท้ายโดยที่ไม่ได้ยินเสียงโน้ตที่ชัดเจนทั้งหมด เช่น บรรเลงบนสาย 2 เฟรต 7 รูดสายขึ้นไปทีเฟรต 9 ยกนิ้วออกก่อนเสียงเฟรต 9 จะดังชัดเจน หรือรูดสายจากเฟรต 9 ลงไปเฟรต 7 แบบเร็วๆ โดยแทบไม่ได้ยินเสียงโน้ตเฟรต 7

ภาพ 16 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 11 เทคนิคการรูดสาย ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการรูดสายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 2 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาทักษะด้านการควบคุมเสียง ความต่อเนื่องของวลีดนตรี และการแสดงออกทางดนตรีมากขึ้น ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะ ความแม่นยำของตำแหน่งนิ้ว และการเชื่อมต่อของเสียงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมคุณภาพเสียง การพัฒนาทักษะทางเทคนิค และความลื่นไหลในการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการรูดสายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการเชื่อมเสียง การสร้างวลีดนตรี และการแสดงออกทางดนตรีในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความคล่องแคล่วของเทคนิคพื้นฐาน การควบคุมเสียง และการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 12 เทคนิคเสียงบอร์ด (Ghost Note Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงบอร์ดจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการควบคุมจังหวะและน้ำหนักเสียงในการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า ผู้เรียนจะได้เริ่มเรียนรู้การควบคุมความหนัก-เบาของเสียงในแต่ละจังหวะ เพื่อสร้างความแตกต่างของเสียงและทำให้การบรรเลงมีความน่าสนใจมากขึ้น ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกการควบคุมน้ำหนักของการตี การเน้นจังหวะ และการสร้างเสียงที่มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กับจังหวะของบทเพลง รวมถึงเรียนรู้การประสานงานของมือซ้ายและมือขวาในการสร้างลักษณะจังหวะที่มีความชัดเจนและลื่นไหล เทคนิคเสียงบอร์ดยังช่วยให้ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความรู้สึกของความลื่นไหลของจังหวะ และการสร้างพลังของจังหวะในการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อป ผู้เรียนจึงสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปใช้ในการบรรเลงจังหวะพื้นฐาน การสร้างความแตกต่างของน้ำหนักเสียง และการพัฒนาลักษณะการบรรเลงที่มีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะทางดนตรีในระดับต่อไป

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคเสียงบอร์ด (Ghost Note Technique)

เทคนิคเสียงบอร์ด (Ghost Note Technique) คือเทคนิคการบรรเลงให้เกิดเสียงที่ไม่ชัดเจน

การควบคุมเสียงด้วยเทคนิคเสียงบอร์ด (Ghost Note Technique) คือการควบคุมการสั่นสะเทือนของสาย ไม่ให้เกิดระดับเสียงที่ชัดเจน โดยยังคงเหลือเพียงลักษณะเสียงกระทบ (attack) และจังหวะ (rhythm) หลักการสำคัญของการควบคุมเสียงมีดังนี้

ภาพ17 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 12 เทคนิคเสียงบอร์ดในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

- 1) ควบคุมแรงกดของมือซ้าย (Left-hand control) นิ้วมือซ้ายแต่ละสายโดยไม่กดลงไปถึงช่องฟิงเกอร์บอร์ดทำให้สายไม่สามารถสั่นเกิดโน้ตเต็มเสียง ส่งผลให้ได้เสียงสั้น ลักษณะทึบ และไม่มีเกิดเสียงที่ชัดเจน
- 2) ควบคุมการปิดเสียงของมือขวา (Right-hand control) ใช้ขอบฝ่ามือขวาแต่ละสายบริเวณสะพานสาย เพื่อจำกัดความยาวของการสั่น ทำให้เสียงสั้น กระชับ และควบคุมความคมของเสียงได้
- 3) ควบคุมความดัง-เบา (Dynamic control) ปรับน้ำหนักการตีต เพื่อกำหนดความดัง-เบาของเสียงบอร์ดซึ่งมีผลโดยตรงต่อความชัดของจังหวะ
- 4) ควบคุมระยะเวลาเสียง (Note duration control) ทำให้เสียงมีลักษณะ สั้นและดับเร็ว (short decay)

ภาพ 18 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 12 เทคนิคเสียงบอร์ดในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงบอร์ดสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนในระดับเกรด 3 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาทักษะด้านการควบคุมจังหวะ และการแสดงออกทางดนตรีผ่านน้ำหนักเสียงและลักษณะการบรรเลง ผู้เรียนสามารถควบคุมความแตกต่างของเสียงการเน้นจังหวะ และความต่อเนื่องของการบรรเลงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับคุณภาพเสียง ความแม่นยำของจังหวะ และการสร้างเอกลักษณ์ทางดนตรีอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงบอร์ดจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการควบคุมจังหวะ น้ำหนักเสียง และการสร้างลักษณะการบรรเลงที่สามารถต่อยอดไปสู่การเล่นดนตรีร่วมสมัยในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมเสียง และการสร้างคุณภาพการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น

บทที่ 13 ริฟฟ์ (Riff)

เนื้อหาเรื่องริฟฟ์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นการเริ่มต้นทำความเข้าใจรูปแบบการบรรเลงที่อาศัยการเล่นโน้ตซ้ำอย่างเป็นจังหวะและมีความเรียบง่ายในเชิงโครงสร้าง ซึ่งสามารถพบได้บ่อยในแนวดนตรีร็อกและป๊อป ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ลักษณะพื้นฐานของริฟฟ์ การสร้างรูปแบบการตีตที่สม่ำเสมอ และการควบคุมจังหวะให้มีความมั่นคงและชัดเจน ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการบรรเลงรูปแบบโน้ตซ้ำอย่างง่าย การประสานงานของมือซ้ายและมือขวาในการสร้างเสียงที่ต่อเนื่อง และการควบคุมความสม่ำเสมอของน้ำหนักเสียง เพื่อให้เกิดความชัดเจนของจังหวะและ

โครงสร้างริฟฟ์เบื้องต้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังเริ่มเชื่อมโยงการใช้เทคนิคพื้นฐาน เช่น การอุดสาย การเน้นจังหวะ และการใช้เสียงกีตาร์ไฟฟ้าเบื้องต้นในการสร้างความหนักแน่นของเสียง ผู้เรียนจึงสามารถนำริฟฟ์ไปใช้ในการบรรเลงบทเพลงง่ายๆ ได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงในแนวดนตรีร็อกและป๊อป

รายละเอียดของเนื้อหา

1. ริฟฟ์ (Riff)

ริฟฟ์ (Riff) คือรูปแบบจังหวะ ทำนอง หรือเสียงประสาน ของท่อนดนตรีสั้นๆ กระชับ ติดหู จดจำง่าย เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของบทเพลง และบรรเลงซ้ำๆ โดยจะเป็นท่อนดนตรีที่เริ่มต้นของบทเพลง

วิธีการบรรเลงนี้ใช้มือซ้ายเคลื่อนที่ตามโน้ตในแบบฝึก และมือขวาตีคอร์ดสลับลง-ขึ้น ด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

ภาพที่ 117 การบรรเลงริฟฟ์ (Riff)

ภาพ 19 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 13 ริฟฟ์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 1 : ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)

เนื้อหาเรื่องริฟฟ์สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 2 เนื่องจากเป็นช่วงเริ่มต้นที่มุ่งเน้นการพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมการเล่นแบบซ้ำ และการประสานงานของมือทั้งสองข้าง ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การสร้างรูปแบบการบรรเลงที่มีความต่อเนื่องและชัดเจน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่เน้นการสร้างความมั่นคงทางจังหวะและการพัฒนาทักษะการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องริฟฟ์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้า และเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะด้านรูปแบบการเล่นและจังหวะอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานด้านเทคนิค ความแม่นยำของจังหวะ และการพัฒนาความสามารถในการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อปอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุป เนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการพัฒนา เล่มที่ 1 ระดับเริ่มต้น จากเนื้อหาที่ได้อธิบายทั้งหมด 13 บท ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การสอบระดับ Initial ถึงเกรด 3 ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ฉบับปี 2018 เป็นแนวทางหลักในการออกแบบและกำหนดลำดับการพัฒนาทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นการสร้างพื้นฐานด้านการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าอย่างเป็นระบบทั้งด้านเทคนิค จังหวะ การควบคุมเสียง และความเข้าใจทางดนตรีเบื้องต้น เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาทักษะในระดับที่สูงขึ้นต่อไป เนื้อหาภายในเล่มครอบคลุมตั้งแต่ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับองค์ประกอบของกีตาร์ไฟฟ้า การเลือกใช้ปิ๊กและวิธีการใช้งาน การวางตำแหน่งมือ การควบคุมจังหวะและน้ำหนักเสียง ตลอดจนการฝึกทักษะพื้นฐานที่สำคัญ เช่น การวอร์มอัพ บันไดเสียงโครมาติก บันไดเสียงเมเจอร์และเนเจอร์ลไมเนอร์ พาวเวอร์คอร์ด ริฟฟ์ เทคนิคการอดสาย เทคนิคการเคาะสาย การเกี่ยวสาย การรูดสาย และการใช้เอฟเฟกต์กีตาร์ไฟฟ้าเบื้องต้น ซึ่งล้วนเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อป นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้บูรณาการทฤษฎีดนตรีสากลควบคู่กับการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ด้านเทคนิคเข้ากับการนำไปใช้จริงในการบรรเลงบทเพลง การสร้างจังหวะ และการพัฒนาความเข้าใจโครงสร้างทางดนตรีเบื้องต้นได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังได้จัดลำดับเนื้อหาให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนจากระดับพื้นฐานไปสู่การประยุกต์ใช้เทคนิคในการบรรเลงอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลง ความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมคุณภาพเสียง และความมั่นใจในการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

ในการพัฒนา เล่มที่ 2 ระดับปานกลางผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การประเมินด้านเนื้อหา ทักษะสำคัญและบริบททางทฤษฎีตลอดจนการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าตั้งแต่ระดับเกรด 4 ถึงระดับเกรด 6 ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ฉบับปี 2018 มาใช้ ตามรายละเอียดดังนี้

บทที่ 1 บันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ 3 โน้ตต่อสาย 7 ตำแหน่ง (Major and Natural Minor Scales 3 Notes Per String – 7 Positions)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงเมเจอร์และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์แบบ 3 โน้ตต่อสาย 7 ตำแหน่งจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงบันไดเสียงในตำแหน่งพื้นฐานไปสู่การเชื่อมโยงรูปแบบบันไดเสียงให้ครอบคลุมทั้งคอกีตาร์อย่างเป็นระบบมากขึ้น

โดยระบบ 3 โน้ตต่อสายช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นโครงสร้างของฟิงเกอร์บอร์ดได้ต่อเนื่อง เคลื่อนตำแหน่งมือได้สิ้นไหล และเพิ่มความคล่องแคล่วในการบรรเลงด้านเทคนิคและความเร็ว ในระดับนี้ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการควบคุมการเคลื่อนที่ของมือซ้ายให้สัมพันธ์กับตำแหน่งโน้ตที่ต่อเนื่องในแต่ละสาย การรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะในรูปแบบที่มีความเร็วมากขึ้น และการควบคุมคุณภาพเสียงให้คงที่ตลอดช่วงการบรรเลงบันไดเสียง นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถเริ่มเชื่อมโยงรูปแบบบันไดเสียงทั้ง 7 ตำแหน่งเข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในการเคลื่อนที่ของนิ้วมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจึงสามารถนำความเข้าใจในบันไดเสียงแบบ 3 โน้ตต่อสายไปใช้ในการพัฒนาทักษะการโซโล่ การดันสต และ การสร้างวลิตดนตรีที่มีความต่อเนื่องและเป็นระบบมากขึ้น ซึ่งเป็นการยกระดับจากการเล่นแบบตำแหน่งจำกัดไปสู่การมองภาพรวมของคอกีตาร์ทั้งระบบ

รายละเอียดของเนื้อหา

1. บันไดเสียงเมเจอร์ (Major Scale) และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ (Natural Minor Scale) 3 โน้ตต่อสาย (3 Notes Per String) 7 ตำแหน่ง (7 Positions)

บันไดเสียงเมเจอร์ (Major Scale) และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ (Natural Minor Scale) 3 โน้ตต่อสาย (3 Notes Per String) 7 ตำแหน่ง (7 Positions) คือบันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ที่มีความสัมพันธ์ (Relative) เป็นบันไดเสียงร่วมที่มีโน้ตในบันไดเสียงเหมือนกัน ประกอบด้วยโน้ต 7 ตัว เช่น บันไดเสียง C เมเจอร์ (C Major Scale) ประกอบด้วยโน้ต C D E F G A B C มีความสัมพันธ์ร่วมกับบันไดเสียง A เนเจอร์ลไมเนอร์ (A Natural Minor Scale) ประกอบด้วยโน้ต A B C D E F G A ทั้ง 2 บันไดเสียงไม่มีเครื่องหมายชาร์ปหรือเครื่องหมายแฟลตในบันไดเสียง เมื่อนำมาบรรเลงบนคอกีตาร์จะมีทั้งหมด 7 ตำแหน่ง ซึ่งโน้ตเริ่มต้นตัวแรกจะเป็นจุดเริ่มต้นของแต่ละตำแหน่งในการบรรเลง 3 โน้ตต่อสาย

ภาพ 20 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 บันไดเสียงเมเจอร์ และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์ 3 โน้ตต่อสาย 7 ตำแหน่ง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงเมเจอร์และบันไดเสียงเนเจอร์ลไมเนอร์แบบ 3 โน้ตต่อสาย 7 ตำแหน่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาทักษะด้านเทคนิคการเล่นที่ซับซ้อนมากขึ้น การเคลื่อนตำแหน่งบนคอกีตาร์อย่างเป็นระบบ และการเชื่อมโยงบันไดเสียงในรูปแบบต่างๆ เพื่อใช้ในการบรรเลงจริง ผู้เรียนสามารถ

ควบคุมความเร็ว ความแม่นยำของนิ้ว และความต่อเนื่องของวลิตนตรีได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะเชิงเทคนิคควบคู่กับการประยุกต์ใช้ในการโซโล่และการดันสด

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงแบบ 3 โน้ตต่อสายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นการต่อยอดจากพื้นฐานไปสู่การมองภาพรวมของฟิงเกอร์บอร์ด การเพิ่มความคล่องแคล่วในการบรรเลง และการพัฒนาทักษะการโซโล่และการสร้างวลิตนตรีอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถทางเทคนิคและการประยุกต์ใช้ดนตรีในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 2 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลงและขึ้นด้วยปีกผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปีก (Economy Picking Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายแบบสลับลงและขึ้นด้วยปีกผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปีก จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการใช้เทคนิคพื้นฐานแบบแยกส่วนไปสู่การผสมผสานเทคนิคการบรรเลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้นภายในวลิตนตรีเดียวกัน โดยต้องอาศัยความแม่นยำ ความต่อเนื่อง และการควบคุมจังหวะที่ละเอียดขึ้นอย่างชัดเจน ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการผสมผสานระหว่างการดีดสายแบบสลับ และการกวาดสายด้วยปีกอย่างเป็นระบบ เพื่อให้การเคลื่อนที่ของมือขวาเกิดความลื่นไหลและสอดคล้องกับการวางนิ้วของมือซ้ายในตำแหน่งที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องพัฒนาความสามารถในการควบคุมเสียงรบกวน การรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะในความเร็วที่สูงขึ้น และการเชื่อมโยงวลิตนตรีให้มีความต่อเนื่องและเป็นโครงสร้างเดียวกัน ผู้เรียนจึงสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปใช้ในการบรรเลงท่อนโซโล่ที่มีความเร็วสูง การสร้างวลิตนตรีที่ซับซ้อนขึ้น และการพัฒนาความคล่องแคล่วของมือทั้งสองข้าง ซึ่งเป็นการยกระดับจากการใช้เทคนิคพื้นฐานไปสู่การควบคุมการบรรเลงในเชิงโครงสร้างทางดนตรีที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Economy Picking Technique)

เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Economy Picking Technique) คือเทคนิคที่ทำให้ประหยัดแรงในการดีดเป็นการผสมผสานการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking) และการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking) เพื่อให้การเคลื่อนที่ของปิ๊กสั้นที่สุด ลดการเคลื่อนไหวที่ไม่จำเป็น

ภาพ 21 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลงและขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking Technique) และเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Economy Picking Technique) ทั้ง 2 เทคนิค เป็นเทคนิคที่มีจุดมุ่งหมายร่วมกันในการพัฒนาประสิทธิภาพการบรรเลงกีตาร์ แต่มีแนวทางที่แตกต่างกัน โดยเทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กมุ่งเน้นความสม่ำเสมอ ความแม่นยำ และโครงสร้างการเคลื่อนไหวที่เป็นระบบ ขณะที่เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊กให้ความสำคัญกับความประหยัดของการเคลื่อนไหวและความคล่องตัวในการเล่นที่รวดเร็ว การเลือกใช้เทคนิคใดจึงขึ้นอยู่กับบริบททางดนตรี รูปแบบของบทเพลง และระดับทักษะของผู้บรรเลง ทั้งนี้ ผู้เรียนควรศึกษาและฝึกฝนทั้งสองเทคนิคควบคู่กัน เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรเลง

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาในกรณีดีดสายเดียวกันดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking) ส่วนในการสลับไปยังสายที่อยู่ติดกันจะใช้การดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking) คือการดีดลงหรือขึ้นไปในทิศทางเดียวกัน เช่นเมื่อดีดลงบนสาย 5 จากนั้นปิ๊กจะลงมาพักสาย 4 และดีดลงสาย 4 ต่อทันที หรือเมื่อดีดขึ้นบนสาย 4 จากนั้นปิ๊กจะลงมาพักสาย 5 และดีดขึ้นสาย 5 ต่อทันที เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Economy Picking Technique) เป็นเทคนิคการบรรเลงเฉพาะสายที่อยู่ติดกันเท่านั้น ไม่สามารถข้ามสายจากสายหนึ่งไปยังอีกสายหนึ่งได้

ภาพ 22 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 เทคนิคการดีดสายแบบสลับลงและขึ้นด้วยปิ๊กผสมการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการติดสายแบบสลับลงและขึ้นด้วยปีกผสมการกวาดสายด้วยปีก สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4–6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียน เริ่มพัฒนาทักษะทางเทคนิคในระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น ทั้งด้านความเร็ว ความแม่นยำ และการควบคุม การประสานงานของมือทั้งสองข้าง ผู้เรียนสามารถจัดการรูปแบบการบรรเลงที่มีการเปลี่ยนแปลง รวดเร็วและต้องอาศัยความต่อเนื่องของวลิตนตรีได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อก และป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะเทคนิคควบคู่กับการนำไปใช้จริง ในการโซโล่และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัย

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการติดสายแบบสลับลงและขึ้นด้วยปีกผสมการกวาดสายด้วย ปีกจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากการต่อยอดจากเทคนิค พื้นฐานไปสู่การผสมผสานเทคนิคขั้นสูงในระดับเริ่มต้นของการโซโล่ ช่วยพัฒนาความคล่องแคล่ว ความแม่นยำ และการควบคุมเสียงในการบรรเลงอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของ วิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถทางเทคนิคและการประยุกต์ใช้ในการ บรรเลงระดับปานกลางอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3 บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง (Major Pentatonic and Minor Pentatonic Scales 5 Positions)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการใช้บันไดเสียงในตำแหน่งจำกัด ไปสู่การเชื่อมโยงรูปแบบบันไดเสียงทั้งคอกีตาร์อย่างเป็นระบบมากขึ้น โดยเน้นการมองภาพรวมของ ฟิงเกอร์บอร์ดและการเคลื่อนที่ระหว่างตำแหน่งได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ ในระดับนี้ ผู้เรียน จะเริ่มฝึกการเชื่อมโยงทั้ง 5 ตำแหน่งของบันไดเสียงเพนทาโทนิคเข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในการสร้างวลี ทำนอง และการดันสตเบื่องต้นอย่างมีทิศทางมากขึ้น โดยต้องอาศัยความแม่นยำในการควบคุมจังหวะ การประสานงานของมือซ้ายและมือขวา และความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างบันไดเสียงกับคอร์ด ผู้เรียนจึงสามารถนำบันไดเสียงเพนทาโทนิคทั้ง 5 ตำแหน่งไปใช้ในการโซโล่กีตาร์ การสร้างแนวทำนอง และการดันสตในแบบที่มีความต่อเนื่องมากขึ้น ซึ่งเป็นการพัฒนาจากการเล่นแบบตำแหน่งแยกส่วน ไปสู่การบรรเลงที่เชื่อมโยงทั้งระบบของคอกีตาร์

บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค (Major Pentatonic Scale) เป็นบันไดเสียงชนิด 5 เสียงที่มีรากฐานมาจากบันไดเสียงเมเจอร์แบบเรียงเสียง ซึ่งโดยปกติประกอบด้วยโน้ตทั้งหมด 7 ลำดับเสียง บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิคเกิดจากการตัดโน้ตบางลำดับออก โดยการตัดโน้ตในลำดับที่ 4 และลำดับที่ 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ ทำให้โครงสร้างของบันไดเสียงเหลือเพียง 5 ลำดับเสียง ได้แก่ ลำดับที่ 1, 2, 3, 5 และ 6 การตัดโน้ตในลำดับดังกล่าว ช่วยลดความตึงเครียดของเสียง (Dissonance) และทำให้โครงสร้างเสียงมีความเรียบง่ายและกลมกลืน

ภาพ 23 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 3 บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

โครงสร้างของระยะห่างระหว่างเสียง (Interval Structure) บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค ประกอบด้วยช่วงเสียงแบบหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone) และหนึ่งเสียงครึ่ง (Tone and a Half หรือ Minor Third) ที่จัดเรียงกันอย่างเป็นระบบ โดยสามารถอธิบายลำดับของช่วงเสียงได้เป็น หนึ่งเสียงเต็ม-หนึ่งเสียงเต็ม-หนึ่งเสียงครึ่ง-หนึ่งเสียงเต็ม-หนึ่งเสียงครึ่ง ลักษณะของช่วงเสียงดังกล่าวทำให้บันไดเสียงนี้ไม่มีช่วงเสียงครึ่ง (Semitone) ปรากฏอยู่ในโครงสร้าง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความต่อเนื่องและความราบรื่นของทำนอง บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิคมีบทบาทสำคัญในหลากหลายบริบททางดนตรี ทั้งในด้านการสร้างทำนอง (Melodic Construction) และการด้นสด (Improvisation) โดยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางในหลายแนวดนตรี

โครงสร้างบันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค (Major Pentatonic Scale)

โน้ตตัวที่ 1 ห่างจากโน้ตตัวที่ 2 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 2 ห่างจากโน้ตตัวที่ 3 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 3 ห่างจากโน้ตตัวที่ 5 หนึ่งเสียงครึ่ง
 โน้ตตัวที่ 5 ห่างจากโน้ตตัวที่ 6 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 6 ห่างจากโน้ตตัวที่ 8 หนึ่งเสียงครึ่ง (โน้ตตัวที่ 8 ซ้ำกับโน้ตตัวที่ 1 ในระดับเสียงสูงขึ้นไปหนึ่งช่วงคู่แปด)

C	D	E	G	A	C		
โน้ตตัวที่ 1	2	3	4	5	6	7	8
ระยะ	หนึ่ง	หนึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	หนึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	(เสียง)	

ภาพ 24 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 3 บันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่ง สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4–6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียน เริ่มพัฒนาทักษะการเชื่อมโยงบันไดเสียงทั่วทั้งคอกีตาร์ การสร้างวลีดนตรีที่มีความต่อเนื่อง และการ เริ่มต้นการดันสตอย่างมีโครงสร้าง ผู้เรียนสามารถควบคุมการเคลื่อนที่ของนิ้ว การมองภาพรวมของ ฟิงเกอร์บอร์ด และการนำบันไดเสียงไปใช้ร่วมกับคอร์ดได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตร ร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะเชิงเทคนิคควบคู่กับ การประยุกต์ใช้ในการโซโล่และการสร้างสรรค์ทางดนตรี

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค และบันไดเสียงไมเนอร์เพนทาโทนิค 5 ตำแหน่งจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากการต่อยอด จากพื้นฐานไปสู่การเชื่อมโยงทั้งระบบของคอกีตาร์ ช่วยพัฒนาความคล่องแคล่ว ความเข้าใจโครงสร้าง บันไดเสียง และการสร้างสรรค์วลีดนตรีในการบรรเลงระดับกลางอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ แนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการโซโล่และการดันสตในระดับที่ สูงขึ้น

บทที่ 4 บันไดเสียงบลูส์ และเพลงบลูส์ 12 ห้อง (Blues Scale and 12 Bar Blues)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงบลูส์ และโครงสร้างเพลงบลูส์ 12 ห้องจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับ ปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการใช้บันไดเสียงพื้นฐานและการดันสตเบื้องต้น ไปสู่การเข้าใจ โครงสร้างทางดนตรีและรูปแบบสโวลท์เพลง โดยเฉพาะโครงสร้าง เพลงบลูส์ 12 ห้อง ซึ่งเป็นพื้นฐาน สำคัญของดนตรีบลูส์และมีอิทธิพลโดยตรงต่อแนวดนตรีร็อกและป๊อปในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการ เชื่อมโยงบันไดเสียงบลูส์กับโครงสร้างคอร์ด I–IV–V อย่างเป็นระบบ สามารถสร้างวลีทำนองที่มี เอกลักษณ์ของบลูส์ เช่น การใช้โน้ตบลูส์ การดันสาย และการสั่นสาย รวมถึงการควบคุมจังหวะและ การวางวลีให้สอดคล้องกับโครงสร้าง 12 ห้องได้อย่างต่อเนื่องและมีทิศทางมากขึ้น ผู้เรียนจึงสามารถ นำบันไดเสียงบลูส์และโครงสร้างเพลงบลูส์ 12 ห้อง ไปใช้ในการดันสต การโซโล่ และการสร้างวลี ดนตรีที่มีอารมณ์และเอกลักษณ์เฉพาะตัว

รายละเอียดของเนื้อหา

1. บันไดเสียงบลูส์ (Blues Scale)

บันไดเสียงบลูส์ (Blues Scale) คือบันไดเสียงเพนทาโทนิค (pentatonic scale) ที่ประกอบด้วย โน้ต 6 ตัว มีการเพิ่มโน้ตบลูส์ (Blues note) เข้าไปในบันไดเสียง โน้ตบลูส์ (Blues Note) เป็นโน้ตที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของดนตรีบลูส์ บันไดเสียงบลูส์ (Blues Scale) มี 2 ประเภทดังนี้

1.1 บันไดเสียงเมเจอร์บลูส์ (Major Blues Scale) คือบันไดเสียงเมเจอร์เพนทาโทนิค (Major Pentatonic Scale) ที่ประกอบด้วยโน้ต 6 ตัว มีการเพิ่มโน้ตลำดับที่ b3 (เพิ่มโน้ตลำดับที่ 3 ลดลงครึ่งเสียง) โน้ตบลูส์ (Blues note) คือโน้ตลำดับที่ b3 ที่เพิ่มเข้าไปในบันไดเสียง มีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone) ครึ่งเสียง (Semitone) และหนึ่งเสียงครึ่ง (Tone and a Half) ดังนี้

โครงสร้างบันไดเสียงเมเจอร์บลูส์ (Major Blues Scale)

โน้ตตัวที่ 1 ห่างจากโน้ตตัวที่ 2 หนึ่งเสียงเต็ม

โน้ตตัวที่ 2 ห่างจากโน้ตตัวที่ b3 ครึ่งเสียง (b3 เป็นโน้ตบลูส์ (Blue Note) ที่เพิ่มเข้ามา)

โน้ตตัวที่ b3 ห่างจากโน้ตตัวที่ 3 ครึ่งเสียง

โน้ตตัวที่ 3 ห่างจากโน้ตตัวที่ 5 หนึ่งเสียงครึ่ง

โน้ตตัวที่ 5 ห่างจากโน้ตตัวที่ 6 หนึ่งเสียงเต็ม

ภาพ 25 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 4 บันไดเสียงบลูส์ และเพลงบลูส์ 12 ห้อง
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
(Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงบลูส์ และโครงสร้างเพลงบลูส์ 12 ห้องสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาทักษะการดนตรีที่มีโครงสร้าง การใช้บันไดเสียงร่วมกับคอร์ด และการสร้างวลีดนตรีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะสไตล์ ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะ การตอบสนองต่อโครงสร้างบทเพลง และการใช้เทคนิคการบรรเลง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการโซโล่ การดนตรี และการประยุกต์ใช้ดนตรีในสไตล์ต่างๆ

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงบลูส์ และโครงสร้างเพลงบลูส์ 12 ห้องจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นการต่อยอดจากพื้นฐานบันไดเสียงไปสู่การเข้าใจโครงสร้างดนตรีและสไตล์การบรรเลงอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะดนตรีเชิงปฏิบัติ การดนตรี และการสร้างสรรค์ทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 5 บันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ และบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ (Harmonic Minor and Melodic Minor Scale)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ และบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการใช้บันไดเสียงพื้นฐานไปสู่การเข้าใจโครงสร้างของบันไดเสียงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ทั้งในด้านทฤษฎีและการนำไปใช้ในการบรรเลงจริง โดยเริ่มมองเห็นบทบาทของเสียงแต่ละขั้นในการสร้างอารมณ์และสีสันทางดนตรี ในระดับนี้ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ลักษณะเฉพาะของบันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ โดยเฉพาะการยกเสียงขั้นที่ 7 เพื่อสร้างความรู้สึกตึงเครียดและเอกลักษณ์ทางเสียง รวมถึงบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ที่มีรูปแบบการขึ้นและลงแตกต่างกัน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความยืดหยุ่นของโครงสร้างบันไดเสียงในเชิงการประยุกต์ใช้มากขึ้น นอกจากนี้ยังต้องพัฒนาความแม่นยำของการวางนิ้ว การจดจำตำแหน่งบนคอกีตาร์ และการควบคุมจังหวะในการบรรเลงที่ซับซ้อนขึ้น ผู้เรียนจึงสามารถนำบันไดเสียงทั้งสองรูปแบบไปใช้ในการโซโล่ การดันสต และการสร้างวลีดนตรีที่มีอารมณ์และสีสันหลากหลายมากขึ้น ซึ่งเป็นการยกระดับจากบันไดเสียงพื้นฐานไปสู่การเข้าใจโครงสร้างเสียงที่ซับซ้อนขึ้นและการประยุกต์ใช้ในมิติทางดนตรีที่กว้างขึ้น

139

โน้ตตัวที่ 5 ห่างจากโน้ตตัวที่ 6 ครึ่งเสียง
 โน้ตตัวที่ 6 ห่างจากโน้ตตัวที่ 7 หนึ่งเสียงครึ่ง
 โน้ตตัวที่ 7 ห่างจากโน้ตตัวที่ 8 ครึ่งเสียง (โน้ตตัวที่ 8 ซ้ำกับโน้ตตัวที่ 1 ในระดับเสียงสูงขึ้นหนึ่งช่วงคู่แปด)

โน้ตตัวที่ 1 2 3 4 5 6 #7 8

ระยะ หนึ่ง ครึ่ง หนึ่ง หนึ่ง ครึ่ง หนึ่งเสียงครึ่ง ครึ่ง (เสียง)

ตัวอย่าง บันไดเสียง A ฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic Minor Scale) ประกอบด้วยโน้ต A B C D E F G# A

วิธีการบรรเลงนี้มีมือซ้ายเคลื่อนที่ตามระยะทางของตำแหน่งโน้ตในบันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic Minor Scale) และมือขวาดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

ภาพที่ 10 บันไดเสียง A ฮาร์โมนิกไมเนอร์ (Harmonic Minor Scale)

2. บันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ (Melodic Minor Scale)

บันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ (Melodic Minor Scale) คือบันไดเสียงเนเจอร์ไมเนอร์ (Natural Minor Scale) ที่มีการปรับโน้ตตัวที่ 6 และ 7 ของบันไดเสียงสูงขึ้นครึ่งเสียงสำหรับบันไดเสียงในทิศทางขาขึ้น ส่วนบันไดเสียงในทิศทางขาลงโน้ตตัว 6 และ 7 ที่ถูกปรับสูงขึ้นครึ่งเสียงจะถูกปรับกลับมามีเหมือนเดิมซึ่งในบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ (Melodic Minor Scale) ในทิศทางขาลงจะเหมือนกับบันไดเสียงเนเจอร์ไมเนอร์ (Natural Minor Scale) ประการ และบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ (Melodic Minor Scale) เป็นบันไดเสียงแบบเดียวที่โน้ตขาขึ้นกับขาลงไม่เหมือนกัน มีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone) และครึ่งเสียง (Semitone) ดังนี้

ภาพ 26 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 5 บันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ และ บันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ และบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความเข้าใจในระดับที่ซับซ้อนขึ้นเกี่ยวกับโครงสร้างบันไดเสียงและการประยุกต์ใช้ในการบรรเลงจริง สามารถควบคุมความแตกต่างของเสียง การใช้โน้ตตามโครงสร้างของระบบเสียง และการสร้างวลีดนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการโซโล่ การดันสต และการใช้บันไดเสียงในทางดนตรีที่หลากหลาย

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงฮาร์โมนิกไมเนอร์ และบันไดเสียงเมโลดิกไมเนอร์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นการต่อยอดจากบันไดเสียงพื้นฐานไปสู่การเข้าใจโครงสร้างเสียงเชิงลึก การพัฒนาทักษะการบรรเลงที่ซับซ้อนขึ้น และการประยุกต์ใช้ในการโซโลและการต้นสดอย่างมีระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะดนตรีในระดับกลางอย่างมีความเป็นระบบและต่อเนื่อง

บทที่ 6 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง (Chord Changes within a Measure)

เนื้อหาเรื่องการเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้องเพลงจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการเปลี่ยนคอร์ดแบบพื้นฐานที่มีความช้าและหยุดเป็นช่วง ไปสู่การเปลี่ยนคอร์ดที่มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กับโครงสร้างจังหวะของบทเพลงมากขึ้น โดยต้องสามารถควบคุมการเปลี่ยนคอร์ดให้สอดคล้องกับภายใน 1 ห้องเพลงได้อย่างแม่นยำและไม่ขาดความต่อเนื่องของจังหวะ ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการประสานงานของมือซ้ายและมือขวาในระดับที่มีความรวดเร็วมากขึ้น โดยเฉพาะการเปลี่ยนตำแหน่งคอร์ดให้ทันจังหวะภายในกรอบเวลาเดียวกัน การรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะขณะเปลี่ยนคอร์ด และการลดการหยุดชะงักของเสียงระหว่างการเปลี่ยนคอร์ด ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการบรรเลงเพลงร่วมสมัย นอกจากนี้ ผู้เรียนยังเริ่มเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างคอร์ดและโครงสร้างห้องเพลงมากขึ้น ทำให้สามารถคาดการณ์การเปลี่ยนคอร์ดล่วงหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนจึงสามารถนำทักษะการเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้องเพลงไปใช้ในการบรรเลงเพลงที่มีจังหวะเร็วขึ้น และมีความต่อเนื่องของคอร์ดที่ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งเป็นการยกระดับจากการเปลี่ยนคอร์ดพื้นฐานไปสู่การควบคุมจังหวะและโครงสร้างเพลงในระดับกลางได้อย่างเป็นระบบ

รายละเอียดของเนื้อหา

1. การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง (Chord Changes within a Measure)

การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง (Chord Changes within a Measure) คือการเล่นคอร์ดจำนวน 2 คอร์ดภายในห้องดนตรี 1 ห้อง เช่นในบทเพลงที่กำหนดอัตราจังหวะ 4/4 ใน 1 ห้องจะมีค่าเท่ากับ 4 จังหวะ ซึ่งแต่ละคอร์ดจะมีจังหวะในการบรรเลงแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับการจัดวางคอร์ดในบทเพลง บางบทเพลงคอร์ดที่ 1 มีค่าเท่ากับ 2 จังหวะ และคอร์ดที่ 2 มีค่าเท่ากับ 2 จังหวะ หรือคอร์ดที่ 1 มีค่าเท่ากับ 3 จังหวะ และคอร์ดที่ 2 มีค่าเท่ากับ 1 จังหวะขึ้นอยู่กับการจัดวางในบทเพลง

ภาพ 27 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 6 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
(Intermediate Level)

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง (Chord Changes within a Measure) และมือขวาตีคอร์ดหรือตีคอร์ดตามจังหวะในการบรรเลงกีตาร์

ภาพที่ 12 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง (Chord Changes within a Measure)

ภาพที่ 13 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง (Chord Changes within a Measure)

ภาพ 28 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 6 การเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้อง
 ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
 (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องการเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้องเพลงสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัย
 ทรินิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถ
 ในการควบคุมจังหวะที่ซับซ้อนขึ้น การประสานงานของมือทั้งสองข้าง และการรักษาความต่อเนื่อง
 ของการบรรเลงภายในโครงสร้างเพลง ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนคอร์ดได้อย่างแม่นยำมากขึ้นภายใต้
 กรอบจังหวะที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้
 แห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงที่มีความเป็นระบบ ความแม่นยำของจังหวะ และ
 การนำไปใช้จริงในการบรรเลงบทเพลง

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการเปลี่ยนคอร์ด 2 คอร์ดใน 1 ห้องเพลงจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่
 ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากการต่อยอดจากการเปลี่ยนคอร์ดพื้นฐานไปสู่การควบคุม
 จังหวะและโครงสร้างเพลงที่ซับซ้อนขึ้น ช่วยพัฒนาความคล่องแคล่ว ความแม่นยำ และความเข้าใจ
 ในการบรรเลงร่วมกับโครงสร้างเพลงอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรินิตี้
 แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับกลางอย่างต่อเนื่อง

บทที่ 7 คอร์ดทาบ (Barre Chords)

เนื้อหาเรื่องคอร์ดทาบจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจาก
 การจับคอร์ดเปิดพื้นฐานไปสู่การควบคุมรูปแบบคอร์ดที่มีความซับซ้อนมากขึ้น โดยต้องอาศัยทั้งแรง

นิ้ว ความแม่นยำในการกดสาย และการจัดวางตำแหน่งมือซ้ายให้สามารถทำให้ทุกสายมีเสียงที่ชัดเจน และสม่ำเสมอ ในระดับนี้ ผู้เรียนจะเริ่มฝึกการสร้างแรงกดของนิ้วชี้ในลักษณะการทาบ เพื่อควบคุมเสียงหลายสายพร้อมกัน รวมถึงการปรับมุมของมือซ้ายเพื่อให้นิ้วไม่ไปโดนสายอื่นหรือกดสายไม่แน่นจนเสียงบอด และดันสายแรงเกินไปจนระดับเสียงเพี้ยน นอกจากนี้ยังต้องพัฒนาความสามารถในการเปลี่ยนคอร์ดทาบระหว่างตำแหน่งต่างๆ บนคอกีตาร์อย่างต่อเนื่อง โดยไม่ทำให้จังหวะของเพลงขาดช่วง ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความแข็งแรงของมือและความเข้าใจโครงสร้างคอร์ดในระดับที่สูงขึ้น ผู้เรียนจึงสามารถนำคอร์ดทาบไปใช้ในการบรรเลงเพลงที่มีความหลากหลายทางคอร์ดมากขึ้น และสามารถย้ายรูปแบบคอร์ดไปตามตำแหน่งต่างๆ บนคอกีตาร์ได้อย่างมีระบบ ซึ่งเป็นการพัฒนาจากคอร์ดเปิดไปสู่การควบคุมคอร์ดในโครงสร้างของฟิงเกอร์บอร์ด

209

การวัดผลและประเมินผล

1. ประเมินจากความชัดของเสียง
2. ประเมินจากความแข็งแรงและการควบคุมนิ้ว
3. ประเมินจากพัฒนาการของผู้เรียน

รายละเอียดของเนื้อหา

1. คอร์ดทาบ (Barre Chord)

คอร์ดทาบ (Barre Chord) คือคอร์ดที่ใช้นิ้วชี้กดทาบสายกีตาร์หลายสายพร้อมกันในช่องฟิงเกอร์บอร์ดเดียวกัน เพื่อสร้างเสียงคอร์ดแบบต่างๆ สามารถเลื่อนนิ้วเพื่อเปลี่ยนคอร์ดไปตามช่องฟิงเกอร์บอร์ดต่างๆ โดยไม่ต้องเปลี่ยนนิ้วที่กดสาย

วิธีการบรรเลงนิ้วชี้กดทาบสายกีตาร์หลายสายพร้อมกันในช่องฟิงเกอร์บอร์ดเดียวกันตามรูปแบบการกำหนดคอร์ดในบทเพลง และมือขวาตีคอร์ดหรือตีคอร์ดตามจังหวะในการบรรเลงกีตาร์

ภาพที่ 14 คอร์ด F (F Chord) ในรูปแบบคอร์ดทาบ (Barre Chord)

EX.2

ภาพที่ 15 คอร์ด F#m และคอร์ด Bm (F#m Chord and Bm Chord) ในรูปแบบคอร์ดทาบ (Barre Chord)

ภาพ 29 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 7 คอร์ดทาบ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องคอร์ดทาบสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความแข็งแรงของมือซ้าย การควบคุมแรงกดนิ้ว และความสามารถในการเปลี่ยนคอร์ดที่มีรูปแบบซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงการรักษาความต่อเนื่องของจังหวะในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถควบคุมเสียงของคอร์ดได้อย่างชัดเจนมากขึ้นแม้ในรูปแบบที่ต้องใช้แรงกดสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะเทคนิคควบคู่กับการนำไปใช้จริงในการบรรเลงบทเพลง

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องคอร์ดทาบจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นการต่อยอดจากคอร์ดเปิดไปสู่การควบคุมคอร์ดที่ซับซ้อนขึ้น ทั้งในด้านเทคนิคความแข็งแรงของมือ และความเข้าใจตำแหน่งบนคอกีตาร์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับกลางอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

บทที่ 8 โน้ตเชปต์สองชั้น (Sixteenth Notes)

เนื้อหาเรื่องโน้ตเชปต์สองชั้นจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงจังหวะพื้นฐานไปสู่การควบคุมความเร็วของการบรรเลงที่มากขึ้น และสามารถอ่านค่าจังหวะที่มีความละเอียดเพิ่มขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการนับจังหวะอย่างมั่นคงและรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะขณะบรรเลง แม้จะมีจำนวนโน้ตต่อหนึ่งจังหวะเพิ่มขึ้นก็ตามในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านจังหวะและการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาในระดับหนึ่งแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการใช้โน้ตเชปต์สองชั้นในการบรรเลงบทเพลงหรือแบบฝึกหัดที่มีความเร็วมากขึ้นได้ การฝึกดังกล่าวช่วยพัฒนาความคล่องแคล่วของมือขวา ความแม่นยำในการติดสายแบบต่อเนื่อง และความสามารถในการควบคุมจังหวะภายใต้ความเร็วที่เพิ่มขึ้น รวมถึงช่วยเสริมความมั่นคงของจังหวะโดยรวมในการบรรเลง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. โน้ตเชปต์สองชั้น (Sixteenth Note)

โน้ตเชปต์สองชั้น (Sixteenth Note) คือโน้ตที่มีค่าความยาวเท่ากับ $\frac{1}{4}$ ของหนึ่งจังหวะ (1 beat) ในกรณีที่เพลงอยู่ในจังหวะ 4/4 ซึ่งหมายความว่า 1 จังหวะ (1 beat) = 4 โน้ตเชปต์สองชั้น

วิธีนับโน้ตเชปต์สองชั้น (ในจังหวะ 4/4)

1 e & a (วัน-อี-แอนด์-อะ) 2 e & a (ทว-อี-แอนด์-อะ) 3 e & a (ทรี-อี-แอนด์-อะ) 4 e & a (ฟอร์-อี-แอนด์-อะ)

ภาพ 30 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 8 โน้ตเชปต์สองชั้น ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

223

EX.4

ภาพที่ 17 แบบฝึกโน้ตเช็ตสองชั้น (Sixteenth Note)

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการอธิบายโน้ตเช็ตสองชั้น (Sixteenth Note) ซึ่งเป็นหน่วยจังหวะย่อยที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความแม่นยำ ความเร็ว และความสม่ำเสมอในการบรรเลงดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการควบคุมมือขวาของผู้บรรเลง ในอัตราจังหวะ 4/4 โน้ตเช็ตสองชั้นทำหน้าที่แบ่งหนึ่งจังหวะออกเป็นสี่ส่วนย่อย ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถรับรู้โครงสร้างจังหวะได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น

การฝึกนิ้วและบรรเลงโน้ตเช็ตสองชั้นอย่างเป็นระบบช่วยเสริมสร้างการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวา เพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุมการตีแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking) และเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการบรรเลงจังหวะและท่อนโซโล่ที่มีความซับซ้อนในแนวดนตรี Rock & Pop ระดับกลางถึงระดับสูง

ภาพ 31 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 8 โน้ตเช็ตสองชั้น ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องโน้ตเช็ตสองชั้นสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจังหวะที่ซับซ้อนมากขึ้น และสามารถควบคุมความเร็ว ความแม่นยำของจังหวะ และความต่อเนื่องของการบรรเลงได้ดีขึ้นกว่าระดับเริ่มต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะด้านความแม่นยำของจังหวะ และความคล่องแคล่วในการบรรเลง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการต่อยอดไปสู่การเล่นบทเพลงที่มีรายละเอียดทางจังหวะและเทคนิคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นในระดับที่สูงกว่า

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องโน้ตเช็ตสองชั้นจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาความเร็วและความแม่นยำทางจังหวะ และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจังหวะที่มีรายละเอียดมากขึ้น

การควบคุมความสม่ำเสมอของการบรรเลง และความคล่องแคล่วทางเทคนิค เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการบรรเลงบทเพลงที่มีโครงสร้างจังหวะซับซ้อนและการใช้เทคนิคที่หลากหลายในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 9 จังหวะ 6/8 และ 12/8

เนื้อหาเรื่องจังหวะ 6/8 และ 12/8 จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากจังหวะพื้นฐานแบบแบ่ง 2 และ 4 ส่วน ไปสู่การเข้าใจจังหวะผสมที่มีการแบ่งกลุ่มย่อยแบบ 3 ส่วนต่อหนึ่งจังหวะหลัก ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการรับรู้โครงสร้างจังหวะที่ซับซ้อนมากขึ้น และสามารถควบคุมความต่อเนื่องของการบรรเลงได้อย่างสม่ำเสมอ ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการนับจังหวะและการควบคุมความเร็วของบทเพลงแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการบรรเลงในรูปแบบ 6/8 และ 12/8 ได้อย่างถูกต้อง ทั้งในด้านการนับ การเน้นจังหวะหลัก และการควบคุมจังหวะย่อยให้มีความลื่นไหล การฝึกจังหวะลักษณะนี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการรับรู้ความรู้สึกของจังหวะแบบอัตราจังหวะผสม

ภาพที่ 18 แบบฝึกจังหวะ 6/8

EX. 12

ภาพที่ 19 แบบฝึกจังหวะ 12/8

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการอธิบายอัตราจังหวะ 6/8 และ 12/8 ซึ่งเป็นอัตราจังหวะแบบผสม (Compound Time) ที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการรับรู้จังหวะแบบกลุ่มย่อย (Subdivision) และการเน้นจังหวะหลัก (Strong Beats) ในดนตรีสากล โดยเฉพาะในแนวดนตรี Rock, Pop และ Blues ซึ่งมักใช้จังหวะแบบผสมเพื่อสร้างความไหลลื่นและอารมณ์ทางดนตรีที่แตกต่างจากอัตราจังหวะแบบธรรมดา (Simple Time)

การทำความเข้าใจโครงสร้างของอัตราจังหวะ 6/8 และ 12/8 ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะรูปแบบการนับจังหวะ การจัดกลุ่มโน้ต และตำแหน่งการเน้นจังหวะได้อย่างถูกต้อง ส่งผลต่อความต่อเนื่อง ความมั่นคงของจังหวะ และการบรรเลงร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาเทคนิคจังหวะที่ซับซ้อนในระดับต่อไป

ภาพ 32 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 9 จังหวะ 6/8 และ 12/8 ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องจังหวะ 6/8 และ 12/8 สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนในระดับเกรด 4–6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและควบคุมจังหวะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น สามารถรักษาความแม่นยำของจังหวะและความสม่ำเสมอในการบรรเลงได้ดีขึ้นกว่าระดับเริ่มต้น อีกทั้งยังเริ่มพัฒนาแนวคิดด้านการเน้นจังหวะและความรู้สึกของอัตราจังหวะแบบผสม ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงในแนวดนตรีร็อกและป๊อปตามแนวทางของ วิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความแม่นยำทางจังหวะและความคล่องแคล่วในการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องจังหวะ 6/8 และ 12/8 จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาความเข้าใจจังหวะแบบผสม และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนและมีความเป็นดนตรีมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ การควบคุมความต่อเนื่องของการบรรเลง และการสร้างความเข้าใจโครงสร้างจังหวะที่หลากหลาย เพื่อเตรียมความพร้อมสู่การบรรเลงในระดับที่สูงขึ้น

บทที่ 10 เทคนิคการตีดข้ามสาย (String Skipping Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการตีดข้ามสายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการตีดสายแบบเรียงลำดับไปสู่การควบคุมการตีดที่มีการข้ามตำแหน่งสาย ซึ่งต้องอาศัยความแม่นยำในการควบคุมทิศทางของปิ๊ก การรับรู้ตำแหน่งของสายกีตาร์ และการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้เสียงที่บรรเลงมีความชัดเจนและจังหวะไม่สะดุด ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการตีดสลับและการรักษาจังหวะจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการตีดข้ามสายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยยังคงควบคุมความต่อเนื่องของจังหวะและคุณภาพเสียงได้อย่างสม่ำเสมอ

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการตีดข้ามสาย (String Skipping Technique)

เทคนิคการตีดข้ามสาย (String Skipping Technique) คือเทคนิคการบรรเลงข้ามสายจากสายหนึ่งไปยังอีกสายหนึ่ง สามารถข้ามสายเพียงหนึ่งสายหรือหลายสายโดยที่ไม่บรรเลงสายที่อยู่ติดกัน เช่น การบรรเลงจากสาย 6 ไปยังสาย 4 โดยข้ามสาย 5 หรือบรรเลงจากสาย 4 ไปยังสาย 1 โดยข้ามสาย 3 และ 2

ภาพ 33 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการตีดข้ามสาย ในส่วนของ
การอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
(Intermediate Level)

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

ภาพที่ 20 เทคนิคการดีดข้ามสาย (String Skipping Technique)

EX. 7

ภาพที่ 21 เทคนิคการดีดข้ามสาย (String Skipping Technique)

ภาพ 34 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 10 เทคนิคการดีดข้ามสาย ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดข้ามสายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านเทคนิคการบรรเลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น สามารถควบคุมการเคลื่อนที่ของมือขวาในการข้ามสายได้อย่างแม่นยำ รวมถึงรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะและความชัดเจนของเสียงในขณะบรรเลง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาความคล่องแคล่วทางเทคนิค การควบคุมจังหวะ และความแม่นยำในการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น เพื่อรองรับการเล่นบทเพลงที่มีรายละเอียดทางเทคนิคและโครงสร้างที่ซับซ้อนมากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดข้ามสายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการควบคุมมือขวาและความแม่นยำในการบรรเลง และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะเทคนิคการบรรเลง ความแม่นยำของจังหวะ และการควบคุมเสียงอย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 11 เทคนิคการดันสาย (Bending Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดันสายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงโน้ตตามตำแหน่งคงที่ไปสู่การควบคุมระดับเสียงแบบต่อเนื่อง ซึ่งต้องอาศัยทั้งแรงนิ้ว ความแม่นยำในการฟัง และการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาในระดับที่สูงขึ้นกว่าพื้นฐาน ผู้เรียนต้องสามารถควบคุมแรงในการดันสายให้ได้ระยะเสียงที่ถูกต้อง เช่น $1/4$ เสียง $1/2$ เสียง และ 1 เสียงเต็ม พร้อมทั้งรักษาคุณภาพเสียงให้ชัดเจนและไม่เพี้ยน ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการวางนิ้วและการควบคุมจังหวะจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกเทคนิคการดันสายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปใช้ในการสร้างอารมณ์ของบทเพลงได้มากขึ้น

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการดันสาย (Bending Technique)

เทคนิคการดันสาย (Bending Technique) คือเทคนิคที่ใช้แรงนิ้วมือซ้ายดันสายขึ้นหรือดันลง เพื่อปรับระดับเสียงให้สูงขึ้นด้วยการดันสาย ในการดันสายก็ควรไม่ว่าจะเป็นการดันสายขึ้นหรือดันลงจะเป็นการปรับระดับเสียงเพื่อให้ระดับเสียงสูงขึ้นตามความต้องการของผู้บรรเลง โดยสามารถดันสายให้ระดับเสียงสูงขึ้นตั้งแต่ $1/4$ เสียง, ครึ่งเสียง, หนึ่งเสียงเต็ม, หนึ่งเสียงครึ่ง, หรือสองเสียงเต็ม และสิ่งสำคัญในการดันสายผู้บรรเลงจะต้องดันสายให้ได้ในระดับเสียงที่ต้องการ

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำสำหรับสาย 1-2 ดันสายขึ้น, สาย 3-4 สามารถดันสายขึ้นหรือดันลง, และสาย 5-6 ดันสายลง และมือขวาตีตีสายลงหรือขึ้นตามความต้องการของผู้บรรเลง

ภาพที่ 22 เทคนิคการดันสาย (Bending Technique)

ภาพ 35 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 11 เทคนิคการดันสาย ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดันสายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการควบคุมเสียงและการแสดงออกทางดนตรีผ่านเทคนิคการบรรเลงที่ละเอียดมากขึ้น สามารถควบคุมระดับเสียงให้สัมพันธ์กับการรับฟังและโครงสร้างทางดนตรีได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะเทคนิคควบคู่กับการสร้างการแสดงออกทางดนตรีอย่างมีเอกลักษณ์ขั้น เพื่อรองรับการบรรเลงบทเพลงที่มีความซับซ้อนและการใช้เทคนิคที่หลากหลายมากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดันสายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการควบคุมระดับเสียงและการแสดงออกทางดนตรี และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความละเอียดและมีความเป็นดนตรีมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความแม่นยำทางเทคนิค การควบคุมเสียง และความสามารถในการสื่อสารทางดนตรี

บทที่ 12 เทคนิคการสั่นสาย (Vibrato Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการสั่นสายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงโน้ตให้ถูกต้องไปสู่การควบคุมการแสดงออกทางเสียงในรายละเอียดมากขึ้น โดยต้องอาศัยการควบคุมแรงนิ้ว ความเร็ว และความสม่ำเสมอของการสั่นสาย รวมถึงการรักษาระดับเสียงให้คงที่ขณะสั่นสายเพื่อให้เกิดความไพเราะและเป็นธรรมชาติในการบรรเลง ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการวางนิ้ว การควบคุมจังหวะ และความมั่นคงของเสียงจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถฝึกเทคนิคการสั่นสายได้อย่างมีระบบ ไม่ใช่เพียงการสั่นสายแบบอิสระ แต่สามารถกำหนดความกว้างและความเร็วให้เหมาะสมกับลักษณะของบทเพลงได้

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการสั่นสาย (Vibrato Technique)

เทคนิคการสั่นสาย (Vibrato Technique) คือเทคนิคสร้างเสียงสั่น โดยการสั่นสายเร็วๆ ขยับสายขึ้น-ลงหรือซ้าย-ขวาเล็กน้อยเพื่อให้ระดับเสียง (pitch) แกว่งไปมา เพิ่มความรู้สึก อารมณ์ และความมีชีวิตชีวาให้โน้ต ส่วน (Wide Vibrato Technique) คือเทคนิคสร้างเสียงสั่น โดยการสั่นสายเร็วๆ แบบสั่นกว้าง หรือแกว่งระดับเสียงมากกว่าปกติ ทำให้ได้อารมณ์ที่ชัดเจนและรุนแรงกว่า

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายสั่นสายเร็วๆ มี 3 วิธีดังนี้

1. นิ้วมือซ้ายสั่นสายขึ้นและลงเร็วๆ มือขวาดีดสายลงหรือขึ้นตามความต้องการของผู้บรรเลง
2. นิ้วมือซ้ายสั่นสายไปทางซ้ายและขวารวดๆ โดยที่นิ้วยังกดไว้คงที่ มือขวาดีดสายลงหรือขึ้นตามความต้องการของผู้บรรเลง
3. นิ้วมือซ้ายสั่นสายเป็นวงกลมเร็วๆ มือขวาดีดสายลงหรือขึ้นตามความต้องการของผู้บรรเลง

ภาพที่ 24 เทคนิคการสั่นสาย (Vibrato Technique)

ภาพ 36 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 12 เทคนิคการสั่นสาย ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการสั่นสายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการควบคุมคุณภาพเสียงและการแสดงออกทางดนตรีที่ละเอียดมากขึ้น สามารถใช้เทคนิคการบรรเลงเพื่อสร้างอารมณ์และความแตกต่างของเสียงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความแม่นยำทางเทคนิคควบคู่กับการสร้างการสื่อสารทางดนตรีอย่างมีเอกลักษณ์ขั้น เพื่อรองรับการบรรเลงบทเพลงที่มีความซับซ้อนและต้องการการแสดงออกทางอารมณ์มากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการสั่นสายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการควบคุมเสียงและการแสดงออกทางดนตรี และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความละเอียดและมีความเป็นดนตรีมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะเทคนิค การควบคุมเสียง และความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรี

บทที่ 13 เทคนิคการจิ้มสาย (Tapping Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการจิ้มสายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงบันไดเสียงและเทคนิคพื้นฐาน ไปสู่การประสานการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในรูปแบบที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยต้องสามารถควบคุมการกดและปล่อยสายร่วมกับการใช้นิ้วมือขวาในการจิ้มโน้ตบนฟิงเกอร์บอร์ดได้อย่างแม่นยำและต่อเนื่อง เทคนิคนี้ต้องอาศัยความเข้าใจตำแหน่งโน้ตบนคอกีตาร์ ความแม่นยำของจังหวะ และการควบคุมความดัง-เบาของเสียง เพื่อให้การบรรเลงมีความชัดเจนและลื่นไหลมากขึ้น ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านบันไดเสียง การควบคุมจังหวะ และเทคนิคการบรรเลงพื้นฐานจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกเทคนิคการจิ้มสายได้อย่างมีระบบ และนำไปใช้ในการสร้างวลิตนตรีที่มีความหลากหลายมากขึ้น

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการอธิบายเทคนิคการจิ้มสาย (Tapping Technique) ซึ่งเป็นเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ที่ใช้นิ้วมือขวาเคาะหรือกดโน้ตลงบนฟิงเกอร์บอร์ดโดยตรง แทนการดีดสายด้วยปิ๊ก เทคนิคนี้ช่วยเพิ่มศักยภาพในการบรรเลงโน้ตด้วยความเร็วสูง และขยายขอบเขตทางเทคนิคของเครื่องดนตรีผ่านการใช้นิ้วทั้งสองข้างอย่างอิสระ

การบรรเลงเทคนิคการจิ้มสายมีความสัมพันธ์โดยตรงกับเทคนิคการเคาะสาย (Hammer On) และเทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off) ซึ่งต้องอาศัยการประสานงานของมือซ้ายและมือขวาอย่างแม่นยำ การควบคุมแรงกด การยกนิ้ว และการลดเสียงรบกวนจากสายอื่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความชัดเจน ความต่อเนื่อง และคุณภาพของเสียงในการบรรเลง

ภาพ 37 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 13 เทคนิคการจิ้มสาย ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการจิ้มสายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านเทคนิคการบรรเลงที่ซับซ้อนมากขึ้น สามารถประสานการทำงานของมือทั้งสองข้างได้อย่างแม่นยำ และควบคุมความต่อเนื่องของการบรรเลงได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาความคล่องแคล่วทางเทคนิคควบคู่กับการสร้างความแม่นยำของจังหวะและคุณภาพเสียง เพื่อรองรับการบรรเลงบทเพลงที่มีรายละเอียดทางเทคนิคและโครงสร้างที่ซับซ้อนมากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการจัมป์สายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการประสานมือและการควบคุมเสียง และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนและมีความเป็นดนตรีมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะเทคนิคการควบคุมจังหวะ และความสามารถในการบรรเลงอย่างแม่นยำ

บทที่ 14 โน้ต 3 พยางค์ (Triplets) และโน้ต 6 พยางค์ (Sextuplets)

เนื้อหาเรื่องโน้ต 3 พยางค์ และโน้ต 6 พยางค์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการนับจังหวะพื้นฐานไปสู่การแบ่งจังหวะย่อยที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ต้องสามารถควบคุมการบรรเลงโน้ตให้มีความสม่ำเสมอ และรักษาความแม่นยำของจังหวะภายในหนึ่งห้องเพลงได้อย่างต่อเนื่อง ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการนับจังหวะและการควบคุมความเร็วจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการแบ่งจังหวะในรูปแบบ 3 พยางค์ และ 6 พยางค์ได้อย่างมีระบบ ซึ่งช่วยพัฒนาความยืดหยุ่นในการบรรเลง และทำให้การเล่นมีความสันทัดและเป็นธรรมชาติมากขึ้น

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการอธิบายโน้ต 3 พยางค์ (Triplets) และโน้ต 6 พยางค์ (Sextuplets) ซึ่งเป็นกลุ่มโน้ตที่ใช้ในการแบ่งจังหวะย่อยภายในหนึ่งจังหวะหลักอย่างสม่ำเสมอ โดยโน้ต 3 พยางค์แบ่งหนึ่งจังหวะออกเป็น 3 ส่วนเท่าๆ กัน และโน้ต 6 พยางค์แบ่งหนึ่งจังหวะออกเป็น 6 ส่วนเท่าๆ กัน การใช้กลุ่มโน้ตดังกล่าวช่วยเพิ่มความหลากหลายทางจังหวะ และส่งเสริมการพัฒนาความเร็ว ความแม่นยำ และความสม่ำเสมอในการบรรเลง

การฝึกการบรรเลงโน้ต 3 พยางค์และโน้ต 6 พยางค์มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการควบคุมมือขวา โดยเฉพาะการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้น (Alternate Picking) รวมถึงการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาอย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกฝนกลุ่มโน้ตเหล่านี้อย่างเป็นระบบจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับรู้และควบคุมการแบ่งจังหวะย่อย (Subdivision) ได้อย่างแม่นยำ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงในระดับกลางถึงระดับสูง

ภาพ 38 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 14 โน้ต 3 พยางค์ และโน้ต 6 พยางค์
ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
(Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องโน้ต 3 พยางค์ และ 6 พยางค์สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4–6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและควบคุมจังหวะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น สามารถจัดการกับการแบ่งจังหวะย่อยที่หลากหลาย รวมถึงรักษาความสม่ำเสมอของการบรรเลงได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตร ร็อกและป๊อปของ

วิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความแม่นยำของจังหวะ ความคล่องแคล่วทางเทคนิค และความสามารถในการบรรเลงที่มีรายละเอียดทางจังหวะมากขึ้น เพื่อรองรับการบรรเลงบทเพลงที่มีโครงสร้างซับซ้อนในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องโน้ต 3 พยางค์ และโน้ต 6 พยางค์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาความยืดหยุ่นทางจังหวะ และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนและมีความเป็นดนตรีมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการอ่านจังหวะ การควบคุมความสม่ำเสมอของการบรรเลง และความแม่นยำทางเทคนิคอย่างต่อเนื่อง

บทที่ 15 เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสาน (Double Stop Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสานจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงแนวทำนองเดี่ยวไปสู่การผสมผสานเสียงประสานในรูปแบบที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยต้องอาศัยการควบคุมตำแหน่งนิ้ว การกดสายพร้อมกันมากกว่าหนึ่งเสียง และน้ำหนักเสียงระหว่างโน้ตทั้งสองให้มีความชัดเจนและกลมกลืน ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านคอร์ด การเปลี่ยนตำแหน่งมือ และการควบคุมจังหวะจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการบรรเลงโน้ตคู่ประสานได้อย่างเป็นระบบ ทั้งในรูปแบบริฟฟ์และท่อนโซโลที่มีการผสมเสียงประสาน เพื่อสร้างความหลากหลายและมิติของเสียงในการบรรเลง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสาน (Double Stop Technique)

เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสาน (Double Stop Technique) คือเทคนิคที่ทำให้เกิดสองเสียง โดยการบรรเลงโน้ตสองตัวพร้อมกันเกิดเป็นเสียงประสาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคอร์ดหรือเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างเสียงประสาน

ภาพ 39 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 15 เทคนิคการบรรเลงโน้ตคู่ประสาน
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
(Intermediate Level)

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดสาย 2 สายพร้อมกันตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนด
อย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาตีคอร์ดขึ้นหรือตีลงพร้อมกัน 2 สาย

EX.2
11 3rd Intervals Double Stop Technique in C Major

บทที่ 16 เทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวา (Hybrid Picking Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวาจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการใช้เทคนิคการดีดพื้นฐานไปสู่การประสานงานของมือขวาที่มีความซับซ้อนมากขึ้น โดยต้องสามารถควบคุมทั้งการใช้ปิ๊กและนิ้วมือร่วมกันอย่างแม่นยำ เพื่อให้เกิดความชัดเจนของโน้ตและความต่อเนื่องของวลิตดนตรี ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการดีดสลับ การควบคุมจังหวะ การดีดข้ามสาย และเทคนิคการบรรเลงพื้นฐานจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการผสมเทคนิคการใช้ปิ๊กและนิ้วมือขวาได้อย่างเป็นระบบ ทั้งในการเล่นแนวคอร์ดและทำนอง หรือการสร้างวลิตดนตรีที่มีความต่อเนื่องมากขึ้น

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวา (Hybrid Picking Technique)

เทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวา (Hybrid Picking Technique) คือ เทคนิคการดีดสายกีตาร์ที่ผสมผสานระหว่างการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวา

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาวางในตำแหน่งการดีดปกติ นิ้วโป้งและนิ้วชี้ใช้สำหรับจับปิ๊กดีดสาย ส่วน นิ้วกลาง (m) และนิ้วนาง (a) วางนิ้วใกล้สายที่ต้องการดีด บรรเลงโดยการดีดสายด้วยปิ๊กและใช้นิ้วกลาง (m) หรือนิ้วนาง (a) หรือในบางกรณีใช้นิ้วก้อย (c) ดีดสายพร้อมกันหรือไม่พร้อมกันขึ้นอยู่กับเพลง เช่น ดีดสาย 5 ด้วยปิ๊ก และดีดสาย 3 ด้วยนิ้วกลาง (m) หรือดีดสาย 5 ด้วยปิ๊ก และดีดสาย 2 ด้วยนิ้วนาง (a) ในการดีดของมือขวาทำหน้าที่ควบคุมจังหวะ และน้ำหนักของเสียงให้นุ่มนวลหรือหนักแน่นตามความต้องการ ฝึกแยกกล้ามเนื้อมือขวาเพื่อให้ควบคุมนิ้วแต่ละนิ้วสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ

ภาพที่ 33 เทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวา (Hybrid Picking Technique)

ภาพ 41 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 16 เทคนิคการดีดสายแบบผสมโดยการใช้ปิ๊กพร้อมกับนิ้วมือขวา ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการติดสายแบบผสมโดยใช้ปีกร่วมกับนิ้วมือขวาสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4–6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการประสานเทคนิคการบรรเลงที่ซับซ้อนมากขึ้น สามารถควบคุมการทำงานของมือขวาในรูปแบบผสมได้อย่างแม่นยำ และรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะและคุณภาพเสียงในการบรรเลงได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาความคล่องแคล่วทางเทคนิค การควบคุมจังหวะ และการสร้างความต่อเนื่องของการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น เพื่อรองรับการบรรเลงบทเพลงที่มีรายละเอียดทางเทคนิคและโครงสร้างที่ซับซ้อนมากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการติดสายแบบผสมโดยการใช้ปีกร่วมกับนิ้วมือขวาก็มีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการประสานมือและการควบคุมเสียง และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนและมีความเป็นดนตรีมากขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะเทคนิค การควบคุมจังหวะ และความสามารถในการบรรเลง

บทที่ 17 เทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการติด (Volume Swell Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการติดจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการควบคุมเสียงพื้นฐานไปสู่การควบคุมการเปลี่ยนแปลงของเสียงหลังการเกิดเสียงได้อย่างละเอียดมากขึ้น โดยไม่ได้จำกัดเพียงการติดให้เกิดเสียงเท่านั้น แต่ต้องสามารถควบคุมความดัง-เบา การค่อยๆ เพิ่มระดับเสียง และการลดระดับเสียงได้อย่างต่อเนื่องและมีความสม่ำเสมอ ซึ่งต้องอาศัยการประสานงานของมือทั้งสองข้าง รวมถึงความสามารถในการฟังและปรับสมดุลของเสียงในขณะบรรเลง ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านเทคนิคการติด การควบคุมจังหวะ และการสร้างคุณภาพเสียงจากระดับก่อนหน้าแล้ว จึงสามารถเริ่มพัฒนาการควบคุมวอลลุ่มหลังการติดได้อย่างเป็นระบบ และนำไปใช้ในการสร้างความหลากหลายของมิติทางเสียงในการบรรเลง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการดีด (Volume Swell Technique)

เทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการดีด (Volume Swell Technique) คือเทคนิคการบรรเลงที่ทำให้เสียงของโน้ตหรือคอร์ดค่อยๆ ดังขึ้นอย่างนุ่มนวลและต่อเนื่อง โดยการควบคุมวอลลุ่มในระดับเสียงที่เบาและค่อยๆ เพิ่มขึ้นหลังจากดีดสาย

วิธีการบรรเลงนี้ มือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาหมุนปุ่มวอลลุ่มปิดเสียงและดีดสายจากนั้นค่อยๆ หมุนปุ่มวอลลุ่มเพิ่มเสียงขึ้น

ภาพที่ 35 เทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการดีด (Volume Swell Technique)

ภาพ 42 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 17 เทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการดีด
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง
(Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการดีดสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการควบคุมคุณภาพเสียงและการแสดงออกทางดนตรีที่ละเอียดมากขึ้น สามารถปรับระดับความดัง-เบาเพื่อสร้างอารมณ์และความแตกต่างของการบรรเลงได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตร ร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความแม่นยำทางเทคนิคควบคู่กับการสร้างการแสดงออกทางดนตรีอย่างมีลำดับขั้น เพื่อรองรับการบรรเลงบทเพลงที่มีความซับซ้อนและต้องการมิติของเสียงที่หลากหลายมากขึ้นในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการควบคุมวอลลุ่มหลังการดีดจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการควบคุมมิติของเสียงและการแสดงออกทางดนตรี และเป็นขั้นตอนสำคัญของการต่อยอดไปสู่การบรรเลงที่มีความละเอียดมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการควบคุมเสียง การฟังอย่างมีรายละเอียด และความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรี

บทที่ 18 การดันสดจากบันไดเสียง และเทคนิคการบรรเลง (Improvising with Scales and Techniques)

เนื้อหาเรื่องการดันสดจากบันไดเสียง และเทคนิคการบรรเลงจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นช่วงที่ผู้เรียนเริ่มพัฒนาจากการบรรเลงตามรูปแบบบันไดเสียงพื้นฐาน ไปสู่การเชื่อมโยงองค์ความรู้ด้านบันไดเสียงกับการสร้างแนวทำนองอย่างมีทิศทางมากขึ้น โดยไม่ได้เป็นเพียงการไล่เรียงโน้ตตามรูปแบบเดิม แต่เริ่มมีการเลือกใช้โน้ตให้สอดคล้องกับคอร์ด จังหวะ และอารมณ์ของบทเพลงในระดับเบื้องต้นถึงปานกลาง ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านบันไดเสียงเมเจอร์ ไมเนอร์ เพนทาโทนิค และบลูส์ รวมถึงเทคนิคการบรรเลงพื้นฐานที่จำเป็นแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการดันสดแบบมีกรอบโครงสร้าง เช่น การสร้างวลีสั้นๆ การพัฒนาทิศทางของเมโลดี้ และการเชื่อมโยงระหว่างตำแหน่งต่างๆ บนคอกีตาร์ได้อย่างต่อเนื่องมากขึ้น แม้ยังอยู่ในระดับการควบคุมที่ไม่ซับซ้อนเท่าระดับสูง แต่สามารถเริ่มพัฒนาความคิดทางดนตรีเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างเป็นระบบ การฝึกดันสดในลักษณะนี้ช่วยพัฒนาความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างบันไดเสียงกับคอร์ด และเสริมทักษะการฟังดนตรีให้ผู้เรียนสามารถตอบสนองต่อโครงสร้างของเพลงได้ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นการวางรากฐานสำคัญของการพัฒนาการใช้โน้ตและการดันสดในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

308

แบบฝึกหัดท้ายบท

ตอนที่ 1 Warm-up & Exploration
 คำสั่ง: ให้ผู้เรียนฝึกบันไดเสียงต่อไปในตำแหน่งที่กำหนด

1. บันไดเสียง C Major (1 octave และ 2 octave)
2. บันไดเสียง A Minor Pentatonic (ตำแหน่งที่ 1)
3. บันไดเสียง G Major (1 octave และ 2 octave)

ตอนที่ 2 Scale Application
 คำสั่ง: ใช้ดนตรีประกอบ (Backing Track) ในคีย์ C Major แล้วต้นสดโดยใช้โน้ตจากบันไดเสียงที่กำหนด

1. ต้นสดโดยใช้ C Major Scale เท่านั้น (1 นาที)
2. ต้นสดโดยใช้ A Minor Pentatonic (1 นาที)
3. เปรียบเทียบความรู้สึกของทั้งสองแบบ

ตอนที่ 3 เทคนิคการบรรเลง (Techniques Practice)
 คำสั่ง: ฝึกเทคนิคต่อไปในคีย์ A Minor

1. Hammer-on และ Pull-off
2. Slide
3. Bend (ครึ่งเสียง และเต็มเสียง)
4. Vibrato
5. Double Stop
6. Economy Picking
7. Hybrid Picking
8. String Skipping
9. Tapping
10. Volume Swell

ภาพ 43 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 18 การต้นสดจากบันไดเสียง และเทคนิคการบรรเลง ในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องการต้นสดจากบันไดเสียงและเทคนิคการบรรเลงสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4-6 ซึ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงที่เริ่มมีความเป็นอิสระทางดนตรีมากขึ้น ผู้เรียนสามารถใช้บันไดเสียงและเทคนิคพื้นฐานมาสร้างวลีดนตรีที่มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กับคอร์ดได้ดีขึ้น รวมถึงเริ่มพัฒนาความสามารถในการสื่อสารทางดนตรีผ่านการต้นสดที่มีโครงสร้าง ไม่ใช่เพียงการบรรเลงตามรูปแบบตายตัว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาจากการบรรเลงตามแบบฝึกไปสู่การบรรเลงที่มีการสื่อสารทางดนตรีมากขึ้น ผ่านการใช้บันไดเสียง เทคนิคการบรรเลง และการตอบสนองต่อโครงสร้างบทเพลงอย่างมีความเข้าใจ ไม่ใช่เพียงการบรรเลงตามรูปแบบที่กำหนดตายตัว

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการดันสตจากบันไดเสียงจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นการต่อยอดจากพื้นฐานไปสู่การสร้างสรรค์แนวทำนองอย่างมีทิศทาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงอย่างเป็นลำดับขั้น และการสร้างความเข้าใจดนตรีที่ซับซ้อนขึ้นในระดับกลาง

บทที่ 19 การบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Performing with Backing Tracks)

เนื้อหาเรื่องการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากผู้เรียนพัฒนาจากการบรรเลงแบบเดี่ยว ไปสู่การบรรเลงที่ต้องมีการรับฟังองค์ประกอบทางดนตรีอื่นร่วมด้วย โดยเฉพาะเสียงดนตรีประกอบ ซึ่งผู้เรียนต้องสามารถควบคุมจังหวะของตนเองให้สอดคล้องกับโครงสร้างของเพลงได้อย่างต่อเนื่อง ไม่หลุดจังหวะ และสามารถปรับการบรรเลงให้สัมพันธ์กับดนตรีโดยรวม ในระดับนี้ ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านการรักษาจังหวะ การนับจังหวะ และการควบคุมความเร็วของบทเพลงแล้ว จึงสามารถเริ่มฝึกการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบได้อย่างเหมาะสม โดยเน้นการฟัง การเข้าจังหวะ และการรักษาความสม่ำเสมอของการบรรเลงตลอดทั้งเพลง รวมถึงการเตรียมตัวก่อนเริ่มเล่น เช่น การนับขึ้นต้น และการรับรู้โครงสร้างของเพลงเบื้องต้น เพื่อให้สามารถบรรเลงประสานกับดนตรีประกอบได้อย่างไม่สะดุด การฝึกในลักษณะนี้ช่วยพัฒนาทักษะการฟังดนตรี และความสามารถในการควบคุมการบรรเลงร่วมกับระบบเสียงภายนอก ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการบรรเลงในวงดนตรี และการพัฒนาไปสู่การแสดงสดในระดับที่สูงขึ้น

แบบฝึกหัดท้ายบท

ตอนที่ 1 Warm-up & Timing Control

คำสั่ง: ฝึกบรรเลงตามเครื่องเคาะจังหวะ (Metronome) และดนตรีประกอบ (Backing Track)

1. บรรเลงโน้ตตัวเดียว เช่น โน้ต A ตามจังหวะ 4/4
2. เล่นในค่าโน้ตต่างๆ
3. ตัวค้ำ
4. ตัวเขบ็ต 1 ขึ้น
5. ตัวเขบ็ต 2 ขึ้น

ตอนที่ 2 Chord Playing with Backing Track

คำสั่ง: ฝึกตีคอร์ดตามดนตรีประกอบ (Backing Track) ในคีย์ G Major

ตัวอย่าง | G | D | Em | C |

1. ตีคอร์ดแบบ Downstroke
2. ตีคอร์ดแบบ Down-Up
3. เพิ่มการเน้นจังหวะ (Accent) ในจังหวะที่ 2 และ 4

ภาพ 44 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 19 การบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ ในส่วนของการสร้างแบบฝึกหัดท้ายบท เล่มที่ 2 : ระดับปานกลาง (Intermediate Level)

เนื้อหาเรื่องการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 4–6 ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนเริ่มพัฒนาความสามารถในการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบได้อย่างมีความมั่นคงทางจังหวะ สามารถรักษาความเร็วอัตราจังหวะได้ต่อเนื่อง และเริ่มมีการรับรู้บทบาทของตนเองภายในโครงสร้างของเพลง ไม่ใช่เพียงการบรรเลงตามโน้ต แต่เป็นการเล่นที่สัมพันธ์กับดนตรีโดยรวม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนจากการบรรเลงเดี่ยวไปสู่การบรรเลงร่วมกับวงโดยเน้นความสำคัญของการฟังและการตอบสนองต่อดนตรีประกอบได้อย่างเข้าใจ

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 2 ระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นการพัฒนาทักษะจากการเล่นเดี่ยวไปสู่การเล่นร่วมกับระบบดนตรี ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความแม่นยำของจังหวะการฟัง และการบรรเลงร่วมกับผู้อื่นอย่างเป็นลำดับขั้น

โดยสรุป เนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการพัฒนา เล่มที่ 2 ระดับปานกลาง จากเนื้อหาที่ได้อธิบายทั้งหมด 19 บท ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การสอบ ระดับเกรด 4 ถึงระดับเกรด 6 ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ฉบับปี 2018 มาใช้เป็นแนวทางหลักในการออกแบบและพัฒนาเนื้อหา โดยมุ่งเน้นการต่อยอดจากทักษะพื้นฐานไปสู่การบรรเลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ทั้งด้านเทคนิค จังหวะ การควบคุมเสียง และความเข้าใจโครงสร้างดนตรีอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะการบรรเลงบันไดเสียงในรูปแบบต่างๆ เช่น บันไดเสียงเพนทาโทนิค บลูส์ ฮาร์โมนิกไมเนอร์ และเมโลดิกไมเนอร์ การเชื่อมโยงตำแหน่งบนคอกีตาร์ การใช้เทคนิคการบรรเลงชั้นกลาง เช่น การดันสาย การสั่นสาย การดีดข้ามสาย การจิ้มสาย การบรรเลงโน้ตคู่ประสาน รวมถึงการควบคุมจังหวะที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เช่น โน้ตเข้บ็ตสองชั้น โน้ต 3 พยางค์ 6 พยางค์ และอัตราจังหวะ 6/8 และ 12/8 นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการดันสด การสร้างวลีดนตรี และการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้และเทคนิคต่างๆ ในการบรรเลงดนตรีร็อกและป๊อปได้อย่างเหมาะสม มีความต่อเนื่องทางดนตรี และเริ่มพัฒนาความเป็นอิสระในการบรรเลงมากขึ้น

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดลำดับเนื้อหาให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับกลางอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาทักษะการบรรเลง การสร้างสรรค์ทางดนตรี และการแสดงออกทางดนตรีในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

ในการพัฒนา เล่มที่ 3 ระดับสูง ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตร เนื้อหา ทักษะ สำคัญ และแนวทางการประเมินสมรรถนะด้านการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าตามหลักสูตรร็อกและป๊อปของ วิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน โดยพิจารณาความต่อเนื่องและลำดับขั้นของการพัฒนาทักษะจากระดับ ก่อนหน้า ตลอดจนความสามารถที่กำหนดไว้ในระดับสูง ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์พบว่า เนื้อหาในระดับ เกรด 6-7 ไม่ได้กำหนดองค์ประกอบด้านเทคนิคกีตาร์มาตรฐานในลักษณะที่สามารถนำมาใช้เป็น หัวข้อของแบบฝึกในเล่มที่ 3 ได้โดยตรงเช่นเดียวกับบางระดับก่อนหน้านี้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้ข้อมูล เกี่ยวกับทักษะและสมรรถนะที่กำหนดไว้ในระดับเกรด 6-7 เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิเคราะห์ระดับ ความยาก ความต่อเนื่อง และการพัฒนาทักษะที่นำไปสู่ระดับสูงแทนการนำองค์ประกอบด้านเทคนิค มาใช้โดยตรง

สำหรับระดับเกรด 8 หลักสูตรกำหนดลักษณะการประเมินด้านเทคนิคในรูปแบบเทคนิค กีตาร์มาตรฐานที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เข้าสอบ ลักษณะดังกล่าวเปิดโอกาสให้ สามารถพิจารณาและประเมินเทคนิคกีตาร์มาตรฐานที่สอดคล้องกับระดับความสามารถและบริบทของ การปฏิบัติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำหลักการดังกล่าวมาใช้เป็นกรอบในการคัดเลือก วิเคราะห์ และสังเคราะห์ เทคนิคกีตาร์ไฟฟ้าที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนในระดับสูง โดยพิจารณาจาก ความต่อเนื่องของการพัฒนาทักษะ ความซับซ้อนของเทคนิค ความสามารถในการควบคุมการบรรเลง คุณภาพของเสียง ตลอดจนความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคนิคในการบรรเลงและการแสดงจริง

จากกระบวนการวิเคราะห์ดังกล่าว เนื้อหาและแบบฝึกในเล่มที่ 3 จึงเป็นผลจากการ สังเคราะห์และต่อยอดองค์ความรู้จากโครงสร้างการพัฒนาทักษะของหลักสูตรวิทยาลัยทรีนีตีแห่ง ลอนดอนร่วมกับการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของการปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้าในระดับสูง โดยไม่ได้เป็นการ นำเนื้อหาจากโครงสร้างหลักสูตรรายวิชาของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนมาใช้โดยตรงทั้งหมด แต่เป็น การนำกรอบแนวคิด ลำดับการพัฒนาสมรรถนะ และหลักการประเมินที่เกี่ยวข้องมาประยุกต์ใช้ในการ ออกแบบเนื้อหาและแบบฝึกให้เหมาะสมกับบริบทของการเรียนรู้กีตาร์ไฟฟ้าในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งให้แบบฝึกมีลำดับความยากที่เหมาะสม สามารถพัฒนาทักษะเทคนิคขั้นสูง และส่งเสริม ความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคนิคเพื่อการบรรเลงและการแสดงกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

บทที่ 1 คอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด (Diatonic Triads and Chord Progressions)

เนื้อหาเรื่องคอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ดจัดอยู่ใน ระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ความสัมพันธ์ของคอร์ด ภายในคีย์ได้อย่างเป็นระบบมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงการดำเนินคอร์ดกับการสร้างแนว

ทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการคันสดได้อย่างมีทิศทาง รวมถึงสามารถควบคุมการเปลี่ยนคอร์ดและการเชื่อมโยงเสียงประสานในการบรรเลงได้อย่างเหมาะสม การฝึกคอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างเสียงประสานมากขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงร่วมกับการสร้างริฟฟ์ การเรียบเรียงเสียงประสาน และการพัฒนาแนวคิดทางดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีและการคันสดในระดับสูง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. คอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Diatonic Triads)

กลุ่มโน้ตประสานอย่างน้อย 3 ตัว (Chord) คือเสียงของกลุ่มโน้ตที่เกิดขึ้นจากการบรรเลงโน้ตพร้อมกันอย่างน้อย 3 ตัวขึ้นไปซึ่งมีชื่อเรียกว่าคอร์ด (Chord) มีโครงสร้างที่แน่นอนตามกฎเกณฑ์ และตามหลักการประสานเสียงในแนวตั้ง

คอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Triads) คือเสียงของกลุ่มโน้ตที่เกิดขึ้นจากการบรรเลงโน้ตพร้อมกัน 3 ตัว ซึ่งเกิดจากการนำคู่ 3 มาเรียงซ้อนกันประกอบด้วยโน้ตตัวที่ 1, 3, 5 ของบันไดเสียง (Scale) โดยมีโครงสร้างที่แน่นอนแบ่งออกได้เป็น 4 ชนิด คือคอร์ดเมเจอร์หรือเมเจอร์ทริแอด (Major Triad) คอร์ดไมเนอร์หรือไมเนอร์ทริแอด (Minor Triad) คอร์ดดีมิไนซ์หรือดีมิไนซ์ทริแอด (Diminished Triad) และคอร์ดอ็อกแมนเทดหรืออ็อกแมนเทดทริแอด (Augmented Triad)

ภาพ 45 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 1 คอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะเล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

คอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Triads) สามารถแยกประเภทได้ดังนี้ 1. คอร์ดเมเจอร์หรือเมเจอร์ทริแอด (Major Triad) โครงสร้างประกอบด้วยโน้ตตัวที่ 1 (Root) โน้ตตัวที่ 3 (Major 3rd) และโน้ตตัวที่ 5 (Perfect 5th) ของบันไดเสียง (Scale) - ตัวอย่างคอร์ด C เมเจอร์หรือ C เมเจอร์ทริแอด (C Major Triad) ประกอบด้วยโน้ต C, E, G 2. คอร์ดไมเนอร์หรือไมเนอร์ทริแอด (Minor Triad) โครงสร้างประกอบด้วยโน้ตตัวที่ 1 (Root) โน้ตตัวที่ b3 (Minor 3rd) และโน้ตตัวที่ 5 (Perfect 5th) ของบันไดเสียง (Scale) - ตัวอย่างคอร์ด A ไมเนอร์หรือ A ไมเนอร์ทริแอด (A Minor Triad) ประกอบด้วยโน้ต A, C, E 3. คอร์ดดิมินิชหรือดิมินิชทริแอด (Diminished Triad) โครงสร้างประกอบด้วยโน้ตตัวที่ 1 (Root) โน้ตตัวที่ b3 (Minor 3rd) และโน้ตตัวที่ b5 (Diminished 5 th) ของบันไดเสียง (Scale) - ตัวอย่างคอร์ด B ดิมิชหรือ B ดิมิชทริแอด (B Diminished Triad) ประกอบด้วยโน้ต B, D, F 4. คอร์ดอ็อกเมนเทดหรืออ็อกเมนเทดทริแอด (Augmented Triad) โครงสร้างประกอบด้วยโน้ตตัวที่ 1 (Root) โน้ตตัวที่ 3 (Major 3rd) และโน้ตตัวที่ #5 (Augmented 5th) ของบันไดเสียง (Scale)
--

ภาพ 46 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบโน้ตที่ 1 คอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องคอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ดสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาความเข้าใจด้านเสียงประสานควบคู่กับการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคอร์ดภายในคีย์เดียวกัน วิเคราะห์รูปแบบการดำเนินคอร์ด และนำไปใช้ในการบรรเลงประกอบ การสร้างแนวทำนอง และการต้นสดได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัย ทริเน็ตแห่งลอนดอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัย การควบคุมคุณภาพเสียง จังหวะ และการสร้างความต่อเนื่องของการบรรเลงผ่านโครงสร้างคอร์ด ผู้เรียนจึงไม่ได้เพียงจดจำรูปแบบคอร์ด แต่สามารถนำความรู้ด้านคอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ทางดนตรีและการบรรเลงในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นทักษะสำคัญของผู้เรียนในระดับสูง

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องคอร์ดแบบเรียงเสียงของคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว และการดำเนินคอร์ด จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และประยุกต์ใช้โครงสร้างเสียงประสานในการบรรเลง การสร้างแนวทำนอง และการต้นสดได้อย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัยควบคู่กับความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมคุณภาพเสียง และการประยุกต์ใช้ความรู้ทางเสียงประสานในการสร้างสรรค์ทางดนตรี

บทที่ 2 การกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Triad Arpeggios)

เนื้อหาเรื่องการกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัวจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้โครงสร้างคอร์ดและการจัดวางเสียงบนฟิงเกอร์บอร์ดได้อย่างเป็นระบบมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนไม่ได้เพียงบรรเลงคอร์ดในรูปแบบพื้นฐาน แต่สามารถเลือกใช้ตำแหน่งของโน้ตแต่ละตัวภายในคอร์ด เพื่อสร้างความลื่นไหลของการเชื่อมคอร์ด ลดการเคลื่อนที่ของมือที่ไม่จำเป็น และควบคุมคุณภาพเสียงในการบรรเลงได้อย่างเหมาะสม การฝึกการกระจายโน้ตของคอร์ดในตำแหน่งต่างๆ ยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาแนวคิดด้านเสียงประสาน และการเชื่อมโยงแนวท่วงนอง รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างริฟฟ์ และการดันสดได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. การกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Triad Arpeggios)

การกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Triad Arpeggios) คือการบรรเลงโน้ตในคอร์ดทีละตัวจากโครงสร้างคอร์ด เช่น

C เมเจอร์ทริแอด (C Major Triad) ประกอบด้วยโน้ต C, E, G, บรรเลงโน้ต C, E, G, ทีละตัว

A ไมเนอร์ทริแอด (A Minor Triad) ประกอบด้วยโน้ต A, C, E บรรเลงโน้ต A, C, E ทีละตัว

B ดิมินิชทริแอด (B Diminished Triad) ประกอบด้วยโน้ต B, D, F บรรเลงโน้ต B, D, F ทีละตัว

C อ็อกเมนเทดทริแอด (C Augmented Triad) ประกอบด้วยโน้ต C, E, G# บรรเลงโน้ต C, E, G# ทีละตัว

วิธีการบรรเลงนี้มือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งการกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว (Triad Arpeggios) กดโน้ตทีละตัวและยกนิ้วออกหลังจากการตีคอร์ดจะไม่กดโน้ตค้างไว้ในช่องฟิงเกอร์บอร์ด มือขวาตีคอร์ดทีละตัว

ภาพ 47 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบในบทที่ 2 การกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัว
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง
(Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องการกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัวสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาความเข้าใจด้านเสียงประสานควบคู่กับการประยุกต์ใช้ในการบรรเลงจริง ผู้เรียนสามารถจัดวางตำแหน่งของโน้ตภายในคอร์ดในหลายรูปแบบบนฟิงเกอร์บอร์ด และเชื่อมโยงคอร์ดได้อย่างลื่นไหลมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทรีนิตี้ หลักสูตรร็อกและป๊อปที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมเทคนิค คุณภาพเสียง และการบรรเลงร่วมสมัย นอกจากนี้ การกระจายโน้ตของคอร์ดยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการเชื่อมโยงแนวทำนอง การสร้างริฟฟ์ และการดันสด โดยผู้เรียนสามารถเลือกใช้ตำแหน่งเสียงของคอร์ดได้อย่างเหมาะสมกับบทเพลง ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรีและความสามารถในการประยุกต์ใช้เสียงประสานในระดับสูง อันเป็นทักษะสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการกระจายโน้ตในคอร์ดกลุ่มโน้ต 3 ตัวจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้โครงสร้างคอร์ดและการจัดวางเสียงบนฟิงเกอร์บอร์ดในการบรรเลงจริงได้อย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงคอร์ด แนวทำนอง และเสียงประสานได้อย่างลื่นไหล อีกทั้งยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างริฟฟ์ และการดันสดได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัย ควบคู่กับความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้เสียงประสานในการสร้างสรรค์ทางดนตรี

บทที่ 3 โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ (The Seven Modes of the Major Scale)

เนื้อหาเรื่องโหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูงเนื่องจากผู้เรียนเริ่มพัฒนาจากการใช้บันไดเสียงพื้นฐานไปสู่การเข้าใจลักษณะเสียงและอารมณ์ของแต่ละโหมด เช่น Ionian, Dorian และ Mixolydian ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงโหมดกับคอร์ด และนำไปใช้ในการสร้างแนวทำนองหรือการดันสดได้อย่างเหมาะสม การฝึกโหมดทั้ง 7 ยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของโน้ตบนฟิงเกอร์บอร์ดมากขึ้น สามารถเลือกใช้น้ตเพื่อสร้างอารมณ์และสีสันทางดนตรีได้อย่างมีทิศทาง ซึ่งเป็นทักษะสำคัญของการบรรเลงดนตรีและการดันสดในระดับสูง

โน้ตตัวที่ 1 2 3 4 5 6 7 8
 ระยะ หนึ่ง หนึ่ง ครึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง ครึ่ง (เสียง)

ตัวอย่าง บันไดเสียง C เมเจอร์ (C Major Scale) ประกอบด้วยโน้ต C D E F G A B C
 โหมด C ไอโอเนียน (C Ionian Mode) ประกอบด้วยโน้ต C D E F G A B C

2. โหมดดอเรียน (Dorian Mode) เริ่มจากขั้นเสียงที่ 2 ของบันไดเสียงเมเจอร์ (Major scale) หรือโหมดไอโอเนียน (Ionian Mode) มีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone) และครึ่งเสียง (Semitone) ดังนี้

โน้ตตัวที่ 1 2 b3 4 5 6 b7 8
 ระยะ หนึ่ง ครึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง ครึ่ง หนึ่ง (เสียง)

ตัวอย่าง โหมด D ดอเรียน (D Dorian Mode) ประกอบด้วยโน้ต D E F G A B C D โน้ต D คือโน้ตขั้นเสียงที่ 2 ของบันไดเสียง C เมเจอร์ (C Major Scale) หรือโหมด C ไอโอเนียน (C Ionian Mode) โน้ต D จึงเป็นโน้ตเริ่มต้นในโหมด D ดอเรียน (D Dorian Mode)

ภาพ 48 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 3 โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์
 ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง
 (Advanced Level)

3. โหมดฟรีเจียน (Phrygian Mode) เริ่มจากขั้นเสียงที่ 3 ของบันไดเสียงเมเจอร์ (Major scale) หรือโหมดไอโอเนียน (Ionian Mode) มีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone) และครึ่งเสียง (Semitone) ดังนี้

โน้ตตัวที่ 1 b2 b3 4 5 b6 b7 8
 ระยะ ครึ่ง หนึ่ง หนึ่ง หนึ่ง ครึ่ง หนึ่ง หนึ่ง (เสียง)

ตัวอย่าง โหมด E ฟรีเจียน (E Phrygian Mode) ประกอบด้วยโน้ต E F G A B C D E โน้ต E คือโน้ตขั้นเสียงที่ 3 ของบันไดเสียง C เมเจอร์ (C Major Scale) หรือโหมด C ไอโอเนียน (C Ionian Mode) โน้ต E จึงเป็นโน้ตเริ่มต้นในโหมด E ฟรีเจียน (E Phrygian Mode)

ภาพ 49 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 3 โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์
 ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง
 (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องโหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาความเข้าใจด้านบันไดเสียงและการประยุกต์ใช้ทางดนตรีในระดับสูง ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงโหมดต่าง ๆ กับคอร์ดและโครงสร้างเสียงประสาน รวมถึงเลือกใช้โหมดเพื่อสร้างอารมณ์และสีสันทางดนตรีในการบรรเลงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการบรรเลงร่วมสมัย การตีความทางดนตรี และการสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลง นอกจากนี้ การฝึกโหมดทั้ง 7 ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างแนวทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการดันสด โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้โน้ตและตำแหน่งบนฟิงเกอร์บอร์ดได้อย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมเทคนิค และความสามารถในการประยุกต์ใช้ในการบรรเลงจริง อันเป็นทักษะสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องโหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้โหมดต่างๆ ในการสร้างแนวทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการดันสดได้อย่างเป็นระบบ รวมถึงสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างบันไดเสียง คอร์ด และเสียงประสาน เพื่อสร้างอารมณ์และสีสันทางดนตรีได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัย การตีความทางดนตรี การควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ความรู้ทางดนตรีในการสร้างสรรค์ผลงาน

บทที่ 4 เทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียง (Trill and Legato Techniques)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียงจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์และแม่นยำมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมความเร็ว ความสม่ำเสมอของจังหวะ และความต่อเนื่องของเสียง ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคการรัวเสียงและการเชื่อมเสียงในการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียง ยังช่วยพัฒนาการควบคุมคุณภาพเสียง การถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรี การสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสด การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงในบริบททางดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

2. เทคนิคการเชื่อมเสียง (Legato Technique)

เทคนิคการเชื่อมเสียง (Legato Technique) คือเทคนิคการบรรเลงเชื่อมเสียงโน้ตต่อกันอย่างต่อเนื่อง และสลับโน้ต โดยการเชื่อมเสียงโน้ตเป็นการเคลื่อนไหวของนิ้วมือซ้ายให้เสียงอย่างต่อเนื่องแทนการตีสายของมือขวา และเป็นเทคนิคที่มีความสัมพันธ์ในการบรรเลงร่วมกับเทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique) และเทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique) ในการเชื่อมเสียง

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายเคลื่อนไหวให้เสียงอย่างต่อเนื่องบรรเลงร่วมกับเทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique) และเทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique) กดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาดึงสายเฉพาะโน้ตตัวแรกของแต่ละจังหวะ

ภาพที่ 8 เทคนิคการเชื่อมเสียง (Legato Technique)

ภาพ 50 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 4 เทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียง ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียงสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางเทคนิคควบคู่กับการควบคุมคุณภาพเสียงและการแสดงออกทางดนตรี ผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาได้อย่างสัมพันธ์กัน สร้างความต่อเนื่องของเสียง และรักษาความสม่ำเสมอของจังหวะในการบรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการบรรเลงร่วมสมัย ความแม่นยำทางเทคนิค และการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรี นอกจากนี้ เทคนิคการรัวเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียงยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว การสร้างริฟฟ์ และการดันสต โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคในการสร้างแนวทำนองและรูปแบบการบรรเลงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมเทคนิค และความสามารถในการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นทักษะสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการรวบเสียง และเทคนิคการเชื่อมเสียงจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาการควบคุมเทคนิค ความแม่นยำของจังหวะ และความต่อเนื่องของเสียงในการบรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคในการสร้างวลิตนตรี การบรรเลงเดี่ยว การสร้างริฟฟ์ และการดันสดได้อย่างลื่นไหลและสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัย ควบคู่กับการควบคุมคุณภาพเสียง การแสดงออกทางดนตรี และการประยุกต์ใช้เทคนิคในการบรรเลง

บทที่ 5 เทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนอง (Pedal Note and Sequence Techniques)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนองจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมความต่อเนื่องของเสียง และการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรีได้มากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนไม่ได้เพียงทำให้เสียงค้ำหรือบรรเลงทำนองซ้ำตามรูปแบบพื้นฐาน แต่สามารถประยุกต์ใช้เทคนิคเหล่านี้ในการสร้างมิติของเสียง การสร้างบรรยากาศทางดนตรี และการพัฒนาเอกลักษณ์ในการบรรเลง การฝึกเทคนิคเสียงค้ำและการซ้ำทำนองยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาแนวคิดด้านวลิตนตรี การสร้างรูปแบบทำนอง การเชื่อมโยงจังหวะ การสร้างความต่อเนื่องในการบรรเลง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างริฟฟ์ การดันสด และการเรียบเรียงทางดนตรีได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

2. เทคนิคการซ้ำทำนอง (Sequence Technique)

เทคนิคการซ้ำทำนอง (Sequence Technique) คือเทคนิคการนำเอาทำนองสั้นๆ หรือวลิตนตรีมาบรรเลงซ้ำในระดับเสียงที่ต่างกัน ทั้งการซ้ำทำนองในระดับเสียงที่สูงขึ้น หรือการซ้ำทำนองในระดับเสียงที่ต่ำลง โดยยังคงโครงสร้างของทำนองเดิม เช่น จังหวะ ระยะห่างระหว่างโน้ต และรูปแบบการเคลื่อนที่ของโน้ตอย่างต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้น การซ้ำทำนอง (Sequence) แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การซ้ำทำนองลำดับเสียงจริง (Real Sequence) คือการซ้ำทำนองตามระดับเสียงของขั้นคู่เสียงเท่ากันทุกประการ เป็นการซ้ำทำนองในระดับเสียงที่สูงขึ้นหรือต่ำลงโดยที่โน้ตจะเคลื่อนที่ไปตามช่วงเสียงที่เท่ากันทำให้เกิดการเปลี่ยนคีย์หรือโน้ตที่อยู่นอกคีย์เพลง เช่น

การเดินทำนอง คือโน้ต C – D – E (ในคีย์ C เมเจอร์) การซ้ำทำนองจะเลื่อนขึ้นไป 1 เสียงเต็ม คือโน้ต D – E – F# (โน้ต F# เป็นโน้ตที่ไม่ได้อยู่ในคีย์ C เมเจอร์) ถัดไปโน้ต E – F# – G# (โน้ต F# และ G#เป็นโน้ตนอกคีย์และไม่อยู่ในคีย์ C เมเจอร์)

ภาพ 51 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 5 เทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนอง
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง
(Advanced Level)

2. การซ้ำทำนองลำดับเสียงในคีย์เพลง (Tonal Sequence) คือการซ้ำทำนองลำดับเสียงของโน้ตที่อยู่ในบันไดเสียง เป็นการซ้ำทำนองในระดับเสียงที่สูงขึ้นหรือต่ำลงโดยโน้ตจะเคลื่อนที่อยู่ในบันไดเสียงและยังคงอยู่ในคีย์เดิมของบทเพลง เช่น

การเดินทำนอง คือโน้ต C – D – E (ในคีย์ C เมเจอร์) การซ้ำทำนองจะเลื่อนขึ้นไป 1 ชั้นในบันไดเสียง คือโน้ต D – E – F (ไม่ใช่โน้ต F# เพราะโน้ต F# เป็นโน้ตนอกคีย์และไม่อยู่ในคีย์ C เมเจอร์) ถัดไปโน้ต E – F – G (ไม่ใช่โน้ต F# และ G# เพราะโน้ต F# และ G# เป็นโน้ตที่ไม่ได้อยู่ในคีย์ C เมเจอร์)

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายยกโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมีอวาทิตตสลายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปีก (Alternate Picking)

ภาพที่ 10 เทคนิคการซ้ำทำนอง (Sequence Technique)

ภาพ 52 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 5 เทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนอง
ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง
(Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนองสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัย
ทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาการควบคุมคุณภาพเสียง
ความต่อเนื่องของการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรี ผู้เรียนสามารถควบคุมความยาวและ
การหยุดเสียง การรักษาน้ำหนักเสียง และการสร้างความลื่นไหลของวลีดนตรีได้อย่างเหมาะสม
ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับ
การบรรเลงร่วมสมัย การควบคุมเทคนิค และการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรี นอกจากนี้ เทคนิคเสียง
ค้ำ และการซ้ำทำนองยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การสร้างริฟฟ์ การบรรเลงเดี่ยว
และการดันสด โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคเพื่อสร้างมิติของเสียงและเอกลักษณ์
ในการบรรเลงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมเทคนิค
และความสามารถในการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นทักษะสำคัญตามแนวทางการประเมินของ
วิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงค้ำ และเทคนิคการซ้ำทำนองจึงมีความเหมาะสมในการจัด
อยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมคุณภาพเสียง ความต่อเนื่องของการบรรเลง
และการถ่ายทอดอารมณ์ทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคในการ
สร้างวลีดนตรี การสร้างริฟฟ์ การบรรเลงเดี่ยว และการดันสดได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับ
แนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัย ควบคู่กับ
การควบคุมเทคนิค การแสดงออกทางดนตรี และการประยุกต์ใช้ความรู้ในการบรรเลง

บทที่ 6 เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก (Tremolo Picking Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊กจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมความเร็ว ความแม่นยำ และความสม่ำเสมอของการดีดสายได้มากขึ้น รวมถึงสามารถประสานการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงโน้ตที่มีความซับซ้อนและรวดเร็วได้อย่างลื่นไหล ส่งผลให้ผู้เรียนไม่ได้เพียงบรรเลงโน้ตด้วยความเร็ว แต่สามารถควบคุมคุณภาพเสียง น้ำหนักเสียง และความต่อเนื่องของการบรรเลง การฝึกเทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊กยังช่วยพัฒนาทักษะด้านจังหวะ การสร้างวลิตนตรี การพัฒนาริฟฟ์ และสามารถนำไปพัฒนาการบรรเลงให้มีความหนักแน่น ถ่ายทอดโน้ตได้ชัดเจน และสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลงกีตาร์ได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงและการดนตรีในระดับสูง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก (Tremolo picking Technique)

เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก (Tremolo picking Technique) คือเทคนิคทำให้เกิดเสียงรัวที่ต่อเนื่องเป็นเทคนิคการดีดสายบนโน้ตตัวเดียวซ้ำๆ อย่างรวดเร็วและต่อเนื่องด้วยปิ๊ก

วิธีการบรรเลงนี้มือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และมือขวาดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking) อย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง

ภาพที่ 11 เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก (Tremolo picking Technique)

EX.5

ภาพที่ 12 เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก (Tremolo picking Technique)

ภาพ 53 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 6 เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊ก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊กสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการควบคุมเทคนิคความแม่นยำในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรี ผู้เรียนสามารถควบคุมความเร็ว ความสม่ำเสมอของการดีดสาย และการประสานการทำงานของมือซ้ายและมือขวาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมคุณภาพเสียง ความชัดเจนของโน้ต และความลื่นไหลในการบรรเลง นอกจากนี้ เทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊กยังช่วยพัฒนาทักษะด้านจังหวะ การสร้างวลีดนตรี การพัฒนาริฟฟ์ และการดันสต โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคดังกล่าวเพื่อสร้างพลัง ความหนักแน่น และเอกลักษณ์ในการบรรเลงกีตาร์ได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี การควบคุมเทคนิค และความสามารถในการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดรัวสายด้วยปิ๊กจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมเทคนิคการบรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งด้านความแม่นยำ ความสม่ำเสมอของจังหวะ และการประสานสัมพันธ์ของมือซ้ายและมือขวาในระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น อีกทั้งยังสามารถพัฒนาการแสดงออกทางดนตรีผ่านการสร้างสรรค์วลีดนตรี การพัฒนาริฟฟ์ และการดันสตได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงร่วมสมัย ควบคู่กับการควบคุมเทคนิค คุณภาพเสียง ความชัดเจนของการบรรเลง ความลื่นไหล และการแสดงออกทางดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนด้านกีตาร์ไฟฟ้าในระดับสูง

บทที่ 7 เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊กจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์และแม่นยำมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมความเร็ว ความสม่ำเสมอของจังหวะ และความชัดเจนของเสียง ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊กในการบรรเลงเดี่ยว และการพัฒนาการบรรเลงริฟฟ์ได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊กยังช่วยพัฒนาการควบคุมการเคลื่อนไหวของปิ๊กแบบต่อเนื่องข้ามสาย การประสานสัมพันธ์ของการกดและปล่อยโน้ตของมือซ้าย รวมถึงการควบคุมสายที่ไม่ต้องการให้เกิดเสียงรบกวน ผู้เรียนจึงสามารถควบคุมให้โน้ตแต่ละตัวมีความชัดเจน สามารถถ่ายทอดรายละเอียดของเสียงได้อย่างมีคุณภาพและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสต การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking Technique)

เทคนิคการติดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก (Sweep Picking Technique) คือเทคนิคการใช้ปิ๊กติด
กวาดสายของมือขวาไปในทิศทางเดียวกัน เช่นการติดลงหรือการติดขึ้นไปในทิศทางเดียวกันมากกว่า
1 สาย ไม่ใช้การติดสายแบบสลับลง-ขึ้น

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายกดโน้ตตามตำแหน่งในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดอย่างแม่นยำเพื่อให้เสียงโน้ตชัดเจน และเมื่อขาคิดลงหรือคิดขึ้นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น เมื่อคิดลงบนสาย 5 จากนั้นก็กดลงมาพักสาย 4 และคิดลงสาย 4 ต่อทันที หรือเมื่อคิดขึ้นบนสาย 4 จากนั้นก็กดลงมาพักสาย 5 และคิดขึ้นสาย 5 ต่อทันที

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊กจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถด้านการควบคุมทางเทคนิค ความแม่นยำในการประสานงานของมือทั้งสองข้าง และความเข้าใจในการจัดการคุณภาพเสียงในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลิตนตรี การดันสต และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัย ทรินิตี้แห่งลอนดอน ที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค คุณภาพเสียง ความสั่นไหวในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

บทที่ 8 เทคนิคการจิ้มสายสองมือ (Two-Hand Tapping Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการจิ้มสายสองมือจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์และแม่นยำมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมความเร็ว ความสม่ำเสมอของจังหวะ และความชัดเจนของเสียง ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคการจิ้มสายสองมือในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างแนวทำนอง และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างสั่นไหวและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคการจิ้มสายสองมอยังช่วยพัฒนาการประสานงานของมือทั้งสองข้างในลักษณะที่มีความเป็นอิสระมากขึ้น โดยเฉพาะการใช้มือขวาในการสร้างโน้ตร่วมกับมือซ้าย การควบคุมตำแหน่งของโน้ต การรักษาสมดุลของน้ำหนักเสียงระหว่างสองมือ และการควบคุมสายที่ไม่ต้องการให้เกิดเสียงรบกวน ผู้เรียนจึงสามารถควบคุมให้โน้ตแต่ละตัวมีความชัดเจน ถ่ายทอดรายละเอียดของเสียงได้อย่างมีคุณภาพ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสต การสร้างวลิตนตรี การบรรเลงโน้ตในคอร์ด และการบรรเลงดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการอธิบายเทคนิคการจิ้มสายสองมือ (Two-Hand Tapping Technique) ซึ่งเป็นเทคนิคการบรรเลงกีตาร์ที่ใช้ทั้งมือซ้ายและมือขวาในการเคาะสายลงบนฟิงเกอร์บอร์ดเพื่อให้เกิดเสียงโน้ตโดยไม่ต้องพึ่งพาการดีดสายด้วยปิ๊กเป็นหลัก เทคนิคนี้ช่วยขยายขอบเขตการสร้างเสียงบนคอกีตาร์ ทำให้ผู้บรรเลงสามารถสร้างทำนองที่มีช่วงเสียงกว้าง ความเร็วสูง และลักษณะของแนวเสียงที่คล้ายกับการบรรเลงเครื่องดนตรีประเภทคีย์บอร์ด

ความสำคัญของเทคนิคการจิ้มสายสองมือคือการประสานงานระหว่างมือซ้ายและมือขวาอย่างแม่นยำ ทั้งในด้านตำแหน่งของโน้ต จังหวะ และน้ำหนักแรงในการเคาะสาย เทคนิคนี้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับเทคนิคการเคาะสาย (Hammer On Technique) และเทคนิคการเกี่ยวสาย (Pull Off Technique) ซึ่งช่วยให้แนวเสียงมีความต่อเนื่อง สั้นไหล และลดการขาดช่วงของเสียง

นอกจากนี้การควบคุมความชัดเจนของเสียงและการจัดการเสียงรบกวนจากสายอื่นเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพของการบรรเลง ผู้บรรเลงจำเป็นต้องใช้นิ้วมือและส่วนต่างๆ ของมือทั้งสองข้าง

ภาพ 55 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 8 เทคนิคการจิ้มสายสองมือ ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการจิ้มสายสองมือสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการควบคุมเทคนิค ความแม่นยำในการบรรเลง และการประสานการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในระดับสูง ผู้เรียนสามารถควบคุมความเร็ว ความสม่ำเสมอของจังหวะ และความชัดเจนของโน้ต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับคุณภาพเสียง ความสั้นไหลในการบรรเลง และการควบคุมรายละเอียดทางเทคนิค นอกจากนี้ เทคนิคการจิ้มสายสองมือยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลิตดนตรี การบรรเลงเดี่ยว การพัฒนาแนวริฟฟ์ และการดันสต โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคดังกล่าวเพื่อสร้างความต่อเนื่อง ความคมชัด และเอกลักษณ์ในการบรรเลงกีตาร์ได้อย่างสร้างสรรค์ รวมถึงสามารถควบคุมสายที่ไม่ต้องการให้เกิดเสียงรบกวนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการจิ้มสายสองมือจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถด้านการควบคุมทางเทคนิค ความแม่นยำในการประสานงานของมือทั้งสองข้าง และความเข้าใจในการจัดการคุณภาพเสียงในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลิตดนตรี การดันสต และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค คุณภาพเสียง ความสั้นไหลในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

บทที่ 9 เทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมาย (Pick Scrape and Rake Techniques)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมายจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์และแม่นยำมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมจังหวะ น้ำหนักเสียง และรายละเอียดของการสร้างเสียง ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊กและการปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมายในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลีดนตรี และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมาย ยังช่วยพัฒนาการควบคุมมุมของปิ๊ก การควบคุมแรงกด การเคลื่อนที่ของมือบนฟิงเกอร์บอร์ด และการเชื่อมต่อเสียงระหว่างโน้ตให้มีความต่อเนื่องและชัดเจน ผู้เรียนจึงสามารถสร้างรายละเอียดของเสียง เพิ่มมิติทางอารมณ์ สร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสด การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

2. เทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป่าหมาย (Rake Techniques)

เทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป่าหมาย (Rake Techniques) คือเทคนิคการบรรเลงเสียงบอด และเสียงโน้ตเข้าด้วยกัน เป็นเทคนิคกวาดผ่านสายที่ไม่ใช่โน้ตเป่าหมายให้เกิดเสียงบอดก่อนจะไปถึงโน้ต เป่าหมายที่ต้องการ

วิธีการบรรเลงกำหนดโน้ตเป่าหมาย มือซ้ายแตะสายไว้เบาๆ บนสายที่ไม่ใช่โน้ตเป่าหมายดีดขึ้น หรือลง โดยการดีดกวาดผ่านสายที่ไม่ใช่โน้ตเป่าหมายอย่างรวดเร็วเพื่อให้เกิดเสียงบอด เมื่อถึงสายโน้ต เป่าหมายที่ต้องการนิ้วมือซ้ายกดโน้ตบนสายในช่องฟิงเกอร์บอร์ดที่กำหนดให้เกิดเสียงโน้ตที่ชัดเจน คล้าย การดีดกวาดแบบปิดเสียงและให้โน้ตเป่าหมายเกิดเสียงโน้ตที่ชัดเจนออกมา

ภาพที่ 18 เทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป่าหมาย (Rake Techniques)

สรุป

บทนี้มุ่งเน้นการอธิบายเทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก (Pick Scrape Technique) และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป่าหมาย (Rake Technique) ซึ่งเป็นเทคนิคการบรรเลงที่มุ่งเน้นการสร้างสีสันและ ลักษณะเฉพาะของเสียงมากกว่าการเน้นจำนวนหรือความซับซ้อนของโน้ต เทคนิคทั้งสองมีบทบาทสำคัญ ในการเสริมอารมณ์ ความคึกคัก และการเน้นจุดสำคัญของทำนอง โดยเฉพาะในการบรรเลงเดี่ยวของแนว ดนตรี Rock & Pop

เทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊กเป็นการสร้างเสียงเอฟเฟกต์จากการเสียดสีระหว่างปิ๊กและสายกีตาร์ ซึ่งก่อให้เกิดเสียงที่ไม่กำหนดระดับเสียงแน่นอน (Indeterminate Pitch) และมักใช้เป็นเสียงนำเข้าสู่ท่อน ดนตรีหรือโน้ตสำคัญ ขณะที่เทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป่าหมายเป็นการสร้างแรงส่งทางจังหวะและ อารมณ์ โดยการใช้เสียงบอดจากสายที่ไม่ใช่โน้ตเป่าหมายเพื่อเน้นความเด่นชัดของโน้ตหลัก

ภาพ 56 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 9 เทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิค ปาดสายก่อนถึงโน้ตเป่าหมาย ในส่วนของการสรุปเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมายสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการควบคุมเทคนิค ความแม่นยำในการบรรเลง และการสร้างรายละเอียดทางดนตรี ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะ น้ำหนักเสียง และความชัดเจนของเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับคุณภาพเสียง การแสดงออกทางดนตรี และความสั่นไหวในการบรรเลง นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมาย ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว การพัฒนาแนวริฟฟ์ และการดันสต โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคดังกล่าวเพื่อสร้างความต่อเนื่องของเสียง เพิ่มมิติทางอารมณ์ และสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลงกีตาร์ได้อย่างสร้างสรรค์ รวมถึงสามารถควบคุมรายละเอียดของเสียงและลดเสียงรบกวนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการขูดสายด้วยปิ๊ก และเทคนิคปาดสายก่อนถึงโน้ตเป้าหมายจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถด้านการควบคุมทางเทคนิค ความแม่นยำในการประสานงานของมือทั้งสองข้าง และความเข้าใจในการสร้างรายละเอียดทางดนตรี ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลีดนตรี การดันสต และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ร่วมสมัยในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัย ทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค คุณภาพเสียง ความสั่นไหวในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

บทที่ 10 เทคนิคเสียงหลอก (Harmonics Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงหลอกจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์และแม่นยำมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมน้ำหนักเสียง ความต่อเนื่องของจังหวะ และรายละเอียดของการสร้างเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคเสียงหลอกในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลีดนตรี และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างสั่นไหวและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคเสียงหลอกยังช่วยพัฒนาการควบคุมการสัมผัสสาย การควบคุมตำแหน่งของมือ และการสร้างเสียงที่มีความชัดเจนและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว รวมถึงช่วยพัฒนาความสามารถในการควบคุมความดัง-เบา น้ำหนักเสียง และการจัดวางจังหวะ ผู้เรียนจึงสามารถสร้างมิติของเสียง เพิ่มสีสันทางดนตรี ถ่ายทอดอารมณ์ในการบรรเลง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสต การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับสูง

114

การวัดผลและประเมินผล

1. ประเมินจากความถูกต้องในการบรรเลงเทคนิคเสียงหลอก
2. ประเมินจากความชัดเจนของเสียง
3. ประเมินจากพัฒนาการของผู้เรียน

รายละเอียดของเนื้อหา

1. เทคนิคเสียงหลอก (Harmonics Technique)

เทคนิคเสียงหลอก (Harmonics Technique) คือเทคนิคที่ทำให้เกิดเสียงใสเหมือนเคาะแก้ว หรือเสียงหวีดก้องวาล เป็นเทคนิคที่ทำให้ระดับเสียงสูงขึ้นซึ่งไม่ใช่เสียงที่แท้จริงของระดับเสียงนั้น และเกิดขึ้นในเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายและเครื่องลม เสียงหลอก (Harmonics) เกิดขึ้นจากการสั่นสะเทือนของสายหรือท่อนลมเพียงส่วนหนึ่งไม่ใช่สั่นสะเทือนทั้งหมดเป็นลักษณะเสียงพิเศษ เทคนิคเสียงหลอก (Harmonics Technique) มี 2 ชนิด คือ

1.1 เทคนิคเนเจอร์ ฮาร์โมนิก (Natural Harmonics Technique) คือฮาร์โมนิกแท้หรือฮาร์โมนิกธรรมชาติเกิดจากการแตะเบาๆ บนสายกีตาร์ที่ตำแหน่งเฟรตเฉพาะ เช่น เฟรต 4, 5, 7, 9, 12, 3, 6 และดีดสาย (เฟรต 3 จะไม่ใช่ตรงเฟรต 3 แต่จะอยู่เลยเฟรต 3 ไปทางเฟรต 4 เล็กน้อย และเฟรต 6 จะไม่ใช่ตรงเฟรต 6 แต่จะอยู่เลยเฟรต 6 ไปทางเฟรต 7 เล็กน้อย) การเกิดเสียงฮาร์โมนิกแท้หรือฮาร์โมนิกธรรมชาติบนกีตาร์ไฟฟ้าเกิดขึ้นชัดเจนที่ตำแหน่งเฟรตซึ่งสอดคล้องกับการแบ่งสายออกเป็นช่วงๆ ตามหลักฟิสิกส์การสั่นของสาย ได้แก่

- เฟรต 12 เสียงสูงกว่าสายเปล่าหนึ่งช่วงคู่แปด (1 Octave) สายถูกแบ่งครึ่ง
- เฟรต 7 เสียงสูงกว่าสายเปล่าหนึ่งช่วงคู่แปด (1 Octave) และเสียงสูงขึ้นอีกคู่ 5 เพอร์เฟกต์ (Perfect Fifth) หรือเสียงสูงกว่าโน้ตในเฟรต 7 หนึ่งช่วงคู่แปด (1 Octave) สายถูกแบ่งเป็น 3 ส่วน
- เฟรต 5 เสียงสูงกว่าสายเปล่าสองช่วงคู่แปด (2 Octave) สายถูกแบ่งเป็น 4 ส่วน
- เฟรต 4 เสียงสูงกว่าสายเปล่าสองช่วงคู่แปด (2 Octave) และเสียงสูงขึ้นอีกคู่ 3 เมเจอร์ (Major Third) สายถูกแบ่งเป็น 5 ส่วน

ภาพ 57 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 10 เทคนิคเสียงหลอก ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงหลอกสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนในระดับ เกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการควบคุมเทคนิค ความแม่นยำในการบรรเลง และการสร้างรายละเอียดทางดนตรี ผู้เรียนสามารถควบคุมน้ำหนักเสียง ความชัดเจนของเสียง และความต่อเนื่องของจังหวะได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตร ร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับคุณภาพเสียง การแสดงออกทางดนตรี และ

การควบคุมรายละเอียดในการบรรเลง นอกจากนี้ เทคนิคเสียงลอคยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลิตนตรี การบรรเลงเดี่ยว การพัฒนาแนวริฟฟ์ และการดันสด โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคดังกล่าวเพื่อสร้างมิติของเสียง ความคมชัด และเอกลักษณ์ในการบรรเลงกีตาร์ได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคเสียงลอคจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถด้านการควบคุมทางเทคนิค ความแม่นยำในการควบคุมเสียง และความเข้าใจในการสร้างรายละเอียดทางดนตรี ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลิตนตรี การดันสด และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ร่วมสมัยในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค คุณภาพเสียง ความลื่นไหลในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

บทที่ 11 บันไดเสียงดิมินิชท์ และบันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิชท์ (Diminished Scales and Dominant Diminished Scales)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงดิมินิชท์ และบันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิชท์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจด้านโครงสร้างบันไดเสียงและการประยุกต์ใช้ทางดนตรีได้อย่างซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมการบรรเลง การเชื่อมโยงแนวทำนอง และการเลือกใช้น้ตเพื่อสร้างสีสันทางดนตรีได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้บันไดเสียงดิมินิชท์และบันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิชท์ในการสร้างแนวทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการดันสดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกบันไดเสียงดิมินิชท์ และบันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิชท์ ยังช่วยพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างบันไดเสียงแบบสมมาตร ทำให้เกิดลักษณะเสียงที่มีความตึงเครียดสูงและสามารถนำไปใช้ได้กับคอร์ดหลายชนิด ผู้เรียนจึงสามารถเลือกใช้น้ตเพื่อสร้างมิติทางอารมณ์ เพิ่มสีสันของเสียง การสร้างวลิตนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสด การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

133

โน้ตตัวที่ 7 ห่างจากโน้ตตัวที่ 8 หนึ่งเสียงเต็ม
โน้ตตัวที่ 8 ห่างจากโน้ตตัวที่ 9 ครึ่งเสียง (โน้ตตัวที่ 9 ซ้ำกับโน้ตตัวที่ 1 ในระดับเสียงที่สูงกว่า
หนึ่งช่วงคู่แปด)

C	D	E ^b	F	G ^b	A ^b	A	B	C
โน้ตตัวที่ 1	2	b3	4	b5	b6	bb7	8	9
ระยะ	หนึ่ง	ครึ่ง	หนึ่ง	ครึ่ง	หนึ่ง	ครึ่ง	หนึ่ง	ครึ่ง (เสียง)

ตัวอย่าง บันไดเสียง C ดิมินิช (C Diminished Scales) ประกอบด้วยโน้ต C D E^b F G^b A^b

A B C

วิธีการบรรเลงนี้มีมือซ้ายเคลื่อนที่ตามระยะห่างของตำแหน่งโน้ตในบันไดเสียงดิมินิช (Diminished Scales) และมีมือขวาตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปีก (Alternate Picking)

C Diminished Scale

ภาพที่ 23 บันไดเสียง C ดิมินิช (C Diminished Scales)

2. บันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิช (Dominant Diminished Scales)

บันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิช (Dominant Diminished Scales) คือบันไดเสียงที่ประกอบด้วย
โน้ต 8 ตัว มีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวครึ่งเสียง (Semitone) และหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone)
สลับกัน ดังนี้

โครงสร้างบันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิช (Dominant Diminished Scales)

- โน้ตตัวที่ 1 ห่างจากโน้ตตัวที่ 2 ครึ่งเสียง
- โน้ตตัวที่ 2 ห่างจากโน้ตตัวที่ 3 หนึ่งเสียงเต็ม
- โน้ตตัวที่ 3 ห่างจากโน้ตตัวที่ 4 ครึ่งเสียง
- โน้ตตัวที่ 4 ห่างจากโน้ตตัวที่ 5 หนึ่งเสียงเต็ม
- โน้ตตัวที่ 5 ห่างจากโน้ตตัวที่ 6 ครึ่งเสียง

ภาพ 58 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 11 บันไดเสียงดิมินิช และบันไดเสียงโด
มิแนนท์ดิมินิช ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 :
ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงดิมินิช และบันไดเสียงโดมิแนนท์ดิมินิชสอดคล้องกับแนวทาง
ของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการควบคุม
เทคนิค ความเข้าใจทางทฤษฎีดนตรี และการประยุกต์ใช้บันไดเสียงในการสร้างแนวทำนองและการด้น
สด ผู้เรียนสามารถควบคุมความชัดเจนของโน้ต และการเชื่อมโยงแนวทำนองกับคอร์ดได้อย่าง
เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้

ความสำคัญกับความเข้าใจทางดนตรี การสร้างสรรค์แนวทำนอง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างมีคุณภาพ นอกจากนี้ การใช้บันไดเสียงดิมินิซท์และบันไดเสียงโดมินันท์ดิมินิซท์ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว และการด้นสดในดนตรีร่วมสมัย โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่องแรงดึงและการคลี่คลายของเสียงเพื่อสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ทางดนตรี อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรินิติแห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงดิมินิซท์ และบันไดเสียงโดมินันท์ดิมินิซท์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต้องอาศัยทั้งความเข้าใจด้านทฤษฎีดนตรี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการสร้างแนวทำนอง การด้นสด และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของ วิทยาลัยทรินิติแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และความเข้าใจทางดนตรี

บทที่ 12 บันไดเสียงโฮลโทน (Whole Tone Scale)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงโฮลโทนจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจด้านโครงสร้างบันไดเสียงและการประยุกต์ใช้ทางดนตรีได้อย่างซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมการเชื่อมโยงแนวทำนอง การเลือกใช้โน้ต และการสร้างลีลาทางดนตรีได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้บันไดเสียงโฮลโทนในการสร้างแนวทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการด้นสดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกบันไดเสียงโฮลโทนยังช่วยพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างเสียงแบบสมมาตร การสร้างความตึงเครียดและการคลี่คลายของเสียง รวมถึงการสร้างบรรยากาศทางดนตรีที่มีความลอยตัวและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ผู้เรียนจึงสามารถเลือกใช้โน้ตเพื่อสร้างมิติทางอารมณ์ เพิ่มสีสันของเสียง การสร้างวลีดนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการด้นสด การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

142

การวัดผลและประเมินผล

1. ประเมินจากความถูกต้องของโน้ตและตำแหน่ง
2. ประเมินจากความสม่ำเสมอของจังหวะ โดยใช้เครื่องเคาะจังหวะ
3. ประเมินจากความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อแต่ละตำแหน่ง
4. ประเมินจากพัฒนาการของผู้เรียน

รายละเอียดของเนื้อหา

1. บันไดเสียงโฮลโทน (Whole Tone Scale)

บันไดเสียงโฮลโทน (Whole Tone Scale) คือบันไดเสียงที่ประกอบด้วยโน้ต 6 ตัว มีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวหนึ่งเสียงเต็ม (Whole Tone) เท่ากันทั้งหมด ดังนี้

โครงสร้างบันไดเสียงโฮลโทน (Whole Tone Scale)

โน้ตตัวที่ 1 ห่างจากโน้ตตัวที่ 2 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 2 ห่างจากโน้ตตัวที่ 3 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 3 ห่างจากโน้ตตัวที่ 4 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 4 ห่างจากโน้ตตัวที่ 5 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 5 ห่างจากโน้ตตัวที่ 6 หนึ่งเสียงเต็ม
 โน้ตตัวที่ 6 ห่างจากโน้ตตัวที่ 7 หนึ่งเสียงเต็ม (โน้ตตัวที่ 7 ซ้ำกับโน้ตตัวที่ 1 ในระดับเสียงที่สูงกว่าหนึ่งช่วงคู่แปด)

C	D	E	F#	G#	A#	C
โน้ตตัวที่ 1	2	3	#4	#5	#6	7
ระยะ	หนึ่ง	หนึ่ง	หนึ่ง	หนึ่ง	หนึ่ง	หนึ่ง (เสียง)

ตัวอย่าง บันไดเสียง C โฮลโทน (C Whole Tone Scale) ประกอบด้วยโน้ต C D E F# G# A# C

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายเคลื่อนที่ตามระยะห่างของตำแหน่งโน้ตในบันไดเสียงโฮลโทน (Whole Tone Scale) และมือขวาตีคอร์ดแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

ภาพ 59 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 12 บันไดเสียงโฮลโทน ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงโซลโทนสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านความเข้าใจทางทฤษฎีดนตรี การประยุกต์ใช้บันไดเสียงในการสร้างแนวทำนอง และการควบคุมรายละเอียดทางดนตรี ผู้เรียนสามารถสร้างความตึงเครียดและการคลี่คลายของเสียง การเชื่อมโยงแนวทำนองกับคอร์ด และการสร้างสีสันทางเสียงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับความคิดสร้างสรรค์ ความเข้าใจทางดนตรี และการแสดงออกทางดนตรี นอกจากนี้ การใช้บันไดเสียงโซลโทนยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว และการดันสด โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่องความตึงเครียดและการคลี่คลายของเสียงเพื่อสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ทางดนตรี อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงโซลโทนจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต้องอาศัยทั้งความเข้าใจด้านทฤษฎีดนตรี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการสร้างแนวทำนอง การดันสด และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และความเข้าใจทางดนตรี

บทที่ 13 บันไดเสียงอ็อกเมนเทด (Augmented Scale)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงอ็อกเมนเทดจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจด้านโครงสร้างบันไดเสียงและการประยุกต์ใช้ทางดนตรีได้อย่างซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมการเชื่อมโยงแนวทำนอง การเลือกใช้โน้ต และการสร้างสีสันทางดนตรีได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้บันไดเสียงอ็อกเมนเทดในการสร้างแนวทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการดันสดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกบันไดเสียงอ็อกเมนเทดยังช่วยพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างเสียงแบบสมมาตร ความสัมพันธ์ระหว่างบันไดเสียงกับคอร์ดอ็อกเมนเทด การสร้างความตึงเครียดและการคลี่คลายของเสียงในการดำเนินคอร์ด ผู้เรียนจึงสามารถเลือกใช้โน้ตเพื่อสร้างมิติทางอารมณ์ เพิ่มสีสันของเสียง การสร้างวลีดนตรีที่มีความซับซ้อนมากขึ้นและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดันสด การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยหรือแจ๊สได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

148

การวัดผลและประเมินผล

1. ประเมินจากความถูกต้องของโน้ตและตำแหน่ง
2. ประเมินจากความสม่ำเสมอของจังหวะ โดยใช้เครื่องเคาะจังหวะ
3. ประเมินจากความต่อเนื่องในการเชื่อมต่อแต่ละตำแหน่ง
4. ประเมินจากพัฒนาการของผู้เรียน

รายละเอียดของเนื้อหา

1. บันไดเสียงอ็อกเมนเทด (Augmented scale)

บันไดเสียงอ็อกเมนเทด (Augmented scale) คือบันไดเสียงที่ประกอบด้วยโน้ต 6 ตัวมีระยะห่างระหว่างโน้ตแต่ละตัวหนึ่งเสียงครึ่ง (Tone and a Half) โดยจะเป็นขั้นคู่เสียง 3 ไมเนอร์ (Minor 3rd) และครึ่งเสียง (Semitone) สลับกัน ดังนี้

โครงสร้างบันไดเสียงอ็อกเมนเทด (Augmented scale)

C	—	E ^b	—	E	—	G	—	G [#]	—	B	—	C
โน้ตตัวที่ 1		b3		3		5		#5		7		8
ระยะ	หนึ่งเสียงครึ่ง	ครึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	ครึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	ครึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	ครึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	ครึ่ง	หนึ่งเสียงครึ่ง	(เสียง)

ตัวอย่าง บันไดเสียง C อ็อกเมนเทด (C Augmented Scale) ประกอบด้วยโน้ต C E^b E G G[#] B C

วิธีการบรรเลงนิ้วมือซ้ายเคลื่อนที่ตามระยะห่างของตำแหน่งโน้ตในบันไดเสียงอ็อกเมนเทด (Augmented Scale) และมือขวาตีสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก (Alternate Picking)

C Augmented Scale

ภาพที่ 26 บันไดเสียง C อ็อกเมนเทด (C Augmented scale)

ภาพ 60 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 13 บันไดเสียงอ็อกเมนเทด ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงอ็อกเมนเทดสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านความเข้าใจทางทฤษฎีดนตรี การประยุกต์ใช้บันไดเสียงในการสร้างแนวทำนอง และการควบคุมรายละเอียดทางดนตรี ผู้เรียนสามารถสร้างความตึงเครียดและการคลี่คลายของเสียง การเชื่อมโยงแนวทำนองกับคอร์ด และการสร้างสีสันทางเสียงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับความคิดสร้างสรรค์ ความเข้าใจทางดนตรี และการแสดงออกทางดนตรี นอกจากนี้การใช้บันไดเสียงอ็อกเมนเทดยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว และการเต้นสด โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่องความตึงเครียดและการคลี่คลายของเสียงเพื่อสร้างเอกลักษณ์ในการบรรเลงได้อย่างสร้างสรรค์ รวมถึงสามารถเชื่อมโยงการใช้บันไดเสียงกับโน้ตในคอร์ดและรูปแบบคอร์ดในหลายตำแหน่งบนฟิงเกอร์บอร์ดได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ทางดนตรี อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องบันไดเสียงอ็อกเมนเทดจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต้องอาศัยทั้งความเข้าใจด้านทฤษฎีดนตรี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการสร้างแนวทำนอง การเต้นสด และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และความเข้าใจทางดนตรี

บทที่ 14 เทคนิคการดีดสายด้วยปีกอย่างรวดเร็ว (Speed Picking Technique)

เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายด้วยปีกอย่างรวดเร็วจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถควบคุมการทำงานของมือซ้ายและมือขวาในการบรรเลงได้อย่างสัมพันธ์และแม่นยำมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมความเร็ว ความสม่ำเสมอของจังหวะ และความชัดเจนของเสียง ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคการดีดสายด้วยปีกอย่างรวดเร็วในการบรรเลงเดี่ยว การสร้างวลีดนตรี และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกเทคนิคการดีดสายด้วยปีกอย่างรวดเร็วยังช่วยพัฒนาการประสานงานของมือทั้งสองข้าง การควบคุมน้ำหนักของการดีด การรักษาความคมชัดของโน้ต และการควบคุมจังหวะในการบรรเลงที่มีความเร็วสูง ผู้เรียนจึงสามารถควบคุมรายละเอียดของเสียง ถ่ายทอดพลังของการบรรเลง สร้างความต่อเนื่องของแนวทำนอง และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเต้นสด การสร้างแนวทำนอง การบรรเลงเดี่ยว และการบรรเลงดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับความสั่นไหวในการบรรเลง คุณภาพเสียง และการแสดงออกทางดนตรี นอกจากนี้ เทคนิคการดีดสายด้วยปิ๊กอย่างรวดเร็ว ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การบรรเลงเดี่ยว การพัฒนาแนวริฟฟ์ และการดันสต โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้เทคนิคดังกล่าวเพื่อสร้างพลัง ความคมชัด และเอกลักษณ์ในการบรรเลง ได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องเทคนิคการดีดสายด้วยปิ๊กอย่างรวดเร็วจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ใน เล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเทคนิคที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถด้านการควบคุมทางเทคนิค ความแม่นยำในการประสานงานของมือทั้งสองข้าง และความเข้าใจในการสร้างวลีดนตรี ผู้เรียนสามารถนำเทคนิคดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการบรรเลงเดี่ยว การดันสต และการพัฒนาแนวริฟฟ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ร่วมสมัยในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทรินิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค คุณภาพเสียง ความสั่นไหวในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

บทที่ 15 อัตราจังหวะซับซ้อน (Complex Time)

เนื้อหาเรื่องอัตราจังหวะซับซ้อนจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจด้านจังหวะและการควบคุมการบรรเลงได้อย่างซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมความแม่นยำของจังหวะ ความต่อเนื่องของการบรรเลง และการจัดวางวลีดนตรีได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้อัตราจังหวะซับซ้อนในการบรรเลงร่วมกับวง การบรรเลงเดี่ยว และการดันสตได้อย่างสั่นไหวและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกอัตราจังหวะซับซ้อนยังช่วยพัฒนาความสามารถในการรับรู้และควบคุมจังหวะที่มีการเปลี่ยนแปลงหลากหลายรูปแบบ การเน้นจังหวะนอกจังหวะหลัก การเปลี่ยนอัตราจังหวะ และการจัดวางจังหวะที่มีความไม่สมมาตร ผู้เรียนจึงสามารถรักษาความมั่นคงของจังหวะ ถ่ายทอดรายละเอียดทางจังหวะได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำแนวคิดด้านอัตราจังหวะซับซ้อนไปประยุกต์ใช้ในการสร้างวลีดนตรี การดันสต และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

รายละเอียดของเนื้อหา

1. อัตราจังหวะซับซ้อน (Complex Time)

อัตราจังหวะซับซ้อน (Complex Time) คือจังหวะที่มีความซับซ้อนกว่ามาตรฐานทั่วไป มีจำนวนจังหวะในแต่ละห้องเพลงที่ไม่สมมาตร หรือมีการจัดกลุ่มจังหวะย่อยที่ไม่เท่ากัน ไม่สามารถแบ่งกลุ่มจังหวะเคาะ (Beat) ออกเป็นกลุ่ม 2, 3, หรือ 4 จังหวะได้อย่างลงตัว อัตราจังหวะซับซ้อน (Complex Time) เป็นอัตราจังหวะ (Time) ที่ประกอบด้วยการรวมกันของอัตราจังหวะแบบธรรมดา (Simple Time) หรืออัตราจังหวะแบบผสม (Compound Time) เช่น เครื่องหมายกำหนดจังหวะ (Time Signature) $5/4$, $7/8$ และ $11/8$ แบบฝึกอัตราจังหวะซับซ้อน (Complex Time) มีดังนี้

1. อัตราจังหวะ $5/4$ (Five-Four Time) คือมี 5 จังหวะในหนึ่งห้องโดยโน้ตตัวค่าเท่ากับ 1 จังหวะ การแบ่งกลุ่มย่อยจะถูกแบ่งเป็นกลุ่มที่ไม่สมมาตร คือ $2 + 3$ วิธีนับ 1 2 / 3 4 5 หรือ $3 + 2$ วิธีนับ 1 2 3 / 4 5

2. อัตราจังหวะ $7/8$ (Seven-Eight Time) คือมี 7 จังหวะย่อยในหนึ่งห้องโดยโน้ตตัวเช็ตหนึ่งชั้น (eighth note) มีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ การแบ่งกลุ่มย่อย คือ $2 + 2 + 3$ วิธีนับ 1 2 / 3 4 / 5 6 7 หรือ $3 + 2 + 2$ วิธีนับ 1 2 3 / 4 5 / 6 7 หรือ $2 + 3 + 2$ วิธีนับ 1 2 / 3 4 5 / 6 7

3. อัตราจังหวะ $11/8$ (Eleven-Eight Time) คือมี 11 จังหวะย่อยในหนึ่งห้องโดยโน้ตตัวเช็ตหนึ่งชั้นมีค่าเท่ากับ 1 จังหวะ การแบ่งกลุ่มย่อยใช้การรวมกลุ่ม 3 และ 2 เข้าด้วยกัน คือ $3 + 3 + 3 + 2$ วิธีนับ 1 2 3 / 4 5 6 / 7 8 9 / 10 11 หรือ $2 + 2 + 3 + 2 + 2$ วิธีนับ 1 2 / 3 4 / 5 6 7 / 8 9 / 10 11

ภาพ 62 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 15 อัตราจังหวะซับซ้อน ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องอัตราจังหวะซับซ้อนสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการควบคุมจังหวะ ความแม่นยำในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรี ผู้เรียนสามารถควบคุมความต่อเนื่องของจังหวะ การเปลี่ยนอัตราจังหวะ และการจัดวางวลีดนตรีได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตร ร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของจังหวะที่ไหลลื่น ความมั่นคงของจังหวะ และความสามารถในการบรรเลงร่วมกับผู้อื่น นอกจากนี้ การฝึกอัตราจังหวะซับซ้อนยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การดันสด และการบรรเลงร่วมกับวง โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้รูปแบบจังหวะที่หลากหลายเพื่อสร้างความน่าสนใจ ความต่อเนื่อง และเอกลักษณ์ในการบรรเลงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการควบคุมจังหวะ และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัย ทรีนีตีแห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องอัตราจังหวะซับซ้อนจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต้องอาศัยทั้งความเข้าใจด้านจังหวะ ความสามารถในการควบคุมการบรรเลง และการประยุกต์ใช้ทางดนตรี ผู้เรียนสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการบรรเลงร่วมวง การดนตรีสด และการแสดงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค ความแม่นยำ และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

บทที่ 16 การเปลี่ยนคีย์ (Modulation)

เนื้อหาเรื่องการเปลี่ยนคีย์จัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาความเข้าใจด้านโครงสร้างคีย์และการเชื่อมโยงเสียงประสานได้อย่างซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงสามารถควบคุมการดำเนินคอร์ด และการเชื่อมโยงแนวทำนอง ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้การเปลี่ยนคีย์ในการบรรเลงเดี่ยว การเรียบเรียงเพลง และการดนตรีสดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ การฝึกการเปลี่ยนคีย์ยังช่วยพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคีย์ โครงสร้างบันไดเสียง และหน้าที่ของคอร์ดในการดำเนินเสียงประสาน ผู้เรียนจึงสามารถเปลี่ยนศูนย์กลางเสียงหลักจากคีย์หนึ่งไปสู่อีกคีย์หนึ่งในบทเพลง การเชื่อมโยงคอร์ดร่วม และการสร้างความต่อเนื่องของแนวทำนอง รวมถึงสามารถปรับรูปแบบคอร์ดและแนวทำนองให้สอดคล้องกับคีย์ใหม่ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังสามารถนำแนวคิดเรื่องการเปลี่ยนคีย์ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างวลีดนตรี การดนตรีสด การเรียบเรียงเพลง และการบรรเลงดนตรีที่หลากหลายได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง

Direct Modulation

ภาพที่ 29 การเปลี่ยนคีย์แบบตรง (Direct Modulation)

ภาพ 63 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 16 การเปลี่ยนคีย์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

2. การใช้คอร์ดร่วมเป็นสะพานในการเปลี่ยนคีย์ (Pivot Chord Modulation) คือการใช้คอร์ดที่อยู่ในทั้งสองคีย์เป็นคอร์ดเชื่อม

ตัวอย่างเพลงอยู่ในคีย์ C เมเจอร์เปลี่ยนคีย์เข้าสู่คีย์ใหม่เป็นคีย์ G เมเจอร์ คอร์ดร่วม คือ Am, C, Em

ลำดับคอร์ดในคีย์ C เมเจอร์ | C | G | Am | Em | เปลี่ยนคีย์เข้าสู่คีย์ G เมเจอร์ซึ่งมีลำดับคอร์ด | G | D | Em | C |

Pivot Chord Modulation

ภาพที่ 30 การใช้คอร์ดร่วมเป็นสะพานในการเปลี่ยนคีย์ (Pivot Chord Modulation)

ภาพ 64 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 16 การเปลี่ยนคีย์ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องการเปลี่ยนคีย์สอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านความเข้าใจทางทฤษฎีดนตรี การควบคุมการดำเนินเสียงประสาน และการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถควบคุมการเชื่อมโยงคอร์ด การเปลี่ยนศูนย์กลางเสียงหลักจากคีย์หนึ่งไปสู่อีกคีย์หนึ่งภายในบทเพลง และการสร้างความต่อเนื่องของแนวทำนอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับความเข้าใจทางดนตรี ความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออกทางดนตรี นอกจากนี้ การฝึกการเปลี่ยนคีย์ยังช่วยพัฒนาทักษะด้านการสร้างวลีดนตรี การด้นสด การเรียบเรียงเพลง และการบรรเลงร่วมวง โดยผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดด้านเสียงประสานเพื่อสร้างความต่อเนื่อง สีสันทางดนตรี และเอกลักษณ์ในการบรรเลงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจทางดนตรี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ทางดนตรี อันเป็นองค์ประกอบสำคัญตามแนวทางการประเมินของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการเปลี่ยนคีย์จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต้องอาศัยทั้งความเข้าใจด้านทฤษฎีดนตรี ความสามารถในการควบคุมเสียงประสาน และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลง ผู้เรียนสามารถนำแนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการเรียบเรียงเพลง การด้นสด และการบรรเลงดนตรีร่วมสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทาง

การพัฒนาทักษะดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งด้านเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และความเข้าใจทางดนตรี

บทที่ 17 การด้นสดจากบันไดเสียง โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ และเทคนิคในการบรรเลงต่างๆ บรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Improvisation Using the Seven Modes of the Major Scale and Playing Techniques with Backing Track)

เนื้อหาเรื่องการด้นสดจากบันไดเสียง โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ และการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถพัฒนาและบูรณาการความรู้ด้านทฤษฎีดนตรีและทักษะการบรรเลงเข้าด้วยกันทั้งด้านบันไดเสียง โหมด และเสียงประสาน รวมถึงสามารถควบคุมการใช้เทคนิคต่างๆ ในการสร้างแนวทำนองและการแสดงออกทางดนตรีได้อย่างเหมาะสม ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและเลือกใช้โหมดทั้ง 7 เพื่อสร้างสีสันท่วงเสียงที่แตกต่างกัน และนำไปประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับคอร์ดและเสียงประสานได้อย่างถูกต้อง สามารถสร้างวลีดนตรีที่มีความต่อเนื่อง มีทิศทาง และมีพัฒนาการของแนวทำนองได้อย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังสามารถผสมผสานเทคนิคการบรรเลงต่างๆ เพื่อเพิ่มคุณภาพของการสื่อสารทางดนตรี นอกจากนี้ การบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบยังช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การรับรู้จังหวะ และการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของเสียงประสาน ผู้เรียนสามารถควบคุมการบรรเลงให้สอดคล้องกับดนตรีประกอบ รวมถึงสามารถด้นสดได้อย่างมีโครงสร้างและสื่อสารทางอารมณ์ได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังสามารถนำองค์ความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการสร้างวลีดนตรี การด้นสด และการบรรเลงร่วมวงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงดนตรีในระดับสูง ทั้งในด้านความความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออกทางดนตรี

รายละเอียดของเนื้อหา

1. การด้นสด (Improvisation)

การด้นสด (Improvisation) คือการสร้างสรรค์ดนตรีขึ้นมาใหม่จากผู้บรรเลง โดยการบรรเลงไม่มีการเตรียมโน้ต ท่วงทำนองหรือจังหวะไว้ล่วงหน้า เป็นการบรรเลงสร้างสรรค์โดยการคิดโน้ต ท่วงทำนองหรือจังหวะในขณะที่บรรเลง โดยมีองค์ประกอบความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี ความเข้าใจในโครงสร้างเพลงและเทคนิคการบรรเลงในการสร้างสรรค์

ภาพ 65 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 17 การด้นสดจากบันไดเสียง โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ และเทคนิคในการบรรเลงต่างๆ บรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ ในส่วนของการอธิบายเนื้อหาที่สำคัญต่อการพัฒนาทักษะ เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องการดนตรีจากบันไดเสียง โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ และเทคนิคในการบรรเลงต่างๆ บรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการดนตรี การควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ความรู้ทางดนตรีอย่างครบถ้วน ผู้เรียนสามารถบูรณาการบันไดเสียง โหมด และเสียงประสานเข้ากับการบรรเลง รวมถึงสามารถควบคุมคุณภาพของวลิตนตรี การตอบสนองต่อดนตรีประกอบ และการแสดงออกทางอารมณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับความสามารถในการสร้างสรรค์ดนตรี และการแสดงออกทางดนตรี

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการดนตรีจากบันไดเสียง โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ และเทคนิคในการบรรเลงต่างๆ บรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ จึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากต้องอาศัยทั้งความเข้าใจเชิงทฤษฎี ความสามารถทางเทคนิค และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลงอย่างครบถ้วน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการดนตรี การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงร่วมวงได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งความคิดสร้างสรรค์ ความแม่นยำทางดนตรี และการแสดงออกอย่างเป็นมืออาชีพ

บทที่ 18 การดนตรีอย่างอิสระ และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบ (Free Improvisation with Backing Track)

เนื้อหาเรื่องการดนตรีอย่างอิสระ และการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบจัดอยู่ในระดับเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากผู้เรียนสามารถบูรณาการความรู้ด้านทฤษฎีดนตรี ทักษะทางเทคนิค และการแสดงออกทางดนตรีเข้าด้วยกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสร้างแนวทำนองและวลิตนตรีที่มีความต่อเนื่อง มีทิศทาง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยอาศัยความเข้าใจโครงสร้างเสียงประสานส่งผลให้ผู้เรียนสามารถดนตรีได้อย่างมีระบบ ไม่ใช่เพียงการใช้บันไดเสียงหรือโหมดอย่างเป็นอิสระ แต่สามารถเลือกใช้น้ำตและเทคนิคการบรรเลงให้สอดคล้องกับอารมณ์ของบทเพลงและความเปลี่ยนแปลงของดนตรีประกอบได้อย่างเหมาะสม สามารถควบคุมจังหวะ ความดัง-เบา โทนเสียง และการสร้างวลีให้มีความลื่นไหลและมีความหมายทางดนตรี นอกจากนี้ การบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบยังช่วยพัฒนาทักษะการฟังและโต้ตอบในภาษาทางดนตรี และการตอบสนองต่อโครงสร้างเสียงประสานในระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น ผู้เรียนสามารถสร้างความหลากหลายทางดนตรีได้อย่างเป็นธรรมชาติ รวมถึงสามารถผสมผสานเทคนิคการบรรเลงต่างๆ เพื่อเพิ่มคุณภาพของการแสดงออกทางดนตรี และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดนตรี การสร้างแนวทำนอง และการบรรเลงร่วมวงได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะการบรรเลงในระดับสูงทั้งด้านเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และการสื่อสารทางดนตรี

กิจกรรมประจำบท

1. ให้ผู้เรียนวิเคราะห์การดำเนินคอร์ดที่กำหนด และเลือกโหมดที่เหมาะสมสำหรับการดันสดในแต่ละคอร์ด
2. ให้ผู้เรียนฝึกดันสดโดยเน้นเฉพาะโน้ตในคอร์ด (Chord Tones) แล้วค่อยเพิ่มโน้ตผ่านและโน้ตตกแต่ง
3. ให้ผู้เรียนฝึกดันสดทำนองเดียวกันโดยใช้โหมดที่แตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบสีนทางเสียง
4. ให้ผู้เรียนฝึกดันสดตามโครงสร้างเพลง (Intro, Verse, Chorus, Bridge) โดยกำหนดแนวคิดทำนองในแต่ละช่วง
5. ให้ผู้เรียนออกแบบโซโลสั้นๆ
6. ให้ผู้เรียนบันทึกเสียงการดันสดของตนเอง แล้ววิเคราะห์ความสอดคล้องกับคอร์ดและโครงสร้างเพลง
7. ให้ผู้เรียนศึกษาตัวอย่างการดันสดของนักดนตรีมืออาชีพ และวิเคราะห์การเลือกใช้โหมดและบันไดเสียง
8. สรุปผลการฝึกเพื่อสะท้อนพัฒนาการด้านการดันสด

ภาพ 66 ตัวอย่างการดำเนินการสร้างรูปแบบบทที่ 18 การดันสดอย่างอิสระ และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบในส่วนของกิจกรรมประจำบท เล่มที่ 3 : ระดับสูง (Advanced Level)

เนื้อหาเรื่องการดันสดอย่างอิสระ และบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบสอดคล้องกับแนวทางของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ในระดับเกรด 7-8 เนื่องจากมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะด้านการดันสด การควบคุมเทคนิค และการประยุกต์ใช้ความรู้ทางดนตรีในการบรรเลงจริง ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะเสียงประสาน การสร้างวลีดนตรี และการตอบสนองต่อดนตรีประกอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนที่ให้ความสำคัญกับการฟังและโต้ตอบในภาษาทางดนตรี ความลื่นไหลในการบรรเลง และการแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์

ดังนั้น เนื้อหาเรื่องการดันสดอย่างอิสระ และการบรรเลงร่วมกับดนตรีประกอบจึงมีความเหมาะสมในการจัดอยู่ในเล่มที่ 3 ระดับสูง เนื่องจากต้องอาศัยทั้งความเข้าใจทางทฤษฎี ความสามารถทางเทคนิค และการประยุกต์ใช้ในการบรรเลงอย่างครบถ้วน ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการดันสด การสร้างวลีดนตรี และการบรรเลงร่วมกับวง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะ

ดนตรีในระดับสูง และสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นทั้งความคิดสร้างสรรค์ ความแม่นยำ และการแสดงออกทางดนตรี

โดยสรุป เนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการพัฒนา เล่มที่ 3 ระดับสูง จากเนื้อหาที่ได้อธิบายทั้งหมด 18 บท ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การสอบระดับเกรด 7-8 ของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอน ฉบับปี 2018 เป็นแนวทางหลักในการออกแบบและพัฒนาเนื้อหา โดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงกีตาร์ไฟฟ้าในขั้นสูงที่ผู้เรียนสามารถควบคุมเทคนิค จังหวะ คุณภาพเสียง และการแสดงออกทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความเป็นอิสระทางดนตรีมากขึ้น เนื้อหาภายในเล่มครอบคลุมทั้งด้านเทคนิคการบรรเลงขั้นสูง การพัฒนาความเข้าใจโครงสร้างทางดนตรี และการประยุกต์ใช้แนวคิดทางดนตรีในการสร้างสรรค์การบรรเลง เช่น การใช้โหมดทั้ง 7 ของบันไดเสียงเมเจอร์ การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างโหมดกับคอร์ด การดันสตขึ้นสูง การสร้างวลีดนตรีที่มี อัตลักษณ์ การควบคุมความดัง-เบา และคุณภาพเสียงอย่างละเอียด รวมถึงการประยุกต์ใช้เทคนิคขั้นสูงในการบรรเลงเดี่ยว และการแสดงออกทางดนตรีในบริบทของดนตรีแนวร็อกและป๊อป นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และเลือกใช้แนวคิดทางดนตรีได้อย่างเหมาะสมกับบริบทของบทเพลง ทั้งในด้านอารมณ์ ลักษณะเสียง และความสัมพันธ์ระหว่างบันไดเสียงกับคอร์ด ตลอดจนสามารถพัฒนาการดันสตและการสร้างสรรค์แนวทำนองที่มีความต่อเนื่อง ชัดเจน และสะท้อนอัตลักษณ์ทางดนตรีของตนเองได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริเน็ตแห่งลอนดอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการบรรเลงควบคู่กับความเข้าใจทางดนตรี การสื่อสารทางดนตรี และการประยุกต์ใช้ความรู้ในการปฏิบัติจริงอย่างเป็นลำดับขั้น

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดลำดับเนื้อหาให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนจากระดับกลางไปสู่ระดับสูง เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการบรรเลงในระดับวิชาชีพ การสร้างสรรค์ทางดนตรี และการแสดงออกทางดนตรีที่มีความซับซ้อนและมีเอกลักษณ์เฉพาะตนต่อไป

บทที่ 6

ผลการประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

ในการดำเนินงานวิจัยเรื่องนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อประเมินความพึงพอใจของอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า จากการวิเคราะห์สังเคราะห์และนำข้อมูลของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอนมาใช้ในการพัฒนาในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยผ่านการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัยและประเมินคุณภาพนวัตกรรมจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. พงษ์พิทยา สัพโส อาจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้เชี่ยวชาญด้าน
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรฤต นิลวานิช อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้เชี่ยวชาญด้าน และด้านทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า
3. ดร.เคลน บุญยอนันต์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผู้เชี่ยวชาญด้าน วัสดุ ประเมินผล และด้านทักษะปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือไปตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านดนตรีสากล กีตาร์ไฟฟ้า และการจัดการเรียนการสอนดนตรี ประกอบด้วย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พิทยา สัพโส
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรฤต นิลวานิช
3. ดร.เคลน บุญยอนันต์

โดยใช้วิธีการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามดัชนีความสอดคล้องซึ่งกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 1 หมายถึง ข้อคำถามมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้อง

ผลการประเมินพบว่า แบบสอบถามทั้ง 20 ข้อ ได้รับการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในระดับ เหมาะสม และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยข้อคำถามได้รับคะแนน 1 จากผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ครอบคลุมทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความเหมาะสมของนวัตกรรม ด้านเนื้อหาและทฤษฎีดนตรี ด้านการออกแบบแบบสอบถาม ด้านการนำไปใช้ และด้านประสิทธิภาพของเครื่องมือ

เมื่อคำนวณค่าดัชนี IOC ของข้อคำถามแต่ละข้อ พบว่ามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 0.50 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหา สามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิยังให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า แบบสอบถามมีความครอบคลุมของเนื้อหา มีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล และสามารถสะท้อนประเด็นด้านการจัดการเรียนรู้กีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างชัดเจน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงถ้อยคำบางส่วนให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

ผลการประเมินความสอดคล้องของนวัตกรรม

ผู้วิจัยได้นำนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าพร้อมแบบประเมินคุณภาพนวัตกรรมเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และรายการประเมิน โดยใช้วิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความคำถามกับวัตถุประสงค์ ดังนี้

ส่วนที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์

จำนวนผู้เชี่ยวชาญ 3 คน

จำนวนข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ

จำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์ ($IOC \geq 0.50$) 20 ข้อ

ค่า IOC เฉลี่ยทั้งหมด 1.00

เกณฑ์การยอมรับ $IOC: \geq 0.50$

ส่วนที่ 2 สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุปและข้อเสนอแนะ (IOC) จากการวิเคราะห์ข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อ พบว่ามีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ ($IOC \geq 0.50$) จำนวน 20 ข้อ และมีข้อคำถามที่ควรปรับปรุงจำนวน 0 ข้อ ข้อคำถามทุกข้อมีความสอดคล้องในระดับที่ยอมรับได้ สามารถนำไปใช้งานต่อไปได้

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์รายข้อ (IOC)

ข้อที่	IOC	ผลการประเมิน
1	1.00	ผ่านเกณฑ์
2	1.00	ผ่านเกณฑ์
3	1.00	ผ่านเกณฑ์
4	1.00	ผ่านเกณฑ์
5	1.00	ผ่านเกณฑ์
6	1.00	ผ่านเกณฑ์
7	1.00	ผ่านเกณฑ์
8	1.00	ผ่านเกณฑ์
9	1.00	ผ่านเกณฑ์
10	1.00	ผ่านเกณฑ์
11	1.00	ผ่านเกณฑ์
12	1.00	ผ่านเกณฑ์
13	1.00	ผ่านเกณฑ์
14	1.00	ผ่านเกณฑ์
15	1.00	ผ่านเกณฑ์
16	1.00	ผ่านเกณฑ์
17	1.00	ผ่านเกณฑ์
18	1.00	ผ่านเกณฑ์
19	1.00	ผ่านเกณฑ์
20	1.00	ผ่านเกณฑ์

ผลการประเมินพบว่า ข้อคำถามทั้ง 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์การยอมรับที่กำหนดไว้ที่ 0.50 อย่างมีนัยสำคัญ แสดงให้เห็นว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นสอดคล้องกันอย่างเป็นเอกฉันท์ว่ารายการประเมินทุกข้อสามารถวัดประเด็นที่ต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้องและครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เมื่อพิจารณาภาพรวมของผลการวิเคราะห์ พบว่า มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน จำนวน 20 ข้อ คิดเป็นร้อยละ 100 ของข้อคำถามทั้งหมด และไม่มีข้อคำถามใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข โดยมีค่า IOC เฉลี่ยรวมทั้งฉบับเท่ากับ 1.00 ซึ่งอยู่ในระดับสูงสุด สะท้อนให้เห็นถึงความเหมาะสม ความชัดเจน และความสอดคล้องของรายการประเมินกับองค์ประกอบของ

ผลการประเมินดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความเหมาะสมในด้านเนื้อหา โครงสร้าง และองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมิน สามารถนำไปใช้ในการทดลองภาคสนาม การประเมินประสิทธิภาพ และการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในขั้นตอนต่อไปได้อย่างมีความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้ ผลการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิยังสะท้อนให้เห็นว่า องค์ประกอบของนวัตกรรมได้รับการออกแบบโดยสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าตามหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ครอบคลุมทั้งด้านเทคนิคการบรรเลง การพัฒนาทักษะทางดนตรี การประยุกต์ใช้ความรู้ในการบรรเลงเดี่ยว และการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนตามลำดับขั้น ส่งผลให้นวัตกรรมมีความเหมาะสมต่อการนำไปใช้เป็นต้นแบบในการจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้าระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในบริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าฉบับนี้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิ และมีคุณภาพอยู่ในระดับที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการวิจัยและพัฒนาต่อไป โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ยรวมทั้งฉบับเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด และสามารถยืนยันได้ว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับสูง

ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสำรวจความพึงพอใจของผู้ใช้นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 แห่ง ได้แก่

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
4. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
5. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
7. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
8. มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
10. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ได้ผลการประเมินโดยรายงานผลดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน

จำนวนผู้ตอบแบบประเมินทั้งหมด $n = 10$ คน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีรายละเอียดดังนี้

- 1) ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า
 - 1.1) 4 - 6 ปี จำนวน 5 คน (คิดเป็น 50.00%)
 - 1.2) มากกว่า 6 ปี จำนวน 5 คน (คิดเป็น 50.00%)
- 2) ระดับการศึกษาของผู้สอน
 - 2.1) ปริญญาโท จำนวน 6 คน (คิดเป็น 60.00%)
 - 2.2) ปริญญาเอก จำนวน 4 คน (คิดเป็น 40.00%)

2. รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย

จำนวนตัวอย่าง 10 ตัวอย่าง

ความเชื่อมั่น 0.922

ระดับนัยสำคัญ 99%

จำนวนข้อ 20 ข้อ

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย

4.50 – 5.00 = มากที่สุด

3.50 – 4.49 = มาก

2.50 – 3.49 = ปานกลาง

1.50 – 2.49 = พอใช้

1.00 – 1.49 = ปรับปรุง

ตาราง 1 สถิติพรรณนาและช่วงความเชื่อมั่นของค่าเฉลี่ย

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ ความพึงพอใจ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับ นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏ ตะวันออกเฉียงเหนือ	4.70	0.48	มากที่สุด
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะ การบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่าง มีประสิทธิภาพ	4.40	0.70	มาก
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมี ความสอดคล้องและต่อเนื่องตาม หลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี	4.30	0.82	มาก
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบท การเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย ได้อย่างเหมาะสม	4.50	0.53	มากที่สุด
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา	4.70	0.48	มากที่สุด
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะ ที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยว กีตาร์ไฟฟ้า	4.50	0.97	มากที่สุด
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของ แบบฝึกอย่างเป็นระบบ	4.50	0.71	มากที่สุด

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ ความพึงพอใจ
8. แบบฝึกหัดมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้าง ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่ เกี่ยวข้อง	4.80	0.42	มากที่สุด
9. แบบฝึกหัดสามารถนำไปใช้ได้จริงในการ เรียนการสอน	4.50	0.71	มากที่สุด
10. แบบฝึกหัดสามารถประยุกต์ใช้กับ นักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรี แตกต่างกัน	4.30	0.67	มาก
11. แบบฝึกหัดมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของ หลักสูตร	4.50	0.53	มากที่สุด
12. การออกแบบแบบฝึกหัดต่อการ เรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา	4.20	1.03	มาก
13. แบบฝึกหัดมีการนำเสนอเนื้อหา อย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	4.40	0.84	มาก
14. แบบฝึกหัดมีรูปแบบที่น่าสนใจ	4.20	0.79	มาก
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกหัดมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย	4.50	0.53	มากที่สุด
16. แบบฝึกหัดมีสื่อประกอบที่ช่วยให้ การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น	3.90	0.74	มาก
17. แบบฝึกหัดสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการ ด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า อย่างชัดเจน	4.60	0.70	มากที่สุด
18. แบบฝึกหัดสามารถสร้างความมั่นใจ ในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	4.00	0.94	มาก
19. หลังจากใช้แบบฝึกหัดแล้ว ผู้เรียน สามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ ในการแสดงจริงได้	4.70	0.48	มากที่สุด

ข้อคำถาม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ ความพึงพอใจ
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลง แนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้ง มากยิ่งขึ้น	4.50	0.85	มากที่สุด
ผลรวมค่าเฉลี่ยรายข้อทั้งหมด	4.44	-	มาก

บทสรุปและอภิปรายผลสถิติพรรณนาและช่วงความเชื่อมั่นของค่าเฉลี่ย

1. การวิเคราะห์แนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางและการกระจายของข้อมูล (Central Tendency and Dispersion Analysis): จากผลการประมวลผลข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจำนวน $n = 10$ ราย พบว่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grand Mean) มีค่าเท่ากับ 4.44 ซึ่งเมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเกณฑ์การแปลความหมายแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced Interpretation) พบว่าภาพรวมของข้อมูลอยู่ในระดับ "มาก" นอกจากนี้ เมื่อประเมินการกระจายตัวของข้อมูลผ่านค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเฉลี่ยโดยประมาณ (Average S.D. = 0.70) ซึ่งให้เห็นถึงความแปรปรวนของคำตอบที่สะท้อนระดับความสอดคล้องทางความคิดเห็น (Consensus) ของกลุ่มตัวอย่างต่อประเด็นที่ศึกษา

2. การประมาณค่าพารามิเตอร์แบบช่วงระดับประชากร (Interval Estimation for Population Parameter): อาศัยหลักการทางสถิติอนุมาน (Statistical Inference) การคำนวณช่วงความเชื่อมั่น (Confidence Interval) ที่ระดับ 99% ให้ผลลัพธ์ช่วงประมาณการอยู่ที่ [3.87 ถึง 5.00] ความหมายเชิงทฤษฎีคือ หากดำเนินการสุ่มตัวอย่างซ้ำจากประชากรเดิมด้วยขนาดที่เท่ากัน โอกาสที่ค่าเฉลี่ยที่แท้จริงของประชากร (Population Parameter, μ) จะตกอยู่ในช่วงนี้มีแนวโน้มสูงถึง 99% ความกว้างของช่วงความเชื่อมั่นยังทำหน้าที่เป็นดัชนีสะท้อนความแม่นยำ (Precision) และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด (Standard Error) ซึ่งยิ่งช่วงมีความแคบ ยิ่งเป็นการยืนยันความน่าเชื่อถือของการอ้างอิงผลสู่ประชากรเป้าหมายได้อย่างหนักแน่น

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบจุดแข็งและจุดพัฒนาเชิงมิติ (Comparative Dimensional Analysis): เมื่อจำแนกวิเคราะห์ระดับตัวบ่งชี้เชิงประจักษ์ (Empirical Indicators) พบว่าข้อคำถามที่มีคะแนนประเมินเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อคำถามที่ 8 (Mean = 4.80, S.D. = 0.42) ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่าเป็นจุดแข็ง (Strength) หรือมิติที่กลุ่มตัวอย่างให้การตอบรับในเชิงบวกสูงสุด ในทางตรงข้ามตัวบ่งชี้ที่มีคะแนนประเมินเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อคำถามที่ 16 (Mean = 3.90, S.D. = 0.74) ซึ่งผลลัพธ์เชิงสัมพัทธ์นี้สะท้อนถึงประเด็นข้อจำกัดหรือโอกาสในการพัฒนา (Area for Improvement) ที่พึงได้รับการพิจารณาลำดับความสำคัญในการวางแผนเชิงนโยบายหรือการปรับปรุงต่อไป

ตาราง 2 การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือรายข้อ

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (Item-Total Correlation) ค่า (Value)	หากตัดข้อนี้ออก (If Item Deleted) ความเชื่อมั่น (Alpha)	ผลการ ประเมิน
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับ นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ราชภัฏตะวันออกเฉียงเหนือ	0.573	0.919	ผ่านเกณฑ์
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะ การบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้ อย่างมีประสิทธิภาพ	0.736	0.915	ผ่านเกณฑ์
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมี ความสอดคล้องและต่อเนื่อง ตามหลักการพัฒนาทักษะ ทางดนตรี	0.778	0.913	ผ่านเกณฑ์
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบท การเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย ได้อย่างเหมาะสม	0.283	0.923	ผ่านเกณฑ์
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา	0.736	0.917	ผ่านเกณฑ์
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะ ที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยว กีตาร์ไฟฟ้า	0.722	0.915	ผ่านเกณฑ์
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของ แบบฝึกอย่างเป็นระบบ	0.522	0.919	ผ่านเกณฑ์
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วย เสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับ ทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง	-0.291	0.930	ปรับปรุง

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (Item-Total Correlation) ค่า (Value)	หากตัดข้อนี้ออก (If Item Deleted) ความเชื่อมั่น (Alpha)	ผลการ ประเมิน
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริง ในการเรียนการสอน	0.247	0.925	ผ่านเกณฑ์
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับ นักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรี แตกต่างกัน	0.124	0.927	ปรับปรุง
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบท ของหลักสูตร	0.283	0.923	ผ่านเกณฑ์
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการ เรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา	0.639	0.918	ผ่านเกณฑ์
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่าง ชัดเจนและเข้าใจง่าย	0.794	0.913	ผ่านเกณฑ์
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ	0.870	0.911	ผ่านเกณฑ์
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความ ชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย	0.826	0.915	ผ่านเกณฑ์
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การ ฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น	0.868	0.912	ผ่านเกณฑ์
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิด พัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยว กีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน	0.517	0.920	ผ่านเกณฑ์
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจ ในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	0.609	0.918	ผ่านเกณฑ์

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก	หากตัดข้อนี้ออก	ผลการประเมิน
	(Item-Total	(If Item	
	Correlation)	Deleted)	
	ค่า (Value)	ความเชื่อมั่น (Alpha)	
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้	0.901	0.914	ผ่านเกณฑ์
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น	0.910	0.910	ผ่านเกณฑ์

บทสรุปประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. การประเมินความสอดคล้องภายในเชิงโครงสร้าง (Internal Consistency Reliability Assessment): การทดสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยด้านความเที่ยงตรงด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ให้ผลลัพธ์ภาพรวมเท่ากับ 0.922 ซึ่งเทียบเคียงตามหลักการวัดผลทางจิตวิทยาและการศึกษาถือว่าอยู่ใน ระดับดีเยี่ยม (Excellent Reliability) ข้อค้นพบทางสถิตินี้เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่ยืนยันว่า ชุดข้อคำถามทั้งหมดมีความเป็นเอกมิติ (Unidimensionality) สามารถร่วมกันวัดตัวแปรแฝง (Latent Construct) หรือแนวคิดทางทฤษฎีเดียวกันได้อย่างมีความคงเส้นคงวา (Consistency) และมีความคลาดเคลื่อนในการวัด (Measurement Error) อยู่ในกรอบมาตรฐานที่ยอมรับได้สำหรับการอ้างอิงเชิงวิชาการ

2. การวิเคราะห์อำนาจจำแนกของข้อคำถามเชิงประจักษ์ (Item Discrimination Power Analysis): การประเมินผ่านค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมแบบปรับแก้ (Corrected Item-Total Correlation: rit) ทำหน้าที่วิเคราะห์ทิศทางและขนาดอิทธิพลของแต่ละข้อคำถามต่อโครงสร้างหลัก ผลการคำนวณพบว่าข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ จากทั้งหมด 20 ข้อ ที่มีค่าสัมประสิทธิ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (≥ 0.20) ตามแนวทางทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (Classical Test Theory: CTT) สิ่งนี้บ่งชี้อย่างชัดเจนว่า ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวมีศักยภาพและประสิทธิภาพสูงในการแบ่งแยก (Discriminate) กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคุณลักษณะหรือความตระหนักในเรื่องที่ศึกษาแตกต่างกันออกจากกันได้อย่างแม่นยำและสมเหตุสมผล

3. กลยุทธ์การปรับปรุงคุณภาพและความน่าเชื่อถือ (Item Deletion Strategy & Optimization): ดัชนี Alpha if Item Deleted ทำหน้าที่เป็นมาตรวัดความอ่อนไหวของเครื่องมือ (Sensitivity Analysis) ต่อโครงสร้างย่อย หากพิจารณาผลวิเคราะห์แล้วพบว่ามีข้อคำถามใดที่เมื่อทำการตัดออก ส่งผลให้ค่าความเชื่อมั่นรวม (Cronbach's Alpha) เพิ่มขึ้นกว่าค่าดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ข้อคำถามนั้นจึงถูกพิจารณาว่าเป็นองค์ประกอบก่อกวน (Noise) ที่บั่นทอนความเสถียรเชิงโครงสร้าง อย่างไรก็ตาม จากผลลัพธ์ที่นำเสนอในตารางการวิเคราะห์ โครงสร้างความน่าเชื่อถือของแบบวัดชุดนี้แสดงให้เห็นถึงความกลมกลืนเชิงสถิติ (Statistical Harmony) ในระดับที่เอื้อต่อการนำไปใช้งานจริงและการประมวลผลสถิติอนุมานขั้นสูง (Advanced Inferential Statistics) ในลำดับต่อไป

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้สอนที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้สอนที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าพบว่ามีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.44 จากคะแนนเต็ม 5.00 อยู่ในระดับดีมากแสดงให้เห็นว่าผู้สอนมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อคุณภาพและประสิทธิภาพของนวัตกรรมดังกล่าวโดยรวม นอกจากนี้ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเฉลี่ยประมาณ 0.70 สะท้อนให้เห็นว่าความคิดเห็นของผู้สอนมีความสอดคล้องกันในระดับค่อนข้างสูง กล่าวคือ ผู้ประเมินส่วนใหญ่มีมุมมองไปในทิศทางเดียวกันเกี่ยวกับคุณภาพของนวัตกรรมชุดแบบฝึกนี้

การวิเคราะห์รายด้าน

1. ด้านความเหมาะสมของนวัตกรรม ผลการประเมินโดยผู้สอนพบว่านวัตกรรมมีความเหมาะสมต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ในระดับสูง ได้แก่

1.1 นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ($\bar{X} = 4.70$) ระดับมากที่สุด

1.2 แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 4.50$) ระดับมากที่สุด

1.3 สามารถนำไปใช้จริงในการเรียนการสอนได้ ($\bar{X} = 4.50$) ระดับมากที่สุด

ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่า มีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2. ด้านคุณภาพเนื้อหาและโครงสร้างแบบฝึก ผลการประเมินโดยผู้สอนพบว่าเนื้อหาของชุดแบบฝึกมีคุณภาพสูง โดยเฉพาะ

แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา ($\bar{X} = 4.70$) ระดับมากที่สุด

เนื้อหาครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า ($\bar{X} = 4.50$) ระดับมากที่สุด

มีการจัดลำดับความยากง่ายอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 4.50$) ระดับมากที่สุด

ลำดับเนื้อหา มีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี ($\bar{X} = 4.30$) ระดับมาก

ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกได้รับการออกแบบตามหลักการพัฒนาทักษะดนตรีอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปสู่ระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน

3. ด้านการส่งเสริมความรู้ทางดนตรี ข้อที่ได้รับความนิยมสูงสุดของการประเมินทั้งหมด คือ แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 4.80$) อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่าผู้สอนเห็นคุณค่าอย่างมากต่อการบูรณาการความรู้ทางทฤษฎีดนตรีเข้ากับการฝึกปฏิบัติกีตาร์ไฟฟ้า ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการทางดนตรีควบคู่กับการพัฒนาทักษะการบรรเลง

4. ด้านความยืดหยุ่นและการประยุกต์ใช้ ผลการประเมินโดยผู้สอนพบว่าแบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.50$) ระดับมากที่สุด สามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกันได้ ($\bar{X} = 4.30$) ระดับมาก

ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกมีความยืดหยุ่นในการนำไปใช้กับผู้เรียนที่มีศักยภาพและพื้นฐานแตกต่างกัน รวมทั้งสามารถปรับใช้ให้สอดคล้องกับหลักสูตรของแต่ละมหาวิทยาลัยได้

5. ด้านรูปแบบการนำเสนอ ผลการประเมินโดยผู้สอนพบว่า

ภาษาที่ใช้มีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 4.50$) ระดับมากที่สุด

การนำเสนอเนื้อหา มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 4.40$) ระดับมาก

รูปแบบของแบบฝึกมีความน่าสนใจ ($\bar{X} = 4.20$) ระดับมาก

การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.20$) ระดับมาก

ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่าการจัดทำเอกสารประกอบการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ในระดับที่ดี

6. ด้านผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียน ผลการประเมินโดยผู้สอนพบว่าชุดแบบฝึกสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน โดยพบว่า

ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้ ($\bar{X} = 4.70$) ระดับมากที่สุด

แบบฝึกช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 4.60$)
ระดับมากที่สุด

แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรีร็อกและป๊อปได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.50$)
ระดับมากที่สุด

แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ
($\bar{X} = 4.40$) ระดับมาก

ผลการประเมินแสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกไม่ได้เพียงพัฒนาทักษะเทคนิคเท่านั้น แต่ยัง
ช่วยส่งเสริมความเข้าใจด้านดนตรีและความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง

สรุปข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า

จากการรวบรวมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะปลายเปิดของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า พบประเด็น
สำคัญที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนี้

1. ด้านเนื้อหาทฤษฎีดนตรีและการเชื่อมโยงสู่ภาคปฏิบัติ

ผู้ประเมินส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะ
กีตาร์ไฟฟ้าสามารถส่งเสริมการเรียนรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแนวดนตรีร็อกและป๊อปมีความพึงพอใจ
อยู่ในระดับมาก อย่างไรก็ตาม ในส่วนของเนื้อหาทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้องยังควรได้รับการเพิ่มเติมให้มี
ความละเอียดและชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับโครงสร้างบันไดเสียง การดำเนิน
คอร์ด และโครงสร้างจังหวะ ที่ใช้ในแต่ละบทเรียน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้
ทางทฤษฎีเข้าสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นระบบ และเกิดความเข้าใจเชิงวิเคราะห์ทางดนตรีมากยิ่งขึ้น

2. ด้านสื่อและเทคโนโลยีประกอบการเรียนการสอน

แม้ว่าผู้ประเมินจะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากต่อสื่อประกอบการเรียนการสอน
แต่ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อให้มีความทันสมัยและเอื้อต่อการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น
เช่น การจัดทำระบบดนตรีประกอบแบบแยกเครื่องดนตรีเพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นในการฝึกซ้อมและ
จำลองสถานการณ์การบรรเลงร่วมกับวง รวมถึงการพัฒนาระบบการเข้าถึงสื่อดิจิทัลผ่าน QR Code
สำหรับเชื่อมโยงไปยังวิดีโอสาธิตการปฏิบัติ เทคนิคการวางมือ การจัดลำดับนิ้ว และตัวอย่างการ
ฝึกซ้อมในแต่ละบทเรียนอย่างชัดเจน ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน และเพิ่ม
ประสิทธิภาพในการทบทวนบทเรียนภายนอกชั้นเรียนได้ดียิ่งขึ้น

สรุปผลการประเมินนวัตกรรม

จากการดำเนินการประเมินนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือสรุปได้ว่า เครื่องมือวิจัยและนวัตกรรมที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพในระดับเหมาะสม โดยผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิพบว่าแบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ และสามารถนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในส่วนของการประเมินคุณภาพนวัตกรรม พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมากในทุกด้าน ทั้งด้านความเหมาะสมของนวัตกรรม ความถูกต้องของเนื้อหา รูปแบบและการออกแบบ ตลอดจนประสิทธิภาพของแบบฝึก แสดงให้เห็นว่านวัตกรรมมีความเป็นระบบ มีความสอดคล้องกับแนวคิดทางดนตรีศึกษา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้นวัตกรรมพบว่าอยู่ในระดับพึงพอใจอย่างยิ่งโดยผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้ามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่านวัตกรรมสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสมต่อผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย และสามารถส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังสามารถนำไปปรับใช้ในบริบทการเรียนการสอนจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุป นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมทั้งในด้านโครงสร้าง เนื้อหา และรูปแบบของชุดแบบฝึก และมีศักยภาพในการนำไปใช้ป็นสื่อและแนวทางประกอบการจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งนี้ ผลการประเมินดังกล่าวสะท้อนถึงความเหมาะสมของนวัตกรรมในเชิงเนื้อหาและการออกแบบ แต่ยังไม่อาจสรุปถึงประสิทธิผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ เนื่องจากยังไม่ได้ดำเนินการทดลองใช้จริงกับกลุ่มผู้เรียน

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยเพื่อการพัฒนาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการจัดวางเทคนิคการบรรเลงและแนวคิดทางทฤษฎีของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย เพื่อนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และพัฒนาเป็นที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาของไทยโดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้มีพื้นฐานจากปัญหาของผู้เรียนกีตาร์ไฟฟ้าที่ขาดระบบการฝึกปฏิบัติที่มีลำดับขั้นอย่างชัดเจน ส่งผลให้การพัฒนาทักษะด้านเทคนิค การตีความทางดนตรี และการบรรเลงเดี่ยวขาดความต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดของหลักสูตรมาตรฐานสากลของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทยมาศึกษาอย่างเป็นระบบ และประยุกต์ใช้ร่วมกับแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ทฤษฎีการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นบันได (Scaffolding Theory) แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning) และทฤษฎีแกนระดับเสียง (Pitch Axis Theory) เพื่อพัฒนาที่ตอบสนองต่อการพัฒนาการของผู้เรียนอย่างเป็นลำดับขั้น

ผลการวิจัยสามารถสรุป อภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษารูปแบบการจัดวางเทคนิคการบรรเลงและแนวคิดทางทฤษฎีของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่า หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทยมีโครงสร้างการพัฒนาทักษะทางดนตรีที่เป็นระบบ โดยแบ่งระดับการเรียนรู้ตั้งแต่ระดับ Initial ถึงเกรด 8 และมีการจัดลำดับพัฒนาการของผู้เรียนจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูงอย่างต่อเนื่อง หลักสูตรดังกล่าวให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพทางดนตรีรอบด้านอย่างเป็นระบบ ได้แก่ ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี เทคนิคการบรรเลง การอ่านโน้ต การฟัง การดนตรีสด ความรู้ทางดนตรี รวมถึงการสื่อสารและการตีความบทเพลง

นอกจากนี้ยังพบว่า การประเมินผลของวิทยาลัยทรีนิตี้แห่งประเทศไทย ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงความถูกต้องของการบรรเลง แต่ให้ความสำคัญกับคุณภาพทางดนตรี การควบคุมเสียง การสื่อสาร

ทางอารมณ์ และศักยภาพในการสร้างสรรค์ทางดนตรีร่วมด้วย ซึ่งสะท้อนแนวคิดการศึกษาดนตรีร่วมสมัยที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนอย่างองค์รวม

ผลการศึกษายังพบว่า การจัดลำดับเทคนิคของหลักสูตรมีลักษณะการพัฒนาทักษะเป็นลำดับขั้น กล่าวคือ เทคนิคทุกรูปแบบถูกจัดเรียงจากระดับง่ายไปสู่ระดับยากและซับซ้อนตามพัฒนาการของผู้เรียน เช่น การควบคุมจังหวะ การวางมือ เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก การบรรเลงบันไดเสียง เทคนิคการเชื่อมเสียง ไปจนถึงเทคนิคขั้นสูง เช่น การดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก การจิ้มสาย และการดันสต

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนมีศักยภาพในการนำมาประยุกต์ใช้เป็นต้นแบบในการพัฒนาหลักสูตรกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม

ผลการสร้าง

ผลการวิจัยพบว่า ผู้วิจัยสามารถสร้างนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างเป็นระบบ โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับหลัก ได้แก่

1. ระดับเริ่มต้น (Beginner Level)
2. ระดับกลาง (Intermediate Level)
3. ระดับสูง (Advanced Level)

ชุดแบบฝึกในแต่ละระดับได้รับการออกแบบให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันทั้งด้านเทคนิค ทฤษฎีดนตรี และการประยุกต์ใช้ทางการบรรเลง โดยใช้แนวคิดการจัดลำดับพัฒนาการตามหลักสูตรของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนเป็นแกนสำคัญในการออกแบบเนื้อหา

ผลการวิเคราะห์ด้านเนื้อหาพบว่า มีองค์ประกอบสำคัญ 12 ด้าน ได้แก่

1. การวอร์มอัพและการเตรียมความพร้อมของกล้ามเนื้อ
2. การใช้ปิ๊กและการควบคุมการดีดสาย
3. เทคนิคการดีดสายแบบสลับลง-ขึ้นด้วยปิ๊ก
4. เทคนิคการเชื่อมเสียง
5. เทคนิคการเคาะสาย และเทคนิคการเกี่ยวสาย
6. เทคนิคการอดสายด้วยมือขวา
7. เทคนิคการดีดสายแบบกวาดด้วยปิ๊ก
8. เทคนิคการจิ้มสาย
9. การใช้บันไดเสียงและโหมด
10. การดันสต
11. การสร้างวลีดนตรี

12. การบรรเลงเดี่ยวร่วมกับดนตรีประกอบ

ผู้วิจัยได้ออกแบบกระบวนการฝึกตามแนวคิดการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding) โดยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูงอย่างเป็นลำดับขั้น พร้อมทั้งเชื่อมโยงองค์ความรู้ทางทฤษฎีเข้ากับการปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่อง

ผลการสังเคราะห์พบว่านวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริनिตีแห่งลอนดอนสามารถบูรณาการองค์ประกอบสำคัญของการศึกษาดนตรีสมัยใหม่ได้ครบถ้วน ได้แก่

1. ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain)
2. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)
3. ด้านจิตพิสัย (Affective Domain)

ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทั้งทักษะทางกายภาพ ความเข้าใจทางดนตรี และการแสดงออกเชิงสร้างสรรค์ได้พร้อมกัน

ผลการประเมินความพึงพอใจของ

ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีและอาจารย์ผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 10 แห่ง พบว่านวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า: จากแนวคิดหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรินีตีแห่งลอนดอน เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การบรรเลงเดี่ยวสำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.44, S. D. = 0.70$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าผู้ประเมินมีความพึงพอใจในระดับดีมากต่อความเป็นระบบของการจัดลำดับทักษะ ความเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละระดับ ความสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน ความชัดเจนของกระบวนการฝึก ความสามารถในการนำไปใช้จริงในการจัดการเรียนการสอน และความสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาดนตรีสากล

ผู้ประเมินส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าดังกล่าวสามารถช่วยแก้ปัญหาการเรียนรู้อกีตาร์ไฟฟ้าที่ขาดโครงสร้างการพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ และสามารถใช้เป็นต้นแบบในการพัฒนาหลักสูตรกีตาร์ไฟฟ้าในระดับอุดมศึกษาได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้แนวคิดจากหลักสูตรมาตรฐานสากลร่วมกับบริบทการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถนำไปสู่การพัฒนาแบบรูปการเรียนรู้นดนตรีที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรม

อภิปรายผลการวิจัย

การจัดลำดับพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ทางดนตรี

ผลการวิจัยพบว่า การจัดลำดับทักษะจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูงอย่างเป็นขั้นตอนช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านความแม่นยำ ความคล่องแคล่ว และการควบคุมคุณภาพเสียง ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการฝึกถูกออกแบบให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละช่วงระดับ

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของกาเย่ (Gagné) ที่อธิบายว่า ทักษะปฏิบัติเกิดจากกระบวนการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้น และสอดคล้องกับแนวคิดของซิมป์สัน (Simpson) ที่มองว่าทักษะปฏิบัติเป็นผลจากการประสานงานของกล้ามเนื้อและระบบการรับรู้ ซึ่งสามารถพัฒนาได้ผ่านการฝึกที่ถูกต้องและต่อเนื่อง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดการช่วยเหลือผู้เรียนแบบเป็นลำดับขั้น (Scaffolding Theory) ของวิกอตสกี (Vygotsky) ที่เน้นการช่วยเหลือผู้เรียนตามระดับศักยภาพ และค่อย ๆ ลดการช่วยเหลือลงเมื่อผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะได้ด้วยตนเอง

ผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาสำคัญของผู้เรียนกีตาร์ไฟฟ้าในบริบทการศึกษาของไทยจำนวนมาก ไม่ได้เกิดจากการขาดพรสวรรค์ทางดนตรี แต่เกิดจากการขาดระบบการฝึกที่เป็นลำดับขั้น ส่งผลให้ผู้เรียนจำนวนมากพยายามฝึกเทคนิคขั้นสูงโดยยังขาดพื้นฐานที่มั่นคง ทำให้เกิดข้อจำกัดด้านความแม่นยำ ความต่อเนื่อง และการควบคุมคุณภาพเสียงในการบรรเลง

ดังนั้น การออกแบบนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่มีลำดับพัฒนาการอย่างเป็นระบบจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพทางดนตรีในระยะยาว

หลักสูตรของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนสามารถประยุกต์ใช้กับบริบทการจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม

ผลการวิจัยพบว่า แนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทริณีตีแห่งลอนดอนมีความเหมาะสมต่อการนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน ทั้งด้านเทคนิคความรู้ทางดนตรี การฟัง การอ่านโน้ต และการสร้างสรรค์ทางดนตรี

ผู้วิจัยเห็นว่า จุดเด่นสำคัญของหลักสูตรดังกล่าวคือ การมองผู้เรียนในฐานะนักดนตรีมากกว่า ผู้สอบผ่าน กล่าวคือ ระบบการเรียนรู้ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงการวัดผลด้านเทคนิค แต่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารทางดนตรี การตีความ และการสร้างอัตลักษณ์ทางดนตรีของผู้เรียน

ประเด็นดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning) ที่มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้สามารถนำองค์ความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้ได้จริงใน

สถานการณ์ทางวิชาชีพอีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นว่า การศึกษาดนตรีร่วมสมัยควรมุ่งพัฒนาทั้งด้านเทคนิค ความคิดสร้างสรรค์ และศักยภาพในการสื่อสารทางดนตรีควบคู่กัน

การบูรณาการเทคนิค ทฤษฎี และการสร้างสรรค์ทางดนตรีช่วยพัฒนาศักยภาพผู้เรียน อย่างองค์รวม

ผลการวิจัยพบว่า นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าไม่ได้มุ่งพัฒนาเฉพาะทักษะทางเทคนิคหรือความเร็วในการบรรเลงเท่านั้น แต่ยังเชื่อมโยงองค์ความรู้ทางทฤษฎี การฟัง การอ่านโน้ต และการดนตรีเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ ฌูสท์ สุธจิดต์ ที่อธิบายว่า ทักษะดนตรี แต่ละด้านมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และการศึกษาดนตรีที่มีประสิทธิภาพควรพัฒนาทั้งด้านทักษะ ความเข้าใจ และการแสดงออกทางดนตรีร่วมกัน

ผู้วิจัยเห็นว่า การฝึกเทคนิคโดยไม่มีความรู้ความเข้าใจทางดนตรีอาจทำให้ผู้เรียน เกิดข้อจำกัดในการสร้างสรรค์ผลงาน และไม่สามารถประยุกต์ใช้ทักษะในการบรรเลงจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การบูรณาการทักษะรอบด้านเข้าด้วยกันจึงเป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาศักยภาพทางดนตรีอย่างยั่งยืน

นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าสามารถใช้เป็นต้นแบบในการพัฒนาหลักสูตร กีตาร์ไฟฟ้าสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีการ ลำดับชั้นการเรียนรู้ที่ชัดเจน สามารถใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบหลักสูตรกีตาร์ไฟฟ้าสู่การบรรเลง เดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ ทั้งในด้านการจัดลำดับทักษะ การกำหนด ผลลัพธ์การเรียนรู้ และการประเมินทักษะปฏิบัติทางดนตรี

ผู้วิจัยเห็นว่า งานวิจัยครั้งนี้ไม่ได้เป็นเพียงการสร้างชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า แต่เป็น การพัฒนาระบบการเรียนรู้กีตาร์ไฟฟ้าด้านทักษะปฏิบัติที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

อีกทั้งยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรดนตรีร่วมสมัยที่มีความสอดคล้องกับ มาตรฐานสากล และตอบสนองต่อความต้องการของอุตสาหกรรมดนตรีร่วมสมัยในอนาคต

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ คือ Integrated Sequential Electric Guitar Skill Development Model ซึ่งเป็นรูปแบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าแบบบูรณาการตามลำดับขั้นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการสังเคราะห์แนวคิดของหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอน ร่วมกับแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ทฤษฎีการช่วยเหลือแบบเป็นขั้นตอน (Scaffolding Theory) แนวคิดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะ (Competency-Based Learning) และทฤษฎีแกนระดับเสียง (Pitch Axis Theory) เพื่อสร้างระบบการเรียนรู้กีตาร์ไฟฟ้าที่เชื่อมโยงทักษะทางเทคนิค ความรู้ทางทฤษฎี การฟัง การตัดสินใจ และการบรรเลงจริงเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ

องค์ความรู้ใหม่นี้มีลักษณะสำคัญ คือการจัดลำดับพัฒนาการของผู้เรียนจากระดับพื้นฐานไปสู่ระดับสูงอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ได้มุ่งพัฒนาเพียงความสามารถด้านเทคนิคหรือความเร็วในการบรรเลงเท่านั้น แต่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาศักยภาพทางดนตรีในลักษณะองค์รวมทั้งด้านทักษะปฏิบัติ ความเข้าใจทางดนตรี การรับรู้ทางการฟัง ความคิดสร้างสรรค์ และการแสดงออกทางดนตรี รูปแบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้างกล่าวประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 5 ด้าน ได้แก่

1. การพัฒนาทักษะตามลำดับขั้น (Sequential Technical Development)
2. การบูรณาการทฤษฎีดนตรี (Music Theory Integration)
3. การฝึกการฟังและการรับรู้ทางดนตรี (Ear Training and Musical Perception)
4. การตัดสินใจและความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรี (Improvisation and Creativity)
5. การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง (Performance-Based Learning)

โดยองค์ประกอบทั้งห้ามีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาผู้เรียนจากระดับพื้นฐานไปสู่การบรรเลงเดี่ยวและการสร้างสรรค์ทางดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์ความรู้ใหม่นี้แตกต่างจากแนวทางการสอนกีตาร์ไฟฟ้าแบบดั้งเดิมที่มักแยกการฝึกเทคนิคออกจากความเข้าใจทางดนตรี และมุ่งเน้นการฝึกซ้ำหรือการจดจำรูปแบบการบรรเลงเพียงอย่างเดียว โดยรูปแบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าแบบบูรณาการตามลำดับขั้นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเน้นการเชื่อมโยงการฝึกทักษะเข้ากับกระบวนการคิด การฟัง การวิเคราะห์ และการสร้างสรรค์ทางดนตรีอย่างเป็นระบบ

ดังนั้น องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยครั้งนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่มีประสิทธิภาพควรเป็นการพัฒนาแบบบูรณาการที่เชื่อมโยงทั้งด้านเทคนิค ความรู้ ความเข้าใจ และการแสดงออกทางดนตรีเข้าด้วยกัน เพื่อพัฒนาผู้เรียนไปสู่การเป็นนักดนตรีที่สามารถประยุกต์ใช้ทักษะได้จริง

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. งานวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาหลักสูตรร็อกและป๊อปของวิทยาลัยทรีนีตีแห่งลอนดอนเพียงหลักสูตรเดียว จึงอาจยังไม่ครอบคลุมแนวคิดของสถาบันดนตรีมาตรฐานสากลอื่น
2. การประเมินนวัตกรรมเป็นการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงอาจมีข้อจำกัดด้านคุณลักษณะของกลุ่มผู้ประเมิน
3. งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนาเพื่อประเมินความเหมาะสมของนวัตกรรม ยังไม่ได้ทดลองใช้จริงในระบบการเรียนการสอนปกติอย่างต่อเนื่องในระยะยาวกับกลุ่มผู้เรียนในหลายสถาบัน
4. งานวิจัยยังไม่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในลักษณะเปรียบเทียบระหว่างรูปแบบการสอนแบบเดิมกับนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าที่พัฒนาขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนดนตรีสากลสามารถนำแนวคิดการพัฒนาทักษะตามลำดับขั้นไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรกีตาร์ไฟฟ้า
2. ผู้สอนดนตรีควรให้ความสำคัญกับการจัดกระบวนการฝึกควบคู่กับผลลัพธ์ทางการบรรเลง เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ
3. ควรพัฒนาระบบการเรียนรู้ที่บูรณาการ ทักษะปฏิบัติ ทฤษฎีดนตรี การฟัง และการสร้างสรรค์ทางดนตรีเข้าด้วยกัน เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างเป็นองค์รวม
4. หน่วยงานด้านการศึกษาดนตรีสามารถนำแนวคิดของงานวิจัยนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนดนตรีสากล
5. ผลการวิจัยสามารถนำไปต่อยอดสู่การพัฒนาหลักสูตรด้านดนตรีร่วมสมัย และการวิจัยด้านเครื่องดนตรีประเภทอื่นในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทดลองใช้นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้ากับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่และหลากหลายสถาบัน
2. ควรศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านการทดลองเปรียบเทียบ ระหว่างรูปแบบการสอนแบบเดิมกับรูปแบบที่พัฒนาขึ้น
3. ควรศึกษาผลของนวัตกรรมต่อความคิดสร้างสรรค์ทางดนตรีและทักษะการดนตรีโดยเฉพาะ
4. ควรพัฒนานวัตกรรมสู่รูปแบบสื่อดิจิทัลหรือแพลตฟอร์มออนไลน์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเข้าถึงของผู้เรียน

5. ควรศึกษาการประยุกต์ใช้รูปแบบการพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าตามลำดับขั้นกับเครื่องดนตรีประเภทอื่น

สรุปท้ายบท

การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะกีตาร์ไฟฟ้าอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างตามลำดับขั้น และเชื่อมโยงทักษะด้านเทคนิคเข้ากับความเข้าใจทางดนตรี การฟัง การสร้างสรรค์ และการแสดงออกทางดนตรีอย่างเป็นระบบ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถสะท้อนแนวคิดการศึกษาดนตรีร่วมสมัยที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนอย่างเชื่อมโยงเป็นระบบ และสามารถใช้เป็นต้นแบบในการพัฒนาหลักสูตรกีตาร์ไฟฟ้าสู่การบรรจุในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างมีศักยภาพ

ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า การบูรณาการแนวคิดของหลักสูตรมาตรฐานสากลเข้ากับการศึกษาดนตรีสากลของไทย สามารถส่งเสริมการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ดนตรีที่มีประสิทธิภาพ และเป็นกลไกสำคัญในการยกระดับศักยภาพนักดนตรีให้สอดคล้องกับมาตรฐานดนตรีร่วมสมัยในระดับสากลได้อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ณัฏฐา พันธุ์เจริญ. (2552). *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เกศกะรัต.
- ณัฏฐา พันธุ์เจริญ. (2556). *ทฤษฎีดนตรีสากล* (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: เกศกะรัต.
- ทรรศวรรณ รามณรงค์. (2557). *ชุดกิจกรรมการเรียนรู้*. สืบค้น 9 เมษายน 2562, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/561214>
- ธงชัย ต้นทัพไทย. (2548). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และค่านิยมในการบริโภคอาหารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์* (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นวลจิตต์ เขาวีรดิพงษ์. (2535). *การพัฒนาแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติสำหรับครูวิชาอาชีพ* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2543). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา*. นนทบุรี: เอสอาร์ปรีนติ้ง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. (2555). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 10). บุรีรัมย์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ภพ เลหาไฟบุลย์. (2537). *การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. เชียงใหม่: เชียงใหม่คอมเมอริเชียล.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2545). *การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้*. อุดรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- รัฐนิต นิติอาภรณ์ และวิบูลย์ ตระกูลอัน. (2559). ศึกษากระบวนการสอนกีตาร์คลาสสิกของครูต่อผู้เรียนวัยผู้ใหญ่. *วารสารดนตรีรังสิต*, 11(1), 108-122.
- วรกิต วัตข้าวหลาม. (2540). *ชุดการสอน*. ขอนแก่น: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรวัฒน์ บุญดี. (2555). *ทักษะปฏิบัติ*. สืบค้น 14 กุมภาพันธ์ 2561, จาก <http://www.kyetc.net/index-practical.html>
- สุนัย เปมะประสิทธิ์. (2543). *การส่งเสริมศักยภาพนักเรียนกรุงเทพมหานครด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชาติ ศิริสุขไพบุลย์. (2526). *การสอนทักษะปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาระบบความคิด. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อภิญญา เคนบุปผา. (2546). การพัฒนาชุดกิจกรรมการทดลองวิทยาศาสตร์เรื่องสารและสมบัติของสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อภิชาติ อนุกุลเวช. (2551). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนฝึกปฏิบัติทางเทคนิคบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา (ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bruner, J. S. (1986). *Actual minds, possible worlds*. Harvard University Press.
- Dave, R. H. (1970). Psychomotor levels. In R. J. Armstrong (Ed.), *Developing and writing behavioral objectives* (pp. 20–21). Educational Innovators Press.
- Elliott, D. J. (1995). *Music matters: A new philosophy of music education*. Oxford University Press.
- Fitts, P. M., & Posner, M. I. (1967). *Human performance*. Brooks/Cole.
- Frank, J. R., Snell, L. S., Cate, O. T., Holmboe, E. S., Carraccio, C., Swing, S. R., Harris, P., Glasgow, N. J., Campbell, C., Dath, D., Harden, R. M., Iobst, W., Long, D. M., Mungroo, R., Richardson, D. L., Sherbino, J., Silver, I., Taber, S., Talbot, M., & Harris, K. A. (2010). Competency-based medical education: Theory to practice. *Medical Teacher*, 32(8), 638–645.
<https://doi.org/10.3109/0142159X.2010.501190>
- Goodrick, M. (1987). *The advancing guitarist: Applying guitar concepts and techniques*. Hal Leonard Corporation.
- Govan, G. (2002). *Creative guitar 1: Cutting-edge techniques*. Sanctuary.
- Hallam, S. (2006). *Music psychology in education*. Institute of Education, University of London.
- Harrow, A. J. (1972). *A taxonomy of the psychomotor domain: A guide for developing behavioral objectives*. David McKay.
- Kolb, T. (2005). *Music theory for guitarists: Everything you ever wanted to know but were afraid to ask*. Hal Leonard Corporation.
- Leavitt, W. (1966). *A modern method for guitar* (Vol. 1). Berklee Press.

- Le Deist, F. D., & Winterton, J. (2005). What is competence? *Human Resource Development International*, 8(1), 27–46.
<https://doi.org/10.1080/1367886042000338227>
- McClelland, D. C. (1973). Testing for competence rather than for intelligence. *American Psychologist*, 28(1), 1–14. <https://doi.org/10.1037/h0034092>
- McPherson, G. E., & Welch, G. F. (Eds.). (2012). *The Oxford handbook of music education* (Vols. 1–2). Oxford University Press.
- Mulder, M. (2014). Conceptions of professional competence. In S. Billett, C. Harteis, & H. Gruber (Eds.), *International handbook of research in professional and practice-based learning* (pp. 107–137). Springer.
https://doi.org/10.1007/978-94-007-6107-0_5
- Simpson, E. J. (1972). *The classification of educational objectives in the psychomotor domain: The psychomotor domain* (Vol. 3). Gryphon House.
- Sloboda, J. A. (2005). *Exploring the musical mind: Cognition, emotion, ability, function*. Oxford University Press.
- Spencer, L. M., & Spencer, S. M. (1993). *Competence at work: Models for superior performance*. John Wiley & Sons.
- Stetina, T. (1990). *Speed mechanics for lead guitar*. Hal Leonard Corporation.
- Swanwick, K. (1999). *Teaching music musically*. Routledge.
- Trinity College London. (2018). *Rock & Pop guitar syllabus: Qualification specifications for graded exams from 2018*. Trinity College London.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.
- Wood, D., Bruner, J. S., & Ross, G. (1976). The role of tutoring in problem solving. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 17(2), 89–100.
<https://doi.org/10.1111/j.1469-7610.1976.tb00381.x>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อ

นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า :

จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยใช้เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านพร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

ส่วนที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London มีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ				
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ				
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี				
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม				

ส่วนที่ 2 ความถูกต้องของเนื้อหา

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา				
2. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				
3. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ				
4. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง				

ส่วนที่ 3 ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. แบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย				
2. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน				
3. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร				
4. การออกแบบ แบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา				

ส่วนที่ 4 รูปแบบและการออกแบบแบบฝึก

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย				
2. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ				
3. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย				
4. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น				

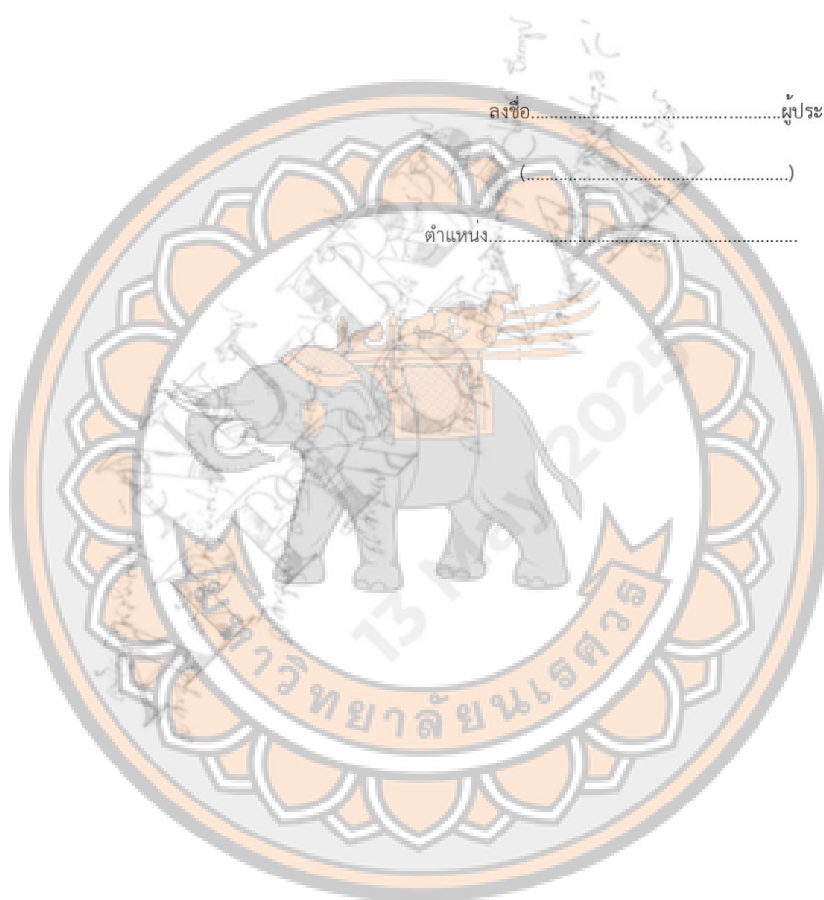
ส่วนที่ 5 ประสิทธิภาพของแบบฝึก

รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. ท่านคิดว่าแบบฝึกนี้สามารถช่วยให้พัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน				
2. แบบฝึกนี้สามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				
3. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว มีความสามารถในการนำทักษะไปใช้กับการแสดงจริง				
4. แบบฝึกนี้สามารถช่วยให้เข้าใจการบรรเลงดนตรีแนว Rock & Pop ได้ลึกซึ้งและมีประสิทธิภาพมากขึ้น				

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิการประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าที่มีต้นนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน ความเหมาะสมและความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า โดยพิจารณาว่ารายการคำถามสามารถวัดสิ่งที่ต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้อง ครบคลุม และเหมาะสมหรือไม่ โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน (IOC) +1 = เหมาะสม / สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ -1 = ไม่เหมาะสม / ไม่สอดคล้อง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลผู้ทรงคุณวุฒิ

ชื่อ-นามสกุล

สาขาความเชี่ยวชาญ

ตำแหน่ง

ส่วนที่ 2 การประเมินความสอดคล้องของรายการคำถาม

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรม				
1. คำถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของนวัตกรรมกับบริบทมหาวิทยาลัยมีความชัดเจน				
2. คำถามสามารถวัดความสอดคล้องกับแนวคิดดนตรี Rock & Pop ได้				
3. คำถามครอบคลุมระดับความสามารถของผู้เรียน				
4. คำถามสะท้อนการพัฒนาการบรรเลงเดี่ยวได้ตรงประเด็น				

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 2 เนื้อหาและทฤษฎีดนตรี				
5. คำถามสามารถวัดความถูกต้องของเนื้อหาได้				
6. คำถามครอบคลุมทักษะที่จำเป็น				
7. คำถามสะท้อนการบูรณาการทฤษฎีกับการปฏิบัติ				
8. คำถามมีความสอดคล้องกับลำดับการเรียนรู้				
ด้านที่ 3 การออกแบบแบบสอบถาม				
9. รายการคำถามมีความชัดเจน เข้าใจง่าย				
10. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับกลุ่มผู้สอน				
11. รูปแบบคำถามไม่กำกวม				
12. จำนวนข้อคำถามมีความเหมาะสม				
ด้านที่ 4 การนำไปใช้				
13. คำถามสามารถสะท้อนการนำไปใช้จริง				
14. คำถามครอบคลุมความหลากหลายของผู้เรียน				
15. คำถามสะท้อนความยืดหยุ่นของนวัตกรรม				
16. คำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความเหมาะสม				
ด้านที่ 5 ประสิทธิภาพของเครื่องมือ				
17. คำถามสามารถวัดผลการพัฒนาทักษะได้				
18. คำถามสะท้อนความมั่นใจของผู้เรียน				
19. คำถามเกี่ยวกับการนำไปใช้จริงมีความชัดเจน				
20. คำถามสะท้อนความเข้าใจแนว Rock & Pop ได้				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

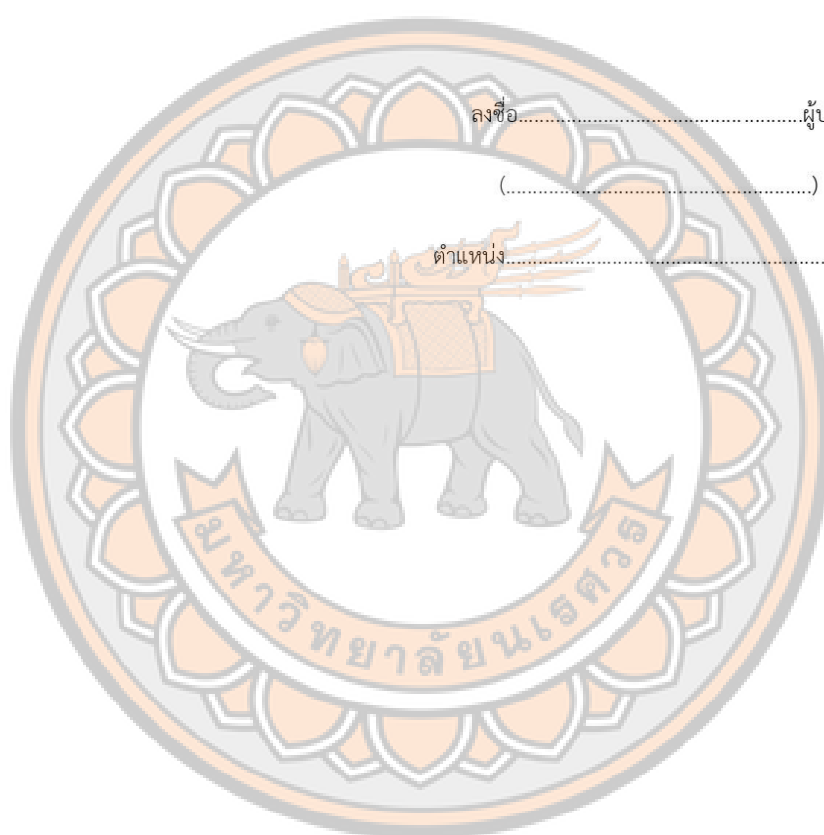
.....

.....

.....

.....

.....

แบบแสดงความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ที่มีต้นนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College
London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)

- ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
☐ 1-3 ปี
☐ 4-6 ปี
☐ มากกว่า 6 ปี

2. ระดับการศึกษาของผู้สอน

- ☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่างๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยพิจารณาตามระดับดังนี้
 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

หัวข้อประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์	1	2	3	4	5
1. นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London มีความเหมาะสมกับนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนากิจกรรมทางดนตรี					

หัวข้อประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์	1	2	3	4	5
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม					
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					
9. แบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย					
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน					
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร					
12. การออกแบบ แบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา					
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย					
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ					
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย					
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น					
17. ทานคิดว่าแบบฝึกนี้สามารถช่วยให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน					
18. แบบฝึกนี้สามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว มีความสามารถในการนำทักษะไปใช้กับการแสดงจริง					
20. แบบฝึกนี้สามารถช่วยให้เข้าใจการบรรเลงดนตรีแนว Rock & Pop ได้ลึกซึ้งและมีประสิทธิภาพมากขึ้น					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข เอกสารรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

COA No. 158/2025
IRB No. P2-0126/2568

AF 11/6.0

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
99 หมู่ 9 ตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000 เบอร์โทรศัพท์ 05596 8721

หนังสือรับรองโครงการวิจัยครั้งแรก

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ดำเนินการให้การรับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guideline และ International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice หรือ ICH-GCP

ชื่อโครงการ : นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ผู้วิจัยหลัก : นายชานน สืบสม
สังกัดหน่วยงาน : คณะมนุษยศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล
วิธีทบทวน : แบบเร่งรัด
รายงานความก้าวหน้า : ส่งรายงานความก้าวหน้าอย่างน้อย 1 ครั้ง/ปี

เอกสารรับรอง

1. IF 01 Intervention Study เวอร์ชัน 2.0 วันที่ 29 เมษายน 2568
2. IF 02 Conflict of Interest and Funding Form เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568
3. IF 03 (สำหรับอาสาสมัครที่มีอายุมากกว่าหรือเท่ากับ 20 ปีขึ้นไป)
เวอร์ชัน 2.0 วันที่ 29 เมษายน 2568
4. IF 04 (สำหรับอาสาสมัครที่มีอายุมากกว่าหรือเท่ากับ 20 ปีขึ้นไป)
เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568
5. IF 05 ประวัติผู้วิจัย เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568
6. IF 06 จบประมาณ เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568

7. Full Proposal Research เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568
8. แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแบบฝึก IOC (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)
เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568
9. แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า (สำหรับอาสาสมัคร)
เวอร์ชัน 1.0 วันที่ 12 มีนาคม 2568

วันที่รับรอง

: 13 พฤษภาคม 2568

วันหมดอายุ

: 13 พฤษภาคม 2569

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

นักวิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
2. ใช้เอกสารแนะนำอาสาสมัคร ใบยินยอม (และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัยหรือใบโฆษณาถ้ามี) แบบสัมภาษณ์ และหรือแบบสอบถาม เฉพาะที่มีตราประทับของคณะกรรมการจริยธรรมในมนุษย์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์เท่านั้น และส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวให้กับผู้เข้าร่วมวิจัยจริงรายแรกมาที่คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน
3. รายงานเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นหรือการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมวิจัยใด ๆ ต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ภายในระยะเวลาที่กำหนดในวิธีดำเนินการมาตรฐาน (SOPs)
4. ส่งรายงานความก้าวหน้าต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ตามเวลาที่กำหนดหรือเมื่อได้รับการร้องขอ
5. หากการวิจัยไม่สามารถดำเนินการเสร็จสิ้นภายในกำหนด ผู้วิจัยต้องยื่นขออนุมัติใหม่ก่อน อย่างน้อย 1 เดือน
6. หากผู้วิจัยส่งรายงานความก้าวหน้าหลังใบรับรองหมดอายุ และยังไม่ได้รับรองฉบับใหม่ ผู้วิจัยจะต้องหยุดดำเนินการวิจัยส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับอาสาสมัครใหม่ นับตั้งแต่หลังวันใบรับรองหมดอายุจนกว่าจะได้รับใบรับรองฉบับใหม่
7. หากการวิจัยเสร็จสมบูรณ์ผู้วิจัยต้องแจ้งปิดโครงการตามแบบฟอร์มของคณะกรรมการจริยธรรมในมนุษย์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

*รายชื่อของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (ชื่อและตำแหน่ง) ที่เข้าร่วมประชุม ณ วันที่พิจารณารับรองโครงการวิจัย (หากร้องขอล่วงหน้า)

ภาคผนวก ค รายชื่อคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๘๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมืองฯ จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๑๖ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรฤต นิลวานิช

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นายชานน สืบสม รหัสประจำตัว ๒๕๐๓๐๓๕๔ บัณฑิตระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามย์ นาอุดม)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐-๕๕๔๖-๘๘๒๒

โทรสาร ๐-๕๕๔๖-๘๘๒๖

๒. นายชานน สืบสม

โทร ๐๙-๗๑๒๓-๐๐๓๒

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๘๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมืองฯ จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๑๖ มีนาคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พิทยา สัพโส

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นายชานน สืบสม รหัสประจำตัว ๖๕๐๓๐๓๕๔ นิสิตระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามย์ นาอุดม)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๒

โทรสาร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๖

๒. นายชานน สืบสม

โทร ๐๙-๗๑๒๓-๐๐๓๒

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๘๓๔

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมืองฯ จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๑๖ มีนาคม ๒๕๖๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.เคลน บุญยานันต์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ฉบับ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นายชานน สืบสม รหัสประจำตัว ๖๕๐๓๐๓๕๔ นิสิตระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังแนบมาพร้อมนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามย์ นาอุดม)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๒

โทรสาร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๖

๒. นายชานน สืบสม

โทร ๐๙-๗๑๒๓-๐๐๓๒

ที่ อว ๐๖๐๓.๐๒/ว ๐๘๓๕

มหาวิทยาลัยนเรศวร
อำเภอเมืองพิษณุโลก
จังหวัดพิษณุโลก ๖๕๐๐๐

๑๖ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอความร่วมมือเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน.....ฉบับ

ด้วย นายชานน สืบสม รหัสประจำตัว ๖๕๐๓๐๓๕๔ นิสิตระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า : จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศศิณัฐ พงษ์นิล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนามัย นาคอุดม)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร

๑. งานวิชาการ บัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๒

โทรสาร ๐-๕๕๙๖-๘๘๒๖

๒. นายชานน สืบสม

โทร ๐๙-๗๑๒๓-๐๐๓๒

ภาคผนวก ง ผลการประเมินคุณภาพนวัตกรรมการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ และข้อเสนอแนะ

แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบ

สู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขอความกรุณาท่านพิจารณาแต่ละรายการประเมิน แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนานวัตกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London มีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	✓			
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ	✓			
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี	✓			
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม	✓			

ส่วนที่ 2 ความถูกต้องของเนื้อหา

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา	✓			
2. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	✓			
3. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ	✓			
4. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง	✓			

ส่วนที่ 3 ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. แบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย	✓			
2. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน	✓			
3. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร	✓			
4. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา	✓			

ส่วนที่ 4 รูปแบบและการออกแบบแบบฝึก

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	✓			
2. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ	✓			
3. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย	✓			
4. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น	✓			

ส่วนที่ 5 ประสิทธิภาพของแบบฝึก

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. ท่านคิดว่าแบบฝึกนี้สามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน	✓			
2. แบบฝึกนี้สามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	✓			
3. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้	✓			
4. แบบฝึกนี้ช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop มากขึ้น	✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

**แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า
จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบ**

สู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขอความกรุณาท่านพิจารณาแต่ละรายการประเมิน แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาวัตกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London มีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	✓			เนื้อหาถูกออกแบบมาเพื่อนักศึกษาดนตรีในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะ
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ	✓			ครอบคลุมตั้งแต่พื้นฐานจนถึงเทคนิคขั้นสูง เช่น Sweep Picking และ Two-hand Tapping
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี	✓			มีการจัดลำดับจากระดับเริ่มต้น ปานกลาง ไปจนถึงระดับเชี่ยวชาญอย่างเป็นระบบ
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม	✓			มีการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลที่ชัดเจนในทุกบท

ส่วนที่ 2 ความถูกต้องของเนื้อหา

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา	✓			อธิบายโครงสร้างทฤษฎีดนตรีได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ
2. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	✓			ครอบคลุมทั้งด้านเทคนิค ทฤษฎี และการแสดงออกทางดนตรี
3. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ	✓			
4. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง	✓			มีบทเรียนเฉพาะที่เชื่อมโยงระหว่างบันไดเสียง โหมด และคอร์ดอย่างชัดเจน

ส่วนที่ 3 ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1. แบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย	✓			
2. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน	✓			
3. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร	✓			
4. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา	✓			

ส่วนที่ 4 รูปแบบและการออกแบบแบบฝึก

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	✓			
2. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ	✓			
3. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย	✓			
4. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น	✓			

ส่วนที่ 5 ประสิทธิภาพของแบบฝึก

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. ท่านคิดว่าแบบฝึกนี้สามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน	✓			
2. แบบฝึกนี้สามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	✓			
3. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้	✓			
4. แบบฝึกนี้ช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop มากขึ้น	✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ชุดแบบฝึกทักษะนี้มีจุดเด่นในการจัดลำดับเนื้อหาจากระดับเริ่มต้น ปานกลาง ไปจนถึงระดับสูงอย่างเป็นระบบ
ครอบคลุมทั้งทฤษฎีดนตรีและเทคนิคการปฏิบัติที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวตามมาตรฐานสากล
แต่ควรมีการบูรณาการเทคโนโลยีสื่อประสม เช่น การแนบ QR Code ในแต่ละบทเพื่อเข้าถึงวิดีโอสาธิต
เทคนิคที่ซับซ้อน หรือการเข้าถึง Backing Track ได้ทันทีผ่านสมาร์ทโฟน จะช่วยสร้างแรงจูงใจและส่งเสริม
การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาได้อย่างยั่งยืนในบริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พิทยา สัพโส.)

ตำแหน่ง.....ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษาและพัฒนาดิจิทัล
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า
จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบ
สู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า จากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ขอความกรุณาท่านพิจารณาแต่ละรายการประเมิน แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาวัตกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. นวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London มีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	✓			
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ	✓			
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี	✓			
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้อย่างเหมาะสม	✓			

ผู้ประเมินไม่ทราบว่าบริบทของ มรภ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือแตกต่างจากภาคอื่นมากนักเพียงใด แต่คิดว่าเหมาะสมในภาพรวมทั่วประเทศ

ส่วนที่ 2 ความถูกต้องของเนื้อหา

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา	✓			
2. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรลุเดี่ยวกิตารไฟฟ้า	✓			
3. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ	✓			
4. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง	✓			

ส่วนที่ 3 ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม	ไม่แน่ใจ	ไม่เหมาะสม	
	1	0	-1	
1. แบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย	✓			
2. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน	✓			
3. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร	✓			
4. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา	✓			

ส่วนที่ 4 รูปแบบและการออกแบบแบบฝึก

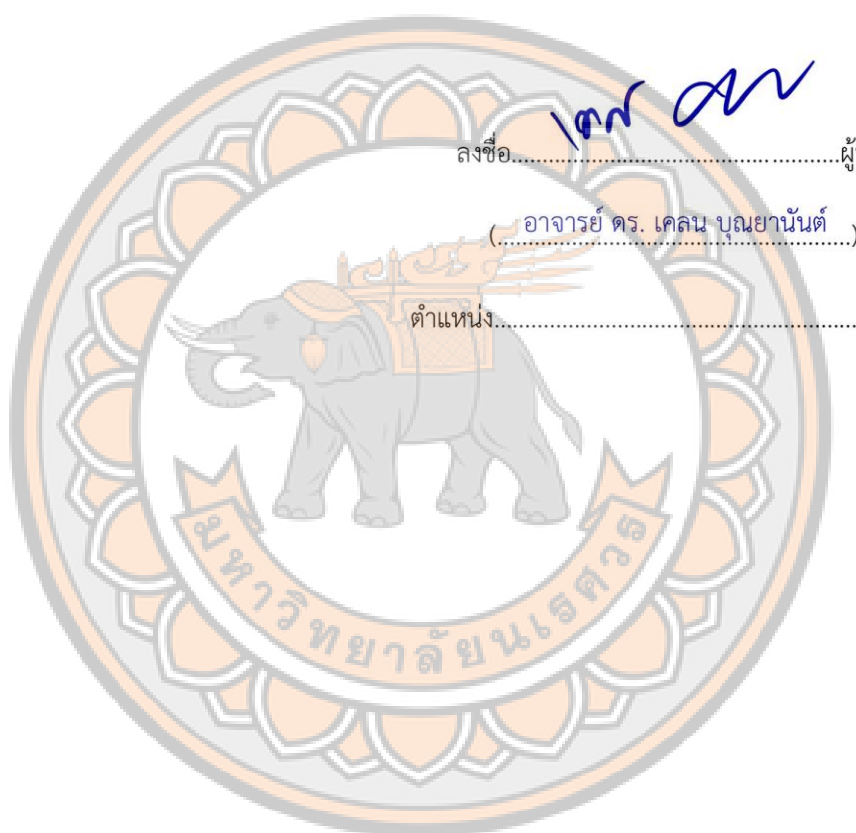
รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย	✓			
2. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ	✓			
3. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย	✓			
4. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น	✓			

ส่วนที่ 5 ประสิทธิภาพของแบบฝึก

รายการประเมิน	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม 1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่ เหมาะสม -1	
1. ท่านคิดว่าแบบฝึกนี้สามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน	✓			
2. แบบฝึกนี้สามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า	✓			
3. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้	✓			
4. แบบฝึกนี้ช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop มากขึ้น	✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

- รูปภาพองค์ประกอบของกีตาร์บางรูปเป็นส่วนประกอบเล็กๆ ดังนั้นอาจใส่ภาพ close up เพิ่มเติมควบคู่ไปด้วย เพื่อให้มองเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น
- คำศัพท์บางคำอาจพิจารณาใช้เป็นทับศัพท์แทนที่การแปล เนื่องจากคำแปลสื่อความหมายไม่ชัดเจน เช่น การติดหลอก (harmonic) อาจใช้คำว่า การติดฮาร์โมนิกไปเลย (เช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยใช้ทับศัพท์คำว่า พาวเวอร์คอร์ด หรือ วอร์มอัพ)
- นวัตกรรมมีความน่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้จัดการเรียนการสอน

ภาคผนวก จ ผลการประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถาม
ความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า

แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิการประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึง
พอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าที่มีตอนวัตรกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิด
หลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลง
เดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน ความเหมาะสมและความสอดคล้อง
ของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า โดยพิจารณาว่ารายการคำถามสามารถวัดสิ่งที่
ต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้อง ครบคลุม และเหมาะสมหรือไม่ โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความ
คิดเห็นของท่าน และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน (IOC) +1 = เหมาะสม / สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ -1 = ไม่เหมาะสม / ไม่สอดคล้อง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลผู้ทรงคุณวุฒิ

ชื่อ-นามสกุล ผศ.ดร.กรฤต นิลวานิช.....

สาขาความเชี่ยวชาญ .กีตาร์ คอมพิวเตอร์มีวสีค ฯลฯ.....

ตำแหน่ง อาจารย์.....

ส่วนที่ 2 การประเมินความสอดคล้องของรายการคำถาม

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรม				
1. คำถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของนวัตกรรมกับ บริบทมหาวิทยาลัยมีความชัดเจน	✓			
2. คำถามสามารถวัดความสอดคล้องกับแนวคิดดนตรี Rock & Pop ได้	✓			
3. คำถามครอบคลุมระดับความสามารถของผู้เรียน	✓			
4. คำถามสะท้อนการพัฒนาการบรรเลงเดี่ยวได้ตรง ประเด็น	✓			

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 2 เนื้อหาและทฤษฎีดนตรี				
5. คำถามสามารถวัดความถูกต้องของเนื้อหาได้	✓			
6. คำถามครอบคลุมทักษะที่จำเป็น	✓			
7. คำถามสะท้อนการบูรณาการทฤษฎีกับการปฏิบัติ	✓			
8. คำถามมีความสอดคล้องกับลำดับการเรียนรู้	✓			
ด้านที่ 3 การออกแบบแบบสอบถาม				
9. รายการคำถามมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	✓			
10. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับกลุ่มผู้สอน	✓			
11. รูปแบบคำถามไม่กำกวม	✓			
12. จำนวนข้อคำถามมีความเหมาะสม	✓			
ด้านที่ 4 การนำไปใช้				
13. คำถามสามารถสะท้อนการนำไปใช้จริง	✓			
14. คำถามครอบคลุมความหลากหลายของผู้เรียน	✓			
15. คำถามสะท้อนความยืดหยุ่นของนวัตกรรม	✓			
16. คำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความเหมาะสม	✓			
ด้านที่ 5 ประสิทธิภาพของเครื่องมือ				
17. คำถามสามารถวัดผลการพัฒนาทักษะได้	✓			
18. คำถามสะท้อนความมั่นใจของผู้เรียน	✓			
19. คำถามเกี่ยวกับการนำไปใช้จริงมีความชัดเจน	✓			
20. คำถามสะท้อนความเข้าใจแนว Rock & Pop ได้	✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(Signature)

ผู้ประเมิน

(...ผศ.ดร.กรฤต นิลวานิช...)

ตำแหน่ง อาจารย์

แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิการประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน ความเหมาะสมและความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า โดยพิจารณาว่ารายการคำถามสามารถวัดสิ่งที่ต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้อง ครบคลุม และเหมาะสมหรือไม่ โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน (IOC) +1 = เหมาะสม / สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ -1 = ไม่เหมาะสม / ไม่สอดคล้อง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลผู้ทรงคุณวุฒิ

ชื่อ-นามสกุล รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พิทยา สัพโส
สาขาความเชี่ยวชาญ ดริยางคศิลป์
ตำแหน่ง ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษาและพัฒนาดิจิทัล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ส่วนที่ 2 การประเมินความสอดคล้องของรายการคำถาม

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรม				
1. คำถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของนวัตกรรมกับบริบทมหาวิทยาลัยมีความชัดเจน	✓			
2. คำถามสามารถวัดความสอดคล้องกับแนวคิดดนตรี Rock & Pop ได้	✓			
3. คำถามครอบคลุมระดับความสามารถของผู้เรียน	✓			
4. คำถามสะท้อนการพัฒนาการบรรเลงเดี่ยวได้ตรงประเด็น	✓			

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 2 เนื้อหาและทฤษฎีดนตรี				
5. คำถามสามารถวัดความถูกต้องของเนื้อหาได้	✓			
6. คำถามครอบคลุมทักษะที่จำเป็น	✓			
7. คำถามสะท้อนการบูรณาการทฤษฎีกับการปฏิบัติ	✓			
8. คำถามมีความสอดคล้องกับลำดับการเรียนรู้	✓			
ด้านที่ 3 การออกแบบแบบสอบถาม				
9. รายการคำถามมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	✓			
10. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับกลุ่มผู้สอน	✓			
11. รูปแบบคำถามไม่กำกวม	✓			
12. จำนวนข้อคำถามมีความเหมาะสม	✓			
ด้านที่ 4 การนำไปใช้				
13. คำถามสามารถสะท้อนการนำไปใช้จริง	✓			
14. คำถามครอบคลุมความหลากหลายของผู้เรียน	✓			
15. คำถามสะท้อนความยืดหยุ่นของนวัตกรรม	✓			
16. คำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความเหมาะสม	✓			
ด้านที่ 5 ประสิทธิภาพของเครื่องมือ				
17. คำถามสามารถวัดผลการพัฒนาทักษะได้	✓			
18. คำถามสะท้อนความมั่นใจของผู้เรียน	✓			
19. คำถามเกี่ยวกับการนำไปใช้จริงมีความชัดเจน	✓			
20. คำถามสะท้อนความเข้าใจแนว Rock & Pop ได้	✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....เหมาะสม.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์พิทยา สัมไพ)

ตำแหน่ง.....ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษาและพัฒนาดิจิทัล
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

แบบประเมินสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิการประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าที่มีตอนนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำชี้แจง แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมิน ความเหมาะสมและความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า โดยพิจารณาว่ารายการคำถามสามารถวัดสิ่งที่ต้องการศึกษาได้อย่างถูกต้อง ครบคลุม และเหมาะสมหรือไม่ โปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน (IOC) +1 = เหมาะสม / สอดคล้อง 0 = ไม่แน่ใจ -1 = ไม่เหมาะสม / ไม่สอดคล้อง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลผู้ทรงคุณวุฒิ

ชื่อ-นามสกุล

สาขาความเชี่ยวชาญ

ตำแหน่ง

ส่วนที่ 2 การประเมินความสอดคล้องของรายการคำถาม

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 1 ความเหมาะสมของนวัตกรรม				
1. คำถามเกี่ยวกับความเหมาะสมของนวัตกรรมกับบริบทมหาวิทยาลัยมีความชัดเจน	✓			
2. คำถามสามารถวัดความสอดคล้องกับแนวคิดดนตรี Rock & Pop ได้	✓			
3. คำถามครอบคลุมระดับความสามารถของผู้เรียน	✓			
4. คำถามสะท้อนการพัฒนาการบรรเลงเดี่ยวได้ตรงประเด็น	✓			

รายการประเมิน (ในแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้สอน)	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านที่ 2 เนื้อหาและทฤษฎีดนตรี				
5. คำถามสามารถวัดความถูกต้องของเนื้อหาได้	✓			
6. คำถามครอบคลุมทักษะที่จำเป็น	✓			
7. คำถามสะท้อนการบูรณาการทฤษฎีกับการปฏิบัติ	✓			
8. คำถามมีความสอดคล้องกับลำดับการเรียนรู้	✓			
ด้านที่ 3 การออกแบบแบบสอบถาม				
9. รายการคำถามมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	✓			
10. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับกลุ่มผู้สอน	✓			
11. รูปแบบคำถามไม่กำกวม	✓			
12. จำนวนข้อคำถามมีความเหมาะสม	✓			
ด้านที่ 4 การนำไปใช้				
13. คำถามสามารถสะท้อนการนำไปใช้จริง	✓			
14. คำถามครอบคลุมความหลากหลายของผู้เรียน	✓			
15. คำถามสะท้อนความยืดหยุ่นของนวัตกรรม	✓			
16. คำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความเหมาะสม	✓			
ด้านที่ 5 ประสิทธิภาพของเครื่องมือ				
17. คำถามสามารถวัดผลการพัฒนาทักษะได้	✓			
18. คำถามสะท้อนความมั่นใจของผู้เรียน	✓			
19. คำถามเกี่ยวกับการนำไปใช้จริงมีความชัดเจน	✓			
20. คำถามสะท้อนความเข้าใจแนว Rock & Pop ได้	✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....
 -ข้อคำถามมีความครอบคลุม และเหมาะสมที่จะนำไปใช้เก็บข้อมูล

ภาคผนวก ฉ ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้า

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) นาย นวดี ทนวิธ
2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)
 - ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
 - ☐ 1-3 ปี
 - ☒ 4-6 ปี
 - ☐ มากกว่า 6 ปี
3. ระดับการศึกษาของผู้สอน
 - ☐ ปริญญาตรี
 - ☒ ปริญญาโท
 - ☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					✓	
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ					✓	
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี					✓	
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม					✓	
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					✓	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					✓	
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน					✓	
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน				✓		
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร					✓	
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา					✓	
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย					✓	
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ					✓	
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย					✓	
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น					✓	
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน					✓	
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				✓		
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้					✓	
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น					✓	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ภาพ
(๗ ภาพ ๗ หน้า)

**แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) ธวัช

2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)

- ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
☐ 1-3 ปี
☒ 4-6 ปี
☐ มากกว่า 6 ปี

3. ระดับการศึกษาของผู้สอน

- ☐ ปริญญาตรี
☒ ปริญญาโท
☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					✓	
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ				✓		
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี				✓		
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม				✓		
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					✓	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ				✓		
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง				✓		

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน					✓	
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน				✓		
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร				✓		
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา					✓	
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย					✓	
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ				✓		
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย				✓		
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น				✓		
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน					✓	
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้					✓	
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น					✓	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

แนว: สำหรับ เป้าหมาย ใน ดนตรี กีฬา ศิลปะ และ วัฒนธรรม
 สำหรับ นวัตกรรม นวัตกรรม และ นวัตกรรม

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

- ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) ...ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพิตระ เต็มวัน.....
- ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)
 - ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
 - ☐ 1-3 ปี
 - ☐ 4-6 ปี
 - ☒ มากกว่า 6 ปี
- ระดับการศึกษาของผู้สอน
 - ☐ ปริญญาตรี
 - ☐ ปริญญาโท
 - ☒ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ				☒		
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ				☒		อาจเพิ่มขั้นตอนการฝึก
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนากีตาร์ทางดนตรี			☒			
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม			☒			
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา			☒			
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า			☒			
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ			☒			
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง			☒			

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้ง่ายในการเรียนการสอน				☒		
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน				☒		
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร				☒		
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา				☒		
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย			☒			
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ			☒			
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย			☒			
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น			☒			
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน			☒			
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				☒		
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้				☒		
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น			☒			

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- เป็นเอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาที่ฝึกทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ตั้งแต่ระดับต้น - ระดับสูง
- อย่างไรก็ตามถ้าหากแบบฝึกหัดท้ายบทที่มีการฝึกปฏิบัติ มีเกณฑ์การประเมินด้วย Rubric ทบทวน

จะดีมาก

- ถ้าหากในแบบฝึกแต่ละบทจะมีตัวอย่างเพลงแนว Pop - Rock ที่นักศึกษาคุ้นเคยหรือมีความท้าทายน่าสนใจ

น่าจะช่วยให้นักศึกษาที่มีความสนใจแนวดนตรีที่เชื่อมโยงกันตัวอย่างเพลงจริง ๆ จะทำให้เห็นบริบทของท่วงทำนองได้จริง

อาจจะแนบลิงก์ หรือ QR Code ให้นักศึกษาสามารถสแกนดูตัวอย่างเสียงหรือฟังเสียง/ สัปดาห์ใดสนใจร่วมด้วยจะเป็นประโยชน์อย่างมาก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพิตระ เต็มวัน)

**แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) ศติพงศ์ วงศ์ษา
2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)
 - ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
 - ☐ 1-3 ปี
 - ☒ 4-6 ปี
 - ☐ มากกว่า 6 ปี
3. ระดับการศึกษาของผู้สอน
 - ☐ ปริญญาตรี
 - ☒ ปริญญาโท
 - ☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					/	
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ					/	
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี					/	
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม					/	
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					/	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					/	
7. มีการจัดลำดับความยากของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ				/		
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง				/		

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน					/	
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน					/	
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร					/	
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา					/	
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย					/	
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ				/		
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย					/	
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น				/		
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน					/	
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				/		
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้					/	
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น					/	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) ดร. นันทวัฒน์ จันทะ

2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)

- ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
☐ 1-3 ปี
☐ 4-6 ปี
☒ มากกว่า 6 ปี

3. ระดับการศึกษาของผู้สอน

- ☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท
☒ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					✓	
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ					✓	
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี					✓	
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม					✓	
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					✓	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					✓	
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน				✓		ควรเพิ่มวิดีโอประกอบ
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน					✓	
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร					✓	
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา				✓		เพิ่ม VDO ประกอบ
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย				✓		๓
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ					✓	
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย					✓	
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น				✓		เพิ่ม VDO ประกอบ
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน					✓	
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้					✓	
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น					✓	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- มทที่ 12 เล่ม 1 ควรเพิ่ม "เรื่องมอด" ส่งเสริมฟิวเจอร์
- ควรเพิ่ม QR code เพื่อเพิ่ม VDO หรือ คลิปเสียง จะทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น
- อาจเพิ่มการวัดผลแบบอื่น เช่น การวัดผลจากการแสดงสด เช่น Palm Mute, Hammer on / Pull off, Tapping two hand เป็นต้น

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) ดร. วัลลภ คำจำเริญ

2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)

☐ ต่ำกว่า 1 ปี

☐ 1-3 ปี

☒ 4-6 ปี

☐ มากกว่า 6 ปี

3. ระดับการศึกษาของผู้สอน

☐ ปริญญาตรี

☐ ปริญญาโท

☒ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ				✓		
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ				✓		
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี				✓		
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม				✓		
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					✓	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					✓	
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน				✓		
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน				✓		
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร				✓		
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา			✓			ถ้าจะ ทำแบบฝึกควรใช้ เป็นแบบฝึก สำหรับ / ระดับชั้น
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย				✓		ในแบบฝึก ควร เป็นแบบฝึก ที่ชัดเจน สำหรับ ระดับชั้น
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ				✓		ทำให้ง่าย สบายตา
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย				✓		
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น			✓			วงดนตรี ที่จัดได้ วิดีโอ หรือ สื่อประกอบที่ช่วยในการฝึกซ้อม
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน				✓		ทำให้ง่าย สบายตา
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า			✓			แบบฝึก / สื่อประกอบที่ชัดเจน สำหรับ ระดับชั้น / ระดับชั้น
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้				✓		
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น				✓		

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้จัดทำขอแนะว่า ควรออกแบบแบบฝึก Rock & Pop โดยรวมได้
ตั้งแต่กีตาร์ กีตาร์เบส แอคคอร์ด และ ทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น เช่น ทำแบบฝึกที่
สามารถนำไปใช้ได้จริง เช่น ทำแบบฝึกที่ช่วยในการฝึกซ้อม หรือ ทำแบบฝึกที่ช่วยในการ
ฝึกซ้อม เช่น ทำแบบฝึกที่ช่วยในการฝึกซ้อม หรือ ทำแบบฝึกที่ช่วยในการฝึกซ้อม

ดร. สว่าง สว่าง
ดร. สว่าง สว่าง

แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) นายจิรายุ สุปัตติ

2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)

☐ ต่ำกว่า 1 ปี

☐ 1-3 ปี

☐ 4-6 ปี

☒ มากกว่า 6 ปี

3. ระดับการศึกษาของผู้สอน

☐ ปริญญาตรี

☒ ปริญญาโท

☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					✓	
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ					✓	
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี				✓		
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม				✓		
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					✓	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					✓	
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					✓	
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน					/	
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน					/	
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร				/		
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา					/	
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย					/	
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ					/	
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย					/	
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น					/	
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน					/	
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า					/	
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้					/	
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น					/	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

**แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้)

อาจารย์ ดร. รพีพล หล้าวงษา

2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)

- ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
☐ 1-3 ปี
☐ 4-6 ปี
☒ มากกว่า 6 ปี

3. ระดับการศึกษาของผู้สอน

- ☐ ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโท
☒ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					✓	เนื้อหาละเอียดและชัดเจน
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ			✓			ขาดบางเนื้อหาที่ควรใส่เพิ่ม
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี			✓			แผนดนตรีจำกัด
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม					✓	
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา				✓		
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า			✓			กีตาร์ไฟฟ้า เล่นตามที่จะร้องให้ฟังเป็นดนตรีแนวนี้ บอญวัฒน์
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ			✓			
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	อธิบายได้ละเอียด

**แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) ดร.ชนก วรรณกุล
2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)
 - ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
 - ☐ 1-3 ปี
 - ☐ 4-6 ปี
 - ☒ มากกว่า 6 ปี
3. ระดับการศึกษาของผู้สอน
 - ☐ ปริญญาตรี
 - ☐ ปริญญาโท
 - ☒ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ				✓		
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ					✓	
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี					✓	
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม				✓		
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา				✓		
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				✓		
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					✓	
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	

**แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สอนกีตาร์ไฟฟ้าในมหาวิทยาลัยราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อนวัตกรรมชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้าจากแนวคิดหลักสูตร
Rock & Pop ของ Trinity College London เพื่อเป็นต้นแบบสู่การบรรเลงเดี่ยวใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อ-นามสกุล (ไม่ระบุได้) นายธนันท์รัฐ คำมาธิรวิทย์
2. ประสบการณ์การสอนกีตาร์ไฟฟ้า (ปี)
 - ☐ ต่ำกว่า 1 ปี
 - ☐ 1-3 ปี
 - ☒ 4-6 ปี
 - ☐ มากกว่า 6 ปี
3. ระดับการศึกษาของผู้สอน
 - ☐ ปริญญาตรี
 - ☒ ปริญญาโท
 - ☐ ปริญญาเอก

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

โปรดให้คะแนนความพึงพอใจของท่านต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดแบบฝึกทักษะกีตาร์ไฟฟ้า โดยทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เกณฑ์การประเมิน 1 = ไม่พึงพอใจเลย | 2 = พึงพอใจน้อย | 3 = ปานกลาง | 4 = พึงพอใจมาก | 5 = พึงพอใจอย่างยิ่ง

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
1. นวัตกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ					✓	
2. แบบฝึกสามารถช่วยพัฒนาทักษะการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ				✓		
3. ลำดับเนื้อหาในแบบฝึกมีความสอดคล้องและต่อเนื่องตามหลักการพัฒนาทักษะทางดนตรี					✓	
4. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยได้อย่างเหมาะสม					✓	
5. แบบฝึกมีความถูกต้องของเนื้อหา					✓	
6. เนื้อหาในแบบฝึกครอบคลุมทักษะที่จำเป็นสำหรับการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				✓		
7. มีการจัดลำดับความยากง่ายของแบบฝึกอย่างเป็นระบบ					✓	
8. แบบฝึกมีองค์ประกอบที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรีที่เกี่ยวข้อง					✓	

รายการประเมิน	1	2	3	4	5	ข้อเสนอแนะ
9. แบบฝึกสามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอน					✓	
10. แบบฝึกสามารถประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางดนตรีแตกต่างกัน				✓		
11. แบบฝึกมีความยืดหยุ่นเพียงพอให้ผู้สอนสามารถปรับใช้ตามบริบทของหลักสูตร					✓	
12. การออกแบบแบบฝึกเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา				✓		
13. แบบฝึกมีการนำเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย					✓	
14. แบบฝึกมีรูปแบบที่น่าสนใจ					✓	
15. ภาษาที่ใช้ในแบบฝึกมีความชัดเจน เหมาะสม และเข้าใจง่าย					✓	
16. แบบฝึกมีสื่อประกอบที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น				✓		
17. แบบฝึกสามารถช่วยให้เกิดพัฒนาการด้านการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้าอย่างชัดเจน				✓		
18. แบบฝึกสามารถสร้างความมั่นใจในการบรรเลงเดี่ยวกีตาร์ไฟฟ้า				✓		
19. หลังจากใช้แบบฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ในการแสดงจริงได้					✓	
20. แบบฝึกช่วยให้เข้าใจการบรรเลงแนวดนตรี Rock & Pop ได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น					✓	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

เนื้อหาครอบคลุมไปยังทฤษฎีดนตรีตะวันตกได้เป็นอย่างดี มีการบอกชื่อเทคนิคที่ครบถ้วน ใช้เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีที่หลากหลาย มีความน่าสนใจ เหมาะกับผู้สนใจ

เนื้อหาของกีตาร์ไฟฟ้าเป็นอย่างดี

(นายณรินทร์รัฐ คำมอริวิทย์)

ภาคผนวก ข รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย

6/5/26, 4:31 PM

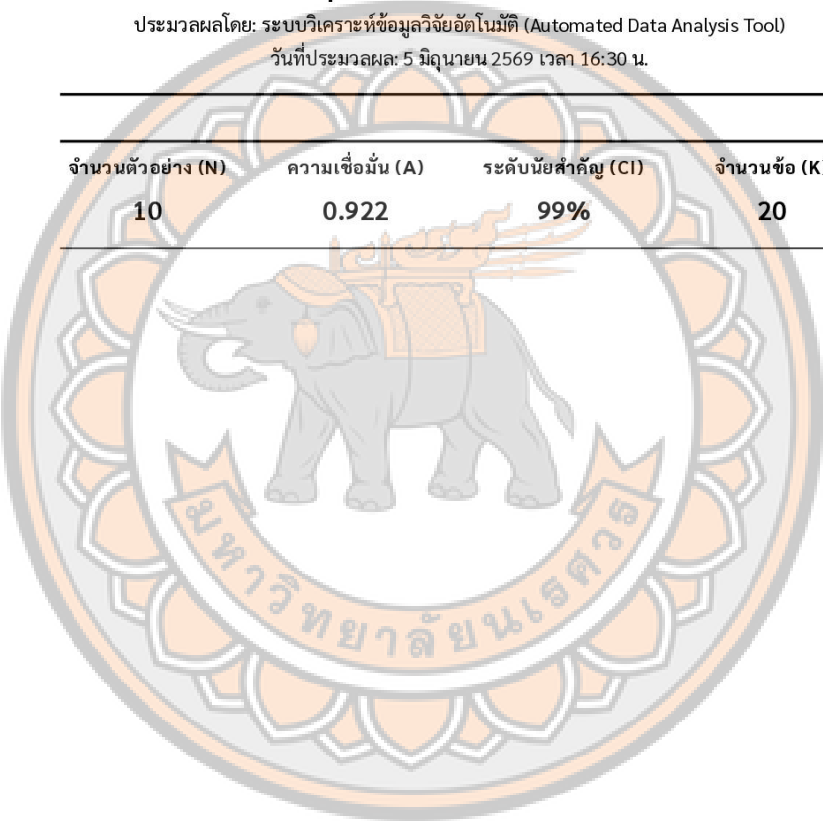
แดชบอร์ดวิเคราะห์แบบสอบถามออนไลน์ (Academic Print Edition)

รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและการประเมิน
คุณภาพเครื่องมือวิจัย

ประมวลผลโดย: ระบบวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยอัตโนมัติ (Automated Data Analysis Tool)

วันที่ประมวลผล: 5 มิถุนายน 2569 เวลา 16:30 น.

จำนวนตัวอย่าง (N)	ความเชื่อมั่น (A)	ระดับนัยสำคัญ (CI)	จำนวนข้อ (K)
10	0.922	99%	20

ตารางที่ 1: สถิติพรรณนาและช่วงความเชื่อมั่นของค่าเฉลี่ย

ข้อคำถาม	Mean	S.D.	CI (99%)	ระดับ
Item1	4.70	0.48	[4.31, 5.09]	มากที่สุด
Item2	4.40	0.70	[3.83, 4.97]	มาก
Item3	4.30	0.82	[3.63, 4.97]	มาก
Item4	4.50	0.53	[4.07, 4.93]	มากที่สุด
Item5	4.70	0.48	[4.31, 5.09]	มากที่สุด
Item6	4.50	0.97	[3.71, 5.29]	มากที่สุด
Item7	4.50	0.71	[3.92, 5.08]	มากที่สุด
Item8	4.80	0.42	[4.46, 5.14]	มากที่สุด
Item9	4.50	0.71	[3.92, 5.08]	มากที่สุด
Item10	4.30	0.67	[3.75, 4.85]	มาก
Item11	4.50	0.53	[4.07, 4.93]	มากที่สุด
Item12	4.20	1.03	[3.36, 5.04]	มาก
Item13	4.40	0.84	[3.71, 5.09]	มาก
Item14	4.20	0.79	[3.56, 4.84]	มาก
Item15	4.50	0.53	[4.07, 4.93]	มากที่สุด
Item16	3.90	0.74	[3.30, 4.50]	มาก
Item17	4.60	0.70	[4.03, 5.17]	มากที่สุด
Item18	4.00	0.94	[3.23, 4.77]	มาก
Item19	4.70	0.48	[4.31, 5.09]	มากที่สุด
Item20	4.50	0.85	[3.81, 5.19]	มากที่สุด
 ผลรวมค่าเฉลี่ยรายข้อทั้งหมด (Grand Mean)	4.44	-	-	มาก

บทสรุปและอภิปรายผลเชิงวิชาการสำหรับตารางที่ 1:

1. การวิเคราะห์แนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางและการกระจายของข้อมูล (Central Tendency and Dispersion Analysis): จากผลการประมวลผลข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจำนวน $n = 10$ ราย พบว่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grand Mean) มีค่าเท่ากับ **4.44** ซึ่งเมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเกณฑ์การแปลความหมายแบบอิงตนเอง (Self-referenced scale) ของผู้วิจัยที่กำหนดไว้ พบว่าค่าเฉลี่ยรวมของข้อมูลอยู่ในระดับ "มาก" นอกจากนี้

เมื่อประเมินการกระจายตัวของข้อมูลผ่านค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเฉลี่ยโดยประมาณ (Average S.D. = 0.70) ซึ่งให้ถึงความแปรปรวนของคำตอบที่สะท้อนระดับความสอดคล้องทางความคิดเห็น (Consensus) ของกลุ่มตัวอย่างต่อประเด็นที่ศึกษา

2. การประมาณค่าพารามิเตอร์แบบช่วงระดับประชากร (Interval Estimation for Population Parameter): อาศัยหลักการทางสถิติอนุมาน (Statistical Inference) การคำนวณช่วงความเชื่อมั่น (Confidence Interval) ที่ระดับ 99% ให้ผลลัพธ์ช่วงประมาณการอยู่ที่ [3.87 ถึง 5.00] ความหมายเชิงทฤษฎีคือ หากดำเนินการสุ่มตัวอย่างซ้ำจากประชากรเดิมด้วยขนาดที่เท่ากัน โอกาสที่ค่าเฉลี่ยที่แท้จริงของประชากร (Population Parameter, μ) จะตกอยู่ในช่วงนี้มีแนวโน้มสูงถึง 99% ความกว้างของช่วงความเชื่อมั่นยังทำหน้าที่เป็นดัชนีสะท้อนความแม่นยำ (Precision) และความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด (Standard Error) ซึ่งยิ่งช่วงมีความแคบ ยิ่งเป็นการยืนยันความน่าเชื่อถือของการอ้างอิงผลสู่ประชากรเป้าหมายได้อย่างหนักแน่น

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบจุดแข็งและจุดพัฒนาเชิงมิติ (Comparative Dimensional Analysis): เมื่อจำแนกวิเคราะห์ระดับตัวบ่งชี้เชิงประจักษ์ (Empirical Indicators) พบว่าข้อคำถามที่มีคะแนนประเมินเฉลี่ยสูงสุดคือ "Item 8" (Mean = 4.80, S.D. = 0.42) ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่าเป็นจุดแข็ง (Strength) หรือมิติที่กลุ่มตัวอย่างให้การตอบรับในเชิงบวกสูงสุด ในทางตรงข้าม ตัวบ่งชี้ที่มีคะแนนประเมินเฉลี่ยต่ำสุดคือ "Item 16" (Mean = 3.90, S.D. = 0.74) ซึ่งผลลัพธ์เชิงสัมพัทธ์นี้สะท้อนถึงประเด็นข้อจำกัดหรือโอกาสในการพัฒนา (Area for Improvement) ที่พึงได้รับการพิจารณาลำดับความสำคัญในการวางแผนเชิงนโยบายหรือการปรับปรุงต่อไป

ตารางที่ 2: การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือรายข้อ (Item Analysis)

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (Item-Total Correlation)		หากตัดข้อนี้ออก (If Item Deleted)		ผลการประเมิน
	Value	CI (99%)	ความเชื่อมั่น (Alpha)	CI (99%)	
Item1	0.573	[-0.312, 0.926]	0.919	[0.812, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item2	0.736	[-0.033, 0.958]	0.915	[0.802, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item3	0.778	[0.066, 0.965]	0.913	[0.799, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item4	0.283	[-0.595, 0.853]	0.923	[0.822, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item5	0.736	[-0.034, 0.958]	0.917	[0.806, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item6	0.722	[-0.063, 0.955]	0.915	[0.802, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item7	0.522	[-0.376, 0.915]	0.919	[0.813, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item8	-0.291	[-0.855, 0.588]	0.930	[0.837, 1.000]	ปรับปรุง
Item9	0.247	[-0.619, 0.842]	0.925	[0.826, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item10	0.124	[-0.691, 0.801]	0.927	[0.831, 1.000]	ปรับปรุง
Item11	0.283	[-0.595, 0.853]	0.923	[0.822, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item12	0.639	[-0.216, 0.939]	0.918	[0.809, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item13	0.794	[0.106, 0.968]	0.913	[0.797, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item14	0.870	[0.342, 0.980]	0.911	[0.794, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item15	0.826	[0.198, 0.973]	0.915	[0.802, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item16	0.868	[0.335, 0.980]	0.912	[0.795, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item17	0.517	[-0.383, 0.913]	0.920	[0.813, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item18	0.609	[-0.261, 0.933]	0.918	[0.810, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item19	0.901	[0.464, 0.985]	0.914	[0.800, 1.000]	ผ่านเกณฑ์
Item20	0.910	[0.500, 0.987]	0.910	[0.790, 1.000]	ผ่านเกณฑ์

บทสรุปประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัย (Psychometric Properties Analysis):

1. การประเมินความสอดคล้องภายในเชิงโครงสร้าง (Internal Consistency Reliability Assessment): การทดสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยด้านความเที่ยงตรงด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ให้ผลลัพธ์ภาพรวมเท่ากับ 0.922 ซึ่งเทียบเคียงตามหลักการ

© 2026 | Develop by ดร.ชยมงคล ปณะสา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย | All rights reserved. ...

วัดผลทางจิตวิทยาและการศึกษาถือว่าอยู่ใน **ระดับดีเยี่ยม (Excellent Reliability)** ข้อค้นพบทางสถิตินี้เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่ยืนยันว่า ชุดข้อคำถามทั้งหมดมีความเป็นเอกมิติ (Unidimensionality) สามารถรวมกันวัดตัวแปรแฝง (Latent Construct) หรือแนวคิดทางทฤษฎีเดียวกันได้อย่างมีความคงเส้นคงวา (Consistency) และมีความคลาดเคลื่อนในการวัด (Measurement Error) อยู่ในกรอบมาตรฐานที่ยอมรับได้สำหรับการอ้างอิงเชิงวิชาการ

2. การวิเคราะห์อำนาจจำแนกของข้อคำถามเชิงประจักษ์ (Item Discrimination Power Analysis): การประเมินผ่านค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมแบบปรับแก้ (Corrected Item-Total Correlation: r_{it}) ทำหน้าที่วิเคราะห์ทิศทางและขนาดอิทธิพลของแต่ละข้อคำถามต่อโครงสร้างหลัก ผลการคำนวณพบว่าข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ จากทั้งหมด 20 ข้อ ที่มีค่าสัมประสิทธิ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (≥ 0.20) ตามแนวทางทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (Classical Test Theory: CTT) สิ่งนี้บ่งชี้อย่างชัดเจนว่า ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวมีศักยภาพและประสิทธิภาพสูงในการแบ่งแยก (Discriminate) กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับคุณลักษณะหรือความตระหนักในเรื่องที่ศึกษาแตกต่างกันออกจากกันได้อย่างแม่นยำและสมเหตุสมผล

3. กลยุทธ์การปรับปรุงคุณภาพและความน่าเชื่อถือ (Item Deletion Strategy & Optimization): ดัชนี *Alpha if Item Deleted* ทำหน้าที่เป็นมาตรวัดความอ่อนไหวของเครื่องมือ (Sensitivity Analysis) ต่อโครงสร้างย่อย หากพิจารณาผลวิเคราะห์แล้วพบว่าข้อคำถามใดที่เมื่อทำการตัดออก ส่งผลให้ค่าความเชื่อมั่นรวม (Cronbach's Alpha) เพิ่มขึ้นกว่าค่าดั้งเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ข้อคำถามนั้นจึงถูกพิจารณาว่าเป็นองค์ประกอบก่อกวน (Noise) ที่บั่นทอนความเสถียรเชิงโครงสร้าง อย่างไรก็ตาม จากผลลัพธ์ที่นำเสนอในตารางการวิเคราะห์ โครงสร้างความน่าเชื่อถือของแบบวัดชุดนี้แสดงให้เห็นถึงความกลมกลืนเชิงสถิติ (Statistical Harmony) ในระดับที่เอื้อต่อการนำไปใช้งานจริงและการประมวลผลสถิติอนุมานขั้นสูง (Advanced Inferential Statistics) ในลำดับต่อไป

หมายเหตุทางสถิติ: ช่วงความเชื่อมั่นของค่าอำนาจจำแนกคำนวณผ่าน Fisher's Z-Transformation; ความเชื่อมั่นภาพรวมใช้ Feldt's Method.

ภาคผนวก ซ

ระดับเริ่มต้น (Beginner Level) QR

ระดับปานกลาง (Intermediate Level) QR

ระดับสูง (Advanced Level) QR